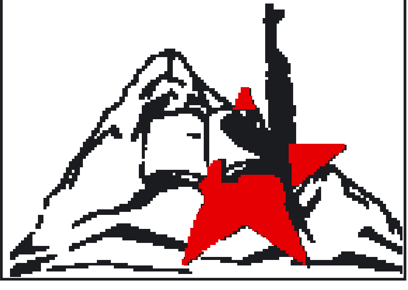

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 22 / Sayı: 260 / Ağustos 2003

“BARIŞ İÇİN DEMOKRATİK ÇÖZÜM”

Yeni siyasal örgütsel ve taktiksel mücadele hamlesiyle sürece müdahale edelim

● 1 Eylül’den itibaren HPG meşru savunma duruşunu daha sağlam kılacaktır. Bir saldırı konumuna geçmiyor, ama saldırılar karşısında da Önderliği, halkı, kendini ve çizgiyi savunma konusunda gerekli aktivite neyi istiyorsa onu kararlılıkla gösterecek, bunun hazırlıklarını çok yönlü yapacaktır. Gerillanın da bu süreçte kendisini bu biçimde yeniden yapılandırarak, mevzilenmesini geliştirerek, pasif savunma konumundan bütünüyle çıkartarak, bu taktik hamle sürecine meşru savunma çizgisinde aktif katılımını sağlayacaktır.

Devamı 3’te

Kürtlerin demokratik haklarını inkar Türkiye’yi antidemokratizme kilitleyen en temel husustur

● Siyasi kitle örgütlenmesinde ne kadar genişler, büyür ve gelişirsek bu, gerilla örgütlenmesi için o kadar elverişli bir durumu yaratır. Yine fedai gerilla ordumuz ne kadar iyi eğitilir, sağlam örgütlenir, disiplinli hareket eder, sıkı ve sağlam örgütlenmiş bir güç konumuna gelirse, bu siyasi örgütlenmemizin güçlü ve geniş yürütülmesi için imkan yaratır, ortam oluşturur.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan ile röportaj

Devamı 13’te

Çözüm için serhildanda aşama yapmanın zamanıdır

● Mevcut serhildan düzeyinin aşılması çözüme gitmenin tek yoludur. Bunun için de artık öncü kitleye dayanan serhildan sürecini geride bırakmak gerekiyor. Öncü çabaların milyonları harekete geçirme, onları bilinçlendirme, örgütleme ve eyleme kaldırma noktasında yoğunlaştırmak durumundadır. Burada anlaşılması gereken husus savunma pozisyonunun terk edilmesidir. Uluslararası komplo ortamında etkili hale gelip mücadeleyi olumsuz etkileyen savunma yaklaşımı aşıldığında öncü kendini en geniş halk kitlelerine taşırabilir.

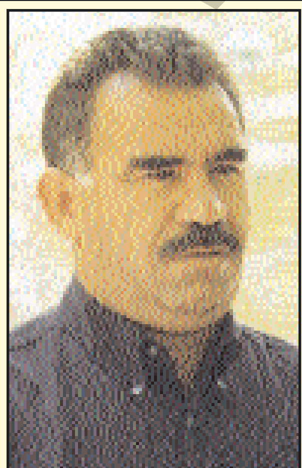
Devamı 2’de

Demokratikleşmenin en önemli adımı yerel yönetimleri güçlendirmektir

● Yerel yönetimleri, demokratikleştirmenin demokratik Türkiye’yi yaratmanın önemli bir adımı olarak görüyoruz. Demokratikleşmenin zorlanmasının en temel nedeni, Kürt demokratik gücüyle Türkiye’deki demokrasi güçlerinin ortak bir doğrultuda bir araya getirilememesidir. Yerel yönetim seçimleri bu eksikliği gidermede somut ve uygulanabilir bir fırsattır.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Mustafa Karasu ile röportaj

Devamı 27’de

Başkan Apo’nun Atina Mahkemesi’ne sunduğu savunma

ÖZGÜR İNSAN SAVUNMASI

ABDULLAH ÖCALAN

TC tarihinin en kritik darboğazında yeni bir yol ayrımı ile karşı karşıyadır. Oligarşik düzen, statüko politikalarında ısrar mı edecektir? Yoksa demokratik cumhuriyet esaslarını her alanda hayata geçirerek mevcut kriz ortamını aşacak mıdır? Sancılı bir geçiş süreci yaşanmaktadır. Oligarşik düzende ısrar, içe büzülme ve çağdaş dünyadan kopma ile sonuçlanacaktır. Yugoslavya ve Irak’ta gelişene benzeyen bir çözülme kaçınılmaz olacaktır. Ne iç ne de dış dinamikler daha fazla bu oligarşik statükoyu taşıyamaz. Tam demokrasi seçeneği esas alındığında, çağdaş dünyayla bütünleşme ve tüm iç sorunlarını kan dökmeden çözme imkanına kavuşturacaktır.

16’da

İçindekiler

ÇÖZÜM İÇİN SERHILDANDA AŞAMA YAPMANIN ZAMANIDIR

Kürdistan'ın bütün parçalarında halkımızı egemenliğinde bulunduran güçler çözümsüzlük politikalarını ısrarla sürdürüyorlar. Egemen güçler dağılma sürecine girmelerine rağmen çözüme yönelmiyorlar. Hem demokratikleşme hem de Kürt sorununun çözümüne karşı direnerek varlıklarını ayakta tutmaya çalışıyorlar. Daha çok da Kürt sorununda çözümsüzlüğü tercih ederek, gelişmelerin önünü kesmenin hesabını yapıyorlar. Bu temelde birbirlerine sarılmışlardır. Türkiye, İran, Suriye ittifakı bu amaçlıdır. Bu ittifakın merkezinde Kürt sorununun çözümünü engellemek vardır. Diğer konularda yapılan işbirliği, Kürt sorununun çözümsüzlüğü etrafında geliştiriliyor. Denilebilir ki, adı geçen güçler ekonomik, ticari, siyasi, kültürel vb işbirliğini Kürtlere karşı cephe kurma esprisine dayandırmışlardır. Bölgesel işbirliğine dayanılarak, uluslararası destek sağlamak için işbölümü yapıyorlar. Türkiye, ABD'yi bloke ederken, İran AB'nin bazı ülkelerini bloke ediyor. Bu güçlerin Kürt sorununun çözümüne destek sunmalarını önlemenin yanı sıra karşıtlık yapmaları doğrultusunda çaba sarf ediyorlar.

Egemen güçlerin kolay kolay çözüme evet demeyecekleri açığa çıkmıştır. Kürt halkının barışçıl çözüm arayışı çabalarına olumlu cevap vermeyecekleri yaşanan gelişmeler tarafından kanıtlanmıştır. Başta Türkiye olmak üzere egemen güçler son nefeslerine kadar çözümsüzlükte ısrar edeceklerdir. Barışçıl çözüme yanaşmamaları onların gücünden çok zayıflıklarından kaynaklanıyor. Rejimler bir bütünen çözülene kadar direnme tutumundan vazgeçmeyeceklerdir. Çünkü bu rejimlerin sorunları çözme yeteneği kalmamıştır. Yeni politikalar üretme yeteneğinden yoksundurlar. Demokratik değişim ve dönüşüm, karakterlerine uymamaktadır. Bu konuda yaptıkları tek şey çözümsüzlük üreten politikalarında esneklik göstermektir. O da kalıcı olmamakta, esneklikleri çok geçmeden yerini baskıya bırakmaktadır. Olup bitenler karşısında Kürt halkının özgürlüğünü elde etmesi için önünde mücadeleyi yükseltme yolu kalmaktadır. Mücadelenin etkili biçimde geliştirilmesi çözümün tek yoludur.

Kürt halkı, gerillaya dayalı 15 yıllık mücadeleyle güç haline gelirken, siyasal serhildan yolunu kullanarak yürüttüğü mücadeleyle çözümü aramaktadır. Gerilla ve ona bağlı olarak yürütülen siyasal, diplomatik, kültürel vs. tüm alanlardaki mücadele çözüm gücünü ortaya çıkarmıştır. Gelinen noktada ise siyasal serhildan eylemliliği ortaya çıkan gücü değerlendirme ve yeni mücadele gücünü yaratma temelinde çözümü geliştirecektir. Çünkü hala halkımızın bütün potansiyeli mücadele gücü haline getirilememiştir. Gerilla merkezli mücadele sürecinde yaratılan güç önemli olsa da, çözümü gerçekleştirmeye yetmemektedir. Halkımızın bütün potansiyelinin harekete geçirilmesi durumunda çözüm gücüne kavuşulacaktır. Hala Türkiye ve Suriye'de harekete geçirilmesi gereken önemli bir potansiyel söz konusudur. Halkın aktifleşen potansiyeli kadar, pasif konumda bulunan bir potansiyel de vardır. Doğu Kürdistan'da halkın mücadele potansiyeli çok az harekete geçirilmiştir. Mücadele potansiyeli büyük ölçüde pasif konumdadır. Güney Kürdistan'da ise halkın gücü dağınıktır. Yeterince çözüm doğrultusunda seferber edilememiştir. Yurt dışı alanlarında da benzeri bir sorun yaşanmaktadır. Mücadele potansiyelinin önemli bir kesimi pasif haldedir. Siyasi serhildan sadece aktifleşen halk gücünü değerlendirmekle sonuç alamaz. Hazır gücü harekete geçirmek kadar, pasif olanı aktifleştirmek de önem taşımaktadır.

"Kürt halkı, gerillaya dayalı 15 yıllık mücadeleyle güç haline gelirken, siyasal serhildan yolunu kullanarak yürüttüğü mücadeleyle çözümü aramaktadır. Gerilla ve ona bağlı olarak yürütülen siyasal, diplomatik, kültürel vs tüm alanlardaki mücadele çözüm gücünü ortaya çıkarmıştır. Gelinen noktada ise siyasal serhildan eylemliliği ortaya çıkan gücü değerlendirme ve yeni mücadele gücünü yaratma temelinde çözümü geliştirecektir. "

"Değişen koşullara rağmen aynı çizgide kalmak artık kazandırmayacak, tam tersine kaybettirecektir. Bu nedenle hiçbir gerekçeye sığınmadan kesin biçimde savunma yaklaşımından kurtulunmalıdır. Ruhta, bilinçte, karar ve eylemde savunma yerine siyasal saldırı yaklaşımı konulmalıdır. Dolayısıyla özgürlük mücadelemizin saldırı konumuna geçmesi gelişmelerin önümüze koyduğu bir gerekliliktir."

Geride bıraktığımız mücadele süreçlerinde siyasal serhildan ağırlıklı olarak gerillanın yarattığı güç üzerinde gelişme göstermiştir. Dört yıllık zaman diliminde bu gücün değerlendirilmesi söz konusudur. Yeni güçler yaratıp, mücadeleye katmak şurada kalsın, hazır olan güç bile yeterince serhildana kaldırılamamıştır. Öncülük alanında yaşanan yetersizlik bu gücün bir bölümünü serhildan eylemliliğinin dışında tutmuştur. Son kampanyada dahil hiçbir zaman hazır gücün tümü eyleme çekilememiştir. Serhildan eylemliliğinde yer alan aktifleşmiş kitle gücünün öncü kesimidir. Gerek ülkede, gerekse ülke dışında serhildan eylemliliği ağırlıkta öncüyle yürütülmüştür. Öncü kitle kesimi ancak kendisini eylem için harekete geçirebilmiştir. Belli bir duyarlılığa sahip geniş kitle bir türlü eyleme kaldırılamamıştır. Newroz gibi özel günlerde eyleme katılım gösteren bu duyarlı kitle, her zaman eylem gücü haline getirilememiştir.

Siyasal serhildan kitlelerin eylemle siyaset yapmasıdır

Hangi yönden bakılırsa bakılsın geride bıraktığımız serhildan sürecinde kaydedilen başarı sınırlıdır. Siyasal serhildandan öncü kitleye mal edilmiş, geniş kitlelerin malı haline getirilememiştir. Halbuki koşullar ve olanaklar daha büyük bir gelişmeye fırsat tanımaktaydı. Gerilla sürecinin yarattığı kitle gücünü harekete geçirmek mümkündü. Diğer taraftan pasif kitle kesimini harekete geçirmek zor değildi. Rejimin ekonomik krize düştüğü, bunun siyaseti derinden etkilediği bir durumda siyasal serhildanı en geniş yığınların mücadelesi haline getirmek sadece yetkin bir öncüye ihtiyaç duymaktaydı. Ne var ki, rejimin çözülmeyi yaşadığı koşullarda böylesi bir öncülük yaratılamamıştır. Uluslararası komplonun etkileri öncülük çabalarını savunma psikolojisi ve yaklaşımıyla sınırlandırarak serhildan gelişimini olumsuz etkilemiştir.

Siyasal serhildan kitlelerin eylemle siyaset yapmasıdır. Eğer en geniş kitleler sürekli eylem halindelerse o zaman serhildandan bahsedilebilir. Eyleme kitlesel katılım ve süreklileşme ne oranda ise serhildanın gelişme ölçüsü de onunla belirlenebilir. Bununla birlikte serhildan diğer mücadele biçimlerinden az olmamak üzere öncülüğe ihtiyaç duyar. Güçlü ve yetenekli bir öncülük olmadan ciddi bir serhildanın gelişmesi düşünülemez. Kitlelerin kendiliğinden eyleme geçmesi bazı durumlarda mümkün olabilir. Halk hareketinin amatör olma özelliği serhildanın halkın kendiliğinden eylemiyle gelişeceği sonucunu çıkarmamızı gerektirmez. Her halükarda serhildan öncülüğe ihtiyaç duyar. İşte geride bıraktığımız süreçte esas zayıflık bu noktada yaşanmıştır. Uluslararası komplonun saldırıları ve baskıları ortamında mücadelenin öncü güçleri kendilerini sınırlandırmışlardır. Hakim olan yaklaşım, kendisini mücadele gücü haline getirmek olmuştur. Öncü kendisini aşıp, geniş halk kitlelerine mal edememiştir. Başarı ölçüsü kendisini mücadele konumunda tutmak olmuştur. Öncü yapının durumu bu olunca, mücadeleye duyarlı milyonlar bir türlü harekete geçirilememiş ve kazanılıp mücadele gücü haline getirilerek, pasif konumdaki milyonlara yönelik ciddi bir çalışma içerisine girilememiştir.

Halkın öncü kesimlerine dayanan siyasal serhildan en iyi durumda egemen güçlerin saldırılarını durdurabilmiştir. Serhildanın gücü onları çözüm yönünde adım atacak düzeye çıkaramamıştır. Türkiye, İran ve Suriye'nin çözümsüzlükte ısrar etmeleri, uluslararası güçlerin çözüm için harekete geçmemelerinin altında bu gerçeklik yatmaktadır. Siyasal serhildanın yüz binlerin eylemi olmaktan çıkıp, milyonların eylemine dönüştüğü koşullarda herkes çözüme evet demek zorunda kalacaktır. Aksi halde taraflar açısından birbirini zorlama ve kilitlenme durumunun yaşanması kaçınılmazdır. Şunu açıklıkla belirtelim, artık egemen güçler mevcut politikalarını sürdüremezler. Direnişleri ne kadar güçlü olursa olsun her geçen gün zayıflayacaklardır. Diğer taraftan Kürt halkının siyasal serhildan eylemliliğini güçlü biçimde geliştirememesi çözüm yolunda ilerlemeyi yavaşlatacağı gibi çözümü de zayıf bırakacaktır. Tek çıkar yol serhildanın milyonların katılımıyla geliştirilmesidir. Yakalanan düzeyin aşılması şarttır. Milyonların eyleminin sürekliliştiği bir durumda hiçbir güç çözümsüzlükte ısrar edemeyecektir. Dağılan ve zayıflayan rejimler çözüm yönünde hızlanan adımlar atacakladır.

Hiçbir güç milyonlara mal olmuş siyasal serhildana karşı direnemeyecektir

Hangi yönden bakılırsa bakılsın mevcut serhildan düzeyinin aşılması çözüme gitmenin tek yoludur. Bunun için de artık öncü kitleye dayanan serhildan sürecini geride bırakmak gerekiyor. Öncü çabalarını milyonları harekete geçirme, onları bilinçlendirme, örgütleme ve eyleme kaldırma noktasında yoğunlaştırmak durumundadır. Burada anlaşılması gereken husus savunma pozisyonunun terk edilmesidir. Uluslararası komplo ortamında etkili hale gelip mücadeleyi olumsuz etkileyen savunma yaklaşımı aşıldığında öncü kendini en geniş halk kitlelerine taşırabilir. Kaldı ki savunma yaklaşımı içinde olmanın koşulları ortadan kalkmıştır. Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran rejimlerin içine girdikleri çözülme sürecinde hala savunma yaklaşımını benimsemek fazla bir anlam ifade etmemektedir.

Uluslararası komplo sürecinin ilk iki yılında bu yaklaşımın anlamı vardı. Son iki yılda ise etkilerini şu veya bu oranda yaşamak bir yere kadar anlaşılabilir. Ancak yeni koşullarda hala savunma yaklaşımını sürdürmek hiçbir gerekçeyle izah edilemez. Siyasal saldırıya geçmek, bunu milyonların siyasal serhildan eylemliliğine kaldırılması temelinde somutlaştırmak doğru tutumun kendisidir.

Özgürlük mücadelemiz uluslararası komployа karşı, bazı hata ve yetersizlikler olsa da başarılı bir savunmayı yapmıştır. Bütün kazanımlar ve mevziler esas itibariyle korunmuştur. Bu açıdan mücadelenin savunma esprisi içinde yürütülmesi anlamlı olmuştur. Değişen koşullara rağmen aynı çizgide kalmak artık kazandırmayacak, tam tersine kaybettirecektir. Bu nedenle hiçbir gerekçeye sığınmadan kesin biçimde savunma yaklaşımından kurtulunmalıdır. Ruhta, bilinçte, karar ve eylemde savunma yerine siyasal saldırı yaklaşımı konulmalıdır. Özgürlük mücadelemizin üzerinde büyük saldırı ve tehditler olsa da, uluslararası komplo koşullarındaki tasfiye tehlikesi bulunmamaktadır. Tasfiye tehlikesi egemen güçler açısından geçerlidir. Pozisyonlar kesinkes değişmiştir. Özgürlük hareketimiz tasfiye tehlikesini atlatırken, egemen güçler dağılarak tasfiye olma gerçeğiyle karşı karşıyadırlar. Dolayısıyla özgürlük mücadelemizin saldırı konumuna geçmesi gelişmelerin önümüze koyduğu bir gerekliliktir. Daha farklı bir yaklaşım sadece çözümü zayıflatmak ve geciktirmekle kalmayacak aynı zamanda çürümeye de yol açacaktır.

İç ve dış koşullar çözüm için olgunlaşmıştır. Savunma süreci hem öncüyü hem de kitleleri mücadelede aşama yapmaya hazırlamıştır. Gerisi savunma pozisyonunun terk edilip, kesin bir inisiyatifin konulmasına kalmıştır. Zafer ruhu, bilinci, kararlılığı ve eylemini esas alan öncü kendisini aştığında, siyasal serhildanı milyonlara mal ederek, çözümün kapısını açacaktır. Hiçbir güç milyonlara mal olmuş siyasal serhildana karşı direnemeyecektir. Halkımızın özgürlük taleplerine boyun eğmek zorunda kalacaktır.

Serxwebûn'dan

YENİ SİYASAL ÖRGÜTSEL VE TAKTİKSEL MÜCADELE HAMLESİYLE SÜRECE MÜDAHALE EDELİM

● KADEK Yönetim Kurulu

Tüm yoldaşların 2 Ağustos Gül Bayramı kutlu olsun.

Kongre Yönetim Kurulumuz, Olağanüstü Genişletilmiş Yönetim Toplantısı'nı 25-31 Temmuz 2003 tarihleri arasında yaptı. Toplantıya, Yönetim Kurulu Üyelerimizle birlikte, değişik alanlarda pratik yürütmeler ve koordinasyonlar içerisinde yer alan 85 civarında arkadaş katıldı. Toplantımız, Önderliğimizin 1 Eylül süreci ve örgütsel yeniden yapılanmamızın tamamlanmasına ilişkin perspektif ve çağrıları temelinde gerçekleşti; katılımdan da anlaşılacağı gibi konferans niteliğinde bir toplantı oldu. Gündemi, hem Önderliğin çağrısını karşılayacak hem de toplantı bileşiminin düzeyini yansıtacak bir kapsamda belirlendi.

Yönetim Kurulumuz yıllık toplantısını nisan başında yapmıştı. Nisan toplantımız hem yıllık olağan toplantı hem de ABD'nin Irak'a askeri müdahalesinin sonuçlarını değerlendiren bir toplantı olmuş; yıllık faaliyetlerimizle birlikte Irak'a askeri müdahalenin ortaya çıkardığı sonuçları değerlendirip tartışan, buna göre bölgede başlayan yeni süreci tanımlayarak ona demokrasi ve özgürlük cephesinden nasıl bir cevap verilmesi gerektiğini, demokrasi ve özgürlük çizgisinde halkların yararını gözeten yeni bir Ortadoğu'nun nasıl şekillenmesi gerektiğini formüle eden bildirgeler yayınlamıştı. Bu toplantımız diğerinden üç ay sonra gerçekleşen, daha çok siyasi gelişmeler ve yine ona bağlı olarak yeni sürecin inisiyatifli bir biçimde yürütülmesi için Önderliğimizin geliştirdiği perspektifleri pratiğe aktaracak planlama, kararlılık ve tarzı ortaya çıkarmayı hedefleyen bir toplantı oldu. Dikkat edilirse, daha önceki toplantıdan sonra çok bir zaman geçmemişti; bu nedenle daha çok gelişmeleri dikkate alan, Önderlik değerlendirmeleri üzerine gelişen olağanüstü gelişmelerin gereklerini yerine getirmek üzere gerçekleşen bir toplantı olmuştur. Bu nedenle olağanüstü bir toplantıdır.

Toplantımız aynı zamanda acil toplantıyı gerektiren çok önemli gelişmelere dayandığı için de olağanüstü gündemle gerçekleşen bir toplantı oldu. Buna uygun bir gündem ile çalışmalarını yürüttü. Yalnızca toplantıyı gerektiren hususları gündemine aldı; daha somut sonuçlar çıkarma ve daha somut cevaplar oluşturmayı hedefledi. Bu çerçevede öne çıkan en önemli hususlardan birincisi, Önderliğimizin 1 Eylül biçiminde takvime bağladığı siyasal mücadele sürecine kendi cephemizden nasıl yanıt oluşturacağımızın, yani ortaya çıkan gelişmeleri karşılayacak politikalarımız ve taktiklerimizin nasıl olması gerektiğinin netleştirilmesi oldu. İkincisi de yine bununla bağlantılı olarak VIII. Kongremizde önemli bir düzeyde yakaladığımız, daha sonraki dönemde de değişik biçimlerde sürdürdüğümüz örgütsel yeniden yapılanma çalışmalarımızı değerlendirerek sonuca bağlama taktik mücadele gerçeğimizi bir de örgütsel çalışma ve mücadele ile ele alıp tamamlama hususuydu. Ana gündem konuları bunlardı.

Olağanüstü olarak toplantıyı gerektiren hususlar da vardı. Kuşkusuz kendi politikalarımızı ve taktiklerimizi belirleyebilmek, yine örgütsel yeniden yapılanmamızın çözüm yollarını geliştirebilmek için hangi dönemde çalıştığımızın ve mücadele ettiğimizin, nasıl bir süreçte bu çalışmaları yaptığımızın irdelenmesi gerekiyordu. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz siyasal sürecin çok yönlü bir analizi gerekliydi. Toplantımız en başta bunu yapmayı esas aldı. Buna öncelikle Önderliğimizin çağrı ve perspektiflerini okumayla başlandı. Toplantımız, Atina Mahkemesi'ne sunulan savunmanın birinci ve beşinci bölümlerini toplantının konusu olarak gördü ve Önderlik raporu olarak ele aldı. Yine son dönemlerde gerçekleşen avukat görüşmelerinde Önderliğimizin verdiği perspektifleri netleştirdi; talimatları yine toplantımız açısından rapor değerinde gördü. Siyasal değerlendirmelere, bu Önderlik görüşlerini okumakla ve böylece siyasi tartışmalara Önderliğin görüşleri çerçevesinde bir perspektif çizmekle başlandı.

Toplantımız kapsamlı siyasal değerlendirmeler ve çok yönlü tartışmaların ardından, mevcut gelişmelere kendi cephemizden vereceğimiz taktiksel ve örgütsel cevapları oluşturmayı esas aldı. Bu çerçevede yeni sürece cevap oluşturacak kararlar ortaya çıkardı. Kapsamlı bir faaliyet planlaması yaptı ve hem Yönetim Kurulumuzun hem de değişik alanlarda pratik yürütmeler içerisinde olan arkadaşlarımızın kısmi bir görev düzenlenmesini gerçekleştirdi. Bu temelde olağanüstü gelişmeler içeren döneme çok yönlü tartışmalar temelinde cevap oluşturacak bir netleşmeyi, kararlaşmayı, kendini yeniden planlama ve düzenleme durumunu ortaya çıkararak başarıyla cevap oluşturdu. Böylece örgütümüz bir kere daha sürecin yeniden tanımlanmasını ve buna cevap oluşturacak politikaların çalışma biçimlerini tespit etmiş, kendisini bu temelde yeniden kararlaştırmış, düzenlemiş ve kendisini başarılı pratik çalışmalarla sürece cevap olacak bir düzeye getirmiş oldu.

Bu konuda nisan Yönetim Kurulu Toplantımız önemli bir giriş yapmıştı. Örgütümüz ABD'nin Irak'a askeri müdahalesinin siyasi sonuçlarını en erkenden ve en kapsamlı değerlendiren, yine herkesin kafasının şu veya bu biçimde karışıklıkları yaşadığı bir ortamda, yeni Demokratik Ortadoğu'nun nasıl şekillenmesi gerektiğini somut ve ayrıntılı bir biçimde belirleyen siyasi bir mücadeleyi yapmıştı. Kuşkusuz ABD'nin askeri müdahalesinin kendine has özellikleri vardı. Fakat onu takiben hareketimizin siyasi müdahalesi de bizim cephemizden bölgeye, gelişmelere inisiyatifli katılım anlamında önemli bir adım atmayı ifade ediyordu ve belli bir politik inisiyatif ortaya çıkarmıştı. Hem gelişmeleri anlamada hem de onların gerektirdiği mücadeleyi yürütmede örgütümüz bir düzeyi kazanmıştı. Şimdi bu toplantı ondan sonra ortaya çıkan gelişmeleri de değerlendiren, geçen üç aylık süre içerisinde Irak müdahalesinin ortaya çıkardığı gerçekleri daha ayrıntılı, derinlikli, kapsamlı ortaya çıkartıp buna göre bir mücadele planlamasını ve pratik duruşu gündeme alıp gerçekleştiren bir düzeyi ortaya çıkardı.

Bu yönleriyle toplantımız elbette Nisan Toplantımızın bir devamı niteliğinde, onun bir tamamlayıcısı oluyor. Eksik kalan yanları tamamlama anlamında değil, geçen üç aylık süre içerisinde ortaya çıkan gelişmeleri değerlendirme, bu temelde Saddam rejiminin devrilmesiyle ortaya çıkan gerçeği ve bölgenin yaşadığı süreci daha derinlikli anlama, daha etkili ve çok yönlü müdahale etme gerçeğini ortaya çıkarma anlamında, mevcut gelişmeleri derinlikli ve kapsamlı değerlendirerek sürece daha doğru, güçlü, çok yönlü ve derinlikli yaklaşmayı ortaya çıkarma anlamında Nisan Toplantımızla bağlantılıdır. Böyle bir dönemde yeniden toplantı yapmayı gerektiren hususlar siyasi süreçle bağlantılıydı. Bu, Önderliğimizin Türkiye'deki rejimin durumunu değerlendirerek, yine Irak'ta ortaya çıkan gelişmelerin bölge açısından taşıdığı anlamı göz önüne getirerek, yeni bir inisiyatif ve müdahale gücü haline gelmek gerektiği tespitinden kaynaklandı.

Yine örgütsel yeniden yapılanmamız önemliydi. Demokratik çözüm sürecinde bir engelleyici ve tıkatıcı güç değil de, ön açan, çözüm üreten, engelleri ve zorlukları kendi örgütsel yapılanmasıyla aşan, dolayısıyla kendini çözümleyerek ve çözüm gücü haline getirerek başkalarının da demokratik değişimini gerçekleştiren, ona öncülük eden bir yapı kazanmamız açısından gerekliydi. Mevcut gelişmeler hem böyle yapmanın gereğini ortaya çıkarmıştı hem de büyük tarihi imkanları önümüze koymuştu. Önderliğimiz ABD'nin Irak'a askeri müdahalesi sürecinde bölgede başlayan yeni dönemi, bu dönemin bölgede ve uluslararası sistem üzerindeki etkilerini stratejik ve taktik düzeyde çok somut formüle etmişti. Bizim Yönetim Kurulu Toplantımız ve toplantının yayınladığı Çözüm Bildirgeleri tamamen böyle bir stratejik ve taktik netleşmeye bağlı olarak ortaya çıkmıştı. Daha sonra geçen üç aylık süre içinde ise, mevcut durumu ve gelişmeleri demokrasi ve özgürlük yönünde ilerletebilmek için kritik ve oldukça da imkanlara sahip bir dönem olarak değerlendirdi. Böylece yaşanan kritik süreci halkların demokratik gelişimi açısından başarıyla sürdürmek üzere etkili ve inisiyatifli bir müdahale gücü haline gelmemizi gerekli gördü. Yine kritik sürecin taşıdığı tehlikeleri değerlendirerek, onları aştıracak, çeşitli cephelerden gelişen ve gelişebilecek olan saldırıları boşa çıkaracak, her türlü baskıya, saldırıya ve tasfiye girişimine karşı tedbirler geliştirebilecek bir düzey yakalamamızı gerekli gördü. Toplantımız bütün bu gereklilikler sonucunda gündemleşti ve gerçekleştirildi. Tamamen Önderlik çağrılarına bir cevap oluşturmayı, yaşanan kritik dönemeci Önderliğimizin istediği biçimde başarıyla geçecek bir örgütsel düzeyi ortaya çıkarmayı hedefledi.

"Olağanüstü olarak toplantıyı gerektiren hususlar da vardı. Kuşkusuz kendi politikalarımızı ve taktiklerimizi belirleyebilmek, yine örgütsel yeniden yapılanmamızın çözüm yollarını geliştirebilmek için hangi dönemde çalıştığımızın ve mücadele ettiğimizin, nasıl bir süreçte bu çalışmaları yaptığımızın irdelenmesi gerekiyordu. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz siyasal sürecin çok yönlü bir analizi gerekliydi. "

Olağanüstü bir gelişme ve değişim sürecini yaşıyoruz

Hareketimiz, özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirme açısından hem güçlü ve çok yönlü imkanlara sahiptir hem de tehlikeli baskılarla yüz yüzedir. Irak'taki durum bölge açısından gerçekten yeni bir süreç başlatmıştır. Bölge pratik düzeyde köklü bir değişim sürecine başlamıştır. Bölgede hızlı ve olağanüstü gelişmeler yaşanıyor. Bütün bunlar herkes açısından sürekli ve yeniden durum değerlendirmesi yapmayı, kendini yeniden planlayıp kararlaştırmayı gerektiriyor. Yaşadığımız süreç öyle durağan bir süreç değildir. Bölgemiz olağan koşulları yaşamıyor. Tam bir olağanüstü gelişme ve değişim sürecidir. Yine ağır ve yavaş hareket eden bir siyasi ortama sahip değil, tam tersine çok yoğun, hızlı bir değişim sürecindedir. Bütün bunlar eskisi gibi siyaset yapılamadığını ve yapılamayacağını, bu koşulların gerektirdiği bir siyasal ve örgütsel yapıya sahip olmak gerektiğini ortaya çıkartıyor. Ancak bunu yapanların gelişme sağlayacağını, ilerleyebileceğini ve yaşayabileceğini; bunu yapamayanların ve yaşanan sürecin özelliklerine göre kendisini yenileyemeyenlerin, yine örgütlü, planlı ve hazırlıklı hale getiremeyenlerin ise aşılacağı ve çözüleceği gerçeğini ortaya çıkartıyor.

Bu, bütün bölge güçleri açısından geçerlidir. Bölgedeki tüm devletler açısından olduğu gibi siyasi örgütler açısından da geçerliliğini koruyan bir husustur. Saddam rejiminin çözülmesiyle birlikte bölgenin içine girdiği değişim ve yeniden yapılanma süreci bu gerçeği ortaya çıkartıyor. Herkes gibi bizim için de elbette böyle olağanüstü bir sürece olağanüstü yaklaşmak, sürece başarıyla katılım gösterecek bir konumu yakalamak gereği vardır. Toplantımız her şeyden önce bu görevi yerine getiren bir çalışma oldu ve örgütümüzün süreci daha iyi, derin, kapsamlı çözümleyen, değerlendiren ve anlayan bir hale getirdiği gibi, görüş birliği konusunda da daha ileri bir düzeyi sağladı. Yine bu olağanüstü, kritik gelişme imkanlarıyla birlikte, tehlikeleri de taşıyan sürece sağlam bir duruşla karşılık veren bir düzeyi ortaya çıkardı. Çok yönlü gelişmelerin ortaya çıktığı, karmaşık gelişmelerin yaşandığı sürecin görevlerini netleştirme ve planlama noktasında, hareketimizin çok daha sistemli, kararlı, kendisini yeniden planlamış, nerede ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilen bir konuma getirdi. Bütün bunlar toplantımızın önemini ve değerini gösteriyor. Süreç açısından zorunlu olduğu kadar, sürece cevap oluşturan bir karakterde olduğunu, yani hedeflediğini gerçekleştirdiğini, başarılı bir çalışma olarak kendisini gerçekleştirip tamamladığını gösteriyor.

Sürecin nasıl anlaşıldığı ve değerlendirildiği konusu önemlidir. Bir şey yapmakla onun nasıl yapılacağını belirlemek, tümüyle hangi ortamda yapıldığına bağlıdır. Dolayısıyla görevleri ve tarzı doğru belirlemek, mücadele koşullarını, yani siyasi süreci doğru, çok yönlü ve derinlikli tahlil etmeye bağlıdır. Kapsamlı ve derinlikli bir durum değerlendirmesi yapılmazsa, pratik görevler ve çalışma tarzı da doğru ve yeterli tespit edilemez. Çünkü bunlar niyetlerden ve kişisel isteklerden kaynaklanmıyor; tamamen siyasi koşulların kendisinden, onun gereklerinden kaynaklanıyor. Toplantımız gündemini oluştururken de, gündem maddelerini tartışırken de bu esasları dikkate aldı. Süreç, çok yönlü analiz edilmeye çalışıldı. Durum siyasal, askeri, değişik açılardan ele alınıp değerlendirildi. Çok yönlü görüşler ortaya kondu, tartışmalar yapıldı. Bütün kararlar ve planlama böyle kapsamlı bir siyasal durum değerlendirmesi ve tartışmaya dayalı olarak ortaya çıkarıldı.

Toplantımızın siyasal sürece ilişkin yaptığı değerlendirmeleri özetlersek şunları ifade edebiliriz:

Geçen üç dört aylık süreç içerisinde çokça yapmaya çalıştığımız gibi, elbette bu toplantıda da siyasal değerlendirmelerimizin odağında Irak'ta Saddam rejiminin çözülüşüyle başlayan bölgesel değişim süreci yer aldı. Geçen dört aylık süreçte ortaya çıkardığı gerçekler ve gelişmelere dayalı olarak, bu süreci daha iyi anlamaya, daha derinlikli çözümlemeye ve tanımlamaya çalıştık. Bir kez daha geçen dört aylık sürecin ortaya çıkardığı gerçeklere dikkat çektik. Yanlış değerlendirmelerin, hatalı ve yetersiz değerlendirmelerin neler olduğunu tespit ettik. Çünkü hem müdahale sürecinde, hem müdahale ardından sadece Ortadoğu'da değil, bütün dünyada çok yoğun bir siyasal tartışma yaşandı; herkes görüş ileri sürdü, neredeyse herkes bir teorisyen olarak ortaya çıktı.

Bu Türkiye'de de Arap aleminde de Avrupa ve Amerika'da da böyleydi. Deyim yerindeyse, anlayanlar kadar anlamayanlar da sürecin hızına ve savaşın rüzgarına kapılarak bir şeyler söylemek istediler. Bu söylenenler içerisinde nelerin doğrulandığını, nelerin doğrulanmadığını, nelerin yanlış,

yetersiz ve hatalı çıktığını tespit ettik. Bu noktada Irak'a ABD müdahalesini salt bir Irak olayı olarak ele alan görüşlerin yanlışlığı, hatta salt bir bölgesel çatışma olarak ele alan bakış açılarının yanlışlığı netçe görüldü. Mevcut gelişmeler bize gösterdi ki, Irak müdahalesi sadece Irak gerçeğiyle bağlı değil, yine Ortadoğu'daki durumla da bağlı değil, bütünüyle onları da aşan uluslararası sistem mücadelesiyle bağlı olan, onu da içine alan bir gelişmedir. Bu çerçevede ABD'nin müdahale ederek Irak'ı askeri bakımdan ele geçirmesinin uluslararası sistem açısından ne anlam ifade ettiğine baktık, değerlendirdik.

Tabii bütün bunları yaparken, Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'ndaki görüşlerini temel veriler ve doğrular olarak ele aldık. Şunu bir kere daha somut olarak gördük ki, gelişmeler tümüyle daha önceden yapılmış olan bu teorik çözümlemelerin doğrulanması oluyor. Hem Irak'ın uygarlık tarihi, günümüz uluslararası sistemi ve yine bölge içerisindeki yeri açısından hem de bölge çapındaki mücadele açsından Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun doğrulanması söz konusudur. Bölgenin sınıflı toplum uygarlığının gelişimindeki yeri ve rolü, günümüz uluslararası sistemi içindeki yeri bakımından da böyle bir özelliği var. Uluslararası sistem mücadelesi açısından da öyledir.

Dünyamız 21. yüzyıla yeni bir uygarlık arayışla girdi

Önderliğimiz Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda kapitalist uygarlığın nasıl bir dünya sistemi yarattığını, reel sosyalist girişimin bu sistem karşısında ne anlam ifade ettiğini, yine reel sosyalizmin çözülüşünün ne anlama geldiğini, dolayısıyla 21. yüzyılın başından itibaren dünya uluslararası sisteminin içine girdiği yeni süreci, yeni uygarlık arayışını ve yeni çağa girişi kapsamlı bir biçimde değerlendirmişti. Ayrıca Irak Savaşı'nı başlatacak süreç olarak 11 Eylül olaylarını sistem içi bir çatışma, sistemin kendi iç çelişkilerini çözme durumu olarak değerlendirmiş ve bu süreci uluslararası sistemle bağlantılandırmıştı. ABD'nin Irak'a müdahalesini ve Saddam rejiminin yıkılışını ise, rejim karşıtlarının yapamadığını yapmak olarak ifadelendirmiş; yani iç muhalefetin uzun mücadele içerisinde başaramadığını ABD'nin bir dış müdahale ile başarması, gerçekleştirmesi olarak tanımlamıştı.

Biz bütün bunları dikkate alan bir değerlendirme ve tartışma yaklaşımı içerisinde olduk. Kapitalist uygarlığın gelişimini ifade eden temel çizgiler değerlendirildi. Sermayenin birikim dönemi, serbest rekabet dönemi ve yine sermaye ihracı dönemi günümüzde gelinen uluslarüstü sermayenin dünya hegemonyası yaratma dönemi, bütün bunlar kendi temel özellikleri çerçevesinde ele alınıp değerlendirilmeye ve tahlil edilmeye çalışıldı. Buna bağlı olarak Irak müdahalesi öncesinde, müdahale sürecinde ve sonrasında yaşanan uluslararası düzeydeki siyasi ilişki ve mücadeleleri değerlendirmeye aldık. Gördük ki, Irak'ta yaşanan mücadele bir uluslararası sistem mücadelesi, 20. yüzyıl sisteminin aşılması, parçalanması, yeni bir sistem arayışı ve mücadelesi oluyor; tümüyle böyle bir mücadeleye bağlıdır. Yine reel sosyalizmin çözülüşü ardından, kapitalist Batı sisteminin kendi iç çelişki ve çatışmalarının ortaya çıkardığı bir müdahaledir.

En son görüşme notunda, Önderlik, Saddam rejiminin yıkılışını bir sistem içi olay olarak değerlendiriyor. Dolayısıyla Irak'taki mücadele ABD önderlikli Batı sisteminin iç çelişkilerinden doğan bir sistem içi mücadele oluyor. Böyle bir çatışmanın ekonomik temelleri var, ona yol açan bilimsel teknik gelişmeye dayanan yanları var; kapitalizmin geldiği, ulaştığı düzeyle bağlantısı var. Sermayenin tekelleşmesi, bütünleşmesi, hegemonyasını yürütmek isteyen güçler ile sermayenin daha önceki gelişim dönemlerinde, daha çok da ulusal gelişme süreçlerinde ortaya çıkan siyasi yapılanmalar arasındaki çelişkinin çatışmaya dönüşmesi gerçeği var. Bunları bu biçimde tespit ettik.

Irak'taki mücadelenin, gelişmenin madem bu kadar uluslararası bağlantıları var, o zaman uluslararası planda ne tür çelişkilere ve çatışmalara dayanıyor, onları da anlamaya ve değerlendirmeye çalıştık. Bu noktada yeni olan ve dikkate alınması gereken hususların neler olduğunu tespit etmek istedik. Şunu gördük: Savaş öncesinde ABD-Avrupa çelişkisi belli ölçüde gelişmişti. Özellikle Fransa-Almanya ittifakının Rusya ile ilişkilenerek, ABD-İngiliz ittifakına karşı sanki farklı bir cephe yaratıyorlarmış gibi bir konum kazanması durumu vardı. Özellikle savaşı engellemek üzere BM çerçevesinde yürütülen çalışmalarda bu kendisini çok fazla gösterdi. Bu şöyle bir değerlendirmeye yol açmıştı: Uluslararası düzeyde yeni bir bloklaşma ortaya çıkıyor, yeni bir temel çelişki gelişiyor. Dolayısıyla 20. yüzyılda buna çok alışmış olan, çatışan iki bloktan birine dayanarak siyaset yapan güçler buna epeyce heveslenmişlerdi.

Savaş içerisinde bu karşıtlık çok etkili olmadı. Savaştan sonra geçen üç aylık süreç bize gösterdi ki, AB ile ABD arasında bir çelişki var. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel boyutları olan çok yönlü bir çelişkidir bu. Fakat kapitalizmin 20. yüzyılda ve daha öncesinde geliştirdiği ve dünyaya egemen olduğu dönemlerdeki gibi bir çelişki ve bloklaşmayı ifade etmiyor. Almanya ve Fransa daha sonraki süreçte ABD ile belli çelişkilerini korusa da, karşıtlığı derinleştirmek yerine, eski karşıtlığı aşan bir ilişki ve işbirliği düzeyine yöneldi. Bir de etkinlik gösteremedi, ABD'nin Irak müdahalesiyle elde ettiği ilerleme karşısında herhangi bir ilerleme olmadı.

Bu çerçevede uluslararası planda ortaya çıkan en önemli sonuç bu oluyor. Yani kapitalizmin Avrupa'da egemen olduğu dönemdeki Fransız ve İngiliz çelişki ve çatışması, kapitalizmin dünya hegemonyası kurmaya yöneldiği ve bir dünya uygarlığı haline gelmek istediği dönemdeki İngiliz-Alman çelişki ve çatışması, yine bu temelde oluşan dünya sistemini korumak ve ayakta tutmak için sürdürülen Amerikan-Sovyet çelişki ve çatışması gibi, şimdi de Irak Savaşı'yla birlikte benzer bir düzeyde, dünyayı tümden etkisi altına alacak bir çelişki ve çatışma durumu ortaya çıkmıyor. Bu gerçeklik artık aşılmıştır. Aslında sistemin kendi iç çatışması olması, yeni bir uluslararası sistem aranması, bir de kapitalizmin eski özelliklerini aşan bir noktaya ulaşılması, siyasal planda da böyle bir durumu ortaya çıkarıyor.

Artık dünyayı iki kutuplu olarak ele almak, değerlendirmek mümkün değildir. Fakat birkaç yüzyıldır yaşananlar böyle bir alışkanlık ortaya çıkarmıştır. Sadece birkaç yüzyıllık da değil, uygarlık tarihi boyunca var olan Doğu-Batı çelişki ve çatışması da aslında temelde böyle bir alışkanlık yaratmıştır. Irak Savaşı'yla ortaya çıkan karşıtlıkları yeni bir uluslararası bloklaşma eğilimi olarak görme eğilimi fazlaydı. Fakat bu geçen üç aylık sürecin pratiği gösterdi ki, bu gerçek değildir. Yeni dönem, uluslararası sistemin iki bloğa ayrılmasıyla, onların çatışmasıyla tanımlanmıyor, belirlenmiyor. Öyle olacağını beklemek, Avrupa ile ABD arasında ortaya çıkmış kısmi çelişki ve çatışmayı hemen böyle dünya bloklaşması olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu ortaya çıkmıştır.

Yeni uluslararası sistem bloklara dayalı bir sistem olmayacaktır. Dolayısıyla yeni uluslararası sistemin yaratılması mücadelesi bloklar arası çatışma olmayacaktır. Bu husus önemlidir. Bloklara dayalı bir dünyada siyaset yapma, A ya da B bloğundan yana olup, sırtını ona dayayıp rahatlıkla kendini ayakta tutma– bu dayanılan blok ne kadar güç ifade ediyorsa o kadar etkili olmayı içeriyordu– devri artık aşılmıştır. Dünya yeni bir bloklaşmaya gitmiyor. Yeniden yapılanma iki bloklu bir dünyanın oluşmasını ifade etmeyecektir. Bir dönem Fransız-İngiliz çatışmasının yerini İngiliz-Alman çatışması aldığı gibi, ya da İngiliz-Alman çatışmasının yerini Amerikan-Rus çatışmasının aldığı gibi, şimdi de onun yerini bir başka çatışma almayacaktır. Daha yeni bir dünya şekillenecektir. Mevcut sistemin iç mücadelesi, 20. yüzyıl sistemini aşan yeni karakterler ve özellikler taşıyan bir uluslararası sistem ortaya çıkartacaktır. Bu sistemin ilişkileri, güç dağılımı ve mevzilenmesi farklı olacaktır. Dolayısıyla böyle bir sistemin içerisinde siyasal olarak varolmak, siyaset yapmak, siyasal mücadele yürütmekle olur. Bu geçen üç aylık süreç bu gerçekleri ortaya çıkarmıştır.

Ortadoğu açısından yeni olan ve Saddam rejiminin çözülüşünden sonra ortaya çıkan gerçeklikler nelerdir? Bir defa şu kanıtlandı: Sorun sadece bir Irak sorunu değildir, ABD müdahalesi sadece Irak'a müdahale değildir. Sorun bir bölge sorunu, Ortadoğu sorunudur. Müdahale bütün Ortadoğu'yadır. ABD-İngiltere-İsrail ittifakının, müdahalesinin uluslararası sistem ile bağlantısı vardır. Irak bölgenin kilidi olduğu için aslında öne çıktı ve birinci planda müdahale burayı hedefledi. Şu ortaya çıkıyor: Nasıl bir Irak şekillenirse öyle bir Ortadoğu sistemi oluşacak. Nasıl bir Ortadoğu sistemi oluşursa, yeni uluslararası sistem de ona göre şekillenecek. Bu netleşmiş durumdadır.

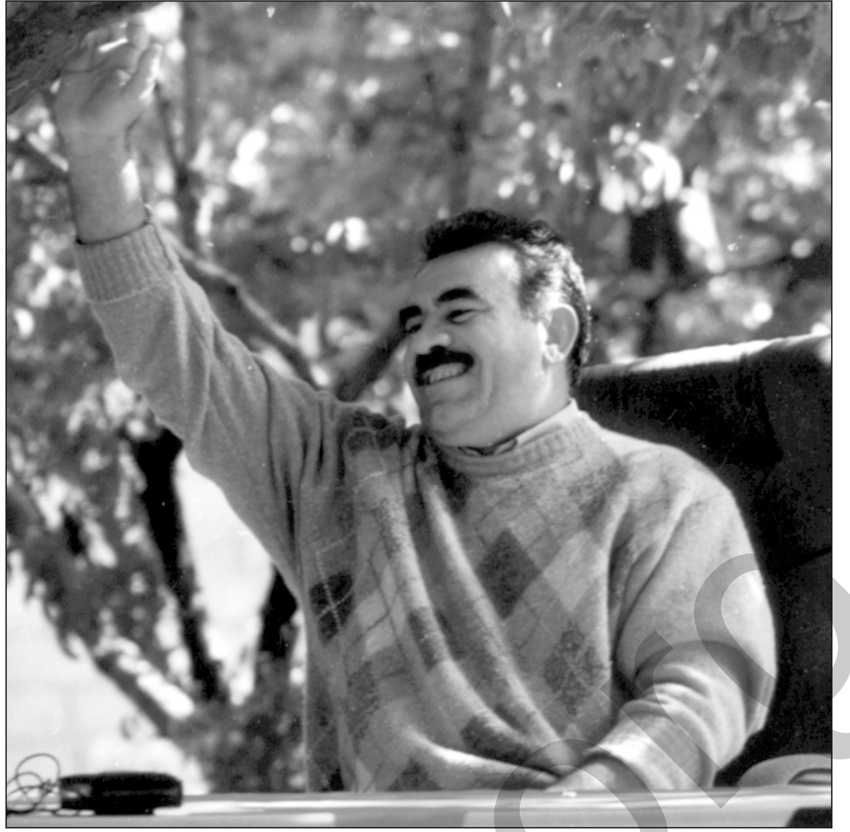
Bunu doğuran tarihsel nedenler vardır. Irak, sınıflı toplum uygarlığının beşiğidir. Sümer uygarlığının doğup geliştiği ve diğer toprak parçalarına yayıldığı bir yer oluyor. Uygarlığın merkezi konumundadır. Yine kapitalist dünya uygarlığının kuruluşunda, yani 20. yüzyıl sisteminin oluşumunda I. Dünya Savaşı'yla Ortadoğu'nun paylaşılmasının, onun içerisinde yeni bir Irak şekillenmesinin belirleyici bir payı vardır. Sistem bunun üzerine oluşmuştur. Dolayısıyla hem tarihsel, hem uluslararası sistemin iç mantığı gereği, Ortadoğu'daki statükonun değiştirilmesinde birincil planda Irak'taki statükonun değiştirilmesi geliyor. Bu nedenle birincil hedef Irak oldu. Saddam Hüseyin gibi bir kişinin ve rejimin bulunmasından ya da başka herhangi bir nedenle de değil, tamamen bu nedene dayalıdır ve böyle olması zaten olayı bölgesel ve uluslararası kılıyor. Irak'a müdahale bir Ortadoğu müdahalesi ve aynı zamanda bir uluslararası müdahale karakteri taşıyor. Geçen süreç bu gerçeği çok daha net ve yalın bir biçimde ortaya çıkardı.

Ortaya çıkan diğer önemli bir gerçeklik yalnız başına bir Irak çözümünün olmadığıdır. Bazıları tıpkı salt bir Irak müdahalesi düşündükleri gibi erkenden yalnız başına bir Irak çözümü de düşünüyorlardı. Ama geçen üç ay gösterdi ki, böyle bir çözüm yoktur. Böyle bir çözüm için istekli olanlar, bunu düşünenler bu süreçte çaba da harcadılar, ama herhangi bir gelişme yaratamadılar. Tam tersine girişimleri boşa çıktı ve başarısız kaldılar.

Irak müdahalesi bölgeye yönelik stratejik bir müdahaledir

O zaman müdahaleyle gerçekleşen ve şimdi ortaya çıkan durum nedir? Şöyle tanımlamak en doğrusu oluyor: ABD askeri müdahalede bulunmuş, Saddam rejimini çözmüştür. Bu çözülme üzerinde bir askeri işgal ve egemenlik ortaya çıkarmıştır. Buna dayalı olarak hem Irak'ta eski sisteme ve rejime karşı hem de Ortadoğu'da eski statükoya karşı bir mücadeleyi yürütüyor. Yani bir hamle yapmış, bir mevzi kazanmıştır; ona dayalı olarak hem Irak'ta hem de bölgenin diğer sahalarında eski statükoyu parçalamak üzere mücadele içerisindedir. Bunda bir avantajı var, belli bir başarısı var. Fakat yaptığı şey henüz bir başlangıç düzeyindedir, bir ilk adımdır. Ortaya bir sonuç çıkartmış, bir çözüm yaratmış değildir.

Bu konuda bazıları "işte Irak'ta başarılı olamadı, direnmeler var, dolayısıyla çözüm üretemiyor" biçiminde de durumu değerlendiriyorlar. Biz bu görüşü doğru ve yeterli görmüyoruz. Kuşkusuz Irak içerisinde bir mücadele var, kısmi direnmeler de var, çatışmalara yol açıyor; ama böyle bir durum söz konusu değildir. "ABD bir Irak sistemi yaratmaya yöneldi de bunu direnişler engelliyor, ABD yeni bir sistemi yatma gücünde değildir" demek doğru olmaz. Hayır, öyle değildir. ABD öyle bir şeye girmedi, girmiyor. Yani şunu bilmemiz gerekli: Amerika, Irak'ta da mevcut durumda bir mücadele yürütüyor. Belli zorlanmaları olabilir, ama Irak'a müdahalesi salt Irak'la sınırlı ve geçici olan bir müdahale değildir. Irak müdahalesi bölgeye

yönelik stratejik bir müdahaledir. Dolayısıyla ABD ne yaptığını bilir. Aslında kendi stratejisine uygun hareket ediyor. Önderlik de *"Amerika bilinçli sermayenin çıkarlarını gözeten bir müdahaleyi yürütüyor"* dedi. Bu tamamen bu biçimde gerçekleşiyor.

Dolayısıyla şunların yanlışlığı ortaya çıktı: "Irak'ta hemen çözüm olacak, Amerika başarısız kalacak, zorlanacak, Irak'ta çözümü başkalarına devredecek, BM devreye koyulacak veya bir Irak yönetimi oluşturulacak" biçimindeki görüşler yanlıştır. Esas olan Amerika'nın bir mevzi kazandığıdır, askeri işgali gerçekleştirdiğidir. Buna karşı çok kısmi bir direnç var. Belli bir örgütlülüğü de var. Bu direncin eski sistemden kaynaklanan yönü olduğu gibi, bölgenin eski statükosuna bağlı olan, bundan kaynaklanan yönleri de var. Yani komşu devletlerin tarihi kışkırtması da söz konusudur. Bu, ABD'yi kısmen zorluyor, ama öyle çok zorladığı da söylenemez. Wolfowitz, *"bunlar hızlı zaferin ortaya çıkardığı sonuçlardır"* dedi. Daha büyük çatışmalar olsa ve savaş içerisinde eski sistem ezilseydi, tabii bu tür bir çatışma durumu yaşanmazdı. Eski sistem çok kolaylıkla çözülünce, onun kalıntıları ya da kısmi örgütlü olan yanları şimdi çok alt bir düzeyde direnç gösteriyor. Bu eski statükonun direncidir.

Yine tabii Irak içinde olduğu gibi bölge düzeyinde de eski statükonun direnci, Suriye, İran ve Türkiye ile bağlantısı var. Bu nedenle ABD'nin bölge müdahalesi devam ediyor. Irak'a ABD müdahalesiyle başlayan çatışma ve mücadele sürüyor; tamamlanmış değildir, yayılarak ve derinleşerek devam ediyor. Bu gerçeği görmemiz gerekir. Mevcut durumu da, Irak'ta yaşananları da bir mücadele olarak ele almak daha doğrudur. ABD daha savaş içerisinde böyle bir stratejik yaklaşıma sahip olduğunu gösterdi. Suriye, Türkiye, KDP ve İran'ı vurarak uyardı. Hemen savaş ardından Suriye ve İran'a çok sert uyarılar yaptı. Olmayınca, içten direnmeler gelişmeye başlayıp kısmen kendisini zorlar olunca, İran'a baskıyı daha da artırdı. İran içi çatışmaları kışkırttı. İran muhalefetini örgütleme ve harekete geçirme gibi bir sürece girdi. Bu direnmelerin arkasında İran ve Suriye gibi güçler olsa da, onları teşvik eden, tahrik eden, onlara umut veren güç olarak Türkiye'yi gördü ve aslında Süleymaniye olayıyla Türkiye'yi uyardı. ABD'nin Süleymaniye olayında Türk özel timinin kafasına çuval geçirmesi olayı esas olarak burada anlam kazanıyor. Tamamen Türkiye'nin Irak'taki istikrarsızlığı kışkırtıcı, tahrik edici, yönlendirici bir güç olarak ortaya çıkmasından ve eski statükonun ABD'ye karşı direnişinde Türkiye'nin etkin bir rol oynamasından kaynaklanıyor. Bu, Amerika'nın Türkiye'ye karşı açık bir uyarısı oldu.

Bu mücadele şunu gösteriyor: ABD, Ortadoğu'ya karşı gerçekten de stratejik bir yaklaşım içerisindedir. İngiltere'nin I. Dünya Savaşı'yla oluşturduğu Ortadoğu statükosunu değiştirmek istiyor ve bunu stratejik bir yaklaşım olarak ele alıyor. Bunda oldukça da kararlıdır. Bu anlamda bölge statükosunu parçalayıcı, değiştirici bir yaklaşıma sahiptir. Başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarının demokrasi ve özgürlük istemi yönünde bölgedeki statükoyu değiştirme mücadelesiyle birlikte, şimdi bir de ABD'nin dıştan bölgeyi parçalamak ve değiştirmek üzere bir müdahalesi ortaya çıkmış oluyor. Bu önemli bir durumdur; eski statükoya karşı iki cepheden bir saldırıyı ifade ediyor. Önderlik bunu iç muhalefetlerin yapamadığını, sistem karşıtlarının yapamadığını, sistemin başındaki gücün, yani ABD'nin yapması olarak değerlendirdi. Halkların demokrasi ve özgürlük güçleri yoğun mücadele ile bölgenin siyasi sistemini yıprattılar, zayıflattılar; ama öldürücü, dağıtıcı ve parçalayıcı darbeyi vuramadılar. O darbeyi Amerika vuruyor ve böylece eski gerici statükoyu parçalayan, değiştiren bir rol oynuyor.

Türkiye, Suriye, İran ittifakı Kürtlere karşı yapılan bir ittifaktır

Şimdi eski statükoyla ABD arasındaki mücadele bu süreçte nasıl yaşandı? ABD, Irak'taki rejimi çözerek askeri denetimi sağlaması ardından, Filistin-İsrail çatışmasını durdurmaya yöneldi. Yine İran'a karşı AB ile ilişkilerini ve ittifakını güçlendirmeye çalıştı. Bu hem Suriye hem de İran rejimine yönelik ABD baskısını arttırması anlamına geliyordu. Dolayısıyla buna karşı İran ve Suriye rejimlerinin karşıt faaliyetleri oldu. Filistin-İsrail barışını bozmak üzere çatışmalar tahrik edildi, alevlendirildi. İran Cumhurbaşkanı Lübnan'ı, Suriye'yi ziyaret etti. Türkiye, İran ve Suriye arasında yoğun görüşmeler oldu. Bir ittifak oluşturuldu. Bu açıkça ifade edildi. ABD, Türkiye yönetimini bu noktada da uyardı. İran ve Suriye'ye destek verilmemesi, bu temelde ABD'ye karşı çıkılmaması için uyardı. Bir mücadele Filistin-İsrail çatışması alanında gelişti. Çatışmalar oldu. Giderek çatışmaları durduran yaklaşımlar da oldu. Burada Suriye, Türkiye ve İran gibi statükocu güçlerin yapmak istediği şey, Amerika'yı Filistin-İsrail çatışmasıyla uğraşır kılmak ve diğer alanlara müdahalesini engellemektir. ABD ise, Irak'ı askeri işgale aldıktan sonra Filistin ile İsrail arasındaki çatışmayı durdurarak, Suriye ve Lübnan'ı batıdan kuşatmak istiyor. Eğer onu başarırsa, Suriye tam bir kuşatmaya alınmış olacaktır. Zaten ilk uyarılarla geriletilen Suriye rejimine karşı böyle bir kuşatma ortamında da teslim olmaktan, Amerika'nın isteklerini yapmaktan başka bir çare kalmayacaktır.

Diğer bir alan olarak İran üzerinde baskılar oldu. ABD, AB ve Rusya ile görüşmelerinde İran'a destek vermemelerini istedi. Çeşitli uluslararası toplantılarda bu yönlü açıklamalar da yaptı. Bu İran üzerinde bir baskı oluşturdu. Yine İran muhalefetinin, öğrencilerin, diğer kesimlerin kitle hareketleri rejim üzerinde bir baskı oluşturdu. ABD, rejim muhaliflerini silahlı olarak destekliyor, silahlandırmaya da çalışıyor. Bunlara karşı İran'ın diğer bir politikası Irak'taki muhale-

feti desteklemek oldu. Şiilerin gösterileri ABD'yi zorladı. Yine bu çatışmalar zorladı. Şöyle bir değerlendirme hatalı olmaz: Irak'taki çatışmalarda tümden olmasa da, kısmen İran'ın payı var ve İran kendini ABD karşısında savunmayı Irak üzerinden yapıyor. Tıpkı Filistin-İsrail çatışmasını geliştirerek yaptığı gibi, Irak'ta da ABD'ye karşı çatışmaları ortaya çıkartarak, ABD'yi Irak'ta uğraştırmak ve İran'a müdahalesini engellemek istiyor. Bu yönlü bir mücadele var. İşte Türkiye'nin bu alanlarda Suriye ve İran'a desteği vardı. Aynı zamanda KDP'yi de kendi saflarına çekerek, Irak içerisinde de kendilerine bir dayanak yaratmak istediler. Neçirvan Barzani'yi Ankara'ya bu temelde götürdüler ve görüşmelere zorladılar. Bu ittifak aynı zamda bir anti Kürt ittifak yaratmayı da ifade ediyordu.

Böylece bu geçen üç ay içersinde eski statüko güçleriyle, ABD arasında yoğun bir mücadele yaşandı. Bu mücadele devam edecektir. Sona gelinmiş değildir. Tersine, Irak'taki şiddet ardından, şiddet yanı azalmış, siyasal yönü öne çıkmış bir mücadele olarak sürüyor. Şöyle söylenebilir: Taraflar çok yönlü hazırlık yapıyorlar. Yoğun bir siyasi mücadele yaşanıyor ve yer yer askeri çatışmalar oluyor ki, buna ABD ordusunun Türk özel timine operasyon düzenlemesi de eklendi.

Bu önemli bir durumdur. Kimse Türk-ABD ilişkilerini bu noktaya geleceğini tahmin edemiyordu. Savaş sürecindeki çelişik durum bile "ancak bu kadar" deniyordu. Hatta birçok Amerikalının *"kime bizim Türkiye ile çatışmaya girmemizi beklememeli"* dediği zamanda Süleymaniye'de çatışma yaşandı. Bu neyi gösteriyor? Aslında ABD ile bölgedeki eski statükocu güçler arasındaki çelişkilerin ne kadar gergin olduğunu, ne kadar çatışmaya açık olduğunu gösteriyor. Türk ordusuyla ABD ordusu gibi –ki, NATO'nun iki temel ordusudur– şimdiye kadar stratejik müttefik olduğunu söyleyen güçler eğer böyle bir çatışmalı konuma giriyorlarsa, bu taraflar arasındaki gerginlik çok fazla demektir. Türkiye ordusuna karşı operasyon yapan bir Amerika, Suriye ve İran'a karşı da savaş yapar. Bölgenin başka alanlarına da rahatlıkla askeri müdahalede bulunabilir. Bu konuda onu engelleyecek hiçbir durum yoktur.

Mevcut mücadelenin olası gelişimi nasıl seyredebilir? Bu noktada bilgilerimiz yetersizdir. Fakat şunu net tespit edebiliriz: Mücadele derinleşecek, yayılacak, uzlaşma olmayacak, geri adım olmayacaktır. Eski statükoyla ABD uzlaşması olamaz. Neden? O zaman ABD yok olur. ABD'nin yok olması da tabii kapitalist uygarlığın tümden aşılmasını doğuracaktır. O yapı buna direnecektir. O nedenle Amerika'nın geri adım atması düşünülemez. ABD bir taktik yaklaşım içinde değildir. Eski statükoyu parçalamadan geri duramaz. Dolayısıyla saldırılarını sürdürecektir.

Eski statükoculuğun saldırma gücü var mı? Zayıftır, aslında yoktur. Onlar için ciddi bir gelecek yoktur. Onların tek umudu ve ona dayalı olarak yarattıkları strateji, ABD saldırılarına karşı direnişlerle boşa düşürmek, zayıflatmak, ABD'yi darbelemek, böylece örneğin 20. yüzyılda Vietnam'da olduğu gibi bir duruma düşürerek çekilmeye zorlamaktır. Zaten ikide bir *"Irak yeni bir Vietnam'a döndü"* deniyor. Bu yanlış bir değerlendirmedir. Ne 2003 yılı '60'larla, ne Irak'taki durum Vietnam'daki duruma benziyor. Öyle değerlendirmek yanlıştır. O dünya gerçeğiyle günümüz uluslararası gerçeği birbiriyle hiç bağdaşmıyor. Dolayısıyla eski statükocu güçlerin stratejileri aslında başarısızlığa mahkum bir stratejidir. Başka yerde olanı, geçmişte olanı tekrarlıyor. Geleceği ve bir yeniliği yoktur. İçinde bulunduğumuz koşulların özelliklerine denk değildir. O nedenle başarılı olacakları beklenemez. Zorlayabilirler, direnecek ve kolay teslim olmayacaklar. Çeşitli biçimlerde zorlamaya çalışacaklar. Uluslararası dayanakları vardır. Bir yandan Rusya, diğer yandan Almanya ve Fransa gibi güçlere dayanarak ABD karşısında direnişlerini sürdürmek isteyeceklerdir. Ama bu ABD'nin vazgeçmesi, geri çekilmesi veya başarısız kalması ve yenilgiye uğraması gibi değerlendirmeler yapmayı getirmez.

Burada ABD müdahalelerini beklemek gerekiyor. ABD Irak'a müdahaleyle böyle bir üstünlük yakaladı. Türkiye'ye karşı da müdahale yaptı. Süleymaniye olayı ciddi bir müdahaleydi. Türk ordusunu perişan etti. Aslında Wolfowitz'in açıklamaları da öyleydi. *"Liderlik yapamadı"* demek, Türk Genelkurmayı için çok ağır bir eleştiridir. Sadece Genelkurmay değil, Türk ulusal ve toplumsal şekillenmesi açısından da ağır bir eleştiriydi. Bir de Türk ordusunun en seçme, en özel kuvveti olarak görülen bir gücün böyle derdest edilmesi orduyu aşağıladı. Süleymaniye'deki özel tim ordunun en seçkin birliği sayılıyor; A timidir. Bu çok sınırlı bir güçtür. En zor yerlerde müdahaleye sevk edilen güç oluyor. Kenya'ya gidenler de bunlardı. 2001'de Malatya'da düşen uçakta ölenler de bunların bir bölümüydü. O zaman da uçağı Amerika uçağı düşürdü demişlerdi; öyle bir söylenti olmuştu.

Demek ki Türkiye'ye müdahaleleri devam ediyor, aslında İran ve Suriye'ye de ediyor. Siyasi müdahaleler sürüyor. İşte Süleymaniye olayı ardından toplantılar yaptılar; daha sonra Türkiye Dışişleri Bakanı'nı Washington'a götürdüler, önüne bir sürü görev koydular. Bunun karşılığında ABD'nin Türkiye'den ne tür tavizler kopardığını henüz bilemiyoruz. Fakat Türkiye'de bazı çevrele rahatsızdır. Türkiye'nin daha fazla satıldığı, Amerika'ya uydu yapıldığı yönünde dışişleri bakanlığının yürüttüğü ilişkilere yönelik eleştiriler var. Buradan da anlaşılıyor ki, ABD müdahaleleri devam edecektir. Türkiye'ye karşı ekonomik, siyasi, hatta bazı askeri müdahaleler biçiminde devam edecektir.

"Mevcut mücadelenin olası gelişimi nasıl seyredebilir? Şu söylenebilir; mücadele derinleşecek, yayılacak, uzlaşma olmayacak, geri adım olmayacaktır. Eski statükoyla ABD uzlaşması olamaz. Neden? O zaman ABD yok olur. ABD'nin yok olması da tabii kapitalist uygarlığın tümden aşılmasını doğuracaktır. O nedenle Amerika'nın geri adım atması düşünülemez. Eski statükoyu parçalamak için saldırılarını sürdürecektir."

Suriye üzerinde Filistin-İsrail sorunu bizce bir anahtar konumundadır. Eğer ateşkes sağlanırsa, orada Suriye tam bir kuşatmaya girecektir. Amerika baskısını arttırabilir, Suriye'yi çatışmasız istediği noktaya çekebilir. Böyle bir taktik izliyor gibi gözüküyor. Öyle olmazsa da, o konuma gelmiş bir Suriye'ye Amerika'nın müdahalede bulunması zor olmaz.

Tabii esas saha İran'dır. ABD'nin İran ile mücadelesi nasıl gelişecek? İlginç olan budur. Önümüzdeki süreçte esas olan, ABD-İran mücadelesidir. Öyle görmek gerekir. ABD-İran mücadelesinin siyasi yönden askeri yöne kayma olasılığı fazlasıyla vardır. Bu noktada bazıları ABD'nin iç durumuna dikkat çekiyor: "2004 yılında seçimler var. Yeni bir seçim sürecine giriliyor. Seçimler nedeniyle Bush yönetimi yeni bir askeri müdahaleyi göze alamaz" diyorlar. Onun getireceği ekonomik ve mali külfeti kaldıramayacağı, böyle yaparsa ekonominin zorlanacağı ve seçimleri kaybedeceği, dolayısıyla bundan sonra daha çok seçime yönelik politika yürüteceği, yeni askeri müdahalelerde bulunmayacağı yönünde değerlendirmeler var. Ne kadar isabetli bilemiyoruz, ama dikkate alınabilir. Öyle olsa bile, ABD şimdiden İran'a yönelik iç muhalefeti örgütlemeye çalışıyor. İran'a desteklerini kesmek için Rusya, Fransa ve Almanya ile diplomatik ilişki sürdürüyor. İran'ı kuşatmaya çalışıyor.

Bu noktalarda gelişme sağladıkça İran üzerinde baskıyı arttıracak ve içte kitle hareketleriyle birlikte askeri müdahalede de bulunabilecektir. Bunu beklemek gerekir. Bazıları "müdahale sırası İran'da" diyor. Elbette bu gözle görülen bir gerçektir. Belki bunu seçim sonrasına erteleyebilir. Eğer Filistin-İsrail çatışmasını önleyebilir, siyasi mücadeleyle Suriye'yi değişime zorlarsa, İran'ı biraz erteleyebilir. Fakat İran, Türkiye ve Suriye'den de aldığı güçle Irak'taki çatışmaları körükler, destekler ve kışkırtır ise, ABD Irak içinden zorlanır ise, o zaman seçimi beklemeden İran'a müdahale etmek zorunda kalır. Irak'ta çatışmalar daha da artar ve önenemezse, bu şu anlama gelecektir: İran savunmasını Irak'ta yapacaktır. Nasıl ki İran Irak'ta çatışmaları geliştirerek ABD'yi durdurmak istiyorsa, ABD de İran'ı devirerek Irak'taki çatışmaları durdurmak isteyecektir. Eğer Irak'ta durduramazsa o zaman geç kalmayabilir de. Önümüzdeki süreçte İran üzerindeki mücadelenin daha çok gelişeceğini, belli koşullara bağlı olarak askeri boyut da kazanacağını beklemek gerekir.

Bölgedeki en önemli değişim dinamiği Kürt halkıdır

Demek ki bölge düzeyinde, ABD ile bölge devletleri arasındaki mücadele sürecektir. Bu aynı zamanda Irak için de bir mücadele oluyor. ABD, Irak'ta eski sistemi daha çok parçalamaya çalışıyor. Böyle bir yaklaşım içindedir. Bir de iktidarı kolaylıkla hemen başkalarına vermiyor. Aslında ABD'nin muhalefetle çok yönlü ilişkileri olduğu söylenemez. Mevcut muhalefet ABD'nin politik çizgisiyle tam bir uyum içinde değildir. ABD ile bu muhalefet arasında, onun çeşitli örgütleri arasında da bir mücadele olduğunu görmek lazım. Örneğin ABD-KDP ilişkileri öyledir, bir mücadeleyi içeriyor. ABD'nin islami örgütlerle ilişkileri de öyledir, o da bir mücadeleyi içeriyor. Kendine en yakın olan Ulusal Kongre ve benzeri güçlerin bile halklar üzerindeki etkisizliği ABD'yi mesafeli yaklaşmaya itiyor. Yani Amerika hemen oluşturmak istediği mevcut düzenle de tam uzlaşmış değildir. Bu da bir gerçektir. Bu bakından Irak için de de mücadele sürecektir. Şimdi bir konsey kurdular; bu belli bir zorlanmadan çıktı. Belki bu yönlü adımlar atabilirler. Ama konsey kuruldu, hemen seçimler olacak, yeni bir Irak sistemi kuruluyor diye beklememek gerekiyor. Önderlik şöyle tanımlıyor: *"Yeni bir Irak devleti değil de, Irak'ta demokrasinin nasıl olacağı üzerinde yoğunlaşmak gerekir."* Bir değişiklik olacaksa bu temelde olacaktır. Yoksa Saddam'ın gitmesi, yerine benzer bir başkasının gelmesi ciddi bir değişiklik içermeyecektir.

Üçüncü husus olarak, Kürdistan'daki gelişmelere, Kürt sorunundaki gelişmelere bu temelde bakmamız geriyor. Irak'taki müdahale ve Saddam rejiminin çözülmesi, Kürdistan üzerinde I. Dünya Savaşı'yla oluşturulan siyasi statükoyu parçaladı, inkar ve imha sisteminde de köklü bir gedik açtı. Bu gözle görülen bir gerçektir ve çok önemli bir husustur. Dolayısıyla Kürdistan'ın ve Kürt sorununun bölgedeki değişim süreci içindeki yeri ve konumu nedeniyle Kürdistan üzerindeki mücadele ön plana çıktı. Bu açık bir gerçektir. Bütün siyasi güçler arasında Kürdistan üzerinde çok yoğun bir tartışma ve mücadele yaşanıyor. Türkiye-Suriye-İran ittifakının merkezinde Kürt sorununa ortak yaklaşım vardır. Bu, inkar ve imha sistemini devam ettirme, ayakta tutma yaklaşımıdır. Irak muhalefeti yeterli bir düzeye gelemiyorsa, bir yenilik ortaya koyamıyorsa, diğer birçok nedenle birlikte, Kürt sorununa yaklaşımı bunun temel etmenlerden bir tanesidir. O konuda çok fazla bir yenilgi yoktur.

Aslında bazıları inkarcı sistemden yanadır, bazıları da Talabani ve Barzani'nin varlığından yanadır. Onlara dayalı bir çözümü öngörüyorlar. Bu da eski sistemi aşan bir durum değildir. Eskiden de sistemin bir gücü olarak Barzani ve Talabani vardı. Ama Kürt sorunu çözülmedi. Şimdi Avrupa'nın duruşu var, Amerika'nın duruşu var. Devletler kendi içlerinde tartışıyorlar. Birbirleri arasında da Kürt sorunu üzerinde yoğun bir mücadele yaşanıyor. Yoğun bir tartışma süreci devam ediyor.

Bu noktada Kürdistan ve Kürt sorunundaki gelişmeler üzerine şunu söylemek gerekir: ABD politikalarında bir değişme ve gelişme var. Kendi Ortadoğu stratejisinde Kürtlere ve Kürdistan'a stratejik bir rol verme yaklaşımı ABD tarafında gelişme gösteren bir yaklaşımdır. Bu Irak Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan bir gelişmedir. Irak Savaşı'na kadar ABD'nin Kürtlere yaklaşımı bir Güney Kürdistan yaklaşımıydı. Irak'a müdahalede Güneyli Kürtlerden yararlanma yaklaşımıydı. Bütünlük yoktu, bir stratejik yaklaşım yoktu. Fakat Saddam Hüseyin rejimi çözülüp de Irak yönetimiyle yüz yüze gelince, ABD Kürt sorunuyla yeni düzeyde karşılaşmış oldu. Ortadoğu'nun eski statükosuyla mücadeleyi derinleştirdikçe, eski statükoyu parçalamada en temel stratejik konumun Kürt toplumunda olduğunu, Kürdistan coğrafyasında olduğunu gördü. Bunu gittikçe daha fazla gördü. Bu nedenle ABD'nin stratejik yaklaşımlarında yenilikler ve değişiklikler yaşanıyor. Kürtleri sadece Güney Kürdistan olarak ele almayan; Doğuyu, Küçük Güneyi, Kuzeyi gören görmeye başlayan bir yaklaşım içinde olduğu söylenebilir. Bu bakımdan ABD'de bir değişiklik yaşanıyor.

ABD yöneticileri Ortadoğu'da halkların demokratik gelişimi açısından da Kürtler ve Kürdistan'ın stratejik bir rolde olduğunu görüyorlar. Eğer bölgede demokrasi, özgürlük ve halkların demokratik birliği gelişecekse, bunda motor gücün Kürt toplumu olduğunu, Kürt halkının demokrasi ve özgürlük mücadelesi olduğunu da görüyorlar. Kürdistan'ın Ortadoğu'da böyle bir stratejik yere role sahip olduğunu daha fazla anlıyor ve bölge statükosunu parçalama stratejisinde Kürtlere böyle bir rol veriyorlar. Amerika eski statükoyu neyle yıkabilir? Madem bölgeye stratejik yaklaşıyor, eski statükoyu yıkmak, parçalamak istiyor, bunu başka güçlerle yapamaz. Türkiye devletiyle yapamaz, İran ve Suriye ile yapamaz, Arap monarşileriyle yapamaz. Hatta KDP ve YNK ile de yapamaz. Bunlar gittikçe daha fazla su yüzüne çıkıyor. Bütün bölge açısından değiştirici konumda olan güç eski statükonun inkar ettiği, yok saydığı ve imha etmek istediği Kürtler oluyor. Kürtler böylece bölgedeki statükoyu değiştirmek isteyen tüm güçler açısından bir stratejik değer ifade ediyor.

ABD de bölgedeki eski statükoyu değiştirmek istediği için, Kürt stratejisini değiştirmeye ya da Kürtlere stratejik bir yaklaşım geliştirmeye yöneliyor. Bu yönlü bir tartışması ve yaklaşımı var. Güney'deki yaklaşımından en azından bu kestirilebilir. Bir bakımdan ABD bir yerde Kürdistan'a ve Kürt toplumuna bölgedeki eski statükoyu parçalamada stratejik rol biçiyor. ABD stratejisinde Kürtlerin bir yeri var.

Bu aynı zamanda bir çözümdür. Ama bölgenin yeniden yapılanması nasıl olacak? Yeniden yapılanmada ABD stratejisinde Kürtler ne kadar rol oynayacaklar? Burada çelişkileri var. YNK, KDP gibi güçlerle statükoyu parçalama ve yeni bir statükoyu oluşturma ne kadar mümkün olacak? Böyle olmazsa Kürt toplumunda stratejik rolü kim oynayabilir? Başka güç yoktur; geriye KADEK kalıyor ve ABD burada çıkmaza giriyor. Eğer uygun ittifak güçlerin varsa, bu stratejik gücü işletebilirsin. Ama ABD'nin sistemine uygun bu stratejik gücü işletecek güçler yoktur. KDP ve YNK var, ama bunlar çok dar güçler, mahalli güçlerdir; hatta ABD ile de örneğin KDP tam uyumlu değildir. Kürtlerde bunu yürüten ve bütün parçalarda etkili olan güç KADEK oluyor.

KADEK'de ABD'nin sistemiyle tam uyumlu değildir. KADEK tam demokratik sistem istiyor. Halkların demokratik birliğini yaratacak bir değişimi öngörüyor. Bu da ABD'nin çıkarlarıyla tam uyuşmuyor. Bu noktada bir yandan Kürtlerin stratejik konumu nedeniyle KADEK'i dikkate alan ve reddedemeyen bir konum, diğer yandan ise kendisine karşıt olan demokratik istemleri nedeniyle de kabul edemeyen bir durum yaşanıyor. Kürt toplumu açısından Amerika'nın bir stratejik yaklaşımı oluşmuştur. Fakat bunu KADEK ile bir ilişkiye vardırma anlamında bir politikası ve kararlılığı ortaya çıkmış değildir. Burada henüz kararsızlığı ve tereddüdü var. Eski politika, KADEK'i geçmişte olduğu gibi terör örgütü sayan ve Türkiye'nin yok etme politikalarına destek veren durum bir yönüyle geçerliliğini koruyor.

Bunun dışında Irak'taki gelişmeler ardından Kürt politikasında değişiklik yapan güçler var mı? AB'ne bakıyoruz, çok yeni bir yaklaşım yoktur. AB, Amerika'nın Irak'taki üstünlüğü karşısında geriye düşmüş durumdadır. Türkiye'yi birlik içine çekerek bölgede biraz etkinlik sağlamaya çalışıyor. Bu noktada ise pasif bir konumdadır. Özellikle Kürt sorununa yaklaşımda, Kürt sorununun çözümüne yaklaşıma eski taktik yaklaşımları aşabilmiş değildir. Zaten etkili değildi. Saddam rejiminin çözülmesi Ortadoğu'daki AB etkisini daha da zayıflattı. AB karşı bir atak geliştiremedi. Çünkü bunu sağlayacak politikalar üretemedi. Rusya da benzer bir durumdadır, hatta daha geri bir durumdadır.

Bölge güçlerine gelince, Irak'ta henüz bir çözüm yoktur. Tartışılıyor. Fakat şu açıkça görülüyor: Irak'ın yeni merkezi oluşumunda da Kürtlerin önemli bir yeri olacak. Fakat yeni bir sitem gelişmediği için Irak'ta Kürt sorununa nasıl çözüm üretebileceği netleşmiş değildir. On yılı aşkın bir süredir oluşmuş bir statü var. Irak rejiminin yıkılışı ardından, bu statüko daha da gelişerek sürüyor. Kürtlerin kendi kendini yönetim gücü derinleşiyor. Bu da kendi içinde bir çözümü ifade ediyor. Ama nereye varacağı, nasıl bir siyasi siteme kavuşacağı belli değildir. Ama kolay kolay ulaşılan düzeyden geriye düşmeyeceği de görülüyor. Yani yeni yapılanmada Kürtlerin hem merkez yönetiminde yerleri olacak hem de Kürdistan'ın kısmi bir statükosu olacak. Hangi düzeyde olacağını diğer alandaki mücadele belirleyecek.

Şimdi Suriye ve diğer alanlar bir çözüm üretemiyorlar, üretemezler de zaten. Kürt politikasında bir değişiklik yapamadılar. Demokratikleşmeyi de gerçekleştiremiyorlar. Dıştan Amerikan baskıları, içten halkın demokratik istemleri, Kürtlerin çözüm istemleri dayattıkça, biraz tutuklamalar yapıyor. Türkiye'yle ilişkilerinde Kürtlere karşı ortak baskı oluşturuyor, halk üzerinde baskı oluşturuyor. Bir çözüm gücü olmadığı gibi, çözümsüzlük siyasetini kendinde derinleştiren bir noktadadır.

İran yeni bir yaklaşım geliştiremedi. Tamamen Türkiye'nin inkar ve imha politikasının arkasına gizlendi veya onunla daha fazla bütünleşmiş durumdadır. Aslında İran sistemi eyalet düzenidir. Kürt gerçeğine yaklaşımı Türkiye'den biraz daha farklıydı. O ilerleyebilirdi de, ama çok çözüm üretemedi. Rejimin antidemokratik karakteri Kürt sorununa çözüm üretmeyi de engelliyor. Her bakımdan çözüm üretme imkanı varken, mevcut ideolojik yaklaşımların, milliyetçiliğin, radikal dinciliğin karışımı, ideolojik yaklaşım dıştan ABD baskılarının yarattığı tehditle birleşince, yıkılma tehlikesiyle de bir araya gelince, baskı ve çözümsüzlükte daha fazla derinleşme gelişiyor. Aslında neredeyse eski yaklaşımlarını da kaybediyor. Yani daha ılımlı yaklaşımlardan da geriye düşme durumu söz konusudur. Kürtleri daha çok tehlike gören, dolayısıyla bu süreçte baskıya yönelen her konuma girdi. Türkiye ile ilişkilerinde askeri operasyon, polis baskıları, çeşitli uyarılar ve tehditler, bizimle bu temelde gelişen kısmi çatışmalar ortaya çıktı. Çözüm yönünde bir yenilik yoktur. Tersine bastırma yönünde Türkiye ile ortaklık ve gerileme var.

Geriye Türkiye kalıyor. Türkiye'nin Kürt politikası bu süreçte ne kadar değişti? Irak'taki gelişmeler karşısında ne oldu? Tabii ABD ile çelişki düzeyinin ortaya çıkması Türkiye'yi daha da ürküttü, korkuttu. Burada diğer bütün şeyleri bir kenara bırakarak, Türkiye yönetiminin Kürdistan'daki gelişmeleri engellemek için çaba harcadığını

görüyoruz. Bu konuda ABD ile yoğun pazarlıklar içindedir. Türkiye'nin imkanlarını çok büyük ölçüde Amerika'ya peşkeş çekiyor. Yeter ki Kürtler üzerindeki inkar sistemini parçalayacak adımlar atmasın; inkar sisteminden yana olsun. Yine AB'ni aldatmaya yönelik çabalar sürüyor. Bol bol AB'ne uyum sağlamayı hedefleyen yasalar çıkartıyor ama gerçekte hiçbirisi uygulanmıyor. Çıkarttığı yasalarla Avrupa'yı 'değişiklik yapıyorum' diye aldatmaya çalışıyor.

Diğer yandan İran ve Suriye ile geliştirdiği ilişkiler var. Bunlar tamamen inkar ve imha sistemi üzerinde geliştirilen ilişkilerdir. Kürt hareketini birlikte engellemek ve bastırmak üzere bir ittifak da oluşturmuş durumdalar. Üç devletin de böyle bir mutabakatı var. Buna KDP ve YNK'yi de katmak istiyorlardı. İran'da bu iki örgüt üzerinde baskı yaptı. Türkiye Neçirvan Barzani'yi Ankara'ya götürdü. Önemli ölçüde etkiledi. Basına yansıdığı gibi "PKK'ye karşı ortak mücadeleye devam" kararlılığını ortaya çıkarttı. Aynı şeyi YNK'ye de yapmak isterken Süleymaniye olayı yaşandı. Türkiye ile YNK'nin ulaşmak istediği şey böylece bozuldu. KDP'nin durumu hala sürüyor.

Bu noktada Türkiye'nin politik duruşu çözüm üretmek ve demokratikleşmek değil, sözde onu yaparak, onu göstererek, aslında demokrasi hareketini bu sözde değişikliklere dayanarak edindiği güçle ezmek, bastırmaktır. Yeni bir bastırma ve ezme konsepti oluşturduğu gözüküyor. Bunu uygulamaya çalışıyor. Bunun için yoğun bir diplomasi faaliyeti yürütüyor. ABD'yi gerilla üzerine salmaya çalışıyor. AB'ni aldatıyor, destek istiyor. Almanya teröre destek veriyor diye Heyva Sor'u bastı. Macaristan'da dernek kapattırdılar. Amerika'yı gerillaya saldırtmak için pişmanlık kanunu çıkarttı. "Ben kanun çıkarttım, gelmiyorlar, teröristtirler, o zaman ezmek gerekir" diyerek, ABD'yi gerillaya yönelik askeri harekete zorlamak istiyor. Çünkü Irak'ta ve Güney Kürdistan'da Amerika hakimdir. Gerilla da Güney'de mevzilenmiş durumdadır. Dolayısıyla "onu ortadan kaldırmak Amerika'nın sorumluluğundadır" diyorlar. Böylece Türkiye ABD'yi gerillayla çatışmaya yöneltererek, Kürtlere stratejik rol vermesini sabote etmek, ortadan kaldırmak istiyor. Hem gerillayı ezdirtecek hem de ona dayalı olarak Kürtlerle çatışma içerisine sokacak. Dolayısıyla ABD'nin Kürt sorununa kendi çıkarına uygun çözüm getirmesini de sabote etmiş olacak. ABD ile böyle bir dayatması ve mücadelesi var.

İran'la mutabakatı var, ortak operasyonlara yöneliyor, birçok taviz vermiş durumdadır. Suriye ile hakeza öyledir. Türkiye-Suriye ortak ittifak güçleri olarak Lübnan'da basınımıza bile baskı yaptı, tutuklamalar yaptırttılar. KDP üzerinde baskıları var, KDP'yi böyle bir ittifaka çekme çalışması var. KDP ABD'nin duruşundan duyduğu ürküntü ve korkuyla, biraz da Türkiye'nin yaklaşımlarıyla kayıyor. Bir de Avrupa'yla, Almanya'yla ilişkileri var. O ilişkilerine dayalı olarak da böyle bir gerginlik var. Birçok alanda KDP bizim çalışmalarımızı engelliyor. Böylece özgürlük ve demokrasi hareketimize karşı, Türkiye'nin merkezinde olduğu, bölgenin eski statükosunu ve aşiretçi feodal gericiliği de yanına çeken, ABD'yi ve Avrupa'yı da kullanmayı hedefleyen bir bastırma ve ezme kampanyası bu geçen süreçte gelişmiş durumdadır. Mevcut siyasal durum bunu arz ediyor ve böyle bir süreçte hareketimizin bu siyasi ortamı değiştirmek, Kürt sorununun demokratik çözümünü geliştirmek, süreci Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratik değişimine dayalı, bölgenin demokratik birliğini gözetecek şekilde geliştirmeyi sağlayacak bir mücadeleyi yaratma sorumluluğu vardır.

Toplantımız böyle bir sorumluluk çerçevesinde bütün bu gelişmeleri değerlendirerek, mevcut yaklaşımları çerçevesinde Irak'ta ve genelde Ortadoğu'da ABD'yle çatışmaya girmekten uzak durmayı, çatışmalara girmemeye çalışmayı, ondan öteye bölgenin statükosunu parçalama mücadelesi bizim mücadelemizle de paralel ortak olduğu için ilişki geliştirmeyi, ittifaklar içerisinde olma yaklaşımını doğru buldu. Hem inkar ve imha sistemini parçalamak hem de bölgede buna güç veren gerici statükoyu parçalayabilmek, halkların demokratik gelişiminin önünü açabilmek, demokratikleşmenin zeminini ve ortamını yakalayabilmek için, eski statükoyu parçalanması nereden gelirse gelsin, kimden gelirse gelsin, devrimci bir tutumdur. Bu statüko parçalanmadan, demokrasi ve özgürlük yolunda bir adım atmak mümkün değildir. Bu anlamda eski statükoyu parçalamada stratejik yaklaşım içinde olan ABD'yle karşıt düşmemek, mümkün olan düzeyde ilişkilenmek bu dönemin bir gereğidir. Kendi politikalarımızı hayata geçirmek açısından zorunlu bir yaklaşımdır bizi ilerletecek bir yaklaşımdır.

Buna dayalı olarak, Irak'ta ve Güney Kürdistan'da demokratik siyasal ve örgütsel çalışmaları yoğunlaştırmak, çok yönlü geliştirmek önemli bir politik tutumdur. Türkiye'nin değişmeyen, katılaşan inkar ve imha sistemini sürdürmeyi hedefleyen, bunun için bölgenin gerici statükosunu bir ittifak içinde birleştirmeyi öngören, ABD'nin ve Avrupa'nın buna ortak olmasını ve desteklemesini amaçlayan tutumuna karşı çok yönlü bir mücadele gerekiyor. Bu uzun süredir hareketimizin yarattığı zemine, demokratik yöntemlerle çözüm bulmak açısından ortaya çıkardığı duruma karşı bir duruşu ifade ediyor. Aslında Türkiye'nin duruşu, Irak'ta başlayan değişim sürecinin bölge çapında önlenmesini ve durdurulmasını da içeriyor.

Eski statüko parçalanırken, Kürt sorununa bağlı olarak Türkiye'nin bütün bu değişime karşı durması, Türkiye oligarşisinin değişim ve dönüşümü durduran, eski statükoyu ayakta tutan, dolayısıyla çözümsüzlüğü dayatan durumuna karşı çözümleyici bir müdahale gereği bu değerlendirmeler sonucunda ortaya çıkardığımız bir tespit oluyor. Buna göre Türkiye'nin tıkanmış, çözümsüz gerçeğine karşı daha aktif ve inisiyatifli bir mücadeleyle müdahale etme gereği var. Mevcut gelişmeleri önleyebilmek için zaten halk üzerindeki baskıyı, diplomatik çalışmayı, gerillaya karşı saldırıları, yine Önderlik üzerindeki kısıtlamaları fazlasıyla geliştirmiş durumdadır.

Toplantımız bütün bunları değerlendirerek, artık 1 Eylül 1998'de konulan ve 1 Eylül 1999'da geliştirilen tek yanlı ateşkesin geçerliliğinin kalmadığını, bunun aşılmış olduğunu, bu biçimde artık tek yanlı bir ateşkes konumunda olunmayacağını, dolayısıyla olacaksa yeni bir ateşkesin çift yanlı olması ve barışın çift yanlı ateşkese dayalı olarak geliştirilmesi gerektiğini tespit eti. Önderliğimizin de bu yönlü tespitleri vardı. Bunları benimsedi. Çift yanlı ateşkese geçişi sağlamak için üç aylık bir eylem programı hazırladı. 1 Eylül'den 1 Aralık'a kadar ki üç aylık süreci tek yanlı ateşkesten çift yanlı ateşkese geçişi sağlama süreci olarak belirledi ve bunu gerçekleştirmek üzere Önderliğimizin işaret ettiği Kürt sorununa demokratik çözümü gerçekleştirecek bir yol haritası hazırladı. Bu, Nisan Toplantımızın bölgesel düzeyde Kürt sorununa çözüm için hazırladığı programın daha somut ve uygulanabilir hale getirilişi oluyor ve yakında kamuoyunun tartışmasına sunulacaktır. Öncelikle Türkiye'ye yönelik böyle bir program, yol haritası sunuyor. Diğer parçalara yönelik ise, hem Nisan Toplantısının bildirgelerine dayanan hem de bu yol haritasına dayanarak o alanlardaki örgütlerin kendilerinin birer yol haritası hazırlayıp sunmasını uygun görüyor.

Elbette çift yanlı ateşkese geçmek bir mücadele ve çalışmayla olacaktır. Çift yanlı ateşkesin sağlanabilmesi için taraflarca yapılması gerekenler belirlenmiş durumdadır. Onlar gerçekleşirse çift yanlı ateşkese geçiş sağlanacak, daha sonra çözüm adımları gelecektir. Öyle bir geçiş olmaz da halka, Önderliğe ve gerillaya yönelik baskı ve saldırılar devam ederse, yeni pişmanlık kanunuyla hedeflendiği gibi "gelsinler, teslim olsunlar, dağıtacağız, parçalayacağız, böylece tasfiye edeceğiz" biçimindeki yaklaşımlar sürerse, tabii ki bu giderek çatışmayı derinleştirecektir. Bu bir askeri saldırı anlamına geliyor. Bu tür saldırılar karşısında da meşru savunma çizgisinde kendini koruma, halkı savunma yaşanacaktır. Türkiye'ye yönelik de böyle bir planlama oluşturuldu.

Buna dayalı diğer parçalara yönelik eylem planları hazırlamakla birlikte, İran'a yönelik planlamada da bir mücadele içerisine girilmiş durumdadır. İran hem Irak'ta, hem Kürdistan'ın diğer parçalarında hem de Türkiye ile ilişkileriyle eski statükoyu korumaya ve çözümsüzlüğü derinleştirmeye çalışıyor. Bu noktada Kürt sorununa demokratik çözüm aramak, demokratik değişimi geliştirecek, İran'ı demokratik değişime zorlayacak bir mücadele yaklaşımını İran ortamına dayatmanın doğru olduğunu tespit etti. Bu dönemin önemli bir politikası da budur. Gerillaya yönelik saldırılar olursa, meşru savunma kapsamına kendisini aktif savunacaktır. Kendisinden kaynaklanan gereksiz çatışmalara girmeyecek, fakat savunma konumunu aktif sürdürecektir. Özellikle gerillanın çoğaltılması, Doğudan gençlerin gerillaya katılması çalışması yoğun sürdürülecektir.

Suriye ilişkin olarak, Suriye'nin durumu, hassasiyetleri, yine hem demokratikleşmede hem de Kürt sorununun çözümünde fazla çözümleyici bir yapısının olmaması değerlendirildi. Geçmiş mücadele durumumuz da değerlendirildi. Bu bakımdan daha ihtiyatlı yaklaşmak gerektiği, özellikle Esat ailesiyle geçmişin zedelenmemesini sağlayacak bir yaklaşım içinde olmanın bir ahlaki yükümlülük olduğu vurgulanmakla birlikte, Suriye devletinin Türkiye ve İran ile ittifak halinde hem halka hem de siyasal mücadele yürüten güçlerimize karşı geliştirdiği baskıyı da ilan edilmiş tek yanlı bir mücadele ve bastırma hareketi olarak değerlendirerek, buna göre demokratik siyasal mücadeleyi o alanda da hem Kürt sorununun çözümü hem de Arap demokrasisinin geliştirilmesi ekseninde yürütmek gerektiğini tespit etti.

Toplantımızın mevcut siyasi gelişmelere yaklaşımı budur. Bunu diplomatik planda böyle sürdürmek, Avrupa ortamında daha çok gericiliği teşhir edecek, Avrupa'nın pasifizmini yıkacak, oyunları bozacak bir diplomatik çalışmanın yürütülmesini de dönemin önemli bir çalışması olarak belirledi. Siyasal değerlendirme ve bunlara karşı siyasal durumumuzun tespiti konusunda toplantımızın vardığı sonuçlar böyledir.

Tabii bundan öte böyle bir siyasi duruşu pratikleştirmek üzere örgütsel, kitlesel, yine askeri anlamda yaptığı önemli değerlendirmeler, aldığı önemli kararlar var. Tamamen bu siyasi gelişmelere ve onlara karşı demokrasi ve özgürlük mücadelemizin siyasi çizgisine bağlı, güncel görevleri yerine getiren görev tespiti ve planlaması var.

Toplantımızın siyasal gelişmelere ilişkin değerlendirmeleriyle onlara karşı cevap olarak siyasi duruşumuza dair tespitlerini belirtmiştik. Bu duruş pasif bir duruş olmayacak; dinamik, aktif, etkili, inisiyatifli bir duruş olacaktır. Bunun için de siyasal mücadeleyi, örgütsel çalışmaları, yine askeri savunma duruşumuzu geliştirmemiz, güçlendirmemiz böyle bir politik taktik tespitin bir gereği oluyor. Sürecin aktif, dinamik karşılanmasını ancak etkili bir siyasi eylem kampanyasıyla karşılayabiliriz, değerlendirebiliriz ve sonuç verici kılabiliriz. Bu temelde esas mücadelemiz olan demokratik serhildanın yeni dönemde nasıl geliştirilmesi gerektiği de toplantımızın önemle tartıştığı ve kararlaştırdığı hususlardan biri oldu. Sadece yeni dönemde mevcut siyasal ortam cevap teşkil edecek, bizim siyasi ve örgütsel gelişmemizi sağlayacak mücadele ve eylem biçimleri ne olabilirden ziyade, sürecin toplu bir değerlendirmesi yapıldı. Siyasal serhildanın geliştirilmesinde, yeni bir taktik hamle yapmada, eski taktik süreçten köklü bir kopuşu ve güçlü bir taktik çıkışı gerçekleştirmek gerektiğini; aslında Önderliğin "kritik bir dönemeç" değerlendirmesinden kastının ve bu süreci önemli bir dönemeç olarak değerlendirmesinin de bu anlam geldiğini tespit etti.

Serhildan temel mücadelesinde yeni bir taktik aşama kaydedebilmek, eskinin geri ölçülerinden, eylem biçimlerinden ve düzeyinden köklü bir çıkışı ve ilerlemeyi sağlayabilmek önem taşıyor. Bu bakımdan taktik duruşumuz toplu bir değerlendirmeden geçirildi. 1 Eylül 1999 süreciyle yaşanan geri çekilme, stratejik değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarının yürütüldüğü dönem ve böyle bir durumdan çıkmak üzere 2001 yılı başından itibaren geliştirmeye çalıştığımız serhildan mücadelesiyle geçen iki buçuk yıllık süreç kendi özgünlükleri içerisinde tartışılıp değerlendirildi. Geri çekilme, stratejik değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarının yürütüldüğü dönemin özelliklerini ve o dönemde yapılan çalışmaları, ulaşılan sonuçları gözden geçirdik.

Onunla birlikte stratejik değişim düzeyini, sağladığı gelişmeleri, yaşadığı hata ve eksiklikleri de tartıştık. Çünkü Önderlik de "İkinci 15 Ağustos Hamlesi" deyimiyle gerçekten 15 Ağustosa benzer -tabii yeni dönemin ve stratejinin karakterine, özelliklerine uygun olarak- güçlü bir taktik hamlenin yapılması gereğini belirtiyor. Süreci öyle değerlendiriyor. Bunu yapabilmek, yeni mücadeleyi bu düzeyde geliştirebilmek için varolanın toplu bir değerlendirmesi ve çözümlenmesi bir zorunluluk oldu. Bu anlamda 2001 başından beri yürüttüğümüz çalışmaları tartıştık. Demokratik serhildan demokratik siyasal mücadele stratejimizin temel eylem biçimiydi. Bunun için objektif koşulları halkın durumunu ve yürüttüğümüz çalışmaları değerlendirdik.

Ulaşılan bir düzey var tabii. İnkar ve imha sistemini teşhir eden, deşifre eden, başta Türkiye olmak üzere bölge halklarının, yine uluslararası demokratik kamuoyunun uyarılmasını, yeni bir ilişki ve ittifak sistemini geliştirmeyi başlatan bir süreç ortaya çıktı. Ama geçen mücadele döneminde bütün bunlarla birlikte önemli eksiklikler de yaşandı. Onlar da değerlendirildi. Çok yönlü kampanyalar yürüttük, ama serhildan kampanyalarımız birbirinden kopuk kaldı. Dolayısıyla sağladığı birikimler birbiri üzerine eklenmedi. Yine bazı kampanyalarımız örgütleyici olmadı. Kısaca serhildan stratejisini yürütmekte, birbirini tamamlayan bir zincirin halkaları gibi birbirini bütünlemekte zayıf kaldık. Birikimlerini birbirinin üzerine yığan bir taktik uygulama olarak güçlü ve etkili geliştiremedik. Stratejik ve taktik yönetimlerimiz bu bakımdan zayıf kaldı. Öncü örgütlenmemiz zayıf kaldı. Halkı seferber etme ve örgütleme durumumuz zayıf kaldı. Kampanyalarımız parçalı kaldı. Daha çok eski örgüt yapısı ve eski kitleyle yeni dönemin serhildan görevlerini yerine getirmeye çalıştık. Bu da giderek örgüt öncülüğünün zayıflamasına, öncü kitlenin etkinliği ve inisiyatifiyle yürütülen bir mücadelenin ortaya çıkmasına yol açtı. Bu bir düzeyde kaldı. Belli gelişmeler yaratan bir mücadeleyi ortaya çıkardı ama rejimi darbeleyen, onu çözüme zorlayan, Önderliğin, yeni çizgimizin ve örgütümüzün gücünü bütünüyle yansıtan ve bu temelde gericilik üzerinde baskı oluşturan, onları çözüme zorlayan bir konum kazanamadı. Bu yönlü zayıflıklar yaşadı.

Bu neden böyle oldu? Aslında ateşkes sürecinin algılanmasıyla, yine meşru savunma çizgisinin anlaşılmasıyla da bağlantılı olan bir husustu bu. Gerillanın mevzilenme ve çalışma düzeniyle de bağlı olan bir durumdu. Dolayısıyla bütünlüklü olarak geri çekilme, onun gerektirdiği savunma taktiğinden çıkma sağlanamayınca, serhildanı geliştirmek için ne kadar çaba harcanırsa harcansın, halkın gücü ve katılımı ne kadar fazla olursa olsun, gericiliği çözecek bir mücadelenin ortaya çıkarılması bu geçen mücadele sürecinde sağlanamadı. Bu noktada serhildanda yeni bir taktik aşama yapmanın gereği tespit edildi. Bunun için de her şeyden önce kendimizi savunma konumundan çıkarmamız gerektiği, savunma mevzilerimizi değiştirmemiz gerektiği, yine stratejik ve taktik olarak demokratik serhildanın örgütlenmesinde ve yönetilmesinde daha dirayetli ve usta olmamız gerektiği sonuçlarını ortaya çıkardı.

Yeni dönemin serhildanı bu biçimde sadece yeni bir kampanya olarak değil de, yeni bir taktik süreç, meşru savunma içerisinde halkın daha üst düzeyde, daha çok yönlü, daha zengin eylem biçimlerini içeren daha dinamik, aktif bir serhildan konumuna geçirme gereğini tespit ettik. Bundan sonra serhildan daha ileri bir taktik düzeyde sürdürülecektir. Bunu kararlaştırdık. Bu örgütün bütünlüklü yaklaşımı açısından böyledir. Serhildanı hem öncü hem kitle olarak yeni stratejiye uygun örgütleyip harekete geçirme açısından böyledir. Yine serhildanda eylem zenginliği, eylem biçimlerinde gericiliği zorlayacak ve dağıtacak çok dinamik ve aktif bir mücadele düzeyini yakalama bakımından böyledir. Yine kadın, gençlik öncülüğü, örgütlü bir eylem öncülüğü olarak üst düzeyde geliştirebilmek açısından böyledir.

Bu toplantımız serhildan da böyle bir taktik aşama yapmayı, Kürt sorununa demokratik çözüm sürecini başta Kuzey olmak üzere, bütün Kürdistan alanlarında geliştirebilmek için gerekli ve zorunlu gördü. Serhildanın taktik uygulamasını bu düzeye çıkarmayı esas alıyoruz. Bunun için bu yeni mücadele sürecinde de serhildanda bu düzeyde bir taktik aşama yaptıracak bir eylem kampanyası yürütmeyi, demokratik serhildanı başta Kuzey ve Türkiye olmak üzere, Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışında geliştirerek bu taktik aşamayı yaptırmayı öngördük. Bunun için 1 Ekim ve 27 Kasım tarihleri arasında ***Barış İçin Demokratik Çözüm Kampanyası*** çerçevesinde yeni bir serhildan hamlesini geliştirmeyi kararlaştırdık. Bu kampanya başta Kuzey'de, Türkiye'de gelişecektir. Pasif kalan, dar kalan, sınırlı kalan, savunma pozisyonunda kalan eylem düzeyini bir bütün olarak bu alanda aşmayı hedefleyeceğiz. Yine geri ve gerici yaklaşımları parçalamayı, Türkiye'nin inkarcı sistemini darbeleyip kırmayı hedefleyecektir.

Bu kampanyayı Kuzey ve Türkiye ile birlikte Kürdistan'ın diğer parçalarında da geliştireceğiz. Güney'de, Irak'ta ortaya çıkan yeni durumu daha çok yönlü değerlendirmek üzere, her alanda örgütlenmemizi ge-

liştirmemize hizmet edecek bir biçimde serhildanı bu sahada da adım adım geliştirmeyi, her türlü kitle eyleminden toplantıya, kültürel gösteriye, yine halkın taleplerini yansıtan eylem biçimlerine kadar aktif bir eylemliliği geliştireceğiz. Bununla ilkel milliyetçi, yine radikal dinci, çözümsüz ve marjinalleşmiş solcu yaklaşımları aşmayı esas alacağız. Bir yandan böyle bir kitle hareketini geliştirirken, ona dayalı olarak geride kalmış ideolojik yaklaşımlara karşı da yoğun bir ideolojik mücadeleyi bu paralelde sürdüreceğiz. Eylemle, kitle hareketiyle desteklenmiş bir ideolojik mücadele temelinde sonuç almayı esas alacağız.

Serhildanın Küçük Güney'de, Suriye'de zaten belli bir çıkışı var. Geçen üç dört aylık süreç bunu net gösterdi. Bu yılın Newroz'undan bu yana daha da belirginlik kazandı. Her türlü baskıya ve engellemeye rağmen, Güneyli halk çok dinamik, mücadeleci ve kararlı bir duruşu sergiledi. Buna da dayanarak bu kampanya çerçevesinde toplumun örgütlülüğünü de geliştiren bir mücadeleyi bu alanda da geliştirmeyi esas alıyoruz.

Doğuda serhildan belki daha sınırlı kalabilir. Çünkü örgütlülüğümüz ve halkı seferber etme durumumuz zayıftır; ama bir yandan propagandayla, diğer yandan gençliğin gerillaya katılımını teşvik eden çabalarıyla birlikte, orada da serhildanı açmayı, halkın serhildanını, adım adım geliştirmeyi esas alacağız, yaratmaya çalışacağız.

Yurtdışında, özellikle Avrupa'da bu sürece de aktif katılan bir eylemliliği öngörüyoruz. Avrupa aslında geçmişte bir mücadele yürüttü. Önemli bir potansiyeli de var. Aslında serhildanı Kürdistan'da örgütleme konusunda daha fazla öncülük edebilirdi. Anlayış düzeyinde olmasa bile, pratik duruş bakımından başta Kuzey olmak üzere, Kürdistan'dan biraz kopukluk var. Kürdistan'da serhildan geliştirebilmek için yeterince çaba harcama, güç yansıtma ve örgüt aşılamada zayıflık var. Bunu da giderecek, yönü Kürdistan'a dönmüş ve Kürdistan'la sıkı bağlanmış, elindeki imkanı Kürdistan'a taşırmayı öngören bir serhildan hareketini, başta Avrupa olmak üzere yurtdışında da geliştirmeyi esas alıyoruz. Tabii Rusya ve çevre ülkelerinde de buna paralel bir serhildan mücadelesini bu önümüzdeki süreçte geliştireceğiz. Şimdiden bu durumun tartışılması ve değerlendirilmesi, geçmişin değerlendirmesini yaparak derslerinin çıkartılması, hata ve eksikliklerinin ve bunlara yol açan nedenlerin tespit edilmesi önemlidir.

Diğer yandan serhildanda gerçekten de bir taktik hamle yapabilmek için gerekli hazırlıkların şimdiden yapılması önem taşıyor. Bütün alanlardaki örgütlerimizin, çalışan birimlerimizin, bu işle görevli olan herkesin doğru anlayarak, mücadele üzerinde derinliğine yoğunlaşarak, gerekli sonuçları zamanında ve yeterince çıkarıp böyle bir hamle yapmamız için gereken hazırlıkları şimdiden oluşturması önem taşıyor. Böyle olmazsa, iyi anlamazsak, yine yeterince hazırlığımız olmazsa, doğru olarak belirlediğimiz serhildan da taktik aşama yaptırmak, bir hamle ortaya çıkarmak, eskinin taktik sürecinden, savunma içeren ve siyasi eylemde de bizi savunma konumunda tutan eylem çizgisinden kurtuluşumuz ve çıkışımız mümkün olmaz. Onun için önemli bir zaman tanınmıştır. Kampanyanın tarihine kadar hazırlık yapmak, süreci yeterince değerlendirmek ve doğru sonuçlar çıkarmak için yeterince bir zaman dilimi mevcuttur. Bütün örgütlerimizin bunu anlaması, bu temelde yaklaşması ve kendini yeni taktik sürecin ruhuna ve özüne uygun, görevlerini anlayan ve başarmak için de gerekli örgütsel pratik hazırlıkları yapan bir konuma getirmesi başarı açısından büyük önem taşıyor.

Bununla birlikte Olağanüstü Yönetim Toplantımızın diğer önemli bir gündemi örgütlenmeydi. Önderliğimiz Atina savunmasında yeni bir örgütlenme perspektifi ortaya koydu. Yine görüşme notlarında da bunlar üzerinde durulmuştu. Toplantımızda bunları esas alarak, örgütsel yeniden yapılanmamızı içinde bulunduğumuz sürecin gereklerine göre geliştirip ilerletmek açısından neler yapmamız gerektiği sorusuna çözüm arayan kapsamlı bir tartışma yürüttü. Örgütlenme, örgütsel yeniden yapılamayı geliştirme tartışmamız da siyasal değerlendirme ve bu sürecin taktiğini belirleme tartışmamız kadar kapsamlı ve çok yönlü oldu. Hatta daha yoğun ve daha fazla oldu. Çünkü toplantımız Önderliğin formüle ettiği örgütsel yeniden yapılanmayı kapsamlı bir demokratik örgütlenme projesi olarak ele aldı. Bu temelde çok yönlü değerlendirmeler yapıldı, görüş geliştirildi. Yoğun bir tartışma yaşandı. Mevcut örgüt çalışmalarımızın durumu tartışıldı. Yine yönetim ve kadro gerçeğimiz tartışıldı. Bütün bunlardan kapsamlı bir örgütlenme planı ortaya çıkarıldı.

Denilebilir ki, toplantımız eylemsel planlaması kadar, hatta ondan daha fazla bu önümüzdeki süreci bir örgütsel hamle süreci olarak ele alıp değerlendirdi. Yeni dönem planlamamızı, örgütsel hamle planlaması olarak geliştirdi. Kuşkusuz bu, serhildanın geliştirilmesinin geri plana düştüğü ya da saldırılar karşısında meşru savunma direnişinden geri kalınacağı anlamına gelmiyor. Onlar geliştirilecektir, ama önümüzdeki sürecin demokratik çözüm süreci olabilmesi için her şeyden önce örgütsel yapımızı Kürt sorununun demokratik çözümünü sağlayacak bir konuma getirmemiz gerektiği konusu üzerinde duruldu. Bunu gerçekleştirmeyi esas aldı ve bir plana bağladı. Bu anlamda VIII. Kongremizin örgütsel yeniden yapılanmada ulaştığı düzeyi aşan tasarılar, planlamalar ortaya çıkardı. VIII. Kongre ile örgütsel yeniden yapılanmamızın gerekliliği tespit edilmekle birlikte bunun yetersiz olduğu, aslında örgütsel dönüşümün eksik kaldığı, mevcut örgüt yapımızın Kürt sorununun çözümü için yeterince elverişli olmadığı, kalıcılık arz etmediği, demokratik çözüm gerçeğine bütün yönleriyle uygun düşmediği tespitinden yola çıkarak, bunları sağlayacak bir örgütsel çalışmanın bu önümüzdeki süreçte hamle düzeyinde yürütülmesini kararlaştırdı.

Bu bakımdan toplantımızı, yeniden yapılanmayı tamamlama toplantısı olarak değerlendirebilir örgütsel hamle toplantısı olarak ele alabiliriz. Örgüt anlayışımızda, örgüt çizgimizin geliştirilmesinde ve buna bağlı olarak yönetim tarzımızın, yine çalışma tarzımızın sürecin gereklerine göre yetkinleştirilmesinde bir hamle yaklaşımı olarak değerlendirebiliriz. Toplantımız tamamen böyle bir çerçevede geçti.

Varolan örgütsel sistemimizi de değerlendirdik. Yeni zihniyet, ideolojik kimlik ve savunmaların vurguladığı temelde sistem değişimini öngördük. Leninist ve klasik komünist partisinin örgütlenme modelinin artık aşılmış olduğu, örgütümüze yönelik yansımalarının giderilmesi gerektiği sonucuna vardık. Şimdiye kadar yürütülen çalışmalarla çok yönlü önemli gelişmeler sağlandı. Şimdi bunu daha da geliştirmek, kapsamlı kılmak, derinleştirmek ve kalıcılaştırmak istiyoruz. Örgüt çalışmamızı bütün bunları sağlayacak bir düzeye getirmeyi öngördük.

Bununla birlikte bu dönemde böyle bir örgütsel projenin içini dolduracak çalışmaları hamle düzeyinde ele alarak yürütmeyi esas aldı. Buna ilişkin örgüt çalışmasının geliştirilmesi var. Yeniden örgütsel düzenleme, görevlendirmelerin geliştirilmesi söz konusudur. Yönetim tarzımızın geliştirilmesi var. Yeni örgütsel yapılanmaların, kuruluşların gerçekleştirilmesi var. Bunlara ilişkin kapsamlı bir plan ortaya çıkarıldı ve bir planlamaya kavuşturuldu.

Toplantımız, örgütlenme alanlarında örgütsel yapımızın geliştirilmesi, yönetim tarzımızın, kadro duruşumuzun ve örgüt yaşamımızın bu örgütsel yeniden yapılanmaya uygun olarak yeniden ele alınıp değerlendirilmesi, Önderlik çizgisinin daha çok özümsenerek onun gerektirdiği örgütsel yaşam gerçeğimizin geliştirilmesi ve derinleştirilmesinin gereğine de işaret etti.

Bu bakımdan örgütümüzün yeniden yapılanmasını, toplumun örgütlülüğünün geliştirilmesini, özgürlükler temelinde toplumun demokratik yaşamını geliştirecek ve var edecek demokratik örgüt modelinin geliştirilmesini; örgütsel işleyişimizin bütün bunlara fırsat verecek, öncülük yapacak ve bunları geliştirecek düzeyde demokratikleştirilmesini; kadronun katılımını, çalışma düzenini ve yaşam tarzını bütün bu görevleri başarıyla yürütecek, yeni dönemde örgüt çalışmamızı geliştirecek ve bu anlamda topluma öncülük edecek bir düzeye getirilmesini de hem örgütsel yeniden yapılanma çalışmalarımızın, yani örgütsel hamlemizin başarısı hem de yeni serhildan taktiğinde hamle yapmamızı geliştirmek ve başarıya götürmek açısından kesin gerekli gördü.

Toplantımız başarının tarzı üzerinde durdu. Başarının yöntemi, başarının kadrosu, başarının örgütü nasıl olur? Bizi başarıya götürecek örgüt, çalışma ve yönetim tarzı nasıl olur? Bunlar üzerinde daha çok durmayı, daha fazla yoğunlaşmayı, daha çok tartışmayı, sürecin görevlerini başarıyla yürütecek, sürecin gereklerine cevap verecek bir tarzı her alanda ortaya çıkarmanın gerekli olduğunu değerlendirdi. Onun önemli bir değerlendirmesi bu çerçevede yapıldı. Örgütsel yeniden yapılanmayı, yenilenen ve kendisini yeniden şekillendiren bir kadro, örgüt tarzı ve örgüt ilişkisi temelinde yürütmeyi öngördü. Bir tartışma olarak böyle bir süreci de geliştiriyor.

Örgütsel dönüşüm tartışmalarına bağlı olarak sosyal yaşam ile ilgili tartışmalar gerçekleştirildi. Zihniyet değişimi ve ideolojik dönüşüm eşliğinde sosyal yaşam alanının da yeniden yapılandırılması öngörüldü.

Son olarak taktik hamlemizin ve yine örgütsel hamlemizin önemli bir alanı olarak meşru savunma çizgisi ve duruşu üzerinde, HPG'nin konumu üzerinde duruldu. O da hem taktik bölümünde, hem örgütsel yeniden yapılanma ve örgüt çalışmalarımızın geliştirilmesi bölümünde yoğunca üzerinde durulan, tartışılan bir konu oldu. Örgütsel yeniden yapılanmamız bu biçimde gelişirken HPG'nin yeri ve rolü ne olmalı? Toplumun demokratik örgütlülüğünün geliştirilmesi sürecinde meşru savunma çizgisi nasıl ele alınmalı? Onun silahlı kolu olarak gerilla nasıl kendisini örgütlemeli ve yürütmeli? Bu önümüzdeki, tespit ettiğimiz savunmadan çıkan gerçek bir taktik hamle sürecini geliştirmede yine HPG nasıl bir konuma ve role sahip olmalı? Toplantımız bunu da çok yönlü olarak değerlendirdi.

Bunların temelinde şu var: 1 Eylül ile ulaşılan ateşkesin aşılmışlığı yaklaşımına uygun olarak, HPG kendi meşru savunma duruşunu daha sağlam kılacaktır. Bir saldırı konumuna geçmiyor, ama saldırılar karşısında da Önderliği, halkı, kendini ve çizgiyi savunma konusunda gerekli aktivite neyi istiyorsa onu kararlılıkla gösterecek, bunun hazırlıklarını çok yönlü yapacaktır. Bütün gücümüz, HPG'nin komuta ve savaşçısı buna göre ele alınıp düzenlenecektir. Gerillanın da bu süreçte böyle bir konum kazanması esas olup, kendisini bu biçimde yeniden yapılandırarak, tanımlayarak, mevzilenmesini geliştirerek, yine mücadele duruşunu o pasif savunma konumundan bütünüyle çıkartarak, bu taktik hamle sürecine meşru savunma çizgisinde gerillanın aktif katılımını sağlayacaktır.

Toplantımızda bütün bunları değerlendiren ve bu temelde kararlaştıran, planlayan çok yönlü tartışmalar yapılmıştır. Öyle zayıf bir tartışma ortamı söz konusu değildir. Çok değişik görüşlerin demokratik ölçüler içerisinde ifade edildiği, tartışıldığı ve mevcut kararları alarak çok kapsamlı sonuçlara ulaştığı ortadadır. Bu bakımdan örgütlenmemiz eskiye oranla gelişiyor, değişiyor, yeni bir düzey kazanıyor. Eskisi gibi olması mümkün değildir. Bunları yaparken eskinin alışkanlıkları ve anlayışları biraz zorluyor, geriye çekiyor, engelleyici oluyor. Birdenbire çok köklü bir biçimde eskinin anlayışlarını ve alışkanlıklarını atmak elbette kolay değildir. Bir yenilenmeyi, eğitimi, iç mücadeleyi gerektiriyor. Geçen dönem bu yönlü önemli çalışmalar yapılmış ve bir düzey yakalanmış olsa da, hala bunun sürdürülme gereği vardır. Nasıl ki örgütsel yeniden yapılanmamızı VIII. Kongre ardından devam ettiriyor ve yeni toplantılarla böyle kapsamlı planlamalarla ilerletmeye çalışıyorsak, kadronun kendini yenilemesi, bütün militanların kendini her bakımdan yenileyerek yeniden yapılandırması, yeni sürece etkili, aktif ve başarılı pratik yürütür bir biçimde katması için de daha kat etmesi gereken önemli mesafeler var. Bu yönlü çalışmalar yapmak gerekiyor.

Bir, zayıflıklarımız ve geriliklerimiz var. Örgütlü olmakta, siyaset yapmakta, askerleşmekte, özellikle de düşünmekte, düşünce üretmekte ciddi zayıflıklarımız var; tarihten gelen geriliklerimiz var. Bütün bunları aştırmak için Önderlik çok yoğun bir çaba yürüttü. PKK deneyimi önemli gelişmeler yaratan bir deneyim oldu. Ama bunlar bir sonuç değil, henüz birer başlangıçtır. Bu başlangıçların geliştirilerek sürdürülmesi ve ilerletilmesi gerekiyor. Yeni dönemin özelliklerine uygun olarak çok yönlü kılınması, yetkinleştirilmesi gerekiyor. Bu anlamda zihniyetimizin geliştirilmesi gerekiyor.

Zihniyet devrimi ciddi bir olay, çok gerekli bir durumdur. Kendimizde zihniyet devrimi yapamaz, gerçekten düşünce üreten, dünyayı, tarihi ve geleceği ile birlikte doğru anlayan, doğru bir bakış açısına sahip olan, dolayısıyla yaşamı doğru anlayan, diyalektik yönteme sahip, günlük yaşamı ve gelişmeyi bu temelde canlı ve başarılı kılan bir konuma getiremezsek, kendimizi militan olarak öncü kılamazsak, toplumdan çözümleyiciliği isteyemeyiz elbette. Bu çok önemlidir. Bu konuda kadronun kendisini çok daha fazla eğitme, örgütleme, yetkinleştirme, geliştirme görevi ve sorumluluğu var. Bu konuda hala önemli bir ihtiyaç kendisini gösteriyor.

Tabii vicdan devrimi de önemlidir. Önderlik zihniyet ve vicdan devrimini birlikte ele aldı. Vicdanlı olabilmek, adil davranabilmek, gerçekleri görebilmek, kendine görelikten çıkabilmek, bencilliği aşabilmek önemlidir. İnsanlık için doğa ve toplumu doğru anlayabilen yeni bir zihniyet kadar, adil davranan, karşıdakini de düşünen, bencil olmayan, paylaşımcı, her şeye hakkını veren bir vicdana da ihtiyaç var. Bu da tabii bizim kendi gerçekliğimizi doğru kavramamızı, doğru anlamamızı, onların üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukları doğru anlayıp gereklerini yerine getirmek için kendimizi iradeli, kararlı, üretken, canlı, coşkulu, heyecanlı ve çalışkan kılmamızı gerektiriyor.

Bu bakımdan aşılması gereken yönler var. Toplantımızın içinde bu yönler de yoğun tartışılmıştır. Nisan Toplantımız bunları fazlasıyla tartışmıştı. Aslında taktik hamlenin savunma duruşu işin bir yanıdır. Yine örgütsel yeniden yapılanmamızın belirtilen düzeyde geliştirilmesi mücadelenin ilerletilmesinin diğer bir yanıdır. Ama bunlarla birlikte üçüncü yan kadro duruşumuz, yönetim tarzımız, örgütsel işleyişimizdir. Bunda gerçekten sürecin gereklerine göre bir düzey tutturabilmek çok önem taşıyor. Bu konuda da eksikliklerimiz, geriliklerimiz var. Bunları aşmak, bu temelde süreç üzerinde yoğunlaşmak, kendi durumumuz üzerinde yoğunlaşmak; örgütümüzün bu kadar toplantılarla değerlendirdiği, ortaya çıkardığı ve belirlediği görevleri yerine getirmek üzere, Önderliğimizin çok ağır koşullarda bizi ileriye götürecek, başarılı kılacak kararlarını, talimatlarını ve perspektiflerini uygulamak üzere, kadro ve örgüt yapımızın da kendisini yetkinleştirmesi, görevlerini başarıyla yürüten bir düzeye getirmesi önemlidir. Bunun da büyük bir duyarlılık ve ciddiyetle ele alınıp üzerinde durulması, gerekli gelişmelerin yaratılması ve sağlanması gerekir.

Çok tartışan, çok karar alan, çok görev belirleyen, ama tartışmaktan, toplantı yapmaktan pratikleşmeye, çalışmaya zaman bulamayan bir örgüt durumuna gelirsek bu yanlıştır. O zaman bir entelektüel topluluk oluruz, bir eylem örgütü olmaktan çıkarız, bir devrim örgütü olmaktan uzaklaşırız. Elbette entelektüel düzeyimiz yüksek olmalı, okumalıyız, incelemeliyiz, düşünmeliyiz, tartışmalıyız; kendimiz için, halk için, insanlık için yeni şeyler üretebilmek, yeni düşünceler geliştirebilmek için azami çaba harcamalıyız. İşin bir yanı da bu olmalıdır. Önderlik de fazlasıyla böyle yapıyor. Bizi yaşatacak ve mücadeleye sevk edecek düşünceleri de üretiyor. Böyle çalışmaları yürütmek aslında bir yerde Önderlik görevi de oluyor. Fakat biz militan topluluk olarak, örgüt olarak sadece bununla sınırlı kalamayız. Bir yan çalışma olarak yapmalıyız; ama en az onun kadar, ondan daha fazla uygulama gücü olmalıyız, pratikleşme gücü olmalıyız. Örgütümüzün esası budur. Apocu çizginin temel karakteri budur.

Önderlik temel çizgisini, düşüncesini bir kişinin şahsında pratikleştirme, yaşama geçirme olarak da değerlendirdi ve kendisinde düşündüklerinin yaşamsallaştığını ifade etti; şehitlerde yaşamsallaştığını ifade etti. Örgütte bunun daha geniş kapsamda yaşamsallaştığını, dolayısıyla da oradan halka daha geniş olarak yansıma imkanı bulduğunu belirtti. Demek ki her ne kadar araştırma ve inceleme yapıyor, düşünce üretiyorsak da, en az onun kadar düşündüklerimizi pratikleştiriyoruz, yaşama geçiriyoruz. Yaşama geçirmek ve düşünce düzeyini pratikleştirmek; devlet olmak, iktidar olmak, egemen olmak değildir, insan ve toplum yaşamında, örgüt yaşamında bu düşünce düzeyini adım adım hayata geçirmek oluyor. Bunu böyle değerlendirmemiz, böyle anlamamız gerekiyor. Buna göre de kararlaştırdığımız çok kapsamlı görevler var.

Bu toplantımız da en az diğerleri kadar, hatta onlardan daha fazla taktik alanda, siyasal, askeri ve yine örgütsel alanda çok kapsamlı kararlar aldı. Bu görevleri önümüze koydu. Bunların hem de zamanında yerine getirilmesi gerekiyor. Ertelemecilik böyle bir dönemde tehlikelidir. Dikkat edilirse, ateşkes aşılmış diyerek meşru savunma duruşumuzu daha duyarlı ve dinamik hale getirmeyi hem de bu kadar kapsamlı örgütsel hamle yapmayı bu yaşadığımız sürecin siyasal gelişmelerini karşılamak üzere yapıyoruz. Siyasal gelişmeler bir, bu kadar iş yapmamız için imkan veriyor, onun gereğini yapmalıyız. İki, yapmazsak riskler ve tehlikeler var, aşılabiliriz. Bizi tasfiye etmek isteyen güçler var. Siyasi süreç öyle beklemeye, ertelemeye, zayıf yaklaşmaya tahammül etmiyor. Günün görevlerini anı anına, ertelemeci ve gevşek yaklaşmadan, zamanında, en güçlü ve en başarılı bir biçimde yerine getirmek için seferber olmamız gerekir. Ama şu olmaz, şunun zamanı değildir, şunun şu eksikliği var dersek olmaz. Enerjimizi azami harcayarak, örgütlülüğümüzü geliştirerek, çalışma tempomuzu arttırarak, tarzımızı düzelterek bu görevleri zamanında başarmak, hatta daha fazlasını yapmak esastır.

Siyasal süreci başarıyla karşılamamız, dolayısıyla demokratik çözüm sürecini geliştirmemiz, bu konudaki imkanları değerlendirmemiz buna bağlıdır. Bunu yaptığımız ölçüde, Önderliğin önümüze koyduğu taktik hamleyi yapabileceğiz. Önderliğin bizden istediği taktik inisiyatifi göstermiş olacağız. Bunu yaptığımız ölçüde, ancak bu taktik sürece başarıyla girebileceğiz. Yoksa ne kadar görev belirlemiş olursak olalım, bunlar yalnız başına başarıyı sağlamaya yetmez, yaşamda pratik değer ifade etmez. Ancak zamanında hayata geçirildikleri, pratikleştirildikleri ölçüde bütün bunlar değer kazanırlar, canlı varlık haline gelirler; toplum yaşamını yönlendirir ve gericiliğe darbe vururlar, örgütümüzü geliştirir ve özgürlük devrimimizi, demokratik devrimimizi ilerletirler.

Bunu ilerletmek, böyle bir durumu geliştirmek de hepimizin görevidir. Öyle çok yavaş işleyen, ağır ve durağan bir ortamda değiliz. Tam tersine çok hızlı, hareketli, çok yoğun, mücadeleci bir ortamdan geçiyoruz. Bunu iyi anlarsak, iyi bilince çıkarırsak, böyle bir dönemin militanı olmayı kendimize yedirirsek, bir de bunu örgütlü bir temelde yapmayı esas alırsak, o zaman bu görevleri başarıyla yürütürüz. Bunları başardığımız ölçüde de, Önderliğin belirlediği kritik ve tarihi sürecin gereklerini özgürlük ve demokrasi cephesinden yerine getirmiş oluruz. Bu da bizim tarih karşısında görevlerimizi başarmamızı doğurur.

Toplantımız bu temelde görevleri başarmak, Önderlik çizgisini, yine toplantı kararlarımızı başarıyla hayata geçirmek, şehitlerimizin anılarını her zaman canlı tutmak, pratiğimizde yaşamak, böylece bir dönemin başarılı militanı haline gelmek üzere tüm yoldaşları göreve çağırdı. Bu temelde diyoruz ki:

– Yaşasın özgürlük ve demokrasi hareketi!
– Biji Serok APO!

2 AĞUSTOS 2003

“Barış İçin Demokratik Çözüm”

● KADEK Yönetim Kurulu

Halkımıza ve kamuoyuna

KADEK Genişletilmiş Yönetim Kurulu toplantısı 25-31 Temmuz 2003 tarihleri arasında yapıldı. Toplantının gündemini siyasal gelişmelerin değerlendirilmesi, ateşkes sürecinin ele alınması, içinde bulunulan süreçte siyasi, örgütsel, askeri ve diplomatik pozisyonun belirlenmesi oluşturmuştur. Katılımcıların yoğun tartışmalarıyla bütün gündem maddeleri üzerinde yeterince durulmuş, siyasal durum tespitine bağlı olarak Kürdistan özgürlük mücadelesinde yeni bir hamle ve kapsamlı reform sürecinin başlatılması karar altına alınmıştır.

Toplantıda yapılan siyasi-askeri durum tespitine göre; ABD'nin askeri müdahalesi sonucu Irak'taki rejimin yıkılmasının Ortadoğu'da tamamen statükoyu dağılma sürecine soktuğu, buna karşılık bu statükoyu oluşturan güçlerin direnme içerisine girerek, değişimi önleme çabası içerisinde bulundukları sonucuna ulaşılmıştır. ABD müdahalesi, Irak'ta rejimi yıkmakla kalmamış, Türkiye, İran, Suriye ve diğer bölge ülkelerinde egemen rejimlerin geleceğini de tartışılır hale getirmiştir. Statükoyu oluşturan bütün rejimlerin izledikleri politikalar, uygulama zeminlerini büyük ölçüde kaybetmişlerdir. Aynı zamanda hem Irak'ta hem de komşu ülkelerde muhalefet konumunda bulunan güçler de etkinliklerini yitirmeye başlamışlardır. Ciddi bir demokratikleşme programına sahip olmayıp, klasik iktidar yaklaşımından kurtulamayan güçler boşluğa düşmüşlerdir. KDP örneğinde görüldüğü gibi ilkel milliyetçi ve radikal İslam çizgisinde ısrar eden muhalefet, gelişmeler karşısında zorlanmaya başlamıştır. Rejimlerin dağılmayla karşı karşıya gelmeleri, muhalefetin ise boşluğa düşüp zorlanması ABD müdahalesine karşı geniş bir direniş cephesini de yaratmıştır. Türkiye, İran, Suriye ittifakının çekirdeğini oluşturduğu bu direniş cephesi, Saddam rejimi taraftarlarına moral vermiş, onları silahlı direnişe yöneltmiştir. Denilebilir ki, Türkiye'nin oligarşik rejimi kendi önderliğinde değişime karşı olan bütün güçleri birleştirerek müdahaleyi başarısızlığa uğratma ve statükoyu korumanın çok yönlü savaşımını başlatmıştır. Böylece klasik güçler önleyemedikleri müdahaleyi Irak'la sınırlandırıp, başarısızlığa uğratmayı temel stratejik yaklaşım olarak benimsemişlerdir.

ABD, müdahalenin askeri başarısının hemen ardından İran ve Suriye'yi tehdit etmiş, Türkiye'yi yoğun eleştirilere tabi tutmuş, başta KDP ve şiiler olmak üzere Irak muhalefetini sınırlandırmaya yönelik tedbirler almıştır. Bu yönelim karşısına İran direnme eğilimini ortaya koymuş, Suriye, Türkiye'ye teslim olma yolunu seçmiş, KDP ve Şii muhalefeti ittifaka girerek rahatsızlıklarını ortaya koymuş, Türkiye ise bir yandan ABD ile ilişki ararken diğer yandan bu güçlere öncülük yapmayı sürdürmüştür. ABD'nin Irak'ın orta bölgesinde istikrarı sağlayamaması Türkiye'nin müdahaleyi etkisiz kılma çabalarını yoğunlaştırmasına ve ABD'yi işbirliğine zorlama politikasında ısrara yol açmıştır. Türkiye'nin müdahaleye muhalefet eden güçleri arkasına alarak yaptığı dayatma, ABD'nin zorlanmasını getirmiş, müdahaleyi sürdürme konusunda tereddütler içine itmiştir. Gelinen noktada gelişmelerin hangi yönde seyredeceği konusu belirsizliğe mahkum olmuştur. ABD'nin yaşadığı tereddütleri fırsat bilen Türkiye, çıkardığı yeni pişmanlık yasasına dayanarak Kürdistan özgürlük mücadelesini bastırma ve kaybettiği inisiyatifi tekrar ele geçirme çabalarına girişmiştir. Irak'a asker göndermeyi hem Özgürlük mücadelemize karşı hem de bölge çapında inisiyatifi ele geçirmenin gereği olarak görmektedir.

Yaşanan gelişmeler Kürtler için inkarcı ve imhacı özellikler taşıyan statükonun aşılmasını getirdiğinden dolayı müdahale Kürt halkı tarafından genel bir kabul görmüştür. Bu durumu gören Türkiye, İran ve Suriye ittifaka girerek Özgürlük hareketini bastırmanın hesaplarını yapmaya başlamışlardır. Özellikle Türkiye, ABD'yi KADEK'e saldırtma çabalarını yoğunlaştırmıştır. Bu ittifakın başarısını hazırlama ortamını yaratma çalışmalarını doruğa çıkarmıştır. Üçlü ittifak siyasi, askeri, saldırılarını artırarak sürdürmekle kalmıyor, ABD'yi de işin içine çekerek Kürdistan Özgürlük mücadelesini yenilgiye uğratmak istiyor. Böylece kaybettiği inisiyatifi yeniden ele geçirirken, Kürt halkını inisiyatifsiz bırakmanın peşindedir. Halbuki koşullar inisiyatifin Kürt halkı ve özgürlük güçleri tarafından ele geçirilmesine fırsat tanımaktadır. Hangi yönden bakılırsa bakılsın güçlü bir iradenin gösterilmesi halinde KADEK öncülüğünde halkımız sürecin öncülüğünü ele geçirme olanaklarına sahiptir. Savunma pozisyonunun terk edilip, siyasi, örgütsel, askeri ve diplomatik çabaların yoğunlaştırılmasıyla gelişmeleri yönlendirme inisiyatifi Özgürlük hareketimizin eline geçecek, demokratik gelişme ve çözüm hızla etkili olacaktır.

Statükocu güçlerin gösterdiği direniş sonucu gelişmelerin hızının kesilmesi ve ortaya çıkan kararsız durum geçicidir. Artık hiçbir uluslararası, bölgesel ve yerel güç, geçmiş zemine göre şekillenen politikalarını sürdüremeyecektir. Daha da önemlisi, bugüne kadar egemen kılınan statüko yaşatılamayacaktır. Ortaya çıkan kararsızlık yeni gelişmelerle aşılacak, demokratik birlik çözümü yeni atılımlarla kesin başarıya doğru yol alacaktır. İşte bu noktada önem kazanan Kürt halkının demokratik inisiyatifini ciddi biçimde yaratmasıdır. Eğer böyle bir inisiyatif gösterilirse Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran ülkelerde demokratik gelişmenin egemen kılınması kesindir.

ABD, kapitalist sistemi yeniden yapılandırma çabalarından vazgeçmeyecektir. Artık kapitalizmin yeni sömürgeciliğe dayalı dünya egemenliği tıkanmıştır. Yeni sömürgelerdeki oligarşik, otokratik, teokratik ve monarşik nitelikli diktatörlük rejimleri, toplumsal gelişmenin önünde engel konumunu ifade etmektedirler. Bununla birlikte bu ülkelerde sermaye ihracı kapitalist ekonominin verimli hale getirilmesine yetmemektedir. Globalleşme, meta sermaye ve tekniğin ihraç edilmesinin önündeki bütün ulusal sınırların aşılmasını gerektirmektedir. Diğer taraftan dünyanın her yerinde toplumların üretim sürecine istekli katılımları toplumsal gelişmenin vazgeçilmez bir gereği haline gelmiştir. Bütün bunlar kapitalizmin yeniden yapılanmasını demokratikleşmeye endekslemiştir. Eğer kapitalizm kendisini üretmek istiyorsa demokratikleşmeyi geliştirmek zorundadır. Aksi durumda sosyalist sistemin başına gelenler kapitalist sistemin de başına gelecektir. Bu gerçeklerden hareket edilirse, ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi, dış değişim dinamiği olma özelliğine sahiptir. Bağımlılık temelinde de olsa demokratik gelişmeyi vazgeçilmez görecektir. Dolayısıyla egemen statükonun aşılması ve yerine demokratik bir gelişmenin konulması kapitalizmin yeniden yapılanmasının acil bir ihtiyacıdır.

Kapitalizmin değişim isteminden kaynaklanan kaçınılmaz müdahale süreci halklara bağımsız demokrasilerini yaratma olanağı sunmaktadır. İnisiyatif koymaları halinde ortaya çıkan bu olanaklar demokratik uygarlığın hizmetine sokulabilir. Kürt halkı demokratik uygarlığın geliştirilmesinde motor gücü olabilir. Diğer bir ifade ile büyük acılarla geçen sınıflı toplum uygarlığı yerine, demokratik uygarlık sürecinin başlatıcısı olma onurunu üstlenebilir. KADEK'te ifadesini bulan Özgürlük hareketi Kürt halkını böylesi bir sürecin hem öznesi, hem de nesnesi haline getirebilir. Bunun bir gereği olarak Özgürlük hareketi demokratik değişim ve dönüşüm doğrultusunda yeni mücadele hamlesini geliştirirken, kendisini kapsamlı reformlara tabi tutmak zorundadır. KADEK Genişletilmiş Yönetim Kurulu toplantısı gündemine aldığı mücadele hamlesinin ve reformların çerçevesini belirlemiştir:

1- Türkiye, müttefiklerinin desteğinde Kürdistan özgürlük mücadelesine karşı siyasi, askeri ve diplomatik bir saldırı hamlesi başlatmıştır. Türkiye ve İran ortak askeri operasyonlar yürütmektedirler. Bu iki ülke ve Suriye Özgürlük hareketi üzerinde baskılarını artırmakta, siyasal mücadeleyi tutuklamalar ve diğer baskı yöntemleriyle tasfiye etme çabası içindedirler. ABD'nin KADEK'e yönelmesini sağlamayı bu tasfiye planının bir parçası olarak ele almaktadırlar. Bunun için Türkiye'de “pişmanlık yasası” çıkarılmış, Irak'a asker gönderme gündeme alınmıştır. Özgürlük mücadelemize karşı başlatılan bu tasfiye hamlesi dört yıldır tek yönlü, büyük bir sabır ve fedakarlıkla yürürlükte tutulan ateşkesi anlamsız hale getirmiştir. Ateşkesin sürdürülmesi, Türkiye'nin saldırıları durdurarak, ateşkese uyacağını açıklamasıyla mümkündür. Tek taraflı ateşkes yerine, iki taraflı ateşkes anlam ifade edecektir. Ateşkes çift taraflı hale geldiğinde devam edecek, aksi durumda gerilla güçleri kendilerini ateşkes konumunda görmeyeceklerdir. 1 Eylül'den başlamak üzere üç ay içerisinde çift taraflı bir ateşkese ulaşma çabası yürütülecektir.

2- “Eve Dönüş” adıyla çıkarılan “pişmanlık yasası” çözüme hizmet edecek nitelikler taşımamaktadır. Yasanın amacı, Özgürlük hareketinin tasfiyesi olarak belirlenmiştir. Yasa hazırlanırken, savaşın acılarını yaşayan ve çözümün muhatabı olan Kürt ve Türk halkının temsilcilerinin ve demokratik güçlerinin görüşlerine başvurulmamıştır. Türk devleti hala Özgürlük hareketini tasfiye etme amacından vazgeçmemiştir. Demokratik birlik çözümüne değer biçmemiştir. KADEK'in çözüm için diyalog ve işbirliği çağrılarına olumlu cevap verilmemiştir. Dolayısıyla yeni pişmanlık yasasına olumlu bir rol biçmek mümkün değildir. Halklarımızın çıkarları söz konusu yasayı reddetmeyi gerektirmektedir. KADEK, bütün baskılara direnerek bu yasayı reddetme kararına varmıştır. Türk devletinin diyalogu kabul etmesi halinde bu yasa ve diğer konular değerlendirilecek, aksi halde hiçbir değer ifade etmeyecektir. Diğer taraftan yasanın hedeflediği herkes, yasaya karşı tercihini özgürce ortaya koyacaktır.

3- Demokratik birlik çözümü dört parçada ve yurtdışında yaşayan halkımızın demokratik eylem hamlesine ihtiyaç duymaktadır. “Barış İçin Demokratik Çözüm” esprisiyle yeni bir mücadele hamlesi geliştirilecektir. Halkımızın topyekün katılımıyla geliştirilecek olan mücadele hamlesi, çözümü bütün güçlere dayatacaktır. Bu doğrultuda bütün örgüt yapımızın, yurtsever çevrelerin ve halkımızın demokratik eylem hamlesine hazır olmalarının gereğini vurguluyoruz. Herkes bu yönlü hazırlıklarını hızla tamamlamalıdır. Demokratik çözüm, halkımızın demokratik gücünü harekete geçirdiğinde mümkün olacaktır.

Artan saldırı ortamında HPG mücadele kazanımlarımızı korumak ve demokratik çözümün önünü açmak için meşru savunma pozisyonunu yetkinleştirerek tarihsel işlevini yerine getirecektir. Kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, saldırılara kesin bir kararlılıkla cevap verilecektir.

Demokratik çözümü kolaylaştırmak amacıyla en geniş güçlerin desteği sağlanmaya çalışılacaktır. Bu doğrultuda yoğun bir diplomatik faaliyet yürütülecek ve kamuoyu desteği yaratılacaktır. Bütün arabuluculuk çabalarına büyük değer biçilecektir.

4- Demokratik çözüm, özüne uygun bir örgütsel ve toplumsal yapılanmaya ihtiyaç duymaktadır. Yönetim tarzının demokratikleşmesi kadar; mücadelenin militan ve kitle tabanının sınırsız katılımı da demokratik olmanın gereğidir. Demokrasi mücadelesi yürüten parti, kurum ve kuruluşlar demokrasiyi bir söylem olmaktan çıkararak bir yaşam biçimi haline getirmek istiyorlarsa, karar alma ve pratikleşme süreçlerini en geniş kesimlere açmalarının gereği vardır. Bu da demek oluyor ki, leninist parti yapılanmasının mutlak yönetim ve bundan kaynaklanan bireyin vazgeçilmez hale gelmesi, katı hiyerarşi ve disiplin anlayışının yanı sıra, partinin bütün toplumsal kesimlere mutlak öncülüğü demokratikleşmeyi tezat oluşturmaktadır. KADEK'in leninist parti modelinin etkilerini taşıması, söylemine denk bir demokratikleşmeyi engellemiştir. Demokratik düşünce ve söylem yeterince yaşama yansımamıştır. Demokratik çözümün olgunlaştığı bugünkü koşullarda, eğer sürecin tıkanması istenmiyorsa örgütsel ve toplumsal yapılanma alanında ciddi bir reformu gerçekleştirme ihtiyacı vardır. Parti bir siyasal mücadele aracı olarak işlevini görürken, demokratik kurum ve kuruluşların öncüsü konumundan çıkmalıdır. Her demokratik yapı kendi içinde öncü ve katılımcı özelliklerini taşıma kapsamında işlev yüklenmelidir. Partilerin, demokratik kurum ve kuruluşların ortak çabaları eşit katılım temelinde Demokratik Toplum Koordinasyonu'nda ifadesini bulmalıdır.

KADEK, yukarıda belirttiğimiz çerçevede leninist parti yapılanmasını, ilişki ve yaşam tarzını aşarak, kedisini değişime uğratacaktır. Program, tüzük ve çalışma tarzını yeniden düzenleyecektir. Aynı zamanda yönetim bileşimini buna uygun biçimde oluşturacaktır. KNK ve diğer birçok demokratik çevrenin katılımıyla yönetim ve yapısının bileşimini zenginleştirecektir. Böylece isim dahil her bakımdan siyasal, örgütsel bir reform süreci başlatılmıştır.

5- Özgürlük hareketi kendisini demokratik bir yapılandırmaya kavuştururken, siyasal, örgütsel alanı sosyal alanın düzenlenişiyle tamamladığında çözüm düzeyini yakalayacaktır. Aksi durumda nasıl ki, demokratik düşünce ve söylem, siyasal-örgütsel yapılanmanın tıkanmalarıyla karşılaşmışsa ve bu durum bizi konuyu yeniden ele almak durumunda bırakmışsa, sosyal alanın düzenlenmemesi de siyasal-örgütsel yapılanmamızın tıkanmasına yol açacaktır. Çok geçmeden sosyal reformun yapılması kendisini dayatacaktır. Buna ortam bırakmamak için siyasal örgütsel reformun ihtiyaç duyduğu sosyal reformu da gündemimize alıp, gerçekleştirmek istiyoruz.

Geride bıraktığımız sürecin her alanda şekillendirdiği ölçüler yeni sürecin gereklerine uygun bir düzenlenişe ihtiyaç duymaktadır. Bunun bir gereği olarak suç ve ceza kriterleri yeniden ele alınacaktır. Bireyin mücadeleye katılımı, mücadele içindeki duruşu ve ayrılması demokrasinin ölçüleri temelinde değerlendirilecektir. Diğer taraftan kadın-erkek ilişkisi geleneksel toplum ölçülerine düşülmeden, sürecin özelliklerine uygun hale getirilecektir. Tabulaşan yaklaşımlar aşılırken, özgür insan ve özgür toplum ölçülerine denk düşen öz biçim birlikteliği, ilişki düzeninin esasını oluşturacaktır. Bu temel yaklaşıma uygun olarak içe ve dışa yönelik projeler geliştirilecektir. Mücadelede yer alan her bireyin maddi ve manevi ihtiyaçlarının karşılanması insan hak ve özgürlüklerine uygun bir düzenlenişe tabi tutulacaktır.

KADEK Genişletilmiş Yönetim Kurulu Toplantısı çerçevesini belirlediğimiz “Barış İçin Demokratik Çözüm” hamlesini, siyasal örgütsel ve sosyal reform sürecini tam bir kararlılıkla başlatırken, demokratik çözümün yol haritasını da belirleyerek ilgili tüm kesimlere ve kamuoyuna sunmayı karar altına almıştır. Gerek belirlediği yol haritasına dayalı demokratik çözüm hamlesi, gerekse başlattığı reform süreci Özgürlük hareketi kadar ilgili tüm çevreleri de yeniden yapılanmaya yöneltecektir. Özgürlük hareketi, devrim niteliğindeki bu çıkışla, demokratik uygarlığı yaratmada Kürt halkını tamamen bunun öncü gücüne dönüştürmede kendisine olan güvenini bir kez daha ortaya koymuştur. Başkan Apo'dan alınan güçle bu devrimi başarmanın kesin kararlılığı içerisindedir.

Demokratik çözüm amacına ulaşmak için gerçekleştirdiğimiz bu devrimsel çıkış halkımızın, kadro, militan ve savaşçı yapımızın, yurtsever ve demokrat çevrelerin çabaları ile başarıya ulaşacaktır. Uluslararası topluluk ve demokratik güçler buna değer biçecek ve katkılarını sunarak, başarıda rollerini oynayacaklardır.

Zamanını doldurmuş rejimler ve yapıların tarihe karışmalarının daha hızlı gerçekleşmesi yaşanacak, zafer demokratik güçlerin olacaktır. Bu temelde KNK'yi bütün yurtsever-demokrat çevreleri, örgüt yapımızı ve halkımızı başlatılan sürece aktif katılmaya, uluslararası topluluğu çözüm sürecine güç ve destek vermeye çağırıyoruz.

7 Ağustos 2003

BARIŞ VE DEMOKRATİK ÇÖZÜM İÇİN YOL HARİTASI

● KADEK Yönetim Kurulu

"Ateşkesin tek taraflı olmasının artık bir anlam ifade etmediği bir ortamda, dört yıldır sürdürdüğümüz tutumumuzu gözden geçirmemiz gerektiği ortaya çıkmıştır. Barış ve çözüm için yeni bir yaklaşım geliştirmemiz zorunlu hale gelmiştir. Barış ve demokrasiyi gerçekleştirme tarihi rolümüzü oynamamız bunu gerektirmektedir. Türkiye'nin inkarcı ve baskıcı politikalarını kabul etmemiz, seyretmemiz ve Türkiye halklarını bu politikaların insafına bırakmamız söz konusu olamaz."

Türkiye ve Kürdistan coğrafyası savaşlardan çok acı çekti. Son otuz yılda on binlerce insan yaşamını yitirdi. Türkiye siyasal ve sosyal istikrara hasret kaldı. Otuz yıl süren çatışma içinde sağ, sol, islamcı, laik, alevi, Kürt ve tüm toplumsal kesimler yerini aldı. Türkiye Kürt sorununu çözerek demokratikleşmediği için, bu çatışma ve kriz ortamı durulmadı. Kürt halkı ile devlet arasında 80 yıldır süren çatışma iki tarafa da çok şey kaybettirdi. Savaşla ne Kürtler ne devlet kesin bir sonuca ulaşabildi.

Başkan Apo ve hareketimiz, Kürt sorununun inkar, bastırma ve isyanla çözülemeyeceğini görerek barış ve demokratik çözüm yolunu açmak üzere 2 Ağustos 1999'da yeni bir süreci başlatma kararı aldı. 1 Eylül 1999'dan itibaren güçlerimizi Türkiye sınırları dışına çıkartarak Türkiye'deki demokratik güçlerle birlikte demokratik özgür birliği yaratmaya çalıştık.

Bu amacımızı ortaya koyan ve çözüm önerileri sunan, barış ve demokratik çözüm bildirgeleri yayınladık. Sırasıyla 20 Ocak 2000'de Barış Projesi, 4 Kasım 2000'de Demokrasi ve Barış için Acil Eylem Planı, 19 Haziran 2001'de yeni bir savaşın gündemleşmemesi ve çözüm sürecinin gelişmesi için acil taleplerimiz, 22 Kasım 2002'te Acil Çözüm Bildirgesi ve 15 Nisan 2003'de Türkiye için 'Çıkmazdan Çıkış Bildirgesi' yayınlayarak kamuoyuna sunduk.

2000'in başında ve 2002'nin sonunda olmak üzere iki defa Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Başbakan, Genel Kurmay Başkanı ve Tüm siyasal partilere Kürt sorununun çözümü konusunda düşüncelerimizi ortaya koyan mektuplar gönderdik. Basın-yayın araçlarıyla da Türkiye sınırları içinde kardeşlik çözümünden yana olduğumuzu sürekli vurguladık. Sorunlarımızı Türkiye devleti ve toplumuyla çözmek istediğimizi, bölünme değil birleştirme gücü olduğumuzu ortaya koyduk.

2 Ağustos 1999'dan bu yana aldığımız karara bağlı olarak silahlı eylemlerimizi durdurduğumuz gibi, en makul öneri ve yaklaşımlarla gerçek bir barışı sağlamak istedik. Barışın sağlanabileceği ortamı yaratmak için elimizden geleni yaptık. Türkiye ortamı yetersiz olsa da çözüme uygun hale geldi. Kürt sorununun çözülmesi gerektiği konusunda önemli bir tartışma düzeyi ve kamuoyu oluştu. Devlet katında bazı adımların atılması ihtiyacı ortaya çıktı. 2002 yılında sınırlı bazı adımların atılması söz konusu olduysa da bunlar ilerletilemedi. Hatta alınan kararlar pratiğe geçirilemedi. Aksine baskılar giderek daha da arttırıldı, askeri operasyonlar sürekliieştirildi.

Kürt toplumunun makul önerilerle çözüme hazır olduğu, Türkiye koşullarının çözüm için atılacak adımlara uygun hale geldiği, bölgedeki gelişmelerin Kürt sorununun çözümünü Türkiye için gerekli kıldığı, Avrupa ve ABD ile ilişkilerde daha güçlü konuma gelmek için Kürt sorununa çözüm bulmanın kendini dayattığı bir süreçte ve ortamda çözümsüzlükte ısrar etmek, dört yıldır sürdürülen ateşkesi bitirmek anlamına gelmektedir. Tasfiyeyi amaçlayan son pişmanlık yasası bu sürecin sonucunu ilan eder niteliktedir. Yasanın ruhunda çözüme bir adım atma değil, kuşatma ve teslim alma zihniyeti vardır. İran ve Suriye ile geliştirilen Kürt inkarcılığına dayanan klasik ilişkiler, Özgürlük Hareketini ezme amaçlıdır. Irak'a asker gönderme konusunun ABD'nin KADEK ve gerillalar üzerine yürümesini sağlamada bir araç olarak kullanılmak istenmesi, Türkiye'nin Kürt sorununda çözümü değil de, çatışmayı tercih ettiğini ortaya koymaktadır. Bu tercih son zamanlardaki baskılarla birlikte düşünüldüğünde hareketimiz üzerinde bir tehdit ve şantaj politikası yürütüldüğü netleşmiştir. "Teslimiyetten başka yol yoktur" dayatması yapıldığı açıktır.

Bir süredir kendini daha fazla açığa vuran bu yaklaşıma karşı defalarca uyarılar yaptığımız bilinmektedir. Genel Başkanımız Abdullah Öcalan, İmralı'da verdiği mesajlar ve hükümete sunduğu mektup ile Kürt sorununun çözümünde adımlar atılması gerektiğini, aksi durumda şimdiye kadar sürdürdüğü barış misyonunun boşa çıkarılmış olacağını hatırlatmıştır.

Biz Genel Başkanımızın ısrarlı barış çabalarının sonuca ulaşması için nisan ayında "Türkiye İçin Çıkmazdan Çıkış Bildirgesi" yayınladık. Yine nisan ayında kapsamlı çözüm önerilerimizi sunduk. Pişmanlık yasasının provokasyon olacağı konusunda kamuoyuna açık bildirge yayınlayarak, Toplumsal Barış ve Demokratik Katılım Yasası çıkarılmasını istedik. Haziran ve temmuz ayında yürüttüğümüz Toplumsal Barış ve Demokratik Katılım Kampanyası'yla olumsuz gidişatın önünü almaya ve bir uzlaşı ortaya çıkarmaya çalıştık. Türk'üyle, Kürt'üyle tüm Türkiye halkına karşı duyduğumuz sorumluluk gereği gösterdiğimiz çabalar hep karşılıksız bırakıldı.

Devletin eskiyi aşmayan zihniyeti ve uygulamaları, barışı sağlamak için yaptığımız ateşkesi ve ısrarlı çabalarımızı anlamsız hale getirmiş bulunmaktadır. Ateşkesi sürdürmemizi cesaretlendirecek hiçbir yaklaşım gösterilmemektedir. Şimdiye kadar ateşkes tutumumuza resmi bir karşılık verilmemiş olsa da, biz barış ve çözüm için tek taraflı bir çaba göstererek ateşkesi iki taraflı kılacak koşulları yaratma mücadelesi verdik. Belli bir yumuşama ve olumlu bir hava yaratmış olsak da bu mücadelemiz, gerilim ve yeni bir çatışma ortamını ortadan kaldırmaya yetmedi.

Ateşkesin tek taraflı olmasının artık bir anlam ifade etmediği bir ortamda, dört yıldır sürdürdüğümüz tutumumuzu gözden geçirmemiz gerektiği ortaya çıkmıştır. Barış ve çözüm için yeni bir yaklaşım geliştirmemiz zorunlu hale gelmiştir. Barış ve demokrasiyi gerçekleştirme tarihi rolümüzü oynamamız bunu gerektirmektedir. Türkiye'nin inkarcı ve baskıcı politikalarını kabul etmemiz, seyretmemiz ve Türkiye halklarını bu politikaların insafına bırakmamız söz konusu olamaz.

1999 yılından bugüne dek tek taraflı sürdürdüğümüz ateşkes belirli düzeyde rolünü oynamıştır. Eğer rol oynayacak koşullar bulunsaydı, bundan sonra da ateşkesi sürdürmek mümkün olurdu. Ne var ki, Türkiye devleti zihniyetiyle, baskı ve uygulamalarıyla ateşkesi demokratikleşme için bir fırsat olarak kullanma yerine, istismar edip, demokrasi güçlerini tasfiye etmede bir fırsat olarak değerlendirerek, tek taraflı yürüttüğümüz ateşkesi sürdürülemez hale getirmiştir. Nitekim son aylarda görüldüğü gibi, çatışmalardan ne kadar kaçınmış olsak da, hem politik olarak, hem de askeri operasyonlarla tasfiye amaçlı üzerimize gelinmesi, karşılıklı ölümlerle sonuçlanan çatışmalara yol açmıştır. Üzerimize gelinmesini önlemek için, gerillalarımızın şehit edilmesine karşı meşru savunma konumunda karşılık vermemiz söz konusu olmuştur. Eğer çatışmalar şiddetlenmiyorsa bunun nedeni barış ve demokratik çözüm kararlılığımız ve bazı adımlar atılmasını beklemiş olmamızdır. Bu sabrı ve sorumluluğu göstermeseydik çatışmalar daha şiddetli biçimde yaşanırdı.

Görüldüğü gibi tek taraflı ateşkes aşılmıştır. Ateşkesin aşılmasını sağlayan ve anlamsız hale getiren ise tasfiye politikasını yürürlüğe koyan Türk devletidir. Ateşkesin çift taraflı olmadığı taktirde sürdürülemeyeceği kesinleşmiştir.

Yaşanan dört yıllık tecrübe ve inkarcı oligarşik devletin tasfiye amaçlı politikaları çift taraflı ateşkesin sağlanması ve sürdürülmesinin, ancak çözüm için kabul edilecek aşamalı bir Yol Haritasıyla mümkün olacağını ortaya koymuştur. Ateşkesin bunun dışında sürdürülmesinin hiçbir pratik ve siyasal değeri olmayacağı anlaşılmıştır. Dört yıl tek taraflı sürdürülmesi, bizim gösterdiğimiz büyük fedakarlıklarla olmuştur. On beş yıllık savaşın ortaya çıkardığı kilitlenme ortamında ateşkes, resmi olarak kabul edilmese de, Türkiye için de bir anlam ifade etmiştir. Ancak bir zihniyet ve politika değişikliğiyle yaklaşılmadığı için tek taraflı ateşkes her gün biraz daha anlamsızlaştırılarak tüketilmiştir.

Bu gerçekler, belirli bir zihniyet değişikliği ve siyasal yaklaşım içine oturtulacak çift taraflı bir ateşkese ulaşmanın, ancak çözüm için bir Yol Haritası ortaya koymakla mümkün olacağını göstermiştir. Biz bu anlayışla çift taraflı ateşkesi ve Kürt sorununun çözümünü getirecek makul ve uygulanabilir bir Yol Haritasını başta Türkiye devleti olmak üzere, tüm ilgili çevrelere tarihi sorumluluk duygusuyla sunuyoruz.

Türkiye'nin yaşadığı ağır sorunlar ve bölgedeki gelişmeler dikkate alındığında, 1 Eylül 2003'ten 1 Eylül 2004'e kadar üç aşamalı biçimde sorunu çözüme götürecek bir Yol Haritasını uygulamayı zorunlu görmekteyiz. Bir yıl içinde çözüme gitmek doğru ve gerçekçi bir yoldur. 2004 yılı sonunda Türkiye'nin AB ile müzakerelere başlama ihtimali de var olduğundan, böyle bir Yol Haritası izlemek Türkiye'nin AB'ne girmesini kolaylaştıracak ve bu sürece güç katacaktır.

Çözüm için böyle bir Hol Haritasının uygulama koşulları bugün en elverişli durumdadır. Çözümsüzlük politikası her gün çatışma etkenlerini arttırdığından, eğer önü alınmazsa bunlar birikerek çözümü belirsiz bir zamana taşıyacak çatışmalara yol açacaktır. Böyle bir Yol Haritasını bugün devreye sokmadığımız taktirde, kaçınılmaz olarak çatışmalar gündeme gelecektir. Ortaya koyduğumuz Yol Haritası bu kötü gidişata bir müdahale olarak görülmelidir.

Yol Haritası, ortaya çıkan gerilimi azaltacak ve bizlere sorunun çözümü için zaman ve imkan verecektir.

Bunun için;

Birinci Aşama: Ateşkesi çift taraflı hale getirecek adımlar süreci olmalıdır. Bu süreç 1 Eylül'de başlamalı ve 1 Aralık'ta tamamlanmalıdır.

Her şeyden önce Yol Haritası için taraflar arasında diyalog geliştirecek ve Yol Haritasının uygulamalarını gözetecek bir Barış ve Diyalog Komitesi kurulmalıdır. Bu komite sivil toplum örgütleri ve siyasal parti temsilcileri yanında, aydın, yazar, sanatçı ve demokrat şahsiyetlerden oluşturulur. Bu komitenin çalışması ve rol oynaması için hükümet tarafından teşvik edilmesi ve desteklenmesi önemlidir.

Bu komite tarafların her biriyle görüşmeler yapar. Tarafların bir birini iyi anlaması için diyalogu süreklileştirir. Yol Haritasının aşamalarını netleştirir. Her aşamada tarafların üzerine düşen görevleri yapmasını sağlar. Ortaya çıkan pürüzleri ve sorunları zamanında gidermek için devreye girer.

Barış ve Diyalog Komitesi bir yandan taraflar arasında diyalog ve barışın sağlanmasının zeminini güçlendirirken, diğer yandan kamuoyu oluşturan kurumlarla ilişki geliştirir ve onların sürece katkı sunmalarını sağlar. Özellikle basının bu konuda sorumlu ve katkı sunucu rolünü oynaması için düzenli ilişki kurar. Basını sürekli bilgilendirerek kamuoyunu en iyi biçimde hazırlamak için ortak çalışır. Yol Haritası tamamlanıp barış ve çözüm sağlanana kadar sürekli görevde olan bir komite olarak en temel işlevi yerine getirir.

Yol Haritası açısından en acil durum ateşkesi çift taraflı hale getirmektir. Bunun için iki tarafın atacağı adımlar şöyle olmalıdır.

Devlet açısından atılması gereken adımlar:

1- Kaçınılmaz olarak çatışmalara ve misillemelere yol açan askeri operasyonlar durdurulmalıdır. Askeri operasyonlar çatışmalara yol açtığı gibi barış çizgisini sabote eden ve ateşkes konumunu bozup güvensizlik yaratan bir rol oynamaktadır. Yalnız gerilla güçlerinde değil, halkta da güvensizlik yaratmaktadır. Bir çok çevrede sorunun barışçıl ve demokratik yoldan çözümüne inancı zayıflatmakta ve karşı propaganda yapmalarına yol açmaktadır.

2- Savaş döneminin sonucu olarak ortaya çıkan koruculuk kaldırılmalıdır. Ateşkes ortamında bile halka karşı baskı aracı olarak kullanıldığından ateşkesi anlamsız hale getiren bir işlev görmektedir. Koruculuğun kaldırılmaması bize karşı yürütülen savaşın bırakılmak istenmediği anlamına gelmektedir. Korucuların halka baskısı, halkın ateşkes ve çözüme yönelik inancını zayıflatmakta, korucuların yaptığı baskıların ortadan kaldırılması için gerilla güçlerimizin harekete geçmesini istemektedirler.

Bu nedenle koruculuk ekonomik ve

sosyal tedbirler alınarak kaldırılmalıdır. Kürdistan'da bir çete sınıf haline gelen konumlarına son verilmelidir.

3-Çatışma ortamının en ağır sonuçlarından biri, köylerden zorla göç ettirilmeydi. Güvenli bir ateşkesi ve yumuşamayı sağlamak ve savaş kültüründen uzaklaşmak için köye dönüşlerle ilgili kararlı bir irade ortaya konulmalı ve gereken idari, hukuki, ekonomik ve sosyal tedbirler alınmalıdır. Devlet bu konuda teşvik edici ve kolaylaştırıcı rol oynamalıdır.

4-Kürdistan'da konuşlandırılan özel polis gücü ve özel tim gibi operasyon kuvvetleri çekilmelidir. Ordu, jandarma ve asayiş gücü polisler dışında güvenlik gücü kalmamalıdır. Bingöl depreminden sonra çıkan olaylarda görüldüğü gibi, halka kuşkuyla bakan ve savaş döneminde olduğu gibi en ufak bir sorunda bile halka yönelen bir şekillenme içindedirler. Bunların varlığı ortamı yumuşatmamakta, halkta güvensizliğin sürmesine neden olmaktadır.

Bu güçler savaş döneminin saldırı güçleri olduğundan, varlıkları ateşkesin ruhuna ters düşmektedir. Her an savaşın başlayacağı beklentisine yol açmakta ve özel savaş operasyonları sürdüren bir olgu olarak görülmektedirler. Bunlar çekilmeden de iki taraflı bir ateşkesi sağlamak zordur.

5- Özel ve psikolojik savaşta kullanılan gayri-nizami ve hiçbir kanuni meşruiyeti olmayan çeteler dağıtılmalıdır. Bunlar savaş rantçısı çeteler olduğundan her türlü provokatif girişimlere girebilmektedirler. Bu çetelerin varlığını sürdürmesi durumunda gerilla ve halkın kendilerine karşı bir barış niyetinin olmadığını düşünmeleri doğaldır. Ateşkesin sağlandığı ortamda, savaşın farklı ve kirli biçimde sürdürülmesinin aktörleri olan bu güçlerin varlığı, ateşkesi tüketen ve anlamsızlaştıran önemli bir etkendir. Nitekim, askeri operasyonlar zaman zaman dursa da, bunlar faaliyetlerini aksatmadan sürdürmüşlerdir. İki taraflı ateşkesin gereği olarak bunlar dağıtılmalı ve Kürdistan'a girişleri yasaklanmalıdır. Kaldı ki, devlete de yük haline gelen ve devleti de çürüten bir rol oynamaktadırlar.

6- Sorunun çözümü ve güven ortamının sağlanmasında kamuoyunu hazırlamak ve barış kültürünü sağlamak çok önemlidir. Aleyhte propaganda olmadığı taktirde Türk halkının, Kürt sorununun birlik içinde çözümünü isteyeceğinden kuşkumuz yoktur. Kürt halkı kardeşlik çözümüne hazırdır. Türk halkı da, çatışmaların iki halka da zarar verdiği yönünde hazırlanırsa, ateşkes bir çözümün adımı haline gelir. Bu nedenle hükümet, devletin tüm kurumlarını bu sorumluluk çizgisine çekmeli ve ortamı tahrik edecek söylemlerden uzak tutmalıdır.

7- Devlet yasal eylemlere hiçbir biçimde engel koymamalı, meşru demokratik eylemleri demokratik bir hak olarak görmelidir.

KADEK ve gerillaların yapması gerekenler:

1-Askeri faaliyetlerini tümden durdurmalı ve mevcut pozisyonunun dışına çıkmamalıdır. Yeni gerilla grupları Türkiye'ye girmemelidir. Kendi üzerine gelinmediği müddetçe silahına sarılmamalı, varlığını hissettirmeyecek biçimde bir üslenme içinde olmalıdır. Köylere, kasabalara ve şehirlere inmemelidir.

2-Propaganda ve basın faaliyetlerinde devlet karşıtı ve savaşı tahrik edici bir tutum içinde olmamalıdır. Türkiye halkı ile barış içinde yaşama anlayışını söyleminin esası yapmalıdır. Türkiye'nin siyasal birliğini savunan ve Türkiye aleyhine hiçbir faaliyet yapmayan bir yaklaşım içinde olmalıdır.

Basın yayın faaliyetlerinde, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt halkının doğal haklarını savunma dışında başka bir amaç taşımamalı, Türkiye halkına güven veren bir yayın çizgisi izlenmelidir.

3-Halk eylemini tamamen demokratik çerçevede ve taşkınlık içine girmeden gerçekleştirmelidir.

İkinci aşama: Çözümün pratik adımları olacak güven arttırıcı tedbirler geliştirilmelidir.

Devlet açısından yapılması gerekenler;

1-Kürt olgusu demokratikleşmenin temel öğesi olarak ele alınmalıdır.

2-Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller kaldırılmalı, serbest siyaset yapmanın tüm koşulları sağlanmalıdır. Kürt sorununu ilgilendiren konularda da bu özgürlükler bütünüyle tanınmalıdır. Kısıtlamasız düşünce açıklamak, örgütlenmek ve serbest siyaset yapmak, silahlı güç barındırmanın gerekçelerini ortadan kaldırmada en önemli adımdır.

3-İkinci maddedekiler yerine getirildiğinde bir toplumsal barış ve demokratik katılım yasası çıkarılmalıdır. Bu yasayla gerillanın, cezaevlerindekilerin ve yurt dışındakilerin hiçbir kayıt konmadan demokratik siyasal yaşama katılmaları sağlanmalıdır. Bunun için tüm siyasal, sosyal ve medeni hakları iade edilmeli ve sicillerindeki tüm olumsuz kayıtlar silinmelidir.

4-Toplumsal Barış ve Katılım Yasasının gereği olarak Genel Başkanımız Abdullah Öcalan'ın bu aşamada dışarıyla ilişki, yaşam ve sağlık koşulları düzeltilmeli, avukatları ve ailesiyle görüşmelerine serbestlik getirilmelidir. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümüne katkı sunacak düşüncelerinin kamuoyuna sunulmasına kolaylık gösterilmelidir.

5-Kürdistan'da bir ekonomik kalkınma seferberliği başlatılmalı ve alt yapısı uygun olan yerlerde yatırımlar yapılmalıdır. Özel teşebbüs için vergi indirimi ve ucuz kredi başta olmak üzere yatırımı teşvik edici diğer kolaylıklar sağlanmalıdır.

6-Her savaşta görülen askeri, siyasi, idari ve ekonomik hedeflere yönelme dışında işlenen suçların araştırılıp, suçluların cezalandırılması, savaş döneminin açtığı derin yaraların giderilmesi açısından şarttır. Savaşın yarattığı derin bunalımlar ve travmalar ancak böyle aşılabilir. Türk ve Kürt halkı ile, devlet ve Kürt halkı arasındaki sağlam güvenin oluşması açısından bu çalışma çok önemlidir.

Faili meçhul cinayetler, kaçırılıp akıbetinden haber alınamayanlar, göz altında kayıplar, işkencede ölümler, kaçırılıp katledilenler ve tecavüzler; araştırılarak suçluların açığa çıkarılması gereken temel konulardır. Savaşıp da barış yapan tüm ülkelerde bunlar araştırma konusu yapılmış ve köklü bir barışın temeli haline getirilmiştir.

Bunun için hemen bir "Hakikatleri Araştırma, Adalet ve Af Komitesi" kurulmalıdır. İnsan hakları ve hukuk kurumları temsilcilerinin yer aldığı, sivil toplum örgütlerinin temsilcilerinin de katıldığı böyle bir komite bu çalışmayı yürütür. Yalnız devlet ve bağlı kurumları tarafından değil, varsa KADEK ve gerilla cephesinde işlenen suçları da araştırır. Bu konuda hem devlet hem de KADEK yetkilileri her türlü kolaylığı sağlar. Olaylarla ilgili belge ve dokümanları bu komiteye teslim eder. Böylece olayların nedeni, sonuçları ve suçluları tespit edilir. Daha sonra bu suçlular özel bir yasayla kurulan ve görevi bittiğinde lağvolan tarafsız ve adil mahkemelerde yargılanır. Hakikatleri Araştırma, Adalet ve Af Komitesi bu mahkemelerin jürisi olarak sorumluluk alır.

7- Kürt halkı üzerinde uygulanan inkar politikası ve yürütülen baskılar nedeniyle büyük acılar çekmiş, yüreğinde derin yaralar açılmıştır. Kürt halkının beyninde ve yüreğinde hiçbir iz ve yara kalmaması için devletin geçmiş uygulamalarından dolayı özür dilemesi önemlidir. Böyle bir özür dileme barış ve kardeşliği güçlendirmede önemli rol oynayacaktır.

8- Devlet bu adımları en geç Nisan ayına kadar tümüyle atar ve hemen pratiğe geçirir.

KADEK ve gerillanın bu aşamada yapması gerekenler;

1-Devlet bu aşamada öngörülen gerekli yasaları çıkardıktan sonra gerilladan ve yurt dışından beş yüzer kişilik gruplar halinde Türkiye'ye giderek demokratik siyasal yaşama katılırlar. Gerillalar, bir gerilla da bulunan silahları ve teçhizatları yanlarında bulundurarak giderler.

2-Türkiye'ye dönenler toplumsal barışı güçlendirecek çalışmalar içine girerler. Yasal demokratik haklarını kullanırlar. Devlet aleyhine bir faaliyet yürütmezler.

3- KADEK de kendi cephesinden halka karşı işlenen suçları araştıran bir "Hakikatleri Araştırma, Adalet ve Af Komitesi" kurar ve suçluları açığa çıkarır. Bu suçluları evrensel hukuk ölçülerine göre yargılar ve idam vermemek kaydıyla cezalandırarak bunları kamuoyuna açıklar.

Üçüncü aşama; Tam demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik olarak çözüldüğü ve barışın sağlandığı aşamadır.

Bu aşamada devletin yapması gerekenler;

1-Kürt kimliği anayasal ve yasal güvenceye kavuşturularak, Kürt halkı demokratik cumhuriyetin asli, anayasal vatandaşları olarak kabul edilmelidir.

Kürtlerin laik, demokratik, sosyal hukuk devleti olan cumhuriyete bu biçimde katılmalarıyla Türkiye gerçek anlamda Türklerin ve Kürtlerin ortak vatanı haline gelir. Kürt halkı bu demokratik ülkeye karşı her türlü sorumluluklarını yerine getirecek görevlerle yükümlü olur.

2- Dil, kültür hakları yasal güvenceye kavuşturulur. Radyo, TV ve basın üzerinde hiçbir kısıtlama yapılmaz. Türkçe radyo, TV hangi hukuki kurallara bağlıysa, Kürtçe ve diğer dillerdeki yayınlar da aynı prosedüre bağlı olarak faaliyet yürütür.

Kültürel faaliyetler için de aynı hukuki kurallar ve prosedür işletilir.

3- Temel eğitimde Kürtçe eğitim dili olarak kullanılır. İsteyen herkes bu okullarda çocuğunu okutur. Liselerde ise Kürt kültürü, Kürt dili ve edebiyatı dersleri konulur. Bunlara seçmeli ders olarak eğitim müfredatında yer verilir. Üniversitelerde ise Kürt dili-edebiyatı, kültürü ve tarihi yüksek okulları kurulur.

4- Genel Başkanımız Abdullah Öcalan serbest bırakılıp, özgürlüğüne kavuşturularak demokratik siyasal yaşama ve iki halkın özgür birliğine katkı sunacak siyasal çalışmalar yürütmesine olanak sağlanır.

5- Demokratik bir yerel yönetim yasası çıkarılıp, yetkileri artırılarak demokrasinin derinleşmesi ve yaygınlaştırılması sağlanır.

6- Yeni siyasal parti ve seçim yasası demokratik ölçülerde yeniden yapılır. Altı ay içerisinde yeni seçimlere gidilir.

7- Bu adımlar 2004 yılı 1 Eylül'üne kadar atılır ve zaman geçirilmeden uygulamaya konur.

Bu aşamada KADEK'in yapacakları;

1- Yöneticiler, komutanlar dahil tüm örgüt yapısı ve gerillalar, uluslar arası kuruluşlar ve aracı devletlerin güvencesinde silahlarıyla birlikte Türkiye'ye dönerler.

2- Türkiye dışındaki tüm yayınlar kendilerini gerçekleşen barış sürecine uygun biçimde düzenleyerek iki halkın demokratik birliğine katkı sunacak temelde yayın yaparlar, yurtdışında basın-yayın faaliyeti yapmasına gerek kalmayanlar Türkiye'ye taşınır ve yasalara uygun olarak çalışmalarını sürdürürler.

3- Yurt dışındaki tüm dernek ve kurumlar oradaki Türkiyeli demokratik dernek ve kurumlarla ortak çatı altında birleşirler. Yurt dışında Türkiye eksenli olmayan hiçbir kurum kurmazlar. Kimlik, dil ve kültürlerini bu kurumlar içinde özgün yapılanmalarıyla korur ve geliştirirler. Yurt dışında Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete -siyasi ve diplomatik- katılmazlar.

4- Yurtdışındaki ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürtlerle ilişkilerinde Demokratik Türkiye'nin çıkarlarına göre hareket ederler.

Sonuç olarak Türkiye bir yol ayrımına gelmiştir. Artık ne barış ne savaş tutumunu sürdüremez. Ortaya koyduğumuz yol Haritasına yaklaşımı hangi yola gireceğini gösterecektir. Beklentimiz, Yol Haritasına olumlu karşılık vererek barış yolunu tercih etmesidir. Bu yol tercih edilirse Türkiye demokratik dönüşüme uğrayarak bölgenin önder gücü haline gelecektir. Kürt sorunu kaygı yaratan bir olgu olmaktan çıkacak, Türkiye'yi güçlendirecek bir etkene dönüşecektir. Yalnız Türkiye sınırlarında yaşayan Kürtler için değil, tüm Kürtler ve bölge halkları için çekici bir ülke olacaktır. Bu konumuyla bölgedeki siyasal durumu yönlendirecek bir güç olmanın yanında, ekonomik bir merkez haline gelecektir. Türkiye, bölgede siyasetin ve ekonominin ana eksen gücü olarak büyük bir kalkınma içine girerken, bölgenin ekonomik kaynaklarının seferber olmasıyla bölge halkları da siyasi istikrara ve ekonomik refaha ulaşma imkanına kavuşacaktır. Ortaya koyduğumuz Yol Haritasıyla Türkiye'ye böyle bir fırsatı vermiş oluyoruz. Kürt inkarcı yaklaşımdan uzaklaşmak, Türkiye'yi böyle bir geleceği sahiplenmeye götürecek, aksi halde eski politikalarda ısrar ederek kendini kısır döngünün çıkmazına mahkum edecektir.

Bu Yol Haritasının gerçekleşerek barışın sağlanması Türkiye ve Kürtlere çok şey kazandıracaktır. Bu nedenle iyi niyetle ve halklarımıza karşı duyduğumuz sorumluluğumuz gereği hazırladığımız bu projeye olumlu yaklaşıp sahiplenilerek Türkiye'de ve Ortadoğu'da yeni bir çağ başlatmasını bekliyoruz. Olumlu yaklaşıldığında başta Türkiye Kürtleri olmak üzere Tüm Kürtler Türkiye'nin sarsılmaz stratejik ittifakı ve parçası olacaklardır. Böyle bir Türkiye'ye hizmet etmek bizim için onur ve gurur kaynağı olacaktır.

Yol Haritasının uygulanmasında çeşitli ülkelere ve kurumlara düşen görevler:

Avrupa Birliği İçin;

Avrupa, Türkiye ile elli yıldır sıkı ilişki içindedir. Türkiye Avrupa Konseyi'nin üyesi olmuştur. Bugün de bir çok kurumuna üyedir. AB'nin de aday ülkesidir. Türkiye'yi üyeliğe kabul ederse, Kürtleri de birliğin içine almış olacaktır. Ne var ki, katılım ortaklığı belgesi ve Yol Haritasında Kürt kimliğinden açıkça söz edilmediği gibi, dil ve kültürel haklar konusu genel ifadelerle geçiştirilmiştir. Türkiye'nin Kürt inkarcılığı üstü örtülü biçimde kabul edilmiştir. Türkiye de bundan cesaret alarak Kürt kimliğini adlandırmadan, kullanılmasını imkansız hale getirilen yasalar çıkararak AB'nin görüntüyü kurtarma anlayışını kendi cephesinden tekrarlamaktadır. Nitekim dil ve kültürle ilgili çıkarılan 3 Ağustos 2002 yasalarını pratikleştirmek için, Kürt kimliğiyle yapılan başvurular reddedilmiştir.

AB'nin Kürt kimliğini kabul etmeyen, Kürt dili ve kültürünün gelişimine imkan vermeyen yasaları Kürt sorununun çözümünde önemli bir adım olarak görmesi Türkiye'nin Kürt inkarcılığına ortak olmak olur. Kürt halkı, demokratik özgür birliğin gerçekleşmesi temelinde AB'ne girilmesine karşı değildir. Ancak Kürt kimliğini, dilini ve kültürünü yasal güvenceye kavuşturmayan ve bu hakların kullanılmasını engelleyen bir Türkiye'yi birliğin içine alarak, Kürt sorununu çözülmüş gibi gören bir yaklaşım içine girmesi kabul edilemez. Kürt halkının özgürlük mücadelesi, çözümün olmadığı koşullarda meşruiyetini sürdüreceğinden, Avrupa'nın bu mücadelede Türkiye'nin yanında yer alması AB ile Kürt halkını karşı karşıya getirebilecektir. Bu nedenle AB ile müzakerelerin başlayacağı döneme tekabül eden ortaya koyduğumuz Yol Haritasına Avrupa'nın göstereceği yaklaşım önem taşımaktadır.

Hazırladığımız Yol Haritası aynı zamanda Türkiye'yi AB'ne hazırlamanın da Yol Haritasıdır. Bu açıdan AB'nin Yol Haritasına destek vermesi, bağlı bulunduğu ilkelerin gereğidir.

Kürt sorunu artık yalnız Türkiye'nin değil, AB'nin de sorunudur. Bu nedenle arabuluculuk yapmaya en uygun siyasi güç AB'dir. AB'nin hem Türkiye'nin bu sorunu çözmesini istemesi hem de arabuluculuk yapması gerekmektedir. Kürt sorunu Kıbrıs sorunundan daha önemsiz değildir ve görmezden gelinemez.

Avrupa sahip olduğu değerlerin bir gereği olarak Kürt sorununun demokratik çözümünde rol oynamak yerine, siyasi ve ahlaki sorumluluktan kaçınarak 20. yüzyılda sorunun çözümsüz kalmasının önemli bir aktörü olmuştur. Hiç değilse Kürtleri de AB'ne dahil etmeye çalışırken, kendi koyduğu ilkeleri sahiplenmelidir.

Devamı sayfa 39'da

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan ile Yol Haritası ve yeniden yapılanma üzerine yapılan röportaj

Kürtlerin demokratik haklarını inkar Türkiye'yi antidemokratizme kilitleyen en temel husustur

Serxwebûn: *Yol Haritası ile hedeflenen temel amaç nedir? Türkiye'nin saldırıları ve Irak'a asker göndermesini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Duran Kalkan: Yönetim Kurulumuz, temmuz ayı sonunda yaptığı genişletilmiş olağanüstü toplantısında, Kürt sorununun demokratik çözümü için kapsamlı bir yol haritası hazırlayarak, kamuoyu ile tüm ilgili çevrelere sundu. Her şeyden önce, bu toplantı ve hazırlanan yol haritası Genel Başkanımızın çağrısı üzerine gerçekleştirildi. Toplantı Genel Başkanımızın yeni taktik süreç tanımlamasına bir cevap oluşturdu. Başkan Apo, Kürt sorununun çözümü için, daha önce de somut bir çözüm paketi sunmuştu. Bunu yol haritası olarak tanımladı ve tüm ilgili çevrelere sundu. Yönetim Kurulumuzun hazırladığı yol haritası, örgütümüz adına Başkan Apo'nun çağrısına bir cevap niteliği taşımaktadır. Kamuoyuna sunulan yol haritası, Genel Başkanımızın sunduğu yol haritasının daha somut ve sistemli uygulanabilir hale getirilmesini ifade ediyor. Bu anlamda, Genel Başkanımızın çağrısına bir cevap oluşturduğu gibi, Başkanımızın demokratik çözüm için sunduğu ilkeleri benimsediğini ve kabullendiğini de gösterdi. Yine bununla, Yönetim Kurulumuz örgüt ve halk arasında tam bir bütünlüğün olduğunu da herkese gösterdi.

Barış mücadelesi savaştan daha zordur

Kürt sorununun demokratik çözümü için oluşturulan Yol Haritası, 1 Eylül 1998'den itibaren Genel Başkanımızın başlatıp yürüttüğü barış ve demokratik çözüm sürecinin yeni bir taktik aşaması ve devamı niteliğindedir. Elbette bu, sadece bir iyi niyet girişimi olarak değerlendirilemez. Tabii geçen beş yıllık süreç, Kürt tarafı adına örgütümüzün ve Genel Başkanımızın Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleştirilmesi için, ilgili tüm çevrelere yönelik bir iyi niyet girişimidir. Fakat bunu sadece böyle tanımlamak, yapılan çalışmaları böyle anlamak sığ ve dar bir yaklaşım olur. Bu esasen, demokratik çözümü geliştirmek, yine barışı kazanmak için Başkanımızın, örgütümüzün ve halkımızın inançlı, ısrarlı ve umutlu çabasını ifade ediyor. Kürt tarafının çabası, bir çözüm sürecini geliştirme çabasıdır. Kuşkusuz bu çalışma ve mücadele emeksiz ve basit yürütülmüyor. Başkan Apo da barışın savaştan daha zor yürütüldüğünü ve kazanıldığını belirtmektedir. Barış mücadelesinin savaştan daha zor olduğu açık bir gerçek. Büyük zorluklar içerisinde, tek yanlı ateşkesin gerektirdiği büyük özveriyi, fedakarlığı ve onun istediği bedeli ödeyerek büyük bir ısrar, kararlılık ve inançla bu çalışmalar yürütülmektedir. Bu süreç değişik aşamalardan geçti; 1 Eylül 1998'de ilan edilen tek yanlı ateşkes ile Başkanımızın demokratik çözüm çağrılarına uluslararası gericilik, 9 Ekim ve 15 Şubat komploları ile cevap verdi. 15 Şubat komplosu, Kürtler üzerindeki inkar ve imha siyasetinin ne kadar vahşi, insanlık dışı ve bitirici olduğunu gösterdi. Kürt tarafı en makul çözüm önerileriyle barış elini uzatırken, Kürdistan üzerinde inkar ve imha siyaseti yürüten güçler, buna komplo ile yanıt verdiler. Bununla, inkar siyasetinin nasıl bir imha ve komplo politikalarıyla sürdürüldüğünü ortaya koydular. Bütün bunlara rağmen, Önderliğimiz ve örgütümüz barış ve demokratik çözüm çizgisinden vazgeçmedi. Komploya karşı stratejik değişim temelinde, barış ve de-

mokratik çözüm çizgisini daha da derinleştirerek cevap verdi. Demokratik çözüm mücadelesini, komploya karşı mücadele çizgisi haline getirdi.

Örgütümüz kendini yenileyerek, demokratik çözüme uğratarak ve çözümü ilk başta kendinde gerçekleştirerek, inkar ve imha sistemi ile onun günümüzdeki politik uygulaması olan Uluslararası komployu boşluğa düşürüp, başarısız kıldı. Bu politikanın ne kadar isabetli, tutarlı ve sonuç alıcı olduğunu, geçen dört yıllık süre içerisinde somut olarak gördük. 1 Eylül 1998'de Önderliğimiz tek yanlı ateşkesi süresiz kılarak, gerillanın sınır dışına, yani Güney'in dağlık coğrafyasına çekilmesini kararlaştırdı. Örgütümüz ve onun en dinamik gücü olan gerillamız, Önderliğimizin bu kararına büyük fedakarlık göstererek, her türlü engel ve saldırıya, yine bunların yol açtığı çatışma ve kayıplara rağmen, büyük bir dirayet ve istekle uydu. Geri çekilme, birçok engelle karşılaşsa da, başarıyla gerçekleştirildi. Bu süreci takiben, stratejik değişim ve yeniden yapılanmayı gerçekleştirerek, örgütümüzü yeniden yapılandırarak yeni bir strateji temelinde mücadeleye sevk edecek bir değişim ve hazırlık süreci başladı. VII. Olağanüstü Kongre, bu bakımdan tarihi bir dönemeci oluşturdu. Yeni bir program, yeni bir teorik tespit ve yeni bir strateji oluşturarak, çok kapsamlı bir örgütsel hazırlık çalışması başlattı. Buna, içten provokatif ve tasfiyeci eğilimlerin, dıştan da YNK eliyle kuşatıcı ve imha edici saldırıların dayatıldığını biliyoruz. İç ve dış saldırılara karşı, yine komplonun bu taktik uygulamalarına karşı yoğun, dirayetli ve zorlu bir mücadele verildi. Bunlar boşa çıkarıldıktan sonra, 2001 başından itibaren demokratik siyasal mücadele stratejisi temelinde demokratik halk serhildanını geliştirme adımları atıldı. Ülkemizin kuzeyinde, güneyinde, doğusunda, batısında, yine yurtdışında halkın eylemliliği ile komplo boşa çıkarılmaya çalışılırken, Kürt sorununun çözümü önünde engel olan gerici oligarşik ve teokratik politikaların aşılarak, çözüm sürecinin geliştirilmesi çalışması yoğun bir şekilde yürütüldü. Bunların hepsi, tek yanlı ateşkes süreci içerisinde gerçekleşti.

Önderliğimiz, imha edici koşullarda –ki İmralı koşulları böyledir– büyük bir özveri, inanç ve sabırla, barış ve demokratik çözüm mücadelesi verdi. Bütün bunlar bazı gerçekleri ortaya çıkardı. Önderliğimizin, örgütümüzün ve halkımızın çabaları, Kürt sorununun demokratik çözümü için yürütülen fedakar, inançlı ve kapsamlı çalışmalardı. Aynı zamanda Türkiye için, barış ve demokratik çözüm koşullarının oluşturulması ve zemininin döşenmesi için bir iyi niyet gösterisiydi. Bütün bu çabalar, Türkiye cephesinde önemli değişikliklerin ve gelişmelerin yaşanmasına yol açtı. Örneğin Türkiye, son yıllarda yoğun bir tartışmayı yaşadı. Tarihinde ilk defa, tabuları yıkan tartışmalar yürüttü. Demokratik güçler buna dayanarak biraz canlandılar, emekçiler demokratik örgütlülük yönünde bazı adımlar attılar. Fakat yaşanan bütün bu gelişmelere rağmen, demokratik çözüm için sağlam adımlar atılamadı. İnkar sistemi, özellikle de 20. yüzyılda oluşturulan Kürt inkarı aşılamadı.

Bu biçimde işlerin gitmeyeceği, inkar sisteminin kesinlikle aşılması gerektiği gerçeği, bugün daha da açık karşımızda duruyor. Çünkü bölge hızla değişiyor. Son olarak ABD'nin Irak'a bir müdahalesi yaşandı. Bu, sadece bir Irak müdahalesi değildi, bir bütün bölgeye yönelik bir müdahaleydi. Irak müdahalesi ardından Suriye'ye müdahaleler ve uyarılar yapılmaya başlandı. İran'a belki de daha büyük ve daha şiddetli bir müdahale gündeme gelebilir. Türkiye'ye müdahale savaş biçiminde olmasa da, 2001 Şubatı'ndaki ekonomik krizden bu yana, süregelen bir müdahale var. Aslında 3 Kasım seçimleri de, bir siyasi müdahaleydi. ABD'nin Türkiye'ye müdahalesi, önce ekonomik sonra da siyasi müdahale biçiminde gelişti. Son Süleymaniye olayını da askeri bir müdahale olarak değerlendirmek lazım. Süleymaniye olayı şunu kanıtladı: Ekonomik ve siyasi müdahaleler, Türkiye'de ABD'nin istediği değişiklikleri yaratmazsa ve Türkiye Ortadoğu'da ABD'nin politikaları ile çelişir, onlara karşıt konumunu sürdürür ve onları boşa çıkarmaya çalışırsa, gündeme savaş da girebilir. ABD-Türkiye çelişkisi savaşa yol açmaz biçimindeki bir yaklaşım, doğru değildir. Çünkü Süleymaniye olayı, bunu bize net bir biçimde gösterdi. Türkiye'deki mevcut inkar sistemi, dış müdahaleye açık bir yapı arz ediyor. Bunun bir türlü aşılamaması, Türk ve Kürt halkı için demokrasi ve özgürlük getirecek değişimin yapılamaması, tıkanma, çözümsüzlük ve inkarda ısrar Türkiye'yi, en yakın müttefikim dediği ABD ile bile, bir çelişki ve çatışma içine itiyor. Böylelikle Türkiye, ABD dış müdahalesine kapılarını ardına kadar açık bırakıyor. ABD, söz konusu müdahaleyle kendi çıkarlarını gerçekleştirecek bir ortam yaratıyor.

Yol Haritası, halklar adına sürece müdahaleyi ifade ediyor

İşte böyle bir süreçte, halkların demokrasi ve özgürlük çizgisinde bir müdahaleyi içten geliştirerek Türkiye'yi demokratik değişime, yine Kürt sorununu demokratik çözüme uğratarak, dış müdahalenin koşullarını ortadan kaldırması gerekiyor. Önderliğimizin sürece taktik müdahalesi; 1 Eylül itibariyle ateşkesin artık aşılmış olacağı, sona ereceği belirlemesi ve çözüm için yol haritası önermesi tamamen dıştan müdahalenin önünü almayı, halkların demokratik müdahalesi ile Türkiye'yi dış müdahaleye karşı kapalı hale getirmeyi hedefliyor. Yoksa Irak'taki gibi Türkiye'de de daha ileri düzeyde bir ABD müdahalesi, hegemonyası gerçekleşebilir. Türkiye ABD'ye bağımlı bir ülke; bundan sonra her şeyi ile bağlı, iradesini bitirmiş bir "muz cumhuriyeti" haline gelebilir. Önderliğimiz bunu istemiyor. Türkiye'nin bir muz cumhuriyeti haline gelmesini değil de, demokrasi ve özgürlük temelinde iradeli, halkların birlik içinde kardeşçe yaşadığı, Ortadoğu'da halkların demokratik birliğini geliştiren, buna öncülük eden bir ülke haline gelmesini istiyor. Bu bakımdan en tutarlı Türkiye demokratı, en gerçekçi barış savunucusudur. Bunu da demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde yapmak istiyor. İşte bunu gerçekleştirmek, sürece müdahale edilmesini gerektiriyordu. Önderliğin 1 Eylül'den itibaren yeni bir taktik mücadele süreci başlatması bu anlama geliyor. Yine Kürt sorununun demokratik çözümü için yol haritası sunması da bu anlama geliyor.

Yol Haritası, halklar adına demokrasi ve özgürlük temelinde sürece müdahaleyi ifade ediyor. Türkiye'nin değişmeyen ve tıkanan siyasal sürecini demokratik çözüm ve barış temelinde ilerleterek, önünü açmayı hedefliyor. Örgütümüz buna sahip çıktı ve uygulanabilir bir demokratik çözüm projesi sundu. Bunlar hem somut, hem de uygulanabilir projelerdir. Yönetim Kurulumuzun sunduğu Yol Haritası, üç aşamadan oluşuyor ve bir yıllık süre içerisinde Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmeyi hedefliyor. Bu elbetteki Türkiye'de demokratik değişimin önünün ardına kadar açılması ve demokratikleşme önündeki en büyük engelin kaldırılması anlamına geliyor. Yönetim Kurulumuzun çözüm için kamuoyuna sunduğu yol haritası, oldukça makul ve uygulanabilirdir. Tarafların neler yapmasını gerektiğini ifade ediyor. Belirtilenler, gerçekten de yapılabilecek ve gerçekleştirilebilecek hedeflerdir. Bunu dikkate almamak ve böyle bir yola girmemek, rantçıların, sömürücülerin ve kendi çıkarından başka bir şeyi gözü görmeyen hegemonyacıların işi olabilir. Ancak faşist güçler böyle yaklaşabilirler.

Yol Haritamız üç aşamadan oluşuyor. Birinci aşamada; tek yanlı ateşkesten çift yanlı ateşkese geçmeyi hedefliyor. Bunu bir mücadele olarak ele alıyor. Tek yanlı ateşkes bu biçimde artık aşılmış ve ortadan kalkmıştır. Olacaksa, bundan sonrasının çift yanlı ateşkes temelinde ilerleyebileceğini, çift taraflı ateşkesi sağlamak için de, bir mücadele yürütme gerekliliği ve zorunluluğu ortaya çıkıyor. Bu, en başta demokratik serhildan mücadelesidir ve güçlü bir halk serhildanı geliştirmeyi içeriyor. Buna bağlı olarak propaganda ajitasyon ile diplomatik faaliyeti geliştirmeyi hedefliyor. Ve en önemlisi de, bütün bunların yerini bulması ve yine gericiliğin oyunlarının bozulması için meşru savunma konumumuzun bütün yönleri ile yeniden gözden geçirilerek, geliştirilmesini hedefliyor. Her türlü saldırıya karşı, gerillanın pasif savunma konumundan bütünüyle çıkarak, aktif savunma konumuna geçmesini içeriyor. Bu, aynı zamanda siyasal mücadele ile çift yanlı ateşkese geçmenin güvencesi de oluyor. Yol Haritası, örgütümüzün demokratik çözümü gerçekleştirmede ne kadar tutarlı olduğunu gösteriyor. Yol haritasının ikinci ve üçüncü aşamalarına geçebilmek, birinci aşamanın gerçekleşmesine bağlıdır. Fakat şunu net söylemek lazım: Yol Haritası, gerçekten de örgütümüzün tutarlılığının bir ifadesi olduğu gibi, barış ve demokratik çözümde ne kadar kararlı ve ısrarlı ol-

> **"Kürt sorununun demokratik çözümü için oluşturulan Yol Haritası, 1 Eylül 1998'den itibaren Genel Başkanımızın başlatıp yürüttüğü barış ve demokratik çözüm sürecinin yeni bir taktik aşaması ve devamı niteliğindedir. Elbette bu, sadece bir iyi niyet girişimi olarak değerlendirilemez. Bu esasen, demokratik çözümü geliştirmek, yine barışı kazanmak için Başkanımızın, örgütümüzün ve halkımızın inançlı, ısrarlı ve umutlu çabasını ifade ediyor."**

"PKK bir gerilla partisiydi. Parti-ordu, PKK-ARGK iç içe gelişti. Halkın siyasi örgütlenmesi olan ERNK'yi ise, Önderliğimiz bu örgütlenmelerden biraz ayrı tuttu. ERNK'yi bir kitle örgütü olarak tanımladı. Partiyi ise bir gerilla partileşmesi olarak ele aldı. Kararları ARGK aldı, ERNK de buna uydu. Harekete yön veren, hareketin esasını oluşturan PKK olarak tanımladığımız gerillaydı. Değişim ve yeniden yapılanma sürecinde bu hususu ele alıp değiştirmek istedik."

duğunu da gösteriyor. Bir politik oyun değildir. Başkalarını zorlamayı hedefleyen bir tutum da değildir. Uygulanabilirliğine inanılarak, hazırlanan bir yol haritasıdır. Örgütümüz buna sonuna kadar inanıyor. Bununla Kürt sorununun demokratik çözümünün gerçekleşeceğine inanıyor. Büyük bir tutarlılıkla bunu savunuyor ve bu temelde de mücadelesini sürdürecek.

TC'nin bütün politikaları Kürt karşıtlığına dayanıyor

Örgütümüz, beş yıldır nasıl ki 1 Eylül ateşkesi ve demokratik değişim sürecinde ısrarlı, tutarlı ve bütün zorluklara rağmen fedakar davrandıysa, yol haritasını oluşturma ve hayata geçirmede de aynı tutarlılığı, ısrarı ve kararlılığı gösterecektir. Bu, bizim tutarlılığımızın ifadesi ve mücadele çizgimizin bir göstergesidir. Herkes, Kürt tarafı ve onun örgütlü ifadesi olarak Önderlik gerçeği ve KADEK'in demokrasi ve barışta ne kadar tutarlı ve ısrarlı olduğunu, onun karşıtı olarak Türkiye devletinin de nasıl hareket ettiğini, ne kadar barıştan yana olduğunu, ne kadar savaş tahrikçisi ve şiddet uygulayıcısı olduğunu açık görüyor. Biz, çift yanlı ateşkes arayışı ve demokratik çözüm adımları geliştirmeye çalışırken, karşımızdaki gücün, yani Türkiye devletinin ne yaptığını izlemeye ve anlamaya çalışıyoruz. Türkiye devletinin buna olumlu karşılık vermediği açıkça görülüyor. Belki savaşı birden bire şiddetlendirmiyor. Çünkü savaşı alevlendirmeyi kendisi için zararlı görüyor. Ama demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik çözümü noktasında adım atmada da henüz bir tutarlılık içine girmiş değil. AB'ye giriş açısından, bazı yasalar çıkarıldı, ama bu yasaların hiçbiri Kürt inkarını aşmadı. Çünkü Kürt kimliğinin kabulü yasalara yerleştirilmiş değildir. İnkar, yasaların hepsinde de mevcuttur. Bu anlamda Türkiye devleti, toplumun ve kamuoyunun geçen süreçte yaşadığı bütün tartışmalara rağmen, yine AB'ye uyum için çıkardığı bütün yasalara rağmen, 20. yüzyılın inkar sistemini aşmış değildir. Kürt inkarı Türkiye'de kırılmış değildir. Türkiye'nin yaptıklarının hepsi, sistemini başarıyla götürmek için bir taktik oyun anlamına geliyor. Çıkarılan bazı yasalar da, geliştirilen bazı pratik uygulamalar da, ABD ile Ortadoğulu güçlere yaklaşımı da bu anlama geliyor. Yani özgürlük ve demokrasi hareketimizi tasfiye amaçlı taktikler geliştiriyor. Uzatılan barış ve demokrasi elini tutmak ve oradan çözüm üretmek yerine, örgütümüzün ve Önderliğimizin sunduğu şansı, çeşitli taktik oyunlarla örgütümüzü tasfiye amaçlı kullanmaya çalışıyor. Bu gözle görülür bir durumdur ve bunu anlamıyor değiliz. Gelişmeleri izliyor ve bir mücadele yürütüyoruz. Böyle oluyor diye umutsuzluğa kapılmıyoruz. Çünkü karşımızdaki devlet taş gibidir. Tutucu olduğundan, değişme kabiliyetine ne kadar göstereceği belli değil. Osmanlı'dan gelen bir devlet geleneğidir –ki biz Osmanlının değişim kabiliyeti gösteremediği ve kendini reforme edemediği için param parça olduğunu biliyoruz. Nitekim ağır bir savaş sonucunda çöktü ve dağıldı– ile yönetiliyor. Türkiye Cumhuriyeti devleti bunu ne kadar aşacak, kendini ne kadar reforme edecek ve demokratik yöntemlerle sorunlarını çözme kabiliyetini ne kadar gösterecek, bu belli değil. Şimdiye kadar bu konuda iyi bir sınav vermediği ortada. Kendini reforme edebilmek yerine tutuculukta, tıkanmada bir ısrarı yaşadığı, kendini bu noktada daha fazla daralttığı açıkça görülüyor. Türkiye, bütün gücünü ve imkanlarını, özgürlük ve demokrasi güçlerini, en başta da örgütümüzü tasfiye etmek için kullanıyor. Bütün politik maharetini Kürt ulusal demokratik hareketini ezme ve tasfiye etme noktasında kullanmak istiyor. Her şeyi, Kürt karşıtlığına dayanıyor. Onun için en büyük tehlike ve tehdit, Kürt'ün varlığından ve Kürt kimliğinin kabulünden geliyor. Kürtlerin demokratik haklarını inkar, Türkiye'yi antidemokratizme kilitleyen en temel husustur. Son dönemde geliştirdiği politikaların da bu çizgide gelişen oyunlar olduğundan kuşkumuz yok. Psikolojik savaşı çok yönlü kullanıyor. Sadece psikolojik savaş mı? Fırsat buldukça askeri operasyonlar da yapıyor. Pişmanlık kanunu, tamamıyla böyle bir taktik saldırıyı ifade ediyor. Aslında şöyle de denilebilir: Önderliğimizin ve örgütümüzün demokratik çözüm yönünde geliştirdiği hamleye karşı inkar sistemi kendini savunmak üzere yeni bir tasfiye konsepti hazırlamış bulunuyor. Bu temelde örgütümüze yönelik bir saldırı yürütmeye çalışıyor. Bu konseptin diplomatik boyutları olduğu kadar psikolojik boyutları, siyasi boyutları olduğu kadar askeri boyutları da var. Her alandaki diplomatik çalışmada, bu konsepte destek aranmaya çalışıldı. Halk üzerindeki baskı, özellikle de kadınlar üzerinde geliştirilen aşağılık baskılar, tamamen böyle bir konseptin parçası olarak gerçekleştirildi. Gerillaya yönelik son iki aydır geliştirilen operasyonlar da, böyle bir konseptin parçasıdır. En son hazırlanan pişmanlık kanunu da, bunun kapsamlı bir uygulaması olarak gündeme getirildi. 50-100 gerillayı aldatıp, HPG'den koparmayı bile kendileri için kazanç sayıyorlar. Bizim bu şekilde zayıflayacağımızı umut ediyorlar.

Tabii planları sadece bununla sınırlı değildir. Askeri girişimlere de hazırlanıyorlar. Bu konuda, hiçbir şekilde yanılgı içinde olmamak gerekiyor. Eğer Türkiye, Irak Savaşında ABD ile anlaşabilseydi, o savaşın önüne hedef olarak HPG'yi ve KADEK'i de koyacaktı. Fakat bunun gerçekleşmediğini biliyoruz. Şimdi Irak'a asker göndermeye çalışarak, aynı durumu yeniden yaratmaya çalışıyor. Pişmanlık kanunu ile Irak'a asker gönderme arasında çok yakın bir bağ var. Aslında pişmanlık kanunu önceden çıkarılacaktı. Çünkü bunun Irak Savaşında, Türk-ABD işbirliğinin yaratılması arasında bir bağı vardı. Şimdi bu, o zaman yaratılamamıştı ve araya bir süreç girdi. Bu dönemde, farklı bir biçimde de olsa, aynı içerikte bir politika gündeme getirildi. Pişmanlık kanunuyla birlikte, Irak'a asker gönderilerek HPG güçleri, Irak'taki güçlerin hedefi haline getirilmek isteniyor. Irak'a asker gönderme gerçekleşirse, arkasından yeni adımlar atılacak. Türkiye Amerika ile anlaşır, Amerika'yı razı eder ve Irak'a askerini konuşlandırırsa, ABD'ye şunu söyleyecek: "Ben Irak'a geldim, işte Irak'taki güçlere karşı savaşıyorum, haydi sen de KADEK gerillalarına karşı savaş, KADEK'i silahsızlandır." Bu konuda ABD'den söz aldıklarını belirtiyorlar. Eğer Amerika bu durumu kabul etmez –ki kabul etmeme ihtimali fazladır– o zaman ABD'ye: "Ben Güney'de gerillaya karşı operasyon geliştireceğim, buna itiraz etme ve siyasi destek ver" diyecek. Şimdi birinciyi kabul etmese bile, ABD ikinciyi kabul etmek zorunda kalacak. Onu da kabul etmezse, on bin askerini Bağdat'a konuşlandırmış bir Türkiye, ABD'yi Irak'ta tümüyle boşa çıkartabilir. Amerika bundan duyduğu kaygı ile, Türkiye'nin isteklerini kabul etmek zorunda kalacak. Türkiye ısrarla Irak'a asker göndermeye çalışırken, bunu hesaplıyor ve hedefliyor. Yeni adımlarla gerillayı ABD'nin hedefi haline getirmeyi umut ediyor. Ya da geçmişte olduğu gibi, gerillaya karşı her türlü katliamı uygulayabileceği bir siyasi ortamı yaratmak için, ABD'den destek almaya çalışıyor. Asker göndermek istemesinin temel amacı budur. Bir yandan pişmanlık kanunu ile halkı oyalamayı ve gerillayı esnetmeyi hedeflerken, diğer yandan da böyle bir askeri hazırlıkla süreci sonuca götürmek istiyor. Pişmanlık kanunu ile başlattıkları süreci şiddetli askeri operasyonlarla devam ettirip sonuca götürmeyi, böylelikle de gerillayı ezmeyi ve hareketimizi tasfiye etmeyi umut ediyor. Böyle bir tehlikeli taktik yaklaşımın olduğunu görmemiz ve bunu kabul etmemiz gerekiyor. Ona göre de kendimizi hazırlamamız gerekiyor. Türkiye Cumhuriyeti devletinin böyle bir hesapla hareket ettiğinin bilincinde olmamız gerekiyor. Bu politikalar tutar mı, ne kadar gerçekleşir, o ayrı bir mesele. Buna yeni bir özel savaş konsepti de denilebilir. Türk devletinin yirmi yıldır, belki hazırladığı kırk tane özel savaş programı oldu, fakat bunların hepsi gerillamızın kahramanca mücadelesi ile boşa çıkarıldı. O nedenle bu konspet, bugüne kadar hazırlanan konseptler arasında en zayıf olanıdır. Çünkü siyasi, askeri ve ekonomik bakımdan en zayıf güce dayanıyor. AKP güçlü bir siyasi konumda değildir. Zayıf bir durumdadır. AKP hükümeti, Türkiye Cumhuriyeti'nin şimdiye kadar ki en çelişkili ve en zayıf yönetimidir. Yine geçmişte ABD'nin desteğini sonsuz bir düzeyde arkasına alan Türkiye, bugün hiçbir şekilde o düzeyde bir destek alamaz. ABD ile çelişkileri kolay çözümlenemez. Çünkü çelişkileri stratejik düzeydedir. ABD, belki geçici süreler için Türk ordusunun gerillaya saldırmasına göz yumabilir, izin verebilir, ama bu hiçbir zaman geçmişte verdiği askeri, siyasi ve ekonomik desteğe ulaşamaz. Yine vereceği destek, Türkiye ile ABD arasındaki çelişkinin çözüldüğü anlamına da gelmeyecektir. Bütün bunları dikkate alırsak, yine bölgedeki statükoculuğun ne denli zayıfladığını ve darbe yediğini göz önüne getirirsek, Türkiye'nin yeni özel savaş konseptinin yirmi yıldır hazırladıklarının en zayıfı ve en iddiasızı olduğu görülecektir. Sınırlı bir siyasi askeri mücadele, sağlam bir duruş ve etkili birkaç darbe, bu konsepti rahatlıkla parçalayıp boşa çıkartabilir.

– Son Yönetim Kurulu Toplantısı'nda, alınan KADEK-KNK birleşmesi kararı ile oluşacak olan Halk Kongresi'nin işlevi ve bunun karşısında HPG'nin konumu ne olacaktır? HPG'nin özerk konumu ve sürece nasıl cevap olabileceği noktaları nasıl değerlendirilebilir?

– Kürdistan Halk Kongresi oluşumu ve bu temelde askeri siyasi örgütlenmelerimizin biraz daha ayrışması, oldukça önemli bir konudur. Bu noktada Genişletilmiş Yönetim Kurulu Toplantımızda, kapsamlı bir tartışma yürütüldü. Soruna önemli açıklıklar getirildi. Bu temelde Kürdistan Halk Kongresi'nin oluşmasını kapsamlı bir demokratik örgütlenme projesi olarak ele aldı. Dar ve sığ yaklaşımları eleştirip mahkum etti. Demokratik örgütlenmenin her alanda kapsamlı bir örgütsel çalışma planı temelinde gerçekleştirilmesi için önemli kararlar aldı. Şimdi bu yönlü çok yoğun çalışmalar yürütülüyor. Buna örgütsel bir seferberlik de denilebilir. Fakat birçok husus halen tartışılıyor. Önemli açıklıklar getirilmiş olmasına rağmen, her şeyin çözüme kavuştuğunu belirtemeyiz. Yani tam olarak netleştirilmeyen hususlar var. Bu konuda bir tartışma süreci yaşıyoruz.

Devletsiz bir toplum yönetimini öngörüyoruz

KADEK değişime açık bir örgüttür. Yine değişime açık farklı örgütler de var. Süreç demokratik çözüm süreci olduğundan, kendimizi etkili bir çözüm tarafı haline getirmemiz lazım. Bu da muhataplık konusunda, bütünlüklü ve birleşmiş olmayı gerektiriyor. Bunun için her kesim kendini bu süreçte yeniden tanımlayacak. Hem program, hem tüzük, hem de çalışma projeleri hazırlanıyor. Önemli sonuçların ortaya çıkacağı kesin. Bütün bu tartışma sürecinin ortaya çıkardığı sonuçlar değerlendirilerek gerekli netleşme ortaya çıkarılacak. Bunun sağlam ve sağlıklı bir biçimde gerçekleşeceğine inanıyoruz. Bu konuda önemli deneyimler yaşadık, ciddi mesafeler kattettik. Şimdi yürüttüğümüz çalışmalar, son dört beş yıldır yürüttüğümüz değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarının daha da derinleştirilmesi ve kalıcı sonuçlara kavuşturulmasını ifade ediyor. Halk Kongresi'nin böyle önemli bir sonuç olarak görmek gerekiyor.

Siyasi ve askeri örgütlenmelerimizin ayrışmasını öngörüyoruz. Bu noktada, biz bir süreç yaşadık. PKK'nin bir gerilla partisi olduğu biliniyor. Parti-ordu, PKK-ARGK iç içe gelişti. Halkın siyasi örgütlenmesi olan ERNK'yi ise, Önderliğimiz bu örgütlenmelerden biraz ayrı tuttu. ERNK'yi bir kitle örgütü olarak tanımladı. Partiyi ise bir gerilla partileşmesi olarak ele aldı. Kararları ARGK aldı, ERNK de buna uydu. Harekete yön veren, hareketin esasını oluşturan PKK olarak tanımladığımız gerillaydı. Değişim ve yeniden yapılanma sürecinde bu hususu ele alıp değiştirmek istedik. Siyasi ve askeri örgütlenmelerimizi yeniden tanımlamaya çalıştık. ARGK HPG olarak kendini yeniden tanımlayıp örgütlerken, ERNK'nin yerine de birçok siyasi örgüt geliştirdik. KADEK böyle bir ayrışmanın ve yeniden yapılanma çalışmasının bir örgütü olarak ortaya çıktı. KADEK yapılandırılırken, birçok alanı ve faaliyeti kendi özgünlüğü içerisinde örgütlemeyi ve KADEK'e en üstte bağlamayı öngördük. Askeri faaliyetlerimizin örgütlülüğü de, bunun bir parçası oldu. PKK gerilla iç içeliğinde belli bir ayrışma yaşandı, ama KADEK içinde yine de önemli ve ağırlıklı bir yapı olarak kaldı. Ayrışma yeterince gerçekleşmedi. Bu durum HPG'nin özgün örgütlülüğünü sınırlandırdığı gibi, siyasi örgütlenmelerimizin gelişmesini de engelledi. Siyasi örgütlenmelerimizi yeterince tanımlayamadığımız için, çok yönlü örgütlenme adımları atamadık. Tabii bu durum giderek bir tartışmaya da yol açtı. Son dönem toplantılarımızda bu daha da net ortaya çıktı. Siyasi ve askeri örgütlenmelerin ileri düzeyde ayrıştırılmaması, her iki alanı zorlayan, geriye çeken ve sınırlandıran bir etki yapmaya başladı.

Bunu doğru ele alıp, gerçekçi bir biçimde çizgiye ve savunmaların ruhuna uygun bir biçimde, özellikle de Kürdistan gerçeğine uygun tanımlamamız gerekiyor. Son Yönetim Kurulu Toplantımızın yaptığı tartışmalardan çıkaracağımız en önemli sonuç bu olmalıdır. Değişik alanlarda yaptığımız değerlendirme ve tartışmalar sonucunda, yine Geniş Yönetim Kurulu Toplantımızın yoğunlaşmaları sonucunda bu noktaya ulaştık. Sorunu hareketimizin gelinen noktada daha da büyümesi, ayrışması ve ilerlemesi gerekirken, onu yapamamanın ortaya çıkardığı sonuçlar ve zorlanmalar olarak değerlendirmek en doğrusudur. Bu anlamda Halk Kongresi'ne geçiş, KADEK'ten daha ileri bir değişimi ve yeniden yapılanmayı ifade ediyor. Bunu ne biçimsel bir birleşme olarak ele almalıyız ne de bir ad değiştirme olarak görmeliyiz. Halk Kongresi'ni örgütsel yeniden yapılanmada daha ileri bir aşama olarak değerlendirmeliyiz. Halk Kongresi, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun ortaya koyduğu teorik çerçeveyi, program amaçlarını, strateji ve taktik gerçekliğini tümüyle üstlenen, ona uygun, onları gerçekleştirebilecek bir örgütsel yapıyı ifade ediyor. Halk Kongresi'ni böyle değerlendirmemiz gerekiyor. Bu noktada esas alacağımız en temel husus, siyasi ve askeri örgütlenmede ayrışmayı daha da ilerletmektir.

Demokratik Uygarlık Manifestosu, siyasi örgütlenmeyi en geniş kitlelere yaymayı hedefliyor. Devletsiz bir toplum yönetimini öngörüyor. Siyasi örgütlenmesini, kitle örgütlenmesini, Kürt toplumunun bütün dürüst unsurlarını içine alacak, değişik kesimleri kendi özgünlüğünde ve demokratik çerçevede örgütleyecek, böylelikle de örgütlü bir toplum yaşamını ortaya çıkaracak bir siyasi örgütlenme yaratmayı hedefliyor. Bundan kesinlikle geri kalamayız. Bu anlamda, esnek ve geniş bir siyasi örgütlenme çizgisini esas alıyoruz. Diğer yandan da, meşru savunmanın çekirdek gücü, öncü gücü ve vurucu gücü olarak da, çok iyi eğitilmiş, disiplinli bir biçimde örgütlenmiş bir fedai ordusunu, gerilla ordusunu gerekli görüyoruz. Önderliğimiz hem fedai çizgisinde bir öncü çekirdeği örgütlenmesini gerekli gördü, hem de kitlelerin kendi meşru savunmalarını yapacakları bir kitle savunma örgütünün yaratılmasını öngördü. Bunların ikisi de Demokratik Uygarlık Manifestosu çerçevesinde geliştirilecek örgütlenmenin içindedir. Bunlar birbirlerine karşıt da değiller. İşin önemli yanı da budur. Birbirlerini tamamlar, destekler ve güçlendirirler. Bunları birbiri ile çelişkimiş gibi görmek, birbiri ile karşıt hale getirmek en büyük hata olur ve zarar verici sonuçlar da ortaya çıkarabilir.

Şöyle formüle edebiliriz: Siyasi kitle örgütlenmesinde ne kadar genişler, büyür ve gelişirsek bu, gerilla örgütlenmesi için o kadar elverişli bir durumu yaratır. Yine fedai gerilla ordumuz ne kadar iyi eğitilir, sağlam örgütlenir, disiplinli hareket eder, sıkı ve sağlam örgütlenmiş bir güç konumuna gelirse, bu siyasi örgütlenmemizin güçlü ve geniş yürütülmesi için imkan yaratır, ortam oluşturur. Bu açıdan bunları karşı karşıya koymamak, birbirine alternatifmiş gibi ele almamak, birbiri ile rekabet halindeymiş gibi görmemek gerekiyor. Herkesin kendi çizgisinde ve kendi alanında, özgün örgütlenmesini en güçlü bir biçimde yapmasını, birbirine en büyük destek olarak değerlendirmek lazım. Halk kongresi örgütlenmesinde de bu noktaya ulaşmamız lazım. Bu nedenle siyasi ve askeri örgütlenmede biraz daha ayrışma gerekiyor. Ne HPG çizgisini, siyasi kitle örgütlenmemizin çizgisi olarak ele alabiliriz, ne de siyasi kitle örgütlenmemizin çizgisini HPG'ye dayatabiliriz. İkisi de yanlıştır. Peki doğru olanı nedir?

"Halk Kongresi'ni örgütsel yeniden yapılanmada daha ileri bir aşama olarak değerlendirmeliyiz. Halk Kongresi, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun ortaya koyduğu teorik çerçeveyi, program amaçlarını, strateji ve taktik gerçekliğini tümüyle üstlenen, ona uygun, onları gerçekleştirebilecek bir örgütsel yapıyı ifade ediyor. Halk Kongresi'ni böyle değerlendirmemiz gerekiyor. Bu noktada esas alacağımız en temel husus, siyasi ve askeri örgütlenmede ayrışmayı daha da ilerletmektir."

Her alan kendi özgünlüğünde örgütlenmelidir. Kendi örgütsel çizgisini geliştirmeli, özgün örgütlülüğünü yaratmalı ve hareketin ideolojik ve politik çizgisine, yine stratejik ve taktik gerçeğine bağlı olarak birbirini destekleyen bütünlüklü bir hareket haline gelmelidir. Böyle ele alır, bütün siyasi ve askeri çalışmalara böyle yaklaşırsak, yeni dönemin örgüt modelini ortaya çıkarabiliriz. Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun öngördüğü ve istediği örgütlenmeyi yaratabiliriz. Manifestonun öngördüğü üçüncü alan örgütlülüğünü, geniş sivil toplum örgütlülüğünü ancak böyle yaratabiliriz. Yine Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun öngördüğü meşru savunma gerçeğini, fedai gerilla ordusu öncülüğünde sağlam bir biçimde yürütülmesini, bu anlamda hareketin ve halkın geleceğinin güvence altına alınmasını ancak böyle sağlayabiliriz. Bunlar gayet açık ve anlaşılır hususlardır. Bu anlamda bütün örgütlenmelerimizin yeniden tanımlanmaya ihtiyacı var. Gerillanın, yani HPG'nin kendini yeniden tanımlaması gerekiyor. Siyasi örgütlenmelerimizin kendini yeniden tanımlamaları gerekiyor. Yine propaganda örgütümüzün, kültür sanat örgütümüzün, kadın örgütümüzün ve gençlik örgütümüzün böyle bir genişleme ve büyüme temelinde kendilerini yeniden tanımlamaları gerekiyor. Halk Kongresi'nin bütün bunları içine alacak kadar büyük ve geniş bir örgütsel model olarak ele alınması ve pratikleştirilmesi gerekiyor. Bu kadar geniş ve büyük bir örgütsel yapıyı işletecek, bunun içerisinde her türlü özgün örgütlenmelerin sağlıklı işleyişini gerçekleştirecek, bir örgüt içi demokratik işleyişe de sahip olması gerekiyor. Bu oldukça önemlidir. Halk Kongresi'nin tüzüğü kesinlikle demokratik bir iç işleyişi ortaya çıkarmalıdır.

HPG, kendi özgünlüğünde askeri faaliyetlerini yeniden tanımlamalıdır

Kendimizi siyasi örgüt haline getirdikçe, siyasi yanımız ağırlık kazandıkça, askeri yanımız onunla uyumlu bir konuma çekildikçe ve kendi özgünlüğünde örgütlendikçe, örgütsel yapımız demokratik olur. Demokratik reforma uğratılmış olur, yine örgütümüz büyük ve geniş halk kitlelerine ulaşmış olur. Bu anlamda, HPG'nin askeri çalışmaları yürütmek üzere, kendi özgün örgütlülüğünü geliştirmesi gerekiyor. Kendini buna uygun yeniden tanımlaması gerekiyor. Amaçlarını daha net ortaya koymalı, yönetmeliğini daha somut geliştirmeli ve askeri örgütlenme çizgisini daha net yaratmalıdır. Bunu en disiplinli ve en kurallı bir biçimde fedai çizgisinde yapmalıdır. Yine komuta tarzını, savaşçı ölçülerini, stratejik ve taktik yaklaşımlarını, yine eylem çizgisini ortaya koymalıdır. Bütün bunlar askeri faaliyetlerdir ve HPG'ye özgüdür. HPG, kendi özgünlüğünde askeri faaliyetlerini yeniden tanımlamalıdır. Bu gerçekleşirse, hareketimizi ve halkımızı her türlü saldırı karşısında savunacak, halkın ve hareketin geleceğini sağlam bir güvenceye kavuşturacak öncü bir fedai çekirdeği yaratılmış olur. Bize gerekli olan da budur. Bunu kesinlikle yaratmalıyız.

Ordu kendi özgünlüğünde kendini örgütleyecek, siyasi kitle örgütlenmemiz de kendi özgünlüğünde kendini örgütleyecek ve herkes bu temelde kendi çalışmasını yürütecektir. Kitle örgütlenmesi, kitle mücadelesini yürütecek. En geniş kitleyi içine alacak bir örgütsel esnekliğe sahip olacak ve ona göre siyaset yapacak. HPG de, kendi özgünlüğünde örgütlenecek, kendi görevlerini yürütecek, öngörüldüğü kadar siyasetle uğraşacaktır. Siyasi örgütlenmelere bakarak, ona göre kendini tanımlamamalıdır. Aynı şekilde siyasi örgütlenme de HPG'ye göre kendini izah etmemelidir. Herkes kendi özgünlüğüne göre kendini örgütlemeli, kendini ifade etmeli ve pratiğini de buna göre izah etmelidir. En doğrusu da budur. HPG, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun öngördüğü meşru savunma çizgisine göre, gerillanın nasıl olması gerektiği üzerine yoğunlaşmalı, onları çözmeli ve çalışmalarını ona göre yürütmelidir. Faaliyet ayrılığını görmeli, örgütsel ayrışmayı da buna göre geliştirmelidir. Geniş kitle örgütlülüğünün ve yine diplomasinin siyasi ayrıntılarıyla uğraşmamalıdır. Bu anlamda kendini, kendi çizgisinde örgütleyen, kendi disiplini ve örgütsel yapısı içinde tutan bir konumda olmalıdır. Siyasete bu biçimde katılabilmeli, ama kendini siyasetin tümü olarak görmemelidir. Böyle bir özgün örgütlülük temelinde, Kürdistan Halk Kongresi'ne bağlı olmalıdır. Bu İdeolojik, siyasi bir biçimde de örgütsel bağlılık olacak. Önderliğimiz bu konuda halk Kongresi'nin, genel kurullar arasında bir genel koordinasyon işlevi görecek icra kurulunun oluşturulmasını gerekli gördü. İcra kuruluna bağlı çeşitli komitelerin oluşturulmasını ve bunlardan birinin de savunma komitesi olmasını belirtti.

Son olarak gerçekleştirdiğimiz Yönetim Kurulu Toplantımızda, Halk Kongresi'ne ilişkin örgütlenme yaklaşımımızı böyle tanımlayabiliriz. Çok değişik örgütlenmeler kararlaştırdık. Ama işin özü aslında budur. Bu iyi tanımlanırsa, diğerleri yapılabilir. Siyasi askeri faaliyetlerin kendi özgünlüklerine göre ayrışımı sağlanırsa, diğer çalışmaları yürütmek kolaylaşacaktır. Bu yönlü bir tartışmayı da yaşadık. Örgütümüzün gelişmesi için bir ayrışma gereklidir, ama bu gerillanın, yine fedai ordumuzun bütün çalışmalarımız içerisindeki belirleyici ve temel savunma kuvveti olma rolünü ortadan kaldırmıyor. Her ne kadar siyasi örgütlenmeyi geliştirsek, en geniş kitleleri örgütlesek de, bütün örgütümüz ve halkımız gerillayı, yani meşru savunmanın çekirdek gücü olan fedai yapısını göz bebeği gibi korumalıdır. Göz bebeği gibi görmeli, çünkü onsuz Kürdistan'da hiçbir şeyin olamayacağını, özgürlüğün, demokrasinin, Kürtlüğün, aşın ve daha birçok şeyin olamayacağını bilmelidir. Bunun için ona özenle yaklaşmalıdır. Doğru tanımlamalı ve gelişmesi için çaba harcamalıdır.

Örgüt olarak önemli bir tartışma sürecini yaşadık. Şimdi yaptığımız değerlendirmeler çerçevesinde, kendimizi daha iyi derinleştirmiş, somutlaştırmış ve genel tartışmalar çerçevesinde de rahatlamış görüyoruz. Örneğin böyle bir değerlendirme beni de çok rahatlattı. Yeter ki her alan kendi özgün örgütlülüğünü ideolojik politik çizgimiz çerçevesinde başarıyla ve etkili bir biçimde yürütsün. Yeter ki herkes kendi görevine sahip çıksın ve başarsın; onu başarmak için gerekli azmi, gayreti ve çabayı göstersin. Onun moralini ve heyecanını yaşasın. Halk Kongremiz bu temelde bütün toplumu örgütleyen, toplum için bir demokratik örgütlenme modeli haline gelen ve bu anlamda da 21. yüzyılda devleti aşan, devleti söndürmeyi amaçlayan, demokratik toplum örgütlülüğünün temel modelini ortaya çıkaran bir gerçeklik haline gelecektir. Manifesto bunu öngörüyor. Önderliğimiz son örgütsel perspektifleriyle, bizi böyle bir örgüt yapısı yaratmaya yöneltiyor. Bunu doğru anlayalım, kendimizi iyi tanımlayalım, görevlerimize doğru sahip çıkalım ve başaralım.

Mayısın başlattığını eylül tamamlıyor

– Eylül ayı önemli olayların, yıldönümlerinin yaşandığı bir ay. Bu anlamda içinde bulunduğumuz bu aya ilişkin nasıl bir değerlendirme yapabilir?

– Eylül ayı, Kürdistan ikliminde önemli bir yer tutuyor. Genel toplum yaşamında mayısın başlattığını eylül tamamlıyor. Üretim böyledir ve yaşam bunun üzerine kuruluyor. Aynı şey otuz yıllık mücadelemiz için de geçerli. Mücadelemiz siyasi askeri olarak, genelde iki sezonda gerçekleşti. Biri, yaz sezonu, diğeri de güz sezonu. Nasıl ki yaz sezonunun başlatıcısı mayıs ise, güz sezonunun başlatıcısı da, eylüldür. Mayıs ayı büyük kahramanlıklara sahne oldu. En büyük savaşlar mayıs'ta verildi. Aynı şekilde, eylül ayında da büyük kahramanlıklar gösterildi, büyük mücadeleler verildi. Güz döneminin büyük savaşları, eylül atılımları ile başladı. Bu bakımdan da, bu ayda önemli günler ortaya çıktı, tıpkı mayıs ayında olduğu gibi. Nasıl ki mayıs ayı şehitler ayıdır, eylül ayı benzer önemli özellikler taşıyor. 21 Martların, 28 Martların ve 18 Mayısların kahramanlığına denk kahramanlıklar eylül ayında da gerçekleşti. Temmuz'da direnişe geçen büyük cezaevi kahramanları, eylül sıcağında şehit düştüler. Kemaller, Hayriler, Akifler, Aliler aslında büyük bir tarihin başlatıcısı oldular. Nasıl ki Mazlumlar Newrozları çağdaşlaştırdılarsa, yine nasıl ki 18 Mayısların anısına bağlı olarak Ferhatlar mayıs ayını büyük şehitler ayı olarak kalıcılaştırdılarsa, Kemaller ve Hayriler de temmuz ayını büyük bir ay haline getirdiler. Şimdi siyasal mücadele açısından da, eylül ayı benzer bir özellik taşıyor, hatta daha büyük bir önem taşıyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü, siyasi mücadeleye önemli bir başlangıç oluşturuyor. Yine bu ay, her bakımdan yeni çalışma sezonunun başlangıcıdır. Yayıncılıkta da öyle, üretimde de öyle, eğitimde de öyle. Bütün alanlarda eylül bir başlangıcı oluşturuyor. Toplum yaşamındaki başlangıç, aynı zamanda topluma dayalı mücadelenin, yani demokratik siyasal halk serhildanının gelişmesi için de önemli bir başlangıcı oluşturuyor. Böylelikle askerlik dönemi ile siyasi serhildan dönemi, eylül ayında daha iyi birleşmiş oluyor. Eylülle başlayan serhildanlar, aynı zamanda büyük ölüm orucu direnişçilerinin anısına başlangıçlar yapmayı da ifade ediyor. Tabii bunun bir de diğer yüzü var. Madalyonun öbür yüzü gibi, gerici cephede yaşanan gelişmeler var. Bu konuda, eylül ayı aynı zamanda bir darbeler ayıdır. Şili'deki dünyaca ünlü darbe eylül ayında olmuştu. Türkiye'nin açık ve en son askeri darbesi de, eylül ayında gerçekleşmişti. (Mevcut rejim yapılanması, 12 Eylül darbesi ile gerçekleşti.) Kürdistan'da yürütülen gerilla mücadelesi, büyük ölçüde bu rejimi darbeledi ve parçaladıysa da, yürürlükte olan anayasa, halen 12 Eylül Anayasası'dır. Belli değişiklikleri yaşamış olsa da, yasal sistem halen onu ifade ediyor. 12 Eylül darbesiyle devlet kendini yeniden yapılandırdı. Bazı değişiklikler daha sonraki süreçlerde yaşandı, 12 Eylül rejimi ciddi darbeler yedi, ama hala iskelet olarak kendini koruyor.

Yine 11 Eylül olayları var. 11 Eylül olayları da uluslararası sistem açısından büyük önem taşıyor. Bunu gericiliğin ya da Batı sisteminin kendi iç çatışması olarak da değerlendirebiliriz. Çünkü 11 Eylül, iç çelişkinin doğurduğu sistemi aşma mücadelesinin başlamasını da ifade ediyor. 20. yüzyıl statükosunun aşılmasının başlangıcı olarak da değerlendirilebilir. Şöyle ifade etmek de mümkün: Nasıl ki I. Körfez Savaşı, Sovyet bloğunun dağılmasını başlattıysa, 11 Eylül olayları da ABD bloğunun dağılmasını başlatmıştır. Doğu sistemi son on yıllık süreçte, tamamen parçalandı, şimdi 21. yüzyılın ilk on yılında da, 11 Eylül olayları ekseninde Batı sisteminin gerici, statükocu, reform yapamayan, kendini yenilemeyen yapısının parçalanacağı, aşılacağı anlaşılıyor. Bu anlamda da 11 Eylül, uluslararası sistemin aşılmasında önemli bir olay olarak görülmelidir.

12 Eylül, Türkiye sisteminin aşılmasında önemli bir olaydır. Bu, klasik kemalist cumhuriyetin artık aşılmasının da başlangıcı oluyor. O süreç bir yönüyle halen devam ediyor. 12 Eylül, gerici faşist cepheden değiştirmek istedi, Kürdistan'daki gerilla da demokrasi, özgürlük ve halklar cephesinden değiştirmeyi öngördü. Değişimi halen Kürdistan'daki demokrasi ve özgürlük mücadelesi yürütüyor. Bütün bunları dikkate aldığımızda eylül, hem uluslararası alanda, hem Türkiye gerçeğinde, hem de hareketimiz gerçeğinde önemli bir mücadele ayıdır. Aynı zamanda bir mücadelenin başlangıç ayıdır. Hem büyük mücadelelere sahne oluyor, hem de yeni süreçler, yeni mücadeleler başlatıyor. Nitekim Önderliğimiz barış ve demokratik çözüm sürecini, 1 Eylül 1998'de başlattı, yine onu '99 yılının 1 Eylülünde derinleştirdi. Demokratik mücadele sürecimiz, aynı zamanda 1 Eylül süreci olarak da gelişti. Bu yönüyle beş yıllık bir mücadele geleneğimiz var. Hareketimiz de geçmişteki güz dönemi atılımlarının başlangıcı olan eylülü, siyasal serhildanın ve demokratik siyasi mücadele hamlelerinin başlangıcı haline getirdi. Bunu böyle devraldı. Şimdi bütün bunlara dayanarak, eylülün önemli mücadelelere sahne olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Önderliğimizin çağrısı ve sunduğu yol haritası, haftalar öncesinden 1 Eylül'ü böyle bir konuma çekti ve eylül ayına böyle bir anlam yükledi. Yönetim Kurulumuzun genişletilmiş toplantı ile aldığı kararlar, tamamen 2003 yılının eylülünü yeni bir başlangıç ayı haline getirdi. Bu sadece demokratik siyasal mücadeleyi ilerletecek bir serhildan kampanyası olarak görülmemelidir. Yine Önderliğimizin sağlık durumunu düzeltme amaçlı yeni bir siyasal mücadele kampanyası geliştirme olarak da algılanmamalıdır. Hareketimiz bütün bunları aşan bir yaklaşıma sahip. Eylül ayıyla birlikte, tamamen bir taktik aşama kattetmek istiyor. Böyle bir taktik aşamayı başlatıyor. Geçmişin savunmaya dayalı taktik duruşundan çıkarak, siyasi atılımlara, hamlelere dayalı, meşru savunmayı da ona göre oturtan, geliştiren bir taktik çıkış yapmayı öngörüyor.

Bundan sonra, '98 ve '99'da oluşturulan geriye çekilme ve savunma dönemi bütünüyle sona ermiştir. Tam bir ilerleme ve hamle sürecine giriyoruz. Bu yeni bir taktik süreçtir. Herkes için; örgütümüz, kadrolarımız ve halkımız için böyle bir aktif mücadele sürecini başlatıyoruz. Artık pasif savunma konumuna son veriyor ve her alanda aktif savunma sürecine giriyoruz. Meşru savunma çizgisini aktif savunma taktiği ile yürütüyoruz. Bunun için de gerillanın aktif savunma yapacak şekilde mevzilenmesi durumu, serhildanın da tam bir siyasal hamleye geçiş gerçeği var. Tam bir siyasi saldırı konumunda olunması gerekiyor. Böyle bir yeni taktik süreci bu eylül ayında başlatıyoruz. Bu anlamda nasıl ki, '98 ve '99 eylülleri yeni bir taktik süreci başlattılar, stratejik ve yeniden yapılanmayı gündemleştirdilerse, 2003 eylülü de yeni bir taktik süreci, Uluslararası komploya karşı aktif savunma taktiği ile mücadele etme sürecini başlatıyor. Bu tam bir taktik hamleyi ifade ediyor. Bu sürecin halkça yüklediği görevler var, siyasi örgütümüze yüklediği görevler var, askeri örgütümüze, yani HPG'ye yüklediği görevler var. Herkesin görevlerini doğru anlayıp, başarı ile yerine getirmesi, taktik hamlemizin başarılması açısından kuşkusuz gereklidir.

Bunlar içerisinde en önemlisi de, HPG'nin kendi görev ve sorumluluklarının tam bilincinde olması, onları yerine getirecek bir örgütlülük ve hareket tarzına sahip olmasıdır. Bu konuda yapılan büyük hazırlıkları, pratiğe dönüştürme zamanı gelmiştir. Gecikme olmamalı, ertelemelere düşülmemelidir. Gecikme ve erteleme tehlikelidir. Çünkü süreç yakıcı bir süreçtir ve gerekleri doğru anlaşılıp, yerine getirildiği ölçüde ayakta kalınabilir, gelişme yaratılabilir. Sürecin gereklerine uygun hareket tarzına sahip olmazsak, öyle bir duruş yaratmazsak, zarar görebilir, darbe yiyebilir ve saldırılarla yüz yüze gelebiliriz. Bize zarar verilebilir. Bunun için görevlerimizi bir an bile ertelemeden, anı anına, günü gününe başarıyla yürüten bir durumda olmalıyız. HPG tam bir disiplin içinde, Apocu ruha uygun, 15 Ağustos ruhuna uygun bir yaklaşımla, Önderliğimizin istediği II. 15 Ağustos Hamlesi'ni bu eylülle birlikte başarıyla geliştirebilir. Geçmişte çok zayıf bir konumdayken atılan başarılı adımları, şimdi bu kadar gelişmiş bir yapısı ile HPG kat kat aşabilir. Bunları yaptıkça, görevlerini yerine getirmiş olacak.

Biz Kürt sorununa, demokratik çözüm sürecini geliştireceğiz ve başarıya götüreceğiz. Her halükarda Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştireceğiz ve bu Türkiye'nin demokratik yapılanmasına, demokratik değişimine yol açacak. Yine bütün Ortadoğu'nun demokratikleşmesini geliştirecek ve bu bizi Demokratik Ortadoğu Birliğine götürecek.

Amacımız da, anlayışımız da budur. Sürece böyle bir bilinçle giriyoruz ve kararlıyız. Son toplantımız bizi aydınlattı, bilincimizi geliştirdi ve kararlılığımızı güçlendirdi. Bütün hareketimiz böyle bir kararlılıkla bu yeni taktik hamle sürecine katılıyor, Önderliğimizin çağrısına cevap olmayı hedefliyor. Biz bütün yönetim ve örgüt olarak sürece böyle yürüyoruz. Toplantı sonuçlarımızın ön açıcılığına inanıyoruz ve bu temelde de yeni bir taktik süreci başarıyla gerçekleştirmekte kararlıyız. Örgüt olarak da, halk olarak da bunu başarıyla gerçekleştireceğimize inanıyor, bunun büyük heyecanını, moralini ve coşkusunu yaşıyoruz.

15 AĞUSTOS'UN 20. YILINDA büyük dinamizmle yeni başlangıçlar yapıyoruz

15 Ağustos düşüncede, örgütlenmede, eğitimde yürütülen çalışmaların diriliş mücadelesini gerçekleştirmek için sağlanan bütün hazırlıkların ete-kemiğe büründüğü, pratikleştiği, yaşamsallaştığı gün oluyor. 19 yıllık büyük ruh, duygu, büyük özgürlük yürüyüşü, binlerce kahramanı ortaya çıkartan, bir halkı kelimenin tam anlamıyla dirilten, 21. yüzyılın başında insanlığın büyük coşku ve heyecan kaynağı haline getiren yürüyüş, onun pratik kararlılığı bu günde başladı. Yürütülen tartışmalarla alınan kararlar, yapılan planlama bu 19 yıllık sürekli büyüyen, Kürdistan'ı da aşarak bir Ortadoğu demokrasisi, günümüzde ise yeni bir sistem, yeni bir çağ, Demokratik Uygarlık Çağı yaratma iddiasıyla yürüyen bir mücadelenin, yaratıcısı, geliştiricisi, başlatıcısı oldu.

Şimdi 20. yılına girerken, yine 20 yıl önceki başlangıç gibi büyük iddialarla doluyuz. Başkan Apo; yoğun değerlendirmeler, kararlar ve talimatlarla 15 Ağustos'un 20. yılını, ikinci hamle yılı olarak tanımladı. Yönetimimizin yaptığı toplantıyla 15 Ağustos'un 20. yılına; hareketimizi ve halkımızı daha kararlı, örgütlü, kendini daha iyi planlamış, Önderliğimizin öngördüğü II. 15 Ağustos Hamlesi'ni en güçlü bir biçimde yürütecek düzeyi ortaya çıkarmış olarak giriyoruz. Dolayısıyla II. 15 Ağustos; gerçek anlamda yeniden başlangıç günü, yeni stratejimiz temelinde demokratik siyasal mücadeleyi serhildan ve gerilla temelinde yeniden güçlü bir biçimde, hamle düzeyinde geliştirmenin yılı oluyor. 19 yılda sağlanan büyük birikimlerle, 19 yıl önce olduğu gibi 20. yaşın yarattığı büyük duygu, heyecan, coşkuyla, dinamizm ile bu yeni başlangıcı yapıyoruz.

15 Ağustos büyük atılımı başladığında doğanlar, şimdi bu ikinci hamlenin başlatıcısı, yaratıcısı oluyorlar. Bu bize daha büyük heyecan ve güç veriyor, kararlılığımızı ve irademizi daha çok pekiştiriyor. Bu temelde bu 20. yılla birlikte; Önderliğimizin açtığı yolda halkın beklentilerine daha fazla cevap verecek, demokrasi ve özgürlük mücadelesini Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yeni bir çağı geliştirecek düzeyde bir atılımın ve mücadelenin başlatıcısı olacağız. Bunun kararlılığı içerisindeyiz. Özellikle de bu 19 yılda, 19 yıl önce büyük militan ***gerillacı Agit*** arkadaşımızın komutasında iki takım olarak başlayan gerillalaşmanın binlerce savaşçıyı içine alan büyük bir gerilla ordusu temelinde bu yeni başlangıçla sürüyor.

Geçmişle elbette hiçbir biçimde kıyaslayamayacak durumdayız. Hem nicelik hem de bu son dört yılda yaptığımız büyük hazırlıklar, örgüt ve mücadele tarihimizin hiçbir döneminde yapılamayan büyük bir hazırlık anlamına geliyor. Ordumuz 20 yıllık mücadelenin deneyimiyle yenilendi, kendini iyi eğitti, donattı. Böyle bir gerilla gücünün sağlam duruşu, örgütlülüğü, yönlendirmesi temelinde sorun hangi yöntemle çözülecekse, toplum hangi yöntemle özgürleşip demokratik bir yaşama kavuşacaksa, her türlü mücadeleyi başarıyla yürütecek ve başlattığı özgürlük yürüyüşünü sonsuz kılacak güçte.

15 Ağustos'un 19. yıldönümünü kutluyoruz. Halkta büyük bir coşku, heyecan yaşanıyor. Her alanda, Kürdistan parçalarında, yurtdışında anma toplantıları, gösteriler, kutlamalar yapıldı. Yeni toplantılar yaptığımız, kendimizi yeniden kararlaştırdığımız ve planladığımız bir dönemin, 15 Ağustosun yıldönümüne denk gelmesi bizi daha tartışmalı, daha dinamik hale getirdi. İçinde bulunduğumuz sürecin özelliklerini anlamaya çalışırken, yine böyle bir sürece demokrasi, özgürlük mücadelemiz cephesinden cevap olmaya çalışırken 15 Ağustos Atılımı'nın özelliklerinden, tecrübesinden dersler çıkarmak oldukça önem arz etti. Bugünün görevlerini doğru tespit etmek ve başarıyla yürütmek açısından, bu süreçlerin benzerliği, 15 Ağustos Atılım sürecinin özellikleri üzerinde daha fazla durmayı gerekli kılıyor. O sürece nasıl bir ruhla, anlayışla, davranışla cevap olunmuş, o belirsizlik ortamında bu denli büyük gelişmeler ortaya çıkartan bir atılım nasıl başlamış, neye dayanmış, neyle yürümüş, neyi hedeflemiş bunları sorgulamak, incelemek oldukça öğretici ve eğitici oluyor. Bu nedenle bu yıldönümü kutlamaları, salt bir kutlama olmanın ötesinde, bu günün görevlerine geçmişin tecrübelerinden cevaplar bulmayı ifade ediyor. Halkımız yoğun bir coşku içerisinde, yeni bir çıkışın 15 Ağustos Atılımı'nın günümüze taşınmasının nasıl olması gerektiğini gösteriyor.

15 Ağustos koşullarının iyi irdelenmesi, çözümlenmesi, yine 15 Ağustos Atılımı'nı ortaya çıkartan ruhun, anlayışın iyi tespit edilmesi, değerlendirilmesi fazlasıyla önem arz ediyor. Karşı karşıya bulunduğumuz sorunlara çözüm bulmada bize en fazla yol gösteren, ihtiyaç duyduğumuz gücü veren temel husus oluyor. Bu açıdan değerlendirilmesi, çok yönlü üzerinde durulması gerekir.

15 Ağustos Atılımı'nın dersleri özgür bir gelecek yaratmak için yeterlidir

Bugünün görevlerini yerine getirmede önümüzde engeller, zorluklar var. Uluslararası gericilik, komployu yeniden tezgahlamaya, hareketimizin gelişimi üzerinde yeni bir baskı ve saldırı konsepti geliştirmeye çalışıyor. Bunu çok yönlü -ülke içinde, dışında hayata geçirmek istiyor. Bu engel ve zorlukların ortaya çıkardıklarını da yaşıyoruz. Bazılarımız bu zorluklar ve engeller altında ezilebiliyor, çözümsüzlüğe düşüp bunalan, umudunu ve inancını zayıflatan durumlar da yaşayabiliyor. Bugünün baskı, saldırı, zorluk ve engelleri; 15 Ağustos sürecinin gerici baskı ve saldırılarıyla kıyaslanamayacak düzeydedir. O açıdan bugünün zorluklarının, engellerinin, gerici baskı ve saldırılarının abartılması; tarihten bir şey anlamamak, tarihin derslerini, tecrübesini bilmemek, tarih bilincinden yoksun olmak anlamına geliyor. 15 Ağustos süreci ve gelişimi; dümdüz, imkanlarla dolu, her şeyin hazır olduğu, kolaylıkla yürüdüğü bir süreç değildi. O dönemde belirsizlik, kadrolaşmada, örgütsel gelişmede nicelik azlığı, tecrübe yoksunluğu, dolayısıyla neyin nasıl yapılacağı konusundaki bilinçsizlik, zayıflık ve güçsüzlük, bugünle kıyaslanamayacak düzeydeydi. Bu bakımdan da eğer bugünkü gücümüzü zayıf görüp "bununla özgürlük ve demokrasi mücadelemizi geliştiremeyiz, bir şey yapamayız" gibi düşüncelere kapılanlar, umudunu, inancını yitirenler oluyorsa, bu tarihten hiç bir şey anlamamaktır.

Önderlik PKK'nin kuruluşunun 10. yıl dönümünde; *"geçmiş 10 yılda yaptıklarımız gelecek 10 yılda yapacaklarımızın aynasıdır"* demişti. Geleceğe bakarken, geleceği çizerken her zaman böyle bir geçmiş bakışımız olmalı. 15 Ağustos'a yürürken, 15 Ağustos Atılımı'nı geliştirirken örgütümüzün bakacağı bir geçmiş yoktu. Bir gücün, bir toplumun, bir hareketin en zayıf olduğu dönem; bakacak, güç alacak, elle tutulur bir geçmişinin olmadığı zamanlardır. Geçmişi olmayanın, geleceği de olmaz derler. Tarih bilinci, bütün gelişmelerin anasıdır deniliyor. Dolayısıyla bakılacak, elle tutulur hiçbir geçmişi olmadığı koşullarda bu kadar büyük mücadeleleri, atılımları yaratmayı başarmış, bu kadar tecrübe kazanmış, güç biriktirmiş, gelişme yaratmış, Kürdistan'ı değil bölgeyi de aşarak, kendini bir uluslararası mücadele haline getirmiş bir Önderlik, bir çizgi, bir halk, bir örgüt -bugün sorunlar, zorluklar, engeller ne olursa olsun- neler yapamaz ki? Bu birikim üzerinde, geçmişin 20 yılına bedel gelişmeleri şimdi tek yıla sığdırabilir. Bu oldukça açık, kesin, kimsenin inkar edemeyeceği, reddedemeyeceği bir durum.

15 Ağustos bir ruhtu, heyecandı, bir kararlılıktı, bilinç, irade ve inançtı. Şimdi 15 Ağustos Atılımlarını yenileme temelindeki yürüyüşümüz, bunun üzerine büyük bir birikimi, gelişmeyi de ekliyor. Zorluklar, engeller, ayak bağları geçmişte fazlasıyla vardı, hepsi çözüldü. Zayıflıklar, güçsüzlükler en çok geçmişteydi, yenildiler. Bu nedenle şimdi kendimizi zayıf görmemiz, sorunlarla yüklü görmemiz, daraltmamız, bunaltmamız, coşku ve heyecandan yoksun kılmamız yanlıştır. Kendini gerici ve köleci bağlardan kurtaramamaktır, çözememektir, özgürleştirememektir. Sadece 15 Ağustos sürecinin derslerinin doğru edinilmesi bile, hem halkımız için hem hareketimiz için büyük, özgür bir gelecek yaratmak için yeterlidir. 15 Ağustosun bu 20. yılına girerken; bu 20 yılın büyük dersleri, birikimi eğer doğru anlaşılır, iyi sahiplenilir, gerekleri 15 Ağustos ruhuyla yerine getirilirse etkisi yüzyıllara yayılacak kadar büyüktür. Çünkü bir kere bir umut, heyecan, inanç, gelecek görme, kararlılık, bağlanma oluştuktan sonra insan her şeyi yapabilir.

İnsanı engelleyecek hiçbir kuvvet yoktur. Bu gerçeği en iyi kanıtlayan, 15 Ağustos Atılımı oluyor. Eğer imkansızlıklar, zorluklar, zayıflıklar insanı engellemiş, iş yaptıramaz kılmış olsaydı bu, 15 Ağustos'ta olurdu ve 15 Ağustos Atılımı gerçekleşemezdi. Ama böyle büyük bir diriliş devrimini ortaya çıkarmışsa demek ki iş yapmaya karar kılmış, azimli insanın önünde onu tutacak, engelleyecek hiçbir güç, hiçbir tutum olamaz. Bu gerçek, şimdi de bizim için önem taşıyor. Kuşkusuz geçmişle kıyaslanamayacak kadar birikimimiz, gücümüz, tecrübemiz, büyük mücadele mirasımız var. Tüm bunlar, iş yapmamız, ilerlememiz için büyük güç kaynakları ama yalnız bunlara dayanarak mücadele yürütmek elbette ki doğru ve yeterli olmuyor. Bunların olmadığı zamanlarda yapılan büyük atılımların derslerini anlayıp özümsersek yeni atılımlar, üzerinde büyük binalar inşa edilecek sağlam temeller atan büyük başlangıçları yapabiliriz. İrademizi, kararlılığımızı bu temelde geliştirmeliyiz. Bu, tabii ki boş, kof olmamalı, sadece bir övgüye, kendini abartmaya dayanmamalı. Kendini 15 Ağustos'la iyi bütünleştiren, o dersleri iyi özümseyen bir militanı, örgütü, halkı hiç kimse tutamaz, engelleyemez. Nitekim bu 19 yılda engelleyememiştir.

Daha '90'ların başında PKK mücadelesi bir uluslararası mücadele haline geldi. Uluslararası sistemin öncülüğünü, liderliğini yapan güç, Önderlik ve PKK hareketiyle açıktan savaşmak, mücadele etmek durumunda kaldı. Uluslararası komplo da bir savaştır. Önderliğe, Kürt özgürlük ve demokrasi hareketine yöneltilen bir uluslararası saldırı oluyor. 15 Ağustos mücadelesinin ne kadar hızlı gelişip yayıldığını gösteriyor. Kürdistan dağlarında çakılan bir kıvılcımdı. Ama daha 10 yıl geçmeden sadece bölgeye yayılan olmakla da kalmadı, bütün uluslararası sisteme, dünyaya yayılan bir mücadele haline geldi. Bu gerçeği iyi görmeli, iyi anlamalıyız. 15 Ağustosla ne değişti, ne gelişti? Neden böyle oldu? Nasıl böyle bir mücadele geliştirilebildi? Böyle bir gelişmenin olacağına nasıl karar verildi? Şimdiki sonuçlara bakarak öncesinden de böyle olduğu sanılmamalıdır.

"Geçmişi olmayanın, geleceği de olmaz derler. Tarih bilinci, bütün gelişmelerin anasıdır deniliyor. Dolayısıyla elle tutulur hiçbir geçmişi olmadığı koşullarda bu kadar büyük mücadeleleri, atılımları yaratmayı başarmış, tecrübe kazanmış, gelişme yaratmış, Kürdistan'ı değil bölgeyi de aşarak, kendini bir uluslararası mücadele haline getirmiş bir Önderlik, bir çizgi, bir halk, bir örgüt neler yapamaz ki?"

Yüce davaya adanan kişilik büyük karar ve eylemlerin sahibi olur

Önderlik tek kişilik ordu olarak savaştı, savaşıyor. Tek kişilik bir liderlik olarak doğdu, çıkış yaptı. Bir kişi büyük karar verebilir mi? Bunun en açık kanıtı, Önderlik gerçeğimizdir. İnsan anlarsa, yoğunlaşırsa, çalışırsa, kafa yorarsa, azimli olursa, inançlı, iradeli olursa ve bütün bunlardan doğan büyük bir çabanın sahibi olursa büyük kararlar da verir, eylemler de, çıkışlar da yapar. Büyük gelişmeler ortaya çıkartan mücadelelerin yaratıcısı da olur. İşte 15 Ağustos bunun açık kanıtıdır. Önderlik hep şunu söyledi; *"benim gibi birisi böyle bir çıkış yapıp mücadeleyi bu duruma getirdiyse, Kürt toplumunda herkes bunu kat kat ileriye götürebilir, benden kat kat fazlasını yapabilir."* Bunu kulağımıza küpe yapmalıyız. Bize moral vermek için söylemiyordu, yanlış anlamamalıyız. Önderlik, kendi yaşadığı gerçeklikten çıkardığı sonucu ifade ediyordu. Eğer Önderlik özellikleri anlaşılır, kavranır, özümsenir, Önderlik tarzında karar kılınırsa yapılamayacak bir şey yoktur. Önderlik şöyle tanımlıyordu *"bir yüce davaya kişi kendini yatırırsa onun yapamayacağı hiç bir şey yoktur. En güzel duyguyu ve düşünceyi o üretir, en güzel davranışı o ortaya çıkartır, en güçlü eylemi, hareketi o kişi rahatlıkla yaratabilir."* Gerçeğin böyle olduğunu anlamalıyız. Bunu da soyut kavramlarla değil, 15 Ağustos, PKK ve Önderlik gerçeğinden çıkartılan temel derslere, karşımızda somutta gerçekleşmiş kanıtlara bakarak, yaşanmış gerçekler olarak anlamalıyız. Bu, 19. yıl dönümünde 15 Ağustostan çıkarmamız gereken en büyük derstir.

Neden bunun üzerinde duruyoruz, durmalıyız? Önderlik II. 15 Ağustos Hamlesinin gereğinden söz etti. Hepimizi, halkı böyle bir hamleyi geliştirmeye çağırdı. 15 Ağustosun hamleci ruhunun yeniden diriltilmesini, pratikleştirilmesini istedi. Yani hareketin ve mücadelenin, yeni bağlamaya ihtiyacı var. Yeni güçlü çıkışlar yapmamız gerekiyor. Bu da işte böyle hamleci bir ruh ve tutumla olur. Gerçekten atılımcı ruha sahip olmakla, o ruhu pratikleştirebilecek düşünce, davranış, duygu sağlamlığına sahip olmakla olur. Eğer 15 Ağustos'un bu gerçeğini iyi anlar, iyi özümser, kişiliklerimize iyi yedirir, özümseyerek pratikte onun gereklerini yerine getirirsek; sadece 20. 15 Ağustos yıldönümünde bile geçen 19 yılda yaratılan gelişmeler kadar gelişme ortaya çıkartabiliriz. Ortam, bunu sağlama, bu kadar büyük gelişmeler yaratmamız için elverişli, fırsatlar ve imkanlar fazlasıyla var. Bunu sağlamaya gücümüz var. Önderlik kararıyla, Önderlik çıkışıyla doğmuş büyük bir hareket, bir halk var ve bu, şimdi insanlık haline geliyor. 6 kişinin toplantısıyla başlamış olan bir diriliş hareketi; bugün savaşan, özgürleşen, demokratik-

leşen bir halk oldu. Bugün bu; 10 bini aşkın halk kahramanlığı döneminin şehitler ordusu oldu. Bugün bu; binlerce neferden oluşan bir fedai gerilla ordusu oldu, Kürt toplumunun yaşamını belirliyor, Kürdistan'daki yaşamın temel çizgilerini oluşturuyor, bütün Ortadoğu'yu etkiliyor, yönlendiriyor.

Herkes artık şunu itiraf ediyor; Ortadoğu'nun stratejik öncüsü Kürtlerdir. Bu elbette ki fosilleşmiş Kürtlükle gerçekleşmedi, Apocu Kürtle sağlanan bir gelişmedir. Eğer Kürt toplumu ve Kürdistan bugün Ortadoğu'nun demokratik yeniden yapılanmasının stratejik öncüsü haline geldiyse ve bu yeni bir demokratik uluslararası sistemin inşasını ifade ediyorsa, bu, kendiliğinden olmadı. Coğrafi koşulların kısmi etkisi olsa da, belirleyen, birinci planda olan; Kürt insanının, Kürt bireyinin ve toplumunun yaşadığı gelişme düzeyi, özgürleşme, demokratikleşme, bilinçlenme, örgütlenme, gerçek bir ideolojik siyasi, örgütsel bir güç haline gelme düzeyidir. Bu, bugün Kürdistan'ın bütün parçalarını birleştiren bir etken, bir olgu olarak var. Kürtleri yeni Ortadoğu'nun kurucu, öncü gücü yapan gerçek budur. O zaman demek ki küçük başlangıçlar, eğer özüne uygun, sabırla, ısrarla yürütülürse çok büyük gelişmelerin yaratıcısı olabilir. Bu gerçeği en iyi doğrulayan, en iyi biçimde kanıtlayan şey 15 Ağustos Atılımımızdır. Dolayısıyla şimdi yeni bir mücadele sürecine girerken, o ruhla, bilinçle, duyguyla dolu olmalıyız. O kararlılığı iradeyi yaşamalı, o inanca sahip olmalı, o fedakarlığı ve cesareti kesinlikle göstermeliyiz.

15 Ağustos insanın kendini yaratma devrimidir

15 Ağustos ruhu şimdi HPG'de yaşıyor. Gerillanın ruhu, şekillenmesi 15 Ağustos şekillenmesidir. Komutanlıkta ve savaşçılıkta onun dışında bir çizgi, bir ruh ve şekillenme yoktur. Bunun dışında özellikler taşıyan her türlü tutum ve davranış bir sapmadır, saptırmadır, düzeltilmeyi gerektirir sadece. Yoksa öyle onun dikkate alınacak, ciddiye alınacak, gerçekmiş gibi görülecek bir yanı kesinlikle yoktur. Bu 19. yıldönümüne yaklaşım konusunda tartışmaların daha da derinleştirilmesi, derslerin çıkartılması için daha fazla çaba sahibi olmalıyız. 15 Ağustosu sadece bir slogan, bir kavram olarak ele almamalı, sahiplenmemeliyiz. 15 Ağustos'u gerçekten bir yeniden doğuş, yeni bir başlangıç, yeni özgür insanın ve toplumun yaratılışı, her türlü köleliğin, zayıflığın, güçsüzlüğün yıkılışı, aşılışı, parçalanışı olarak değerlendirmeliyiz. Birey ve toplum gelişiminin en parlak örneğini ifade ediyor. En zayıf, en geri, en güçsüz bir bireyden, bu kadar büyük gelişmelerin temelini atacak büyük bir ruhun, bilincin, davranışın doğmasını içeriyor. Demek ki, her şeyden fazla insanın, toplumun kendini yaratma devrimidir. Boşuna diriliş devrimi denmedi. Diriliş birey toplum ulus için doğuş anlamına geliyor ve bu özgürlük, demokrasi, eşitlik gibi yüce değerler temelinde bir yeniden doğuşu ifade ediyor. Bütün bunların içinde yine de kişilik devrimi önemlidir diyoruz. Bireyin yaratılması, irade kazanması, köleliğin her türlü görüntüsünü yıkarak, gerçekten de kahramanca bir duruşun, duygunun, iradenin sahibi haline gelen bireyin ortaya çıkarılması Apocu devrimin, PKK devriminin 15 Ağustos Atılımı'nın temel karakteridir. Önderlik 15 Ağustos sürecini; "halk kahramanlığı süreci" olarak değerlendirdi. Bu kahramanlık, varolanın kullanılması değildi, hiçlikten doğan bir gelişmeydi. Her türlü kölelik, kuşatılmışlık, gerilik ve gericilik altında bireyin ve toplumun çürütüldüğü, yok edilmek istendiği bir durumdan tersine dönüştür, yeni bir doğuştur. Özgür iradeli bireyin yaratılışını ifade ediyor. Kahramanlık böyle bir bireyin gerçekleşmesindedir.

Şimdi, gericilik ne kadar yeni saldırı konseptleri yaparsa yapsın, önümüzdeki görevler ne kadar büyük ve ağır olursa olsun, bizi boşa çıkarmak için -içten dıştan- saldıran gericilik ne kadar fazla olursa olsun, kesinlikle hiçbirisi, bizim büyük görevler yerine getirmek üzere başlattığımız özgürlük yürüyüşümüzü ilerletmemizde bir engel, bir tıkayıcı güç olamaz. Yeter ki bi 15 Ağustos ruhuna sahip olalım, 15 Ağustos bilincini, kararlılığını ve iradesini kendimizde somutlaştıralım. 15 Ağustos ruhu; her türlü saldırıya, her türlü geriliğe ve gerici engele karşı atılım ruhu oluyor. Bireyin kendi ayak bağlarından kurtulmasını, kendini geriye çeken iradesizleştiren geriliklerden, köleliklerden kurtulmasını ifade ediyor. En büyük atılım, en büyük gelişme en büyük gerçekleşmedir. En büyük devrim; bireyi bu gerici ayak bağlarından kurtarma devrimidir. İşte 15 Ağustos tam da böyle bir devrimi yarattı. Temel karakteri böyle bir kişiliği yaratmaktır. Agit kişiliğinde tanımlanan, anlaşılması gereken kesinlikle budur. Önderlik militan kişiliğin özelliklerini, bu süreçte böyle bir atılımı başarıyla yürüten kişiliklerin özelliklerine bakarak tanımladı. Dolayısıyla eğer ***"Agitleşmek, Zilanlaşmak"*** diyorsak, gerçekten bireyin büyük gelişimini, yüce değerlere bağlanmayı, büyük adımların sahibi olmayı istiyorsak; bunu 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı kişilikte bulabiliriz.

Bu 20. yıla örgüt olarak, kendimizi yeniden kararlaştırmış, planlamış bir biçimde giriyoruz. Temmuz sonunda bir toplantı yaptık. Olağanüstü Genişletilmiş Yönetim Toplantısı diye adlandırdık. Olağanüstüydü, çünkü olağan toplantıyı nisan ayında yapmıştık. Daha iyi tartışabilmek, daha başarılı pratikler geliştirebilecek güçlü kararlar alabilmek için de geniş toplantı yapmamız gerekiyordu. Hatta bir konferans niteliğinde tanımladık toplantıyı. Nisandan sonra çok yoğun, hızlı gelişmeler oldu ve böylesi toplantıya ihtiyaç duyuldu. Bu, içinden geçtiğimiz sürecin ne kadar hızlı, yoğun ve olağanüstü gelişmelerle dolu olduğunu gösteriyor. Bu süreci Önderlik çözümledi, tanımladı, dolayısıyla yeni gelişmeleri gördü ve toplantı gündemini Önderlik oluşturdu. Dolayısıyla toplantımız esas itibariyle, Önderliğin çağrısına örgütümüzün bir cevabını ifade eden, onu içeren bir toplantıydı. Çok fazla dağıtmamak, esas konuları kaybetmemek için; daha somut, ihtiyacı karşılayacak bir gündemle çalışmalar yürütüldü. Sonuçlarını kamuoyuna bir bildirgeyle yayınladık. Buna yeni dönem deklarasyonu da denebilir. 15 Ağustos eylemleriyle bildiriyi nasıl dağıttıksa, bir çıkışı nasıl ilan ettiysek, şimdi de öyle bir çıkış anlamı taşıyor denebilir.

Bir yol haritası oluşturduk, tartışılıyor. Hem kendi basınımız, hem Türkiye ve Ortadoğu'nun diğer basını tartışıyor, dış basına da yansıyor. Özellikle yol haritası; basın yayın organlarında *"KADEK'in Türkiye'ye çözüm paketi sunduğu"* biçiminde ifade edildi. Bu tartışmalar sürüyor. Bir de önümüzdeki 3 ayı kapsamlı bir biçimde planladık. 15 Ağustos eylemini Şıkefta Bırındara da planlarken de, planlamamız 3 aydı. 15 Ağustos'tan 15 Kasım'a kadar. Bu sürede neler yapılabilir, sadece onu planlamış, "Ondan sonra bir toplantı yapabilirsek iyi değerlendiririz, yapamazsak zaten yapamaz duruma düşmüş oluruz." demiştik. Bu atılım sürecine yürüyüş böyleydi. Şimdi de, 20. yıla yine çok kapsamlı, çok ayrıntılı, bir üç aylık planlamayla giriyoruz. Bu, bizi yeni dönemde daha örgütlü, kararlı, planlı hale getiren bir çalışmayı ifade ediyor, geleceğimizi çiziyor, önümüzdeki dönemin görevlerini netleştiriyor. Böyle bir karar ve plan düzeyi yakalamak için içinde bulunduğumuz sürecin gelişmelerinin kapsamlı değerlendirilmesi de gerekli. Olağanüstü bir süreç, olağanüstü gelişmeler yaşanıyor. Bu dönemin temel özellikleri nelerdir? Uluslararası sistem ve Ortadoğu açısından yenilikler neler? Bunların Kürdistan'a, Kürt sorununa yansıyışı nasıl? Bunları da kapsamlı değerlendirdik. Çok yönlü bir tartışmayla içinden geçtiğimiz siyasal dönemin temel özelliklerini tespit etmeye çalıştık. Bu yönlü tartışma yürütüp siyasi sürecin özelliklerini çözümledikçe öyle bir sürece cevap olacak politik, örgütsel kararlar aldık, planlama ortaya çıkardık.

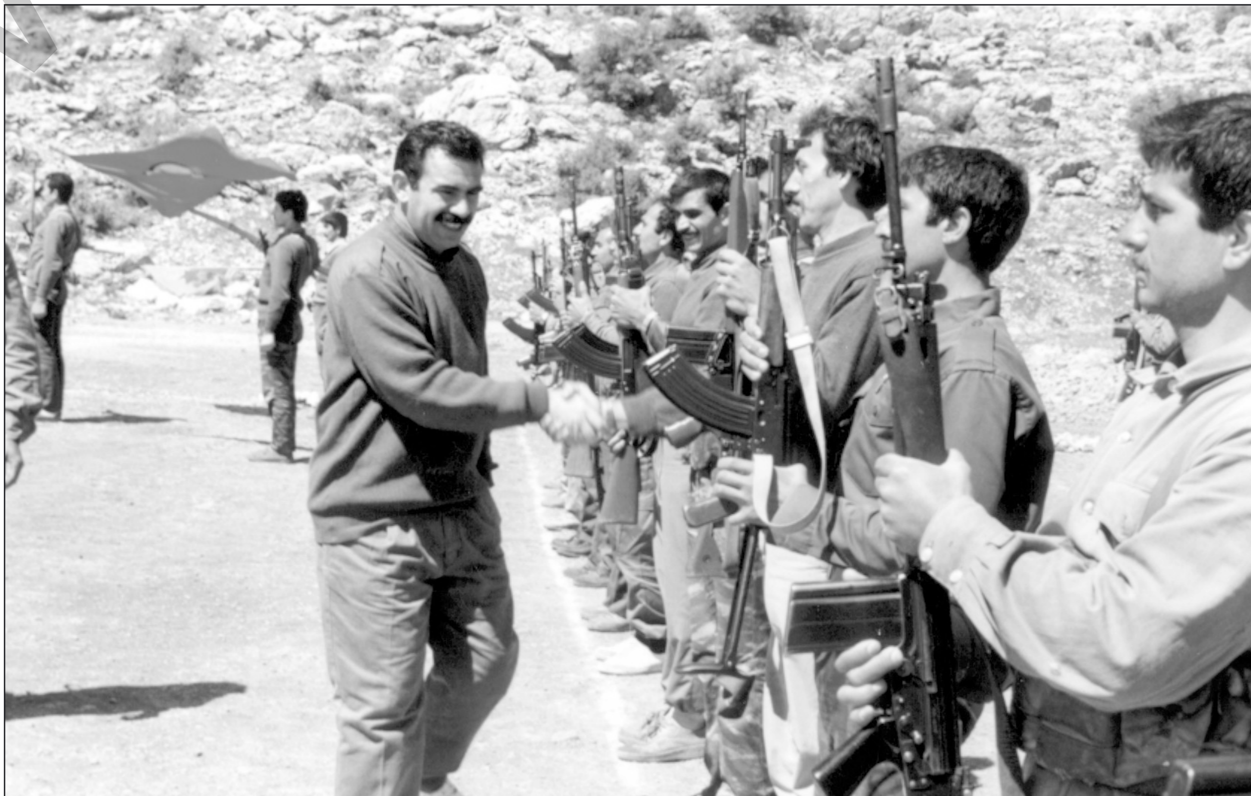
İçinden geçtiğimiz sürecin temel karakterini tanımlamak açısından yoğunlaşmak, tartışmak gerekiyor. Açığa çıkan sorulara doğru ve yeterli cevap veremeyenler, başarılı, etkili bir pratik geliştiremezler. Bu bakımdan görevlerimizi doğru tespit edebilmemiz, tarzı, üslubu, tempoyu doğru tutturabilmemiz için içinden geçtiğimiz siyasi sürecin özelliklerini doğruya yakın, kapsamlı, derinlikli, çözümlemeyi, değerlendirmeyi bilmemiz gerekli. Toplantımızın yankıları neler oldu? Nasıl oldu, çeşitli çevreler nasıl yaklaştı? Dışımızdaki mevcut gelişmeler Kürdistan'a, Kürt sorununa nasıl yansıyor? Bizim tartışmalarımız, kararlarımız ve pratik mücadelemiz dışımızı nasıl etkiliyor? Bölgeyi ve uluslararası sistemi nasıl etkiliyor? Onlara bakmak önemli. Uluslararası gelişmeler bakımından hem 11 Eylül süreci hem de genişliğine kapitalist uygarlığın gelişim süreci tartışılmıştı. Güncel olan ise uluslararası güçler arasında yaşanan mücadelenin temel karakterinin kavranması. Irak müdahalesi ardından ortaya çıkan durum neyi gösteriyor diye tartışıldı. Bu da yeni uluslararası mücadelenin özelliklerini tespit etmeyi içerdi.

Her türlü saldırıya karşı kendimizi savunacağız

Önderliğin son süreçlerde asıl gerginlik, çelişki çatışma politikaları uygulayanın AKP olduğu, çatışma yaratarak rant elde etmek istediği, oyun oynadığı yönünde açıklamaları oldu. Son toplantıda politikalarımız bunlara karşıt olarak gelişti. Yeni süreç planlamamız, duruşumuz bu politik duruma karşı duruştur. Diğer yandan eski statükoya karşı politik yaklaşımlarımız ne oldu? Bunlara karşı böyle bir süreçte bu saldırı karşısında politik yaklaşımımız ne olmalı? Nasıl bir taktik duruşa sahip olmalıyız sorusuna da bir cevap oluşturduk. Zaten son iki ayı aşkın süredir operasyonlar, onlar karşısındaki misillemelerden oluşan bir çatışma var. Dolayısıyla eski tek taraflı ateşkes konumunun bu biçimde pratikte aşılmış olduğu tespitini yaptık. Buna dayanarak 1 Eylül'den itibaren önümüzdeki üç aylık süreci; yeni çift taraflı bir ateşkesi geliştirmek için çaba harcayacağımız, mücadele edeceğimiz bir süreç olarak belirledik. Yol haritasını, Önderliğin oluşturduğu dokuz maddeyi çok daha ayrıntılı hale getirerek hazırladık ve kamuoyuna sunduk. Çift taraflı ateşkesin hangi koşullara bağlı olarak gerçekleşeceğini belirledik. Böylece bir taktik duruş çizdik. Bu, yol haritamızın birinci aşaması oldu. Eğer bu gerçekleşirse, bundan sonra Kürt sorununun çözümü, Türkiye'deki demokratik gelişmeler için nelerin yapılabileceğini de belirledik.

Elbette bu işin bir yanıdır. Bizim yapmak istediğimizdir. Ama biz her şeyi yapamayabiliriz. Sadece bizim irademize bağlı değil, çift yanlı irade beyanına bağlı olarak çift taraflı ateşkes gelişecektir. Eğer karşı taraf da kabul eder, buna yönelirse, sürecin bu biçimde gelişmesini istiyoruz, doğru buluyoruz. Önderlik; tercihimizin, esas duruşumuzun bu olduğunu belirledi. Bu gelişmezse, karşı taraf böyle yapmaz, pişmanlık kanununu uygulamak, onun için askeri baskıları, ABD'nin üzerimize saldırtılması çalışmalarını yoğunlaştırıp sürdürürse, buna karşı tutumumuzda meşru savunmayı geliştiririz. Yani demokratik çözüm sürecini geliştirmek için öncelikle serhildan kampanyasını geliştireceğiz, demokratik siyasi mücadeleyi sürdüreceğiz. Ama onun yanında meşru savunma konumumuzu da aktif savunma çizgisinde mücadele edecek bir düzeye getireceğiz. Eğer çift yanlı ateşkes ve bu temelde demokratik yöntemlerin işlerliği süreci gelişirse, onda derinleşeceğiz. O gelişmez de, Abdullah Gül'ün, Abdulkadir Aksu'nun ifade ettikleri gibi; *"ne olursa olsun KADEK'i tasfiye etmede kararlı"* bir şekilde saldırılarını geliştirirlerse de, ona karşı da meşru savunma direnişimiz gelişecek.

> "Diriliş birey, toplum, ulus için doğuş anlamına geliyor ve bu, özgürlük, demokrasi, eşitlik gibi değerler temelinde yeniden doğuşu ifade ediyor. Bütün bunların için de kişilik devrimi önemlidir. Bireyin yaratılması, irade kazanması, köleliğin her türlü görüntüsünü yıkarak, kahramanca bir duruşun, iradenin sahibi haline gelen bireyin ortaya çıkarılması Apocu devrimin, 15 Ağustos Atılımı'nın temel karakteridir. "

Biz, çatışmayı isteyen, başlatan taraf olmak istemedik, öyle olmayacağız da. Ama her türlü saldırı karşısında aktif savunma yapacak bir hazırlık düzeyine de kendimizi ulaştıracağız. Biz bu konuda alternatifliyiz. Devlet yönetimi neyi tercih ederse, süreç ona göre gelişecek. Pişmanlık kanunu çıkardıktan sonra "biz çözüm yolunu gösterdik" dediler. Oktay Ekşi "artık karar kendilerinindir" diye yazdı. Tersi doğrudur, aslında biz çözüm paketimizi oluşturduk. Oldukça makul çözüm yöntemlerini içeriyor. Karar aslında Türkiye'nindir. Demokratik yöntemlerle işlemesine razı olur, demokratik çözüm sürecini geliştirirse, süreç öyle gelişecek. Tasfiyede ısrarlı olur, bu temelde baskıları geliştirirse, buna karşı direniş, misillemeler gelişecek. Bu da bir savaş durumu olacak.

Aslında şu kararlılığımız var: Tek yanlı ateşkes yok artık. Bu, her türlü saldırı karşısında aktif savunma, ve gerektiği kadar misilleme yapmamız anlamına geliyor. Bu kararlılığımız var. Ateşkesi kaldırıp misilleme anlamında silahlı bir hamleyle karşı tarafı çözüme zorlamayı, siyaset üslubu açısından doğru bulmadık. Yani tercihimiz o değildi. Çatışmayı başlatan taraf olmak istemedik. Bu, bize siyasi üstünlük sağlıyor. Bütün karşıt güçlerin birleşerek ortak bir saldırı yapması ihtimallerini de dikkate alarak kendi hazırlıklarımızı yapmayı, gerillanın duruşunu, mevzilenmesini, hazırlık düzeyini, bütün bunları dikkate alan bir konuma getirerek bu riski azaltmayı hesapladık. Buna göre de hareket edeceğiz.

Genel baskı durumuna, Önderliğin sağlık durumunu da etkileyen baskı düzeyi eklendi. Bu süreçte bunları, bir siyasi kampanya olarak ele alacağız. Siyasi serhildan kampanyasıyla bu baskılara karşı mücadele edeceğiz. Çift yanlı ateşkesin bir koşulu da; Önderliğin sağlık durumunun düzeltilmesi, yaşam koşullarının sağlığına uygun hale getirilmesidir. Bu, yol haritamızda da var.

Diğer güçlere karşı politik yaklaşımda ise; İran'a karşı saldıran, çatışma yaratan taraf olmak istemiyoruz. Saldırılar karşısında da aktif savunma içerisinde olacağız, misilleme hakkını oraya karşı da uygulayacağız. Siyasi planda serhildanı oraya da yaymak için çaba harcayacağız. Yine Doğu'dan gerillayı büyütmeye önem vereceğiz. Suriye'ye yaklaşımımız, İran benzeridir. Daha önce orada da ilişki ve mücadeleyi birlikte ele almıştık. Şimdi ilişki imkanı kalmamıştır. Suriye devleti, biraz da tepkiyle, ama daha çok da Türkiye ile ilişkilerine dayanarak yoğun bir baskı uyguluyor, saldırı yürütüyor. Bu alanda siyasi mücadeleyi geliştirerek, serhildanı yayacağız. Yirmi yıllık bir geçmişi bir çırpıda kaldırıp atmayı, siyasi ahlakımıza uygun bulmuyoruz. Suriye'de, tümden reddedici bir mücadele içinde olmayacağız. Ama bu kadar baskı, engelleme karşısında da aktif siyasi mücadele pozisyonunda, demokratik mücadeleyi derinleştireceğiz.

KDP ve YNK'ye karşı yaklaşımlarımızı son olaylar biraz belirledi. ABD'ye dayanarak Türkiye'yi biraz sınırlandırmak istiyorlar. Çok gerici bir konumdalar. Sadece bizimle değil, ABD ile de çelişkileri var. Aşiretçi, feodal, dar baskı sistemi, mevcut gelişmelerden çok rahatsız. Ağalar imkanları kaybetmek istemiyor. Onun için de baskı mekanizmasını elden bırakmak istemiyorlar. Halk üzerinde baskıları var, çalışmamızı engellemek istiyorlar, demokratik çalışma ortamını açmıyorlar. Bu bir gerginlik yaratıyor. Bu durumla uzlaşmama, aktif mücadele etme kararımız var. Bu konuda dar, milliyetçi, ilkel milliyetçi yaklaşımlar içinde olmamak gerekli. Irak'ın geneline yaklaşımda ise, diğer muhalefete yaklaşımda, kapsamlı bir Irak çalışması projemiz var. Demokratik bir Irak'ın yaratılmasından yana olan tüm güçlerle ilişki, ittifak içinde olmayı öngörüyoruz. Bu yönlü çalışmalarımız vardı.

Genel politikalarımızın yanı sıra, planlamamızın büyük kısmı örgütlenmeye ilişkindi. Kesin tutumlu politika yapmak yerine, çatışan taraf olmamaya dikkat eden bir po-

litika üslubunu, buna dayanan bir taktik yaklaşımı esas aldığımız için, bu dönemi daha çok örgütsel çalışma dönemi olarak tanımladık. Uluslararası komploya karşı mücadele tarzımızı, kendimizi değiştirerek, demokratikleştirerek, örgütümüzü Kürt sorununun demokratik çözümüne uygun hale getirerek, başkalarını da çözüme yöneltmek biçiminde tanımlıyoruz. Bu, kendimizi değiştirerek, demokratikleştirerek karşıtımızı değiştirme, demokratikleşme tarzıdır. Bu tarzı uygulayarak, örgütsel yeniden yapılanmamızı derinleştirip geliştirerek Türkiye devletinin, özellikle AKP'nin tasfiye amaçlı saldırı konseptini boşluğa düşürmek istiyoruz. Çatışmadan, boşluğa düşürerek başarısız kılmak, onun karşısına geçip, cepheden tavır alıp onunla çatışarak onu başarısız kılmak değil de, daha çok kendimizi örgütleyerek, örgütsel yeniden yapılanmamızı demokratik çözüme uygun hale getirerek saldırı konseptini büyük ölçüde boşluğa düşürüp başarısız kılmak. Örgüt planlamamız bir yanıyla örgüt çalışması yapmayı içerdiği gibi, bir yanıyla böyle bir taktik anlamı var.

Savunmalar çerçevesinde, daha önceden de, örgütsel yeniden yapılandırmanın geliştirilmesi hususu gündemimizde olan bir konuydu. Her ne kadar VIII. Kongre'de KADEK olarak belli bir sistem ortaya çıkartmış olsak da, hem yeni örgüt sistemimizin yeterince açılımını sağlama hem de yönetim, örgütsel işleyiş bakımından bir sistem, tarz kazanma konusunda kat etmemiz gereken mesafeler vardı. Geçen yılda yürüttüğümüz tartışmalar söz konusuydu. Yönetim anlayışı, örgütsel ilişkiler, çalışma tarzı, taktik sürece katılım konuları tartıştığımız, gündemimizde olan sorunlardı. Siyasal durum değerlendirmesi kadar, tartışma, değerlendirmeler birleşme gündemiyle birlikte yeniden ele alındı. Basit, biçimsel bir birleşme veya ad değiştirme olmadığı, Önderliğin onu kastetmediği açıktı. O zaman nasıl anlamalıydık birleşme konusunu? Kürdistan Halk Kongresi örgütlenmesi nasıl olabilirdi? Bunlar tartışıldı, çok değişik görüşler de oldu. Yüzeysel yaklaşmamak, salt biçim olarak ele almamak, temel bir ortak bir yaklaşım olarak gelişti. Yine dar bir birleşme olarak ele almama gereği de, ulaşılan ortak bir sonuçtu. Önderliğin örgütsel demokratizmi geliştirme ve bir demokratik örgütlenme projesi olarak yürütme yaklaşımında olduğu, birleşmeyi böyle ele almamız gerektiği görüşü, mutabık olunan görüş oldu. Birleşme ya da isim değiştirme değil de, yeni bir demokratik örgütlenme projesi olarak yürütmek gerektiği, çalışmamızı o temelde planlayıp yürütmemiz gerektiği görüşü, yine mutabık olunan görüştü. Taktik süreçle, yine stratejik süreçle bağları var. Demokratik çözüm süreci, bir çözüm tarafı olarak kendimizi bütünlüklü bir muhatap haline getirmemiz gerektiği düşüncesi vurgulandı.

Örgütsel açılımın gereklerini karşılamak üzere yoğun bir örgütleme çalışması yürütmeyi planladık. Diğer alanlarda; gençlik alanında, yine Kürdistan parçalarında somut adımların atıldığı bir dönemde kadın hareketinin kendini öncü düzeyinde daha iyi tanımlaması, planlaması, yeniden yapılandırması, kuşkusuz hem öncülüğün gelişimine, hem kitle örgütlülüğünün gelişimine büyük güç katacak. Bu, basın-yayın, kültür-sanat çalışmalarını, yapılan konferanslar temelinde her alanda örgütlü kılma, gerilla alanındaki birikimlerimizi somut alanlara daha çok kaydırma ve değerlendirme yaklaşımımız var.

Kadın örgütlülüğü bu düzenlemelere göre kendini yeniden tanımlayacak, değerlendirecek. Kadın örgütlülüğümüz de başlangıçta çok büyük ölçüde bir gerilla örgütlülüğü olarak doğdu. Özellikle YAJK örgütlülüğü böyle gelişti. Daha önceki Yurtsever Kadın Birliği kitle örgütlenmesi esasına dayanırken, parti-ordu iç içeliği esprisi orada da hakim oldu. Şimdi siyasi-askeri örgütlenmeler ayrışırken, hem kadın ordulaşması hem de geniş siyasi kadın örgütlülüğü kendini yeniden tanımlayacak. Mevcut gelişmelere göre, genişleme perspektifimize göre yeniden tanımlanması, ona göre örgütsel açılımlar yapması gerekiyor.

Temel esprimiz şu: Kendimizi, örgütsel yapımızı çözüme uygun hale getirerek çözümün öncüsü olmak ve kendimizi demokratik çözüme uygun kılarak engel olan yapıları çözüm üretmeye zorlamak.

Demokratikleşme bir zihniyet sorunudur

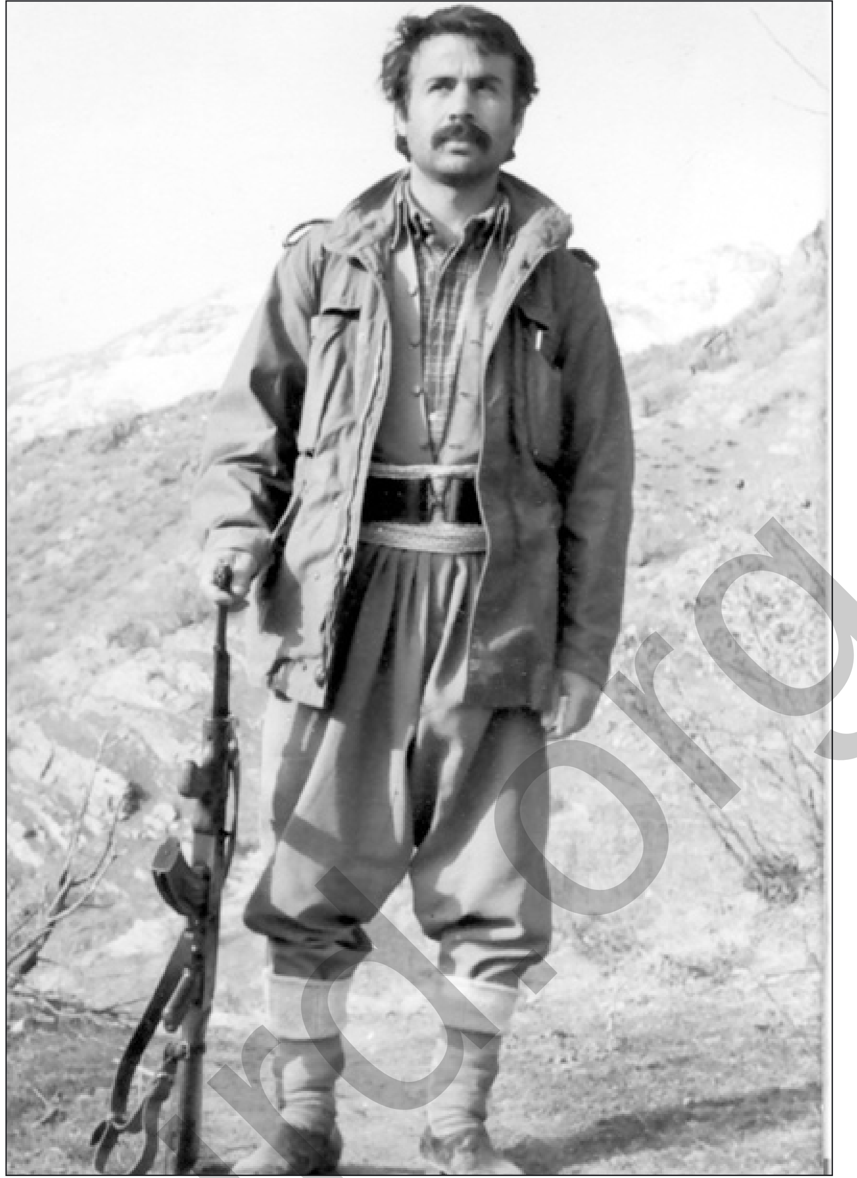
Diğer bir husus; demokratikleşme ya da demokratik reform da diyebiliriz. 20. yüzyılın başında gelişen leninist parti örgütlenmesini, ona dayalı olarak bizdeki partisel gelişmeyi PKK örgütlenmesini, geldiğimiz aşamada savunmalar temelinde örgütlenmenin nasıl ele alınması gerektiğini değerlendirdik. Önderlik "ben ne leninistim ne de anti leninistim" dedi. Elbette sorunu öyle koymak doğru değil. Sosyalistler 20. yüzyılın başında varolan koşullardan bir örgütsel model çıkardılar ve kapsamlı bir devrimci mücadele yürüttüler. Ekim Devrimi temelinde bu, yüzyıla yayıldı ve gelişti. Çok büyük bir gelişmeydi, görkemliydi. O zamanın koşullarına da cevap oldu, Görkemli başarılar kazandı. Fakat şimdi 21. yüzyılın başıyla 20. yüzyılın başını kıyaslamak mümkün değil. Bilimsel teknik gelişme, ekonomik-mali, sosyal, siyasi, askeri, kültürel, düşünsel gelişme yönüyle çok ayrı bir dünya var önümüzde. 20. yüzyıl içerisinde birkaç kez çok köklü değişikliklerden geçerek bugüne gelen bir dünya bu. Dolayısıyla o dönemin örgüt anlayışını, ölçülerini kabul ya da ret tartışması yapmak, anti bilimsel bir yaklaşım olacaktır. Diğer yandan Kürdistan'da da önemli gelişmeler oldu. Örneğin 20. yüzyılın son çeyreğinde PKK biçimindeki bir örgütlülük, Sovyet pratiğinden, leninist örgüt anlayışından etkilenen, onu Kürdistan'a uyarlayan bir örgütsel yapılanma yanlış değildi. Doğruluğu yarattığı gelişmelerle kanıtlandı. Bugüne bakıp da, "otuz yıl önce niye şöyle davranılmadı?" demek, zamandan hiçbir şey anlamamaktır, anti diyalektik bir yaklaşım olur. Dolayısıyla PKK gibi bir yapılanma olmasaydı, bütün bu gelişmelerin hiç birisi olmazdı. VIII. Kongre'yle, örgütsel yeniden yapılanmada tarihi kararlar alındı. Şimdi bunu biraz daha ilerletmek istiyoruz.

Savunmaların teorik anlayışını, politik hedeflerini, stratejik taktik yaklaşımlarını hayata geçirecek bir örgütsel modelin gelişmesi gerektiğini vurguluyoruz ve bunu esas alıyoruz. Bunlar nasıl olacak? Bunları da tartışıyoruz. Her şeyi parti öncülüğüne bağlama, çalışmaları daraltıyor, örgütü fetişleştiriyor. Aşırı bir disiplin yaratıyor, orduyla eşitleştiriyor, askerileştiriyor, siyaseti daraltıyor. Halkın siyasete katılımını, siyaset yapmasını engelliyor. Oysa Önderlik, üçüncü alan örgütlülüğünü, sivil toplum örgütlülüğünü tanımladı. Çok değişik örgütlerle, geniş toplumsal kesimlerin kendi örgütlülüklerini yaratarak sosyal, siyasal yaşama katılmalarını, demokratikleşmenin temel gereği ve ölçütü olarak ortaya koydu. Bu, toplumun demokratik yapılanması oluyor. Bunu sağlayacak bir siyaset ve örgütlenme anlayışını esas almamız gerekiyor. Toplumun değişik kesimleri kendi özgülünde örgütlenebilmeli ve kendi örgütleriyle özgün, eşit statüde siyasal, sosyal, kültürel yaşama katılabilmeliler. Üçüncü alandan bunu anladık. Buna göre de parti öncülüğüne bağlanmayı aşan, partiyi de demokratik toplum örgütlülüğünün bir biçimi olarak gören, onun dışındaki örgütlenmeleri de (örneğin; kadın, gençlik, kültür, ekonomik örgütlülükler, sendikalar, dernekler, vb.) temel örgütler olarak alıp partinin ihtiyacına göre değil, toplumun ihtiyacına göre şekillenen örgütler olarak ele almayı önemli gördük. Her alanda değişik toplumsal kesimlerin böyle kendi özgünlüğünde örgütlenmesini, örgüt yapımızın demokratikleşmesi, yine toplumun demokratik örgütlülüğünün geliştirilmesinin önemli bir sistemi olarak görüyoruz. Bunların belli alanlardaki ilişkilerini ise Demokratik Toplum Koordinasyonları ile sağlamayı öngörüyoruz. Yönetim değil, koordine sistemi. Bu çerçevede alta doğru örgütsel model gelişip, oturabilir. Üstte ise genel iradeyi belirleyecek bir meclis belli sayıda üyeden oluşan değişik alanlardan kendi gücüne göre bir sistem dahilinde seçilerek gelmiş üyelerden oluşan bir meclis olma özelliği taşır. Böyle bir yapılanmayı hem daha demokratik bir örgüt ve toplum yapılanması olarak gördük hem de bunun bizim ihtiyaç duyduğumuz örgütsel açılımı sağlamaya, toplumun çok geniş kesimlerine örgütümüzü ulaştıracak açılımı sağlamaya yetecek bir model olarak değerlendirdik.

Bir başka husus da demokratikleşmenin bir başka alanı olarak örgütsel işleyiş, örgüt yapılanmasını demokratikleştirmeye de ihtiyacımız var. Mevcut model günümüz koşullarına cevap olacak bir demokratik yapı arz etmiyor. Üst yönetimi seçiyoruz ama ondan sonrası yukarıdan aşağıya atamalar oluyor. Bu durum alt örgütleri geliştirmiyor. Alttan katılımı, sorumluluk duygusunu geliştirmiyor. Bireyciliği, ayarlamacılığı, idareciliği geliştiriyor. Çalışmayı esas almak yerine, atama yapan kurumdan onay almaya özen gösteriliyor. Bu da, bireyin gelişmesini, özgürleşmesini engelliyor. Bu, başarılı bir çalışma ortaya çıkartmıyor. Diğer yandan kolektivizm yürümüyor. Örgütlenme bu şekilde olunca, herkes kendi bildiği pratiği yürütüyor. Biçimsel olarak kolektivizmin gerekleri yerine getirilmiştir, toplantı yapılmış, kararlar açıkça söylenmiş, itiraz olmamış, onay görmüş, resmileşmiş gibi oluyor, ama özde öyle olmuyor biçimde oluyor uygulamaya geldiğinde de uygulanmıyor. Dolayısıyla bu, kolektivizm olmuyor. Gerçek bir kolektivizme ulaşmak gerekli, bu da demokratik katılımla olur. Katılımcılığı geliştirmemiz gerekiyor. Genel siyasi örgüt yapımız bakımından herkesi yüksek düzeyde katılımcı olacak bir sorumluluğa çekmek gerekli. Bu bakımdan örgütsel işleyişimizin demokratikleştirilmesi de gerekli.

Demokrasiyi de doğru anlamak gerekiyor. Demokrasi; sorumsuzluk, keyfiyet, başıboşluk değildir. Tam tersine kural, nizam, sorumluluk, disiplinli çalışma ve yaşam demektir. Demokrasi bir kültür işidir, bu nedenle insanlığın gelişimine bağlı olarak demokratikleşme ortaya çıkıyor. Yoksa demokrasiden geriye düşmüyoruz. Şimdi otuz yıllık mücadele bu konuda da önemli bir birikimi, çok yönlülüğü ortaya çıkardı. Her alanda olmasa da, bir çok yönüyle demokratik ölçüleri uygulayabilecek bir örgüt ve kadro yapısı, bilinç düzeyi, kültür birikimi oluştu. Şimdi bunlara dayalı demokratik bir iç işleyiş sağlayabiliriz. 20. yüzyılın başındaki tanımlamalar; o zamanın çok sıkı, illegal koşullarına çözüm olarak bulunan örgüt ve ilişki modeliydi. Şimdi o düzey değişmiştir. Dolayısıyla örgütsel ilişkilerin de, mevcut gelişme ölçülerine paralel olarak değişmesi gerekiyor. Buna göre daha demokratik bir işleyiş; toplantı düzeninden örgütsel işleyişe, aleniyete, bilgilendirmeye, katılımcılığa kadar demokratik ölçüleri işleten, katılımcılığı geliştiren, kolektivizmi katılımcılıkla birleştiren bir örgütsel işleyişi ortaya çıkartmak önem taşıyor. Bunda seçim sistemi önemli bir husus oluyor. Yalnız başına seçim her yerde tam bir demokratik ölçü içermiyor ama yine de küçümsememek gerekli. "Seçimsiz de demokrasi iyi olur" diyemeyiz. Bazı sorunlar çözülebilir, bir takım işler yürütülebilir fakat herkesi katan demokratik bir yaşam düzeni, herkesin tercihini dikkate alan bir yaşam düzeni ortaya çıkmaz. Ama örgüt yapımız, çıkar ve mülkiyet ilişkisinden en fazla uzaklaşmış bir yapıyı ifade ediyor. Bu nedenle de daha özgür, eşitliğe daha yakın bir seçim sistemi uygulayabilir, geliştirebilir. Böyle bir düzey ve birikim var.

Diğer yandan demokratikleşme, zihniyet meselesidir. Bu da tek doğru olarak kendini görmekten vazgeçmektir. Önderlik; *"doğruluğundan kuşku duymak"* dedi buna. Bizde ise kendi doğruluğundan asla kuşku duymama yaşanabiliyor. Herkes kendi doğrusunu dayatıyor, karşısındakinin de doğru olabileceğini varsayarak biraz kulak kabartmaya tahammülü bile yok. Bu durumun aşılması gerekiyor. Önderlik, zihniyet devrimini önemli bir husus olarak gündemimize koydu. Zihniyet devrimini, iki yönüyle ele almak gerekiyor. Birincisi; bakış açımızda değişiklik, ikincisi; kendi doğrularımızdan kuşku duyma, kendi doğrularımıza yaklaşımda değişiklik. Bu ikisini yaptığımız ölçüde zihniyet devriminde ilerleyeceğiz.

"Demokratikleşme, zihniyet meselesidir. Bu da tek doğru olarak kendini görmekten vazgeçmektir. Önderlik; "doğruluğundan kuşku duymak" dedi buna ve zihniyet devrimini önemli bir husus olarak gündemimize koydu. Zihniyet devrimini iki yönüyle ele almak gerekiyor. Birincisi; bakış açımızda değişiklik, ikincisi; kendi doğrularımızdan kuşku duyma, kendi doğrularımıza yaklaşımda değişiklik. Bu ikisini yaptığımız ölçüde zihniyet devriminde ilerleyeceğiz."

Çizgi savaşçılığı doğru çizgiyi özümseyip uygulamaktır

Güncel olarak şu sorunlarımız var: Bir; siyasi örgütümüzün büyümesi gerekiyor. Yani üçüncü alanı, sivil toplumu örgütleyebilmemiz için siyasi örgütlenme alanında çok genişlememiz, bunu yapabilmek için de örgütsel açılımımızın büyümesi gerekiyor. Mevcut çalışma düzenimiz, örgütsel ilişkilerimiz, açılım düzeyimiz, çizginin öngördüğü kadar toplumda genişlemeye yetmiyor. Bu konu, "dar kalıyoruz, yetersiz kalıyoruz, herkesi katamıyoruz" diye hep tartışma gündemlerine geldi. Oysa herkesi demokratik ölçülerde katacak, demokratik toplumu örgütlü bir biçimde oluşturacak bir modeli siyasi örgütlenme bazında geliştirmemiz gerekli. Bu bir örgütlenme sorunu ve ciddi biçimde yaşanıyor. Bunu çok geniş bir biçimde aşmaya yöneldiğimizde, mevcut durumumuzla, disiplinli örgütlülüğümüzle çelişiyor. Siyasi askeri örgütlenmenin daha da ayrıştırılmasının en önemli bir nedeni budur. Bu, büyük bir gereklilik haline gelmiş durumda. Ne siyasi örgütlülüğün toplumun bütün kesimlerine ulaşmasından vazgeçebiliriz ne de militan fedai gerilla ordulaşmasının daha sağlam, büyük, güçlü gelişmesinden taviz verebiliriz. O zaman sistemimizi ikisini de yürütecek şekilde oluşturmamız gerekiyor. Bu ayrıştırma belli riskler de taşıyor. Bu konuda doğru bir anlayışa kendimizi ulaştırmalıyız. Her alan kendi özgünlüğü üzerinde, kendi kurallarına göre örgütlenmeli, gelişmeli, kendi görevlerine sahip çıkmalı.

Biz bu toplantıda hem son üç yıllık serhildan faaliyetlerini hem de son üç yıllık HPG faaliyetlerini değerlendirdik. 2001 başından beri hamle yapmaya çalışıyoruz. Bu hamle sürecinin gereklerine uygun olarak serhildanı stratejik taktik yönleriyle ne kadar geliştirip doğru uyguladık? Ne kadar hatalı uygulamalar oldu? HPG, bu hamlenin gereğine göre kendisini ne kadar değiştirdi, mevzilendi? Bunları tartıştık, değerlendirdik. Böyle bir örgütsel yaklaşımı buradan çıkartıyoruz. HPG mevzilenmesinde pasif savunma konumunu aşıyoruz. Askeri operasyonlar karşısında, aktif savunma konumunda direniş durumuna geçecek. Önümüzdeki süreç daha çok netlik yaratacak.

Örgüt çalışmalarına artık bencil bir yaklaşımla yaklaşmamak gerekiyor. Geçmişte fedai çizgisinde gerillalaşma PKK'yi, Apocu hareketi var etti. Öyle bir gelişme olmasaydı, o çizgiye herkes çekilmese, bağlı kılınmasaydı, kimse emeğini vermezdi, bu kadar fedakarlık ortaya çıkmazdı. Ama şimdi bir düzey yakalandı. Yeni bir toplum, onun örgütlü yapısı var. Birçok değer ortaya çıktı. İnsanlar değişik çalışmalar içerisinde gönüllü olarak seve seve girebiliyorlar ve kendi işlerini yapabiliyorlar. Bizim buna uygun olarak anlayışı daha yetkinleştirmemiz, örgüt modelimizi de geliştirmemiz gerekli. Bu da siyasi örgütlenmeyi de, askeri örgütlenmeyi de doğru anlamamızı, hepsini kendi özgünlüğünde, kendi ölçülerine göre yapmamızı, birbirine karıştırmamızı, birbirini zorlayan konuma sokmamamızı gerektiriyor.

Bu yeniden yapılanma döneminin örgütsel mücadelesi de var. Stratejik değişim basit bir iş değil. Uluslararası komployla birlikte yürüyen stratejik değişim ise, hiç de basit bir iş değildi. Neyin ne olacağı belli değildi, değişim tümüyle aynı biçimde ele alınmadı. Bazıları kendi sıkıntıları, arayışları, daralmaları çerçevesinde bu durumu fırsat bildiler. "Madem değişiliyor, ya şu örgüt mirasını kendi yaşamım için kullanayım ya da örgüt dağılsın, yükünden kurtulayım, kendimi yaşayayım" diyerek bozgunculuğu, yıkıcılığı had safhada geliştirdiler. Tasfiyecilik, provokasyon gelişti. Stratejik değişim sürecinde buna karşı bir mücadele de oldu. Birçok arkadaş da -bazen acı duyarak bazen ilgi duyarak- olup bitenleri izlemekle kaldı.

Devamı sayfa 39'da

GERÇEK GENÇLİK RUHU VE ÖZLEMİ OLAN APOCULUĞU KENDİMİZE YAŞAM VE EYLEM KILAVUZU YAPALIM

İdeolojik Merkez Yönetimi

“Apocu hareket bir gençlik hareketi olmuştur. Bu her şeyde böyledir. Bu hareket gençlerin kurduğu harekettir, gençliğin yürüttüğü harekettir. Bunlar maddi gerçeklerdir. Bununla birlikte ruh olarak, amaçlar olarak, yaşam ölçüleri olarak, eylem gücü ve dinamizmi olarak gençlik özellikleri ile donanmış; tamamen gençlik özelliklerini kendisine tarz ve ilke edinmiş bir harekettir.”

Gençlik Kongresine

Değerli yoldaşlar

Çok zorlanarak ve geç de olsa, uzun ve güçlü bir hazırlığın ardından böyle anlamlı bir kongreyi toplamış olmak hepimize büyük heyecan ve umut veriyor. Öncelikle geç kalmışlığın yarattığı derin sorumluluk bilinciyle ve yaşanan güncel gelişmelerin yakıcılığını derinden hissederek, büyük kongremizin çok güçlü ve başarılı bir çalışma yürüteceğine olan inancımızı belirtmek istiyoruz. Bu temelde üstün başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Değerli yoldaşlar

Ulusal düzeyde bütün Kürt gençliğini kapsayacak şekilde böyle bir büyük kongrenin toplanmış olmasının demokratik ve özgürlük hareketimiz açısından taşıdığı büyük önemi uzun boylu anlatmaya bile gerek yoktur. Irak krizi ve savaşıyla başlayan, Saddam Hüseyin rejiminin çözülmesi temelinde bölgesel düzeyde gelişen, eski statükonun parçalanıp yeni bir siyasi sistemi yaratmaya doğru giden bu köklü değişim ve dönüşüm sürecinin gerekleri olarak, bu çalışmaların yürütüldüğü ortadadır. Nitekim nisan ayındaki Yönetim Kurulu Toplantısı ardından her alanda demokratik siyasal mücadeleyi güçlendirmeye ve hamleler düzeyinde bunu geliştirmeye yönelik çabalarla birlikte yeni bir durum değerlendirmesi yaptık. Bunun için çok sayıda yönetim toplantısından konferansa, alan ve birlik toplantılarından kongrelere kadar yoğun bir toplantı ve tartışma içinde olduğumuz açıktır. Bütün Kürdistan parçalarında ve yurt dışında bu yönlü çalışmalar yürütülmüştür ve yürütülmeye devam etmektedir.

Mayıs ayında gerçekleştirdiğimiz II. Basın Yayın Konferansı ile Kültür-Sanat Konferansı, Avrupa'da YDK'nin IV. Kongresi, BDT alanında genel faaliyetlerimizle birlikte PJA'nın gerçekleştirdiği konferanslar, Kuzey Kürdistan'da yasal planda yürütülen siyasi çalışmaların gerçekleştirdiği kongreler, bir yandan yeni yapılanmalar geliştirilirken, diğer yandan yeni kuruluşlarla yeni başlangıçlara adım atma, çabası içinde olmuştur. Bununla birlikte gençlik ve kadın hareketinde hem mücadele hem de örgütlenme bakımından yürütülen güçlü toparlanma çalışmaları, Güney Kürdistan'da gerçek bir örgütsel ve kurumsal hamleyi içerecek şekilde yürütülen çalışmalar, yapılan bir dizi konferans ve toplantılar, yine Küçük Güney'de resmi örgüt kuruluşuna ulaşan örgütsel çalışma sürecimiz, Doğu Kürdistan'a yönelik hem genel hareketin hem de kadın hareketinin gelişimi yönünde yürütülen güçlü pratik ve örgütsel çalışmalar, bu süreci nasıl bir örgütsel hamle ile karşıladığımızı, örgütsel yeniden yapılanma çalışmalarımızı nasıl çok yönlü ve güçlü bir biçimde yürüttüğümüzü gösteren örneklerdir.

Bu Gençlik Kongremizde, Eylül 2002'deki Yönetim Kurulu Toplantımızdan bu yana yürüttüğümüz hazırlık çalışmalarına dayanarak, Nisan 2003'ten beri sürdürülen çok yönlü toplantılar temelinde gelişen örgütsel hamlemizin bir parçası, onların devamı ve onlara en güçlü katkıyı sunacak bir zirve olmaktadır. Şurası çok açık bir gerçektir ki, yürüttüğümüz bütün örgütsel yeniden yapılanma çalışmaları, buna bağlı öncü çekirdeği güçlendirme ve kitleselleşme yönünde geliştirdiğimiz büyük örgütsel hamleler, esas itibariyle Irak'ta rejimin çözülmesiyle pratik olarak başlamış olan Ortadoğu değişim sürecine, Başkan Apo'nun çizdiği demokratik uygarlık çizgisinde halkların özgürlük ve demokrasi hareketini geliştirme ve hakim kılma, yeni Ortadoğu'yu halkların kardeşliğine ve özgürlüğüne dayalı, halkların birliğini içeren, Demokratik Ortadoğu yapmayı hedefleyen bir girişim, bir cevap verme olduğu kesindir.

Nasıl ki, süper sermayenin temsilcileri olarak ABD, İngiltere ve İsrail, 20 Mart 2003 tarihinde başlayan Irak askeri müdahalesi gibi yöntemlerle kendi çıkarlarını hakim kılma yönünde Ortadoğu'ya müdahalede bulunuyorsa, bizim yaptıklarımız da Apocu özgürlük, eşitlik ve demokrasi çizgisinde halklar adına, halkların demokratik ve özgür birliğini yaratmayı hedefleyen güçlü demokratik çözüm müdahalesi oluyor. Bunlar tamamen gelişen süreci karşılamaya yönelik örgüt ve mücadele hamleleridir. Apocu çizginin güçlü bir biçimde her alanda pratikleştirilmesini, yeni yaşamı yaratan ve belirleyen olgu haline gelmesini hedefleyen çalışmalardır. Yürüttüğümüz atılım bizi büyütecek, özgürlük ve demokrasi hareketini geliştirip güçlendirecek, başta Kürt halkı olmak üzere Türk, Arap, Fars, Süryani, Ermeni vb tüm Ortadoğu halklarını özgürlük ve demokrasi çerçevesinde kardeşçe yaşar hale getirecek olan büyük atılımdır. Bunun asgari gereklerinin yerine getirilmesi, Kürt özgürlük ve demokrasi atılımını bir gerçek haline getirecek; Kürt halkını bölgenin demokratik ve özgür gelişiminin öncüsü yapacağı gibi, Ortadoğu'da halkların demokrasi ve özgürlük içinde birlikte ve kardeşçe yaşayacakları bir yapıya ulaşmalarının bir hayal olmadığını da herkese gösterecektir.

Böyle bölgesel düzeyde büyük müdahalelerin, köklü ve tarihsel gelişme hedeflerine sahip olan büyük girişimlerin kadın ve gençlik öncülüğünde gerçekleşeceği her gün herkes tarafından biraz daha iyi görülmekte, anlaşılmakta ve buna inanılmaktadır. Başlangıçta Başkan Apo böyle bir stratejik tezi öne sürdüğünde, solculuk adına birçok itiraz gelmiş; “işçiler ve emekçileri geri plana atıyor, küçümsüyor, yadsıyor; öncülük bakımından, stratejik mevzilenme bakımından yenilikler getiriyor, sapmaya yol açıyor” diye bir dizi sözde itirazlar ve yakınmalar ortaya çıkmıştı. Kadınların ve gençliğin örgütlenemeyeceği, kendisine güçlü hedefler belirleyemeyeceği ve yeni gelişmelere öncülük edemeyeceği biçiminde sözde teorik değerlendirmeler olmuştu. Ancak bütün bunlara rağmen, Başkan Apo, sadece önderliklerin yapabileceği işi yaptı. Dogmatik, kaderci, şematik sözde düşünce sistemlerine itibar etmedi. Bilimsel düşünce dahilinde mevcut objektif durumu değerlendirerek, başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının gelişme ve ilerleme çizgilerini tespit etti. Milliyetçiliğin her türlüsünün aşıldığını, milliyetçi çağın geride kaldığını, bölge halkları açısından genel insanlık yürüyüşünde önemli ve öncü bir yer tutmak üzere, gerçek bir özgürlük, eşitlik ve demokrasi çağının başladığını ilan etti. Demokratik sistem içerisinde özgürlük ve paylaşımın toplumda güçlü bir biçimde nasıl gelişmesi gerektiğini, bunun stratejik, taktik ve örgütsel yapılanmalarının nasıl olacağını Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda parlak bir biçimde ortaya koydu. Böylece halkların yeni ilerleme sürecinde özgürlük ve eşitlik temelinde demokratik bir yapılanmanın yaratılmasında kadın ve gençlik öncülüğünün esas olduğunu, ancak böyle bir öncülüğün halkları demokrasi ve özgürlük yolunda ilerletebileceğini tespit etti.

Şimdi çok geçmeden, kadınların ve gençliğin geliştirdiği büyük mücadele, Önderliğimizin geliştirdiği bu parlak çizgiyi doğruluyor. Bunun yanlış olduğunu ileri süren, sözde eleştiri yürüten dogmatik, marjinal, inkarcı solculuğun ne kadar bir gerilik, tutuculuk ve hastalık içinde bulunduğunu ve bir sapma durumu olduğunu kanıtlıyor. Özgür kadın ve gençlik hareketi daha şimdiden Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesinin öncüsü haline gelmiş bulunuyor. Kadınlar gerçekten de tarih yaratan bir düzeyde gittikçe daha çok bilinçlenen, örgütlenen, mücadelede büyüyen, mücadele azim ve kararlılığında herkesi şaşırtan bir tutumla kendi örgütlülüklerini ve mücadelelerini geliştiriyorlar. Gençlik Kongremizin de demokrasi ve özgürlük mücadelesinin öncülerinden özgür gençlik hareketimizi güçlü bir atılıma kavuşturacağına, gençlik öncülüğünü demokrasi ve özgürlük mücadelesinde yerli yerine oturtacak ve hareketin büyük hamlelerle gelişmesine yol açacak bir çıkışı yaptıracağına kesinlikle inanıyoruz. Ancak bunu yaptırdığında bu kongrenin gerçek rolünü oynamış ve anlamını bulmuş olacağını belirtiyoruz.

Değerli yoldaşlar

Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelelerinin öncülüğünün özgür ve demokratik gençlik ve kadın hareketi olduğunu tartışmaya bile gerek yoktur. Devrimci demokratik gençlik ve kadın hareketleri öncülüğünde gelişecek olan mücadelenin işçi ve emekçileri içine alan, bütün demokratik çevrelerle halkların demokrasi hareketlerini birleştirerek, işbirlikçi uşak eğilimleri teşhir ve tecrit ederek, otokratik, oligarşik ve teokratik sistemleri, bu gerici düzenleri değişik biçimlerde parçalayıp aşarak halkların demokratik ve özgür birliğini yaratacağı tespit edilmiştir. Bu, Başkan Apo tarafından Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda çok geniş ve kapsamlı bir biçimde değerlendirilip izaha kavuşturulmuş, tartışmasız bir doğru ve gerçek haline gelmiştir. Anlamayanlar için neden bunun böyle olduğunu anlama ve özümseme görev ve sorumluluğu vardır. Bu Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun derinliğine incelenmesi ve özümsenmesi çalışmasıyla karşılanıp giderilecek olan bir durumdur.

Dolayısıyla burada tespit etmemiz gereken, gerçekten de demokrasi ve özgürlük mücadelesinde gençlik ve kadın öncülüğü tezinin doğruluğu ile birlikte, bunun nasıl yerine getirileceğidir. Yeni bir stratejik yaklaşım olarak, kapsamlı tarihsel ve güncel toplumsal değerlendirmeden çıkan bu teorik tezler pratikte nasıl yerine getirilecektir? Kadın ve gençlik öncülüğü mücadelede nasıl gerçekleşecek ve rol oynayacaktır? Bizim genel çizilmiş olan ve çok kapsamlı izaha kavuşturulan teorik tezleri özümsemekle birlikte, özellikle bu kongrede cevap oluşturmamız gereken temel husus budur. “Öncü olmalı mı, olmamalı mı? Ne kadar öncüdür, ne kadar değildir?” tartışmasından öteye, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde gençlik öncülüğünün nasıl bir örgütlenme ve eylem

çizgisiyle gerçekleştirileceğini tespit etmek büyük önem taşımaktadır.

İşte burada gençlik hareketinin tanımlanması gündeme gelmektedir. “Nasıl bir gençlik hareketi?” sorusu, son aylarda en çok gündemimize oturan ve tartıştığımız bir soru durumundadır. Bu aslında stratejik değişim ve dönüşüm süreciyle birlikte zaman gündemimize giren bir sorudu. Fakat bu gündemin ne kadar ciddi yer aldığı, üzerinde ne kadar durulduğu, ne kadar yoğunlaşıldığı, yerinde ve zamanında ne kadar yeni stratejik yaklaşıma uygun çözümler üretildiği tartışmalıktır. Bu Gençlik Kongresi'nin bu konuda gerekli tespitleri yapacağı kesindir. Aslında oldukça dalgalı, çözümleyici olmayan, hatta giderek gençliği tasfiye diyebileceğimiz en etkisiz konuma düşüren sonuçların ortaya çıktığı da gözler önündedir. Bu neden böyle olmuştur? Hangi yaklaşımlar buna yol açtı? Bu yaklaşımlar nereden kaynaklandı? Gençlik hareketinin mevcut durumu, genel demokrasi ve özgürlük hareketimizin gelişmesi açısından ne tür etkide bulunuyor? Pratikleşmede ve pratik hamlede yaşadığımız zorlanmada, gençlik hareketinin içerisine düşürüldüğü bu durumun payı nedir? En önemlisi de bu durum nasıl aşılacak, bundan nasıl kurtulunacaktır? Demokrasi ve özgürlük hareketine gerçek hamle yaptıracak bir gençlik öncülüğü nasıl bir harekette yaratılacaktır? Mücadele öncülüğü olan gençlik hareketi nasıl yaratılacaktır? Bu kongremizin en temel sorununun bu olduğu, kapsamlı tartışmalarla ciddi sorunlara güçlü devrimci cevapların verileceği kesindir. Buna sonuna kadar inanıyoruz.

Bu temelde şunu vurgulamak isteriz ki, kitlesel olarak bir kesim olması itibariyle demokrasi ve özgürlük mücadelesinde gençlik hareketi, ancak örgütlü bir hareketle gerçekleşebilir. Gerçek bir özgür gençlik hareketi böyle bir öncülüğü yerine getirebilir. Bütün Kürdistan parçalarında örgütlenmiş, yurtdışındaki Kürt gençliğini kendi içinde toplayan, komşu halkların gençlik hareketleriyle stratejik düzeyde güçlü ilişki ve ittifaklar oluşturan bir Kürdistan gençlik hareketi, böyle bir öncülük rolünü başarıyla oynayabilir. Gençliğin ulusal düzeyde komşu halklarla ittifak ve dayanışma içerisinde güçlü bir devrimci demokratik hareketi gelişmezse, o zaman bir sosyal kesim olarak mücadelede gençlik öncülüğü tezi pratikleşemez; tersine, sadece bir kavram olarak kalır. Başka türlü böyle bir tezi yaşamsallaştırma ve pratiğe dönüştürmenin yolu yoktur. Dolayısıyla gençlik öncülüğü tezinin güçlü yaşamsallaşmasının bir tek yolu, bütün Kürt gençliğini kapsayacak düzeyde devrimci demokratik ilkeler temelinde, özgürlük mücadelemizi büyük özgürlük tutkulusu olan gençliğin dinamizmini içine katacak şekilde gelişecek bir gençlik hareketi olacağı tartışmasız bir doğrudur.

Bu noktada “mücadelenin ve örgütlenmenin her alanında gençler var; gençler çalışmanın içindeler ve aktif yer alıyorlar, değişik örgütlenmelerde bulunuyorlar; dolayısıyla bir gençlik hareketimiz var, gençler öncülük görevlerini bu şekilde yerine getiriyorlar” biçimindeki bir yanılgıya düşmemek gerekir. Köleler de bütün görevleri yürüttüler, ama yaşananlar hiçbir zaman kölelerin sahip olduğu bir gelişme olarak tanımlanmadı. Dolayısıyla belki yerinde bir benzetme olmayabilir, ama yanılgıyı net olarak gösterebilmek açısından bu gerekiyor. 20. yüzyılın iki büyük savaşında dünyanın bütün halkları ve emekçileri siperlere götürüldüler ve savaştırıldılar; ama ordunun emekçilerden oluşması, savaşın emperyalist bir yağma savaşı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmadı, bu savaşları bir emekçi savaşı yapmadı. Demek

"Apoculuğun bir gençlik hareketi olduğu tezi sadece bir iddia değil, tarihsel olarak yaşanmış bir gerçekliktir. Hareketin gelişimine paralel olarak değişik örgütlenmeler ile gençlik bu mücadeleye aktif olarak katılmış, devrimci direniş mücadelesinin görev ve sorumluluklarını omuzlamış, ulusal diriliş devriminin başarılmasında, demokrasi ve özgürlük devriminin geliştirilmesinde en etkin katılımla büyük bir rol oynamıştır."

ki, gençlerin şu veya bu biçimde mücadele ve hareket içinde yer alıyor olmaları da gençliğin mücadeleye katıldığı, bu mücadeleye öncülük ettiği ve bir gençlik hareketinin olduğu anlamına gelmiyor. Gençlik hareketinin yön verdiği ve öncülük ettiği, gençliğe ait olan, gençliğe özgü olan o temiz ruhu, yüce özlemi, müthiş enerji ve dinamizmi harekete geçirip demokrasi ve özgürlük mücadelesine katan bir düzeyi ortaya çıkarmamız gerekiyor. İşte bu, orada burada gençlerin çalışmaya katılması değil de, gençliğin örgütlenerek bu işe katılması, örgütlü bir gençlik hareketinin yaratılması, doğru olan ve gençlik öncülüğünü yerine getirecek olan tutum olmaktadır.

Bu bakımdan bu kongremizin geçmişteki zayıf ve yetersiz yaklaşımları oldukça derin bir özeleştirisel yaklaşımla ele alıp sorgulayarak olumlulukları benimserken, olumsuzluklardan da doğru dersleri çıkartarak böyle bir düzeltmeyi güçlü bir biçimde yapması gerekmektedir. Ancak gençlik öncülüğünün bütün Kürdistan'ı kapsayacak, Kürt ulusal demokratik hareketinin her alanında yer edinebilecek, her yerdeki Kürt gençliğine ulaşabilecek, güçlü bir biçimde örgütlenmiş, devrimci, demokratik ve özgürlükçü ilkelerle donatılmış bir gençlik hareketi anlamına geldiği; gençlik öncülüğünün ancak böyle bir hareketle sağlanacağı kesindir.

Gençliğin kendi rengiyle özgürlük ve demokrasi hareketine katılması gerektiği; kendi programı, ilkeleri ve tarzıyla ortaya çıkarak, bunu kendini örgütlemiş bir biçimde pratikleştirerek öncülük görevini yerine getirebileceği tartışmasızdır. Dolayısıyla bu kongre, demokrasi ve özgürlük hareketimizin en çok ihtiyaç duyduğu, güncel olarak demokratik serhildan hareketimizin hamlesel düzeyde gelişmesinin büyük ihtiyacı haline gelen ve gelişmede zorlanmasının nedeni olan güçlü bir özgür gençlik hareketinin yaratılmasına çalışacak; programı, örgüt yapısı ve yönetimiyle, her şeyden önce de büyük bir heyecan, moral, coşku ve teşvik edicilik temelinde gençliği mücadeleye seferber etmesiyle böyle bir eksikliği giderecek; hareketimizin ihtiyaç duyduğu örgütsel öncülüğün eksik kalan bir ayağının güçlü bir biçimde tamamlanmasını sağlayacaktır.

Değerli yoldaşlar

Şimdiki durumu anlamak ve belirttiğimiz hususları daha gerçekçi tartışıp çözümler üretebilmek açısından, Apocu hareketin otuz yıllık tarihinin sağlam derslerini irdelemek önemli ve gereklidir. Şimdi yaşanan kısmi belirsizlik, hatta belli ölçüde kaos diyebileceğimiz durum her zaman varolmamıştır ve bir kader değildir. Aslında bu yetersiz yaklaşımlar ve bazı yanılgıların ortaya çıkardığı bir sonuçtur; dolayısıyla kesinlikle giderilemeyecek bir durum değildir. Hareketimizin tarihine kısa bir bakış bile gerçeğin ne olduğu, dolayısıyla gençlik hareketi, örgütlenmesi, çalışması ve mücadelesine şimdi nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda bize gerekli ipuçlarını verebilecek niteliktedir. Her zaman şunu söylüyoruz: Apocu hareket bir gençlik hareketi olmuştur. Bu her şeyde böyledir. Bu hareket gençlerin kurduğu harekettir, gençliğin yürüttüğü harekettir. Bunlar maddi gerçeklerdir. Bununla birlikte ruh olarak, amaçlar olarak, yaşam ölçüleri olarak, eylem gücü ve dinamizmi olarak gençlik özellikleri ile donanmış; tamamen gençlik özelliklerini kendisine tarz ve ilke edinmiş bir harekettir. Bunlar da doğrudur.

Hareketimizin programı gençlik hedefleriyle doludur. İdeolojik yaklaşımı, yaşam ölçüleri ve o temiz, saf, paylaşımcı ve özgürlüğe aşık yaşam ölçüleri tümüyle gençlik ölçüleriyle doludur. Bunlar Apocu hareketin her zaman bir gençlik hareketi olduğu tezinin gerçek olduğunu gösteren olgulardır. Ama bunun ötesinde de bazı gerçekler var. Apocu hareketin örgütsel yapısı da bir gençlik örgütlenmesidir. Onun bu yanına şimdiye kadar çok vurgu yapılmamıştır. Halbuki, bir ideolojik eğilim, gençlik gruplaşması olarak gelişmiştir.

Şu tanım her zaman Apocu hareketin doğuşu açısından söylenmiştir: İdeolojik gençlik grubu dönemi, eğilim olarak bir ideolojik yapılanma gelişirken, örgütsel şekillenme ve gruplaşma tamamen gençliğe (öğrenci gençliğe, aydın gençliğe) dayanmıştır. Apocu ideolojik eğilimi doğuran, gruplaşmayı yaratan bir başka sınıf veya kesim değil, tamamen gençlik olmuştur. Ardından ilk örgütsel adımlar da gençlik örgütlenmesi olarak atılmıştır. Şimdi eğer bir gençlik örgütü kuracaksak, bunun doğuşunu '77'de kurulan Devrimci Gençlik Birliği'ne dayandırmak gerekir. Daha parti ve ordu olmadan, herhangi bir örgütsel yapıya kavuşmadan, resmi olarak kurulan Apocu hareketin kendisini örgütsel olarak şekillendirdiği ve kimlik kazandırdığı ilk yapılanma, Devrimci Gençlik Birliği'dir. Gençlik grubu olmak genel kavramından, Devrimci Gençlik Birliği gibi bir örgütsel kimliğe geçiş yaşanmıştır. Partileşme süreci böyle bir gençlik örgütlenmesine ve mücadelesine dayalı olarak gelişmiştir.

1980'lerle birlikte gelişen gerillalaşma sürecini biliyoruz. Burada ikinci bir olgu olarak gerillanın başlı başına bir gençlik örgütü olduğunu, gençliğin en dinamik ve en mücadeleci kesimlerinin oluşturduğu sıkı bir çekirdek gençlik örgütü olduğu gerçeğini de vurgulamamız gerekiyor. Bu da önemli bir olgudur. Fakat ne yazık ki zaman zaman bu gerçek gözden kaçırılmakta, büyük önemine gerekli vurgular yapılamamaktadır. Halbuki, bu vurguyu yapamamak büyük bir yanlışlık olur ve bizi bir sapmaya götürebilir. İnkarcılığın zemini olur.

Bunlarla birlikte hareketimizin kitleselleştiği ve cephesel açılımı yaşadığı dönemde, diğer kesimlerin de örgütlenmesine paralel olarak, hatta onlardan daha önce daha güçlü örgütsel adımı atan yine gençlik oldu. '87 yılı yazından itibaren yurtdışında yapılan kongrelerle Kürdistan Gençlik Birliği'nin örgütsel kuruluşu resmen gerçekleştirildi. Bu bir yurtdışı örgütü değildi. Kongresinin Avrupa'da yapılmış olması, içinde bulunulan mücadele sürecinin bir gereğiydi. Yoksa '87'de kurulan Gençler Birliği, sadece bir Avrupa gençlik örgütü ya da yurtdışı örgütü değildi; bütün Kürdistan'ı kapsayan bir gençlik birliğinin örgütlenmesi hareketiydi. Onun Avrupa kolu kendisini ayrıca tanımlayıp örgütlemiş, kendine özgü programını ve çalışma ilkelerini ortaya çıkarmıştı. Nitekim gerillanın gelişimi temelinde '90'larla birlikte serhildan devreye girdikçe gençliğin aktifleşmesi, kadınlarla birlikte gençliğin serhildan gücü olarak ortaya çıkması, YCK'nin Türkiye metropollerinde ve kuzey Kürdistan'da örgütsel yapı kazanmasına yol açtı. Yine Kürdistan'ın diğer parçalarını da etkiledi. '90'ların başında gelişen serhildan hareketinde böyle bir örgütlülüğün yeri oldu. Uluslararası komployaya karşı fedai çizgisinde gelişen halk direnişinde yine öncülük konumunda olan gençliğin YCK biçimindeki örgütsel yapısı önemli rol oynadı. Uluslararası gericiliğin topyekün saldırılarına ve daha sonra uluslararası komployaya karşı halkın fedai direnişine gençlik öncülük etti. Bunu da Gençlik Birliği biçimindeki örgütlülüğü ile yaptı.

Açıkça görülüyor ki, hareketimizin ve mücadelemizin gelişiminin her aşamasında gençliğin etkin bir katılımı var, öncülük düzeyinde yeri var. Ama bu katılım ve öncülük aynı zamanda örgütlülük temelinde oluyor; bir gençlik örgütlülüğüne dayanıyor. Başka alanlarda örgütlenme yokken, hareket kendisini öncelikle bir gençlik örgütü olarak tanımlıyor. İlk kimliğini Devrimci Gençlik Birliği biçiminde alıyor. Bu önemli bir durumdur ve doğru anlaşılması gerekiyor.

Demek ki, Apoculuğun bir gençlik hareketi olduğu tezi sadece bir iddia değil, tarihsel olarak yaşanmış bir gerçekliktir. Hareketin gelişimine paralel olarak değişik örgütlenmeler ile gençlik bu mücadeleye aktif olarak katılmış, devrimci direniş mücadelesinin görev ve sorumluluklarını omuzlamış, ulusal diriliş devriminin başarılmasında, demokrasi ve özgürlük devriminin geliştirilmesinde en etkin katılımla büyük bir rol oynamıştır. Sorun aslında biraz stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecinde ortaya çıktı. Gençliğin bu kadar net ve belirgin olan örgütsel yapısı, öncülüğü ve katılımı böyle bir süreçte muğlaklaştırıldı; netliğini kaybetti. Hareketimizin yönetiminin yaşadığı zorluklar, çalışma üzerinde tam hakim olamaması, gençliğin örgütsel yapısının da gerçekten eleştirilmesi gereken zayıflıklar taşıması, bu muğlaklığı ve giderek gençliği etkisizleştiren sonuçları ortaya çıkardı. Yeni strateji içerisinde gençlik hareketinin durumu doğru bir biçimde tanımlanamadı. Halbuki, daha başından VII. Kongrede kadın ve gençlik demokratik siyasal mücadelenin öncüsü olarak tanımlanmıştı. Demokrasi ve özgürlük devriminin stratejik yapılanmasında kadın ve gençlik kesimi öncü kesim olarak ortaya konmuştu.

Burada kadın güçlü örgütlenmelerle, partisel düzeyde örgütlenmeler yaratarak kendi öncülüğünü gerçekleştirmede ısrarlı olurken, çok zorlansa da böyle bir örgütsel arayışta sonuna kadar ısrarlı ve kararlı olmasına rağmen, gençlik benzer yaklaşımı gösteremedi, görev ve sorumluluklarına tam sahip çıkamadı. Burada ciddi bir zayıflık var ve bu zayıflığın mutlaka görülmesi gerekir. Gençlik, demokrasi ve özgürlük mücadelesine öncülük edecek bir gençlik hareketini ve örgütlülüğünü yaratacağı yerde, kendisini gittikçe daraltan, örgütlerini tasfiye eden, düzenin varolan örgütsel yapısı ve yaşamı içine giren bir süreci yaşadı. Bu bir erime, kendine ait özgünlüğünü kaybetme süreciydi; gençlik hareketinin her zaman ve her koşulda kendi özgünlüğünü geliştirmesini içerecek bağımsız ve özgür yapısını kaybetme durumuydu.

Neden böyle oldu? Bu kadar büyük mücadelenin ardından örgütsel yapılanmalar gelişmiş olmasına rağmen, buna dayanan bir hareket niye böyle bir durumu yaşadı? Demek ki yaklaşım yetersizlikleri var 12 Eylül sürecinin gençlikte ortaya çıkardığı büyük tahribatlar var; ideolojisizleştirme, düşüncesizleştirme, örgütsüzleştirme, bireyci bir temelde 12 Eylül düzeninin yozlaştırıcı ve tüketici özelliklerinin yoğun bir biçimde etkilemesi gerçeği var. Bunları görmemiz gerekir. Bu nedenle sürecin doğru anlaşılmaması ortaya çıkmıştır. Süreci anlamak üzere büyük arayış ve tartışma olmamış; yanlışlıklar yapılsa bile, yine de gençliğin iradesini temsil eden örgütlülüğünden taviz vermeksizin bunu ayakta tutup geliştirmede ve bağımsız gençlik hareketini mutlaka var etmede büyük ısrar gösterilememiştir. Bunun gerçekçi bir biçimde eleştirisi ve özeleştirisi yapılmak, doğru çözümlenerek anlaşılmak ve derslerı çıkartılmak durumundadır.

YCK, Devrimci Gençlik Birliği'nden başlamak üzere, gerillaya dayalı olarak serhildanda da on yıllık bir pratiğe sahipken, bu geçen üç dört yıl içerisinde tasfiye edilmiştir. Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde resmen dağıtılmış, başta öğrenci gençlik olmak üzere, gençliğin bütün hareketi oligarşik sistemin yasalarına terk edilmiştir. Bu yasal düzen içerisinde hareket eden güçler, gençliğin istek ve ihtiyaçlarını karşılayamayınca ve gençlik dinamizmine gerekli cevabı veremeyince, bu defa şikayet etme ortaya çıkmıştır. 'Filan yönetici şöyle, filan örgüt böyle' denilmiş, böylece sadece yakınılmıştır. Halbuki, büyük gençlik dinamizmini bu örgütlerin ve onların yöneticilerinin karşılayamayacağı açıktır. Hata onlarda değil, kendini onlara teslim eden ya da kendi kaderini onların eline veren, kendini onlarla sınırlayan gençliğin yaklaşımındadır.

İyi biliyoruz ki, YCK bu dönemde bütün alanlardan tasfiye edilip sadece bir Avrupa örgütü haline getirildi. O da içinde kızların yer almadığı, sadece genç erkeklerden oluşan bir örgüte dönüştürüldü. Bunun ne kadar hatalı bir durum olduğunu, daha sonra serhildan hareketini hamlesel düzeyde geliştirme çabalarına girerken gençliğin buna öncülük edememesinde gördük. Serhildan hareketi zorlandı, gelişemedi, istendiği çizgide yürüyemedi. Bunun baş nedeninin serhildan hareketinin öncüsü olması gereken güçlü, örgütlü, bağımsız bir gençlik hareketinin olmaması olduğu şimdi net olarak ortaya çıktı. Eğer bugün inkarcı oligarşik sistemi parçalayacak bir büyük serhildan mücadelesi yoksa, bunda en temel neden örgütlü bir gençlik hareketinin olmamasıdır. Çünkü buna öncülük edecek, bunun kadrosunu yetiştirecek, bunun cesaretini ve fedakarlığını verecek olan gençlik hareketinin kendisidir. Oysa ortada böyle bir gençlik hareketi yoktur. Eğer bugün oligarşik gericilik Özgür kadın hareketine bu kadar vahşice saldırabiliyor ise, bunda da örgütlü bir gençlik hareketinin olmaması temel bir etken oluyor. Tamamlanamamış, sınırlı kalmış kadın öncülüğü, gericiliğin saldırılarına hedef oluyor, daha fazla saldırılara maruz kalıyor ve demokratik serhildan hareketimizi geliştirmekte zorlanıyor.

Değerli yoldaşlar

Bu kısa tarihsel bakış açısı da bize gösteriyor ki, birkaç yıldır yaşadığımız durum, olması gerekenle çelişkilidir, terstir ve bir özeleştiriyle düzeltilmesi gerekiyor. Bu her zaman varolan bir durum da değil, geçen birkaç yılda yaşadığımız bir yanılgıdır; daha öncesinde hareketin gelişim mantığına ve gençliğin buna katılımına da uygun değildir. Şimdi bu kongreyle bu hatanın gerçek temellerde düzeltilmesi, mücadelenin yaşadığı temel yetersizliğin bu biçimde giderilmesi gerekmektedir. Kongremizin büyük önemi, bize büyük heyecan, umut ve güven vermesi buradan gelmektedir.

Bu çerçevede geçmişin olumlu ve olumsuz pratiğinin doğru ölçülerde değerlendirilip derslerini özümseyerek, yine yeni stratejik çizgimizin içinde gençlik hareketinin yerini doğru tanımlayarak, bu kongrenin gençlik için yeni bir çıkış, bir başlangıç oluşturması, dolayısıyla demokratik serhildan hareketimizde güçlü bir hamlenin başlatıcısı olması gerekli ve bize en yaraşır olanıdır. Bu, görevlerimizin doğru ve yeterli biçimde yerine getirilmesi olacaktır. Bu anlamda gençlik hareketinin demokrasi ve özgürlük mücadelemiz içerisindeki yeri ve rolü doğru bir biçimde tanımlanacak; buna uygun biçimde ve bu rolünü başarıyla yerine getirecek şekilde görev ve sorunluluklarına sahip çıkıp yürüten bir devrimci demokratik gençlik hareketi, ulusal düzeyde güçlü bir biçimde yeniden örgütlenecektir. Daha doğrusu, geçmişte varolan örgütlülük, geçen birkaç yıl içerisinde yaşadığı zayıflıklardan, hatalardan kurtarılarak ve yeniden yapılandırılarak, dönem görevlerini başarıyla yerine getirecek ve stratejik öncülüğü yürütecek bir düzeye ulaştırılacaktır. Bu noktada gençlik hareketinin mücadelenin ve çalışmanın bütün alanlarında öncü düzeyinde katılım gösterme ve temel rol oynama görevi vardır.

Bu noktada da bazı yanılgılar yaşanmaktadır. Gençliği bazı alanlarda çalışan, bazı alanlarda ise yeri ve rolü olmayan bir hareket olarak görmek yanlıştır. Gençlikten kaynaklansa veya dıştan gençliğe empoze edilse de, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bütününün içinde gençliğin öncü düzeyinde rol oynaması gereklidir. Bu bakımdan gençlik hareketinin mücadeledeki yerinin doğru tanımlanması da bu kongrede mutlaka yapılmalıdır. Öncelikle düşünce üretimi ve ideolojik mücadele yürütmede gençliğin önemli bir yeri vardır. Gençlik toplumun en dinamik ve en aydın kesimidir. Dolayısıyla halka yol verecek, halka doğruları öğretecek, yeni demokrasi ve özgürlük düşüncelerini üretmekle görevli olan güç de gençliktir. Bu temelde güçlü bir teorik donanımının olması, bunun için gerektiği kadar inceleme ve araştırma yapması ve bir tartışma yürütmesi gereklidir. Eğitim ve tartışma, gençliğin ve özellikle öğrenci gençliğin temel karakteridir. Her genç militan, gençlik hareketinin bütün üyeleri güçlü bir ideolojik donanıma sahip olmak, bir düşünce gücü olmak durumundadır. Öğrenci gençliğin karakteri böyledir. O yapmazsa, böyle bir durumu kimse yapamaz.

Oysa bundan kaçınmanın olduğu, bu durumun zayıf yaşandığı görülüyor. Yetersiz bir tartışma var. Hatta şöyle söyleniyor: 'Gençtirler, anlamazlar, bilemezler, okuyamazlar, eğitim yapamazlar' deniliyor; 'bunlar ağır teorik sorunlardır, gençler anlamaz' denilerek bundan uzak tutuluyor. Dıştan böyle düşünceler var, gençlik içinde bunu kabul eden düşünceler var. Özellikle öğrenci gençlikte bir gerilik yaşanıyor. Bu geriliğin kesinlikle mahkum edilmesi ve aşılması gereklidir. Üniversitede ve lisede okuyan genç beyinler bir şey bilemezlerse, başka kim bilebilir? Bu soruya doğru cevap vermek gerekiyor.

O bakımdan düzenin, yani emperyalizmin empoze ettiği ideolojisizleştirme ve düşüncesizleştirme durumunu reddetmek lazım. Bütün bu yaklaşımların altında süper sermayenin politik yaklaşımları yatıyor. Bu doğrultuda planlı bir politika yürütülüyor. Bu gerçeği görerek, gençlik hareketini onu reddeden, ona karşı çıkan, tersine büyük düşünce gücü olduğu kadar bir tartışma ve ideolojik mücadele gücü haline getirmek de temel bir görevdir. Bununla bağlı olarak, propaganda ve ajitasyon çalışmasında gençliğe önemli rol düşmektedir. Doğru düşünceleri üretmek, tartışmak ve teorik dağarcığı geliştirmekle birlikte, bunu propaganda edip halka taşırmak, yazılı ve özellikle de sözlü olarak her yerde her türlü halk kitlesine ulaşıp doğru, özgürlükçü, demokratik, devrimci düşünceleri bu insanlara götürerek onları eğitmek herkesten çok gençlik hareketinin görevidir. Gençlik örgütü bunu yapmak zorundadır. Başka hiçbir kesim gençlik kadar, özellikle öğrenci gençlik kadar geniş ve etkileyici bir biçimde böyle bir görevi yerine getiremez.

Şunu söylemekte yarar var: Kürtçe dil eğitimi konusunda yasa da çıktı. Bir süredir hareketimiz, Kürtçe'nin okunup öğrenilmesi yönünde çalışma yürütmeye ve bunun örgütlenmesini geliştirmeye çalışıyor. Oysa bu iş herkesten çok ve en başta gençlik örgütünün görevi olmalıydı. Gençlik hareketinin öğrenci kolu bunu yapabilirdi. Kısa süreli bir kursun ardından, yüzlerce genç Kürdistan köylerine, kasabalarına, mahalleleri-

"Gençtirler, anlamazlar, bilemezler, okuyamazlar, eğitim yapamazlar" deniliyor; 'bunlar ağır teorik sorunlardır, gençler anlamaz' denilerek bundan uzak tutuluyor. Dıştan böyle düşünceler var, gençlik içinde bunu kabul eden düşünceler var. Özellikle öğrenci gençlikte bir gerilik yaşanıyor. Bu geriliğin kesinlikle mahkum edilmesi ve aşılması gereklidir. Üniversitede ve lisede okuyan genç beyinler bir şey bilemezlerse, başka kim bilebilir?"

ne giderek kurslar oluşturabilir, yüzlerce, binlerce insanı Kürtçe okuma yazma kurslarında toplayabilir; bu temelde hem Kürtçe'nin öğrenilmesini sağlayabilir hem halkı örgütleyebilir; hem de oligarşiyi oldukça zorlayabilirdi. Nitekim bu kararlar uygulanmadı. Biz uygulamasını devletten bekledik, halbuki, kendimiz de uygulamasını yapmadık. Başkalarını eleştirmeden önce, kendi özeleştirimizi vermemiz gerekiyor. Uygulama karşısında oligarşinin nasıl tutum takınacağını açığa çıkartamadık. Halbuki, böyle bir pratik ikiyüzlü, sahtekar yaklaşımları açığa çıkartabilir ve daha çok teşhir edebilirdi; bir dil öğrenimi gibi eğitim olmaktan öteye, güçlü bir siyasi mücadele ve örgütsel çalışma haline gelebilirdi. Gençlik örgütümüzün olmaması, onun propaganda, eğitim ve ideolojik mücadele görevlerine sahip çıkmaması, bizi böyle bir güçlü taktik çalışmadan yoksun bırakmıştır.

Diğer bir husus olarak, gençliğin örgütsel öncülükteki rolünü görmemiz gerekiyor. Gençlik hareketi demokratik serhildanın öncüsü olduğu, dolayısıyla demokrasi ve özgürlük mücadelesine öncülük ettiği gibi, aynı zamanda gençlik hareketinin büyük tartışma ve pratik içerisinde yaratacağı güçlü kadrosal gelişme, hareketimizin diğer alanlardaki kadro ihtiyacını da karşılayacak en temel okul olmalıydı. Gençlik örgütü demokrasi ve özgürlük hareketimizin diğer bütün alanları için bir kadro yetiştirme okulu gibi olmak durumundadır. Misyonu ve görevi budur. Nitekim nereden bakılırsa bakılsın, doğrunun bu olduğu ortadadır. Böyle olmaması, bir gençlik örgütüne sahip olamayışımız ve dolayısıyla gençlik hareketi gibi bir kadro okulundan insanları geçiremeyişimiz, bizi kadro sıkıntısı ile yüz yüze getirmektedir. Bunun da gençlik örgütlenmesi ile bağını görüp, buna uygun bir örgütsel yapı ve çalışma programı ortaya çıkarmak gereklidir.

Başka bir olgu da gençlik-gerilla ilişkisidir. Gençlik hareketi ve örgütlülüğü ile gerilla arasındaki bağı doğru tanımlamak gerekiyor. Önce de belirttik: Gerilla, gençlik örgütünün en disiplinli, en vurucu çekirdeğidir. Bunu böyle tanımlamak gerekiyor. Gerillayı gençlik örgütünün bir parçası olarak görmek gerekiyor. Bu şuna yol açar: Birincisi, gençlik örgütü ve mücadelesi gerilla ile çok sıkı bağlantılıdır. Serhildana öncülük etmesi de ancak böyle mümkün olur. İkincisi, gerillayı büyütmek, donatmak, herkesten fazla gençlik örgütünün görevidir. Nitekim bütün çabalarımıza karşılık, çok güçlü bir katılım isteğinin yaşanmasına rağmen, örgütsel yetersizlik nedeniyle gerillanın bu geçen süreçte büyütülmesi çok zayıf kalmıştır. Bunda elbette bütün örgütümüz sorumludur.

Gerillayı büyütmek şunun ya da bunun değil, herkesin görevidir; ben yurtseverim demokratım devrimciyim özgürlükçüyüm bu hareketin kadrosu değil sempatizanıyım diyen herkesin görevidir. Ama herkesten fazla da gençlik örgütünün görevidir. Bir gençlik örgütümüzün olmaması; bütün istemlerimiz ve planlamamıza rağmen, yine katılmak isteyen on binlerce genç kız ve erkek bulunduğu halde, katılımın yeterli kılınamamasına ve gerillanın istendiği gibi büyütülememesine yol açmıştır. Bu bir tehlike oluşturuyor. Bunun giderilmesi gereklidir. Dolayısıyla gençliğin gerilla ile ilişkisinin doğru anlaşılması, gençlik örgütünün gerillaya sahip çıkması, gerilla ile omuz omuza olması, gerillayı büyütme görevini önüne temel görev olarak koyması gereklidir. Kongreye ne kadar gerilla temsilcisinin katıldığını bilemiyoruz; ama eğer katılamamışsa, bu da bir yanlışlıktan kaynaklanmıştır ve düzeltilmesi gerekmektedir. Bu konularda acemiyiz, dar yaklaşıyoruz. İnanıyoruz ve umut ediyoruz ki, bu kongre bütün yetersizleri ve darlıkları aştıracak temel bir platform olacaktır.

Başka bir husus olarak, serhildan-gençlik ilişkisi zaten en çok vurgulanan bir husustur. Gençlik örgütü serhildanın öncüsüdür. Örgütlü yapısı ile, halkı etkileme durumu ile, eylem çizgisi ile bu görevini yapmak zorundadır. Sadece kendini örgütleyip öncülük ederek değil, kitleleri serhildan için örgütleyerek, eğiterek ve seferber ederek

de gençlik örgütü serhildanı geliştirmeli, halk serhildanında örgütlü öncülük görevini başarıyla yerine getirmelidir. Nitekim demokratik serhildan hareketimizin istendiği düzeyde gelişmemesinin, zayıf kalmasının ve oligarşik sistemi parçalayacak bir güce ulaşmamasının en temel nedeni, örgütsel öncülükteki zayıflık olmuştur. Yoksa halk güçlü bir potansiyelle katılıyor. Her türlü fedakarlığı ve cesareti gösteriyor, bütün imkanlarını veriyor. Ortam çok uygundur. Eksiklik kesinlikle öncülüktedir. Örgütlü öncülük zayıftır. Bunda da serhildan örgütümüzün, öncü örgütümüzün oluşamaması bir rol oynadığı gibi, onun güçlü parçası olan gençlik örgütünün olmaması da temel rollerden birisini oynuyor.

Son olarak kültür-sanat-edebiyat hareketinde gençliğin rolünü görmek gerekir. Bunların da yeni stratejik çalışmamızda önemli bir yeri vardır. Gençlik örgütünün bu alanda da rol oynaması, kültür-sanat hareketimizin gelişmesi için katkılar sunması, genç sanatçılar ve edebiyatçılar yetiştirmesi, kültür-sanat hareketine büyük destek vermesi gereklidir.

Değerli yoldaşlar

Programla çok daha temel ilkeler biçiminde belirlenecek olan bu büyük görevleri yerine getirecek, kendisine gerçekten özgür gençlik hareketi dedirtecek bir gençlik örgütlülüğü nasıl olmalıdır? Kuşkusuz bu kongre buna da net ve kesin yanıtlar verecektir. Bizce bu konuda da dar yaklaşım içinde olunmaması gereği vardır. Kesinlikle ulusal düzeyde, bütün Kürdistan parçalarını ve yurtdışındaki Kürt gençliğini kapsayan bir gençlik hareketi ve örgütlülüğüne ihtiyaç vardır. Bu anlamda değiştirilebileceği gibi, Kürdistan Gençler Birliği (YCK) ismi de böyle bir kapsamda ele alınabilir ve yürütülebilir. Bütün Kürt gençliğinin örgütsel temsilcisi olarak Kürdistan Gençler Birliği kendisini örgütleyip yürütmeli ve her alandaki Kürt gençliğine ulaşmayı hedeflemelidir. Programını buna göre oluşturmalı ve böyle bir örgütsel merkezileşme sağlamalıdır. Bütün alanlardaki gençlik örgütlenmelerini ve çalışmaları bir biçimde koordine edecek ve yönlendirecek bir merkezi koordinasyon, hareketimizin genel koordinasyonu ile yakın ilişki ve çalışma içerisinde kendisini örgütleyebilmelidir. Gençler Birliği'nin merkezi temsilciliği olarak hareket etmeli, değişik alanlardaki çalışmaların ihtiyaç duyduğu genç kadroların eğitimi ve görevlendirilmesinde genel koordinasyon ile işbirliği içerisinde bir görev yürütebilmelidir.

Buna bağlı olarak farklı Kürdistan parçalarında, yine yurtdışında YCK ya da başka bir adla anılacak Gençler Birliği'nin örgütlenmesi çok değişik biçimlerde ortaya çıkabilir. Gençler Birliği adına çalışılırken, çeşitli örgütsel yapılar oluşabilir. Yasal düzeyde olur; dernekler biçiminde, birlikler biçiminde, okullar ya da herhangi bir kurs biçiminde, kültür kurumları biçiminde gençlik çalışması kendini örgütlü kılabilir. Bu bakımdan düz ve dar yaklaşmamak gerekiyor. Alta doğru farklı alanların sosyal ve siyasal koşullarını da gözetecek şekilde örgütsel yapıyı genişletme, deyim yerindeyse dal budak salacak şekilde büyütme gereği vardır. Çeşitli isimler altında da faaliyetler yürütülebilir. Ama bütün bunların hepsi YCK'nin program hedeflerine bağlı olmak, YCK'nin politik yönlendirmesine ve perspektiflerine göre hareket etmek durumundadır. YCK bütün bunların toplamından oluşan bir örgüt olabilir. Ama Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Küçük Güney'de, Avrupa'da, BDT'de, Kürt gençliğinin bulunduğu her alanda gençlerin çalışmalara yalnızca katılması değil, gençlik hareketinin ortaya çıkartılması, gençlik örgütlülüğünün yaratılması, gençliğin örgütlü olarak demokrasi ve özgürlük mücadelesine katılması yönünde genel bir karar alıp çalışma yürütmek gereklidir.

Bazı partilerin gençlik kolları biçimindeki yaklaşımlar dar ve yetersizdir. Gençlik, hele hele oligarşik sistem altındaki bir yasal partinin içine sığdırılamaz. Gençlik bizim hareketimizin içine bile sığdırılamıyor. Neredeyse hareketin toplamına gençlik hareketi diyeceğiz. Bu bakımdan gençlik hareketini bir yasal partinin gençlik kolu içine sığdırmaya çalışmak çok dar olur; ısrar edilirse tasfiyeci bir yaklaşım olur. Bir partinin de gençlik kolu olmalı, başka partilerin de olmalıdır; sendikaların, diğer kuruluşların da gençlik kolları olmalıdır. Ama gençliğin bunların dışında okullarda, mahallelerde kendi örgütleri de olmalıdır. Deyim yerindeyse, gençlik kendisini bütün Kürdistan'ı kapsayan en güçlü bir parti gibi örgütleyebilmelidir. Bu bakımdan örgütsel deneyim açısından PJA örgütlenmesinden yararlanılabilir. Gençliğin sorunlarını gündemleştiren, buradan gençlik için genel ideolojik ve siyasi çizgimize uygun olarak program hedefleri belirleyen, kendi örgütsel yapısı, stratejisi ve taktikleri olan bir örgüt düzeyi ortaya çıkmalıdır. Gerçekten de bir parti gibi ideolojik, siyasal, örgütsel ve pratik bütün sorunlarla uğraşan ve mücadelenin her alanında yer alan bir örgüt olarak Gençler Birliği kendisini örgütlemelidir. Adına birlik denilse de, bir parti kadar genişliği, kapsamı olan ve rol oynayan bir konumda olmalıdır. Her alandaki Kürt gençlik örgütlerini, çalışmalarını ve mücadelelerini en üstte birleştiren bir Gençler Birliği olmalıdır.

Bununla birlikte elbette ittifaklar gereklidir. Kadın hareketi nasıl ki komşu halklara en güçlü birliği ve dayanışmayı kurmaya çalışıyor ve bu yönde adımlar atıyorsa, benzer biçimde gençliğin de komşu halkların gençliği ile örgütsel düzeyde en ileri stratejik ilişki ve ittifakları yaratması gereklidir. Türkiye gençliği ile, Arap, Fars ve diğer azınlıklardan gençlik hareketleri ile bölgesel düzeyde en güçlü birlikleri yaratmak, ortak örgütlenme ve mücadelenin yol ve yöntemlerini araştırmak kesinlikle gereklidir. Bu anlamda Kürdistan Gençler Birliği, aynı zamanda kendisini Ortadoğu halklarının gençlik örgütünün çekirdeği konumunda görmelidir. Bu öncü çekirdek diğer halkların gençlik örgütleri ile en güçlü birlik ve ittifakları yaratmalı; bununla da yetinmeyip örgütsüz olan gençliği 'başka halklardandır' diyerek seyretmek yerine, onları örgütlemeye çalışan, örgütlenmelerine güç ve destek veren bir konumda olmalıdır. İlişki, ittifak ve ortak çalışma durumunu bu düzeye kadar çıkartabilmelidir.

Pratikte bunları sağlayacak doğru bir örgüt ve eylem çizgisine sahip olmak da gereklidir. Serhildanın öncüsü olarak en güçlü, en yaratıcı eylem biçimlerini ortaya çıkarmak, bir eylem çizgisi yaratmak, herkesten önce Gençler Birliği'nin görevidir. Bu anlamda geçmiş serhildan pratiğini ciddi biçimde sorgulayarak, eylem çizgisindeki zayıflıkları değerlendirip derslerini çıkartarak, yeni dönemde güçlü bir eylem çizgisi yaratmaya ihtiyaç vardır.

Geçmiş dönemin serhildan kampanyaları parça parça kaldı, kopuk oldu; bir zincirin halkaları gibi birbirine eklenmedi. Her halka doğal sonucuna gidip gerekli sonuçları vermedi. Daldan dala atlar gibi birinden diğerine gidildi ve hepsi parça parça kaldı. Bu da gösteriyor ki, yeterli bir eylem çizgisine sahip değiliz; stratejik anlayışı tam özümsememişiz. Dolayısıyla bir stratejiye bağlı ve onu yürüten taktikler geliştirememişiz. Şimdi bundan kurtulan ve zengin eylem biçimleri içeren bir eylem çizgisi, herkesten önce gençlik örgütü tarafından yaratılmalıdır. Böyle bir eylem çizgisine uygun olarak çok yönlü bir örgüt çalışmasına ihtiyaç vardır. Her alanın koşullarına göre yasal örgütlenilir. Derneklerde olur, birliklerde olur, kültür merkezlerinde olur, birçok yasal biçimle ortaya çıkılabilir. İllegal veya yarı legal örgütler olabilir. Mahallelerde, köylerde gençlik birliği biçiminde meşruiyeti olan, ama mevcut yasalara sığmayan, illegal örgütün farklı alanların somut durumuna göre illegal ya da legal yapılanmalarında yaratıcı olmak, illegal örgüt içinde yasal çalışma yöntemlerini geliştirebilmek gereklidir. Bu konuda düz ve şematik bir yaklaşıma kesinlikle düşmemek gerekiyor. Oldukça canlı ve yaratıcı bir örgütsel yaklaşım içinde olmalıyız.

Yine kadro ve kitle ilişkisini de doğru kurmak gerekiyor. Gençlik örgütlerimiz, yönetim kademeleri profesyonel militanlardan oluşmak zorundadır. Gençlik, militanlaşmaya en açık kesimdir; dolayısıyla kendi görevlerini yerine getirebilmesi için profesyonel militanların yönetiminin geliştirilmesi bir zorunluluktur. Üstte, yönetimler katında bu esas alınırken, alttan tabana doğru yayıldığında sempatizan taraftar kitlesini en geniş bir biçimde tutmak, örgütsel olarak en geniş gençlik kitlesine ulaşmak, örgütlenemeyenleri de gençlik hareketinin düşünce ve eylemi ile etkileyerek zaman zaman harekete katabilen bir düzeyi yaratmak gereklidir. Bu anlamda gençliğin neredeyse tümünü etkileyen, harekete geçiren, yönlendiren, onların beyinlerine, duygularına ve yaşamlarına şu veya bu düzeyde etkide bulunan bir gençlik hareketini kitlesel bir hareket olarak geliştirmeyi başarmak durumundayız.

Değerli yoldaşlar

Görülüyor ki, bağımsız ve örgütlü gençlik hareketi, demokrasi ve özgürlük mücadelemizde temel örgütlenmelerden birisi oluyor; en kapsamlı ve büyük görevlerle yüklü olan örgütlü parçamızı oluşturuyor; hiçbir zaman hafife alamayacağımız, basit karşılayamayacağımız bir örgüt yapısı anlamına geliyor. Bunun derin kavrayışı, sorumlu ve bilinçli yaklaşımı ile bu örgütsel pratik görevleri yerine getireceğimiz kesindir. Kongremiz bu konuda gençlik hareketinde bir yeni başlangıcı, yeniden yapılanma temelinde yeni bir süreci başlatmayı içereceği gibi, demokrasi ve özgürlük hareketimizin yeniden yapılanma sürecinde de önemli bir adım olacak ve önemli bir eksikliği gidermeyi ifade edecektir.

Bu anlamda başarıyla çalışmalarını yürütüp görevlerini yerine getirecek olan bu kongremizin yeniden yapılanma çalışmamızda önemli bir adımı oluşturduğunu daha şimdiden belirtebiliriz. Bu, alınan kararların ve yapılan değerlendirmelerin pratikleştirilmesi ile de somut bir biçimde kendini ortaya çıkartacaktır. Bunu yürütecek gücü, gençliğin Apocu hareket tarafından eğitilen, örgütlendirilen ve bilinçlendirilen Kürt gençlik öncülüğünün gücü vardır. Her şeyden önce güçlü bir tecrübe birikimine sahiptir. 30 yıllık mücadelenin tecrübesi, aslında her şeyden çok gençlik örgüt ve mücadele tecrübesi oluyor. Bunun ortaya çıkardığı büyük birikimler vardır.

Halk serhildana müthiş katılıyor; ortam örgütlenmek ve mücadele etmek için demokrasi ve özgürlük hareketini geliştirmek için her zamankinden daha elverişlidir. Bütün bunları görerek, Gençlik Kongremizin güçlü ve iddialı bir duruş sergileyeceği, başlangıç oluşturacağı ve önüne büyük görevler koyacağı kesindir. Bunu yaratmada büyük iddianın ve güvenin sahibi olacağı ortadadır. Yine bunu başarmak için büyük bir moral güce, heyecana ve coşkuya sahip olacağı kesindir. Temel değerlerimizi bu çerçevede doğru değerlendirerek, onları sıkı sıkıya sahiplenip gerçek güç kaynaklarına dönüştürerek görevlerini başarmak isteyeceği yine temel bir doğrudur. Bu bakımdan Apocu gençliğe sıkı sıkıya sarılarak, Apocu çizginin genç militanları olmada sonuna kadar iddialı, kararlı ve azimli olunacaktır.

Bu, büyük bir güçtür; her zaman, her yerde, herkesi başarıya götürecek bir güçtür. Yine gerilla gibi çok iyi örgütlenmiş bir kola sahiptir. Öyle ki, bu kol varoldukça, Kürdistan Gençler Birliği her zaman sadece Ortadoğu'ya değil, dünyaya istediğini yaptıracak güçte bir örgüt olacaktır. Şimdi bu temelde ortaya çıkmış on binden fazla şehitler ordumuz vardır. Bu ordu herkesten çok bir gençlik ordusudur. Unutmayalım ki şehitlerimiz, gençlik ruhu ve ülküsü ile şehit düştüler. Onların yüzde 95'i de gençlik çağında şehit düştü. Bunların hepsi birer gençlik sembolüdürler; gençlik örgütümüze ve hareketimize yön veren temel kuvvetlerdir. Bütün şehitlerimi; Mazlumları, Kemalleri, Agitleri, Zilanları, Beritanları kendine örnek alarak, Onları sembol seçerek, gençlik mücadelesi içerisinde sembol olarak belirlediği Hüseyinleri, Fıratları, mücadelemiz içerisinde gerçekten de büyük rol oynamış yoldaşları kendine rehber yaparak ve sembol haline getirerek gelişme yaratacakları ortadadır. Şunu kabul etmemiz ve sonuna kadar inanmamız gerekir ki, böyle büyük değerlere sahip olan bir hareket yenilmezdir ve zaferi garantilemiş demektir. Yeter ki bunları iyi anlasın, iyi özümsesin, doğru bağlansın, kendini bunlar temelinde doğru bir yaşam ve çalışma tarzına kavuştursun. O zaman önüne koyup da başaramayacağı hiçbir görev olamaz.

Böyle bir yaklaşımla Gençler Birliğimizin kendisini bu kongrede güçlü bir biçimde yenileyip yeniden başlangıç yapacağına olan inancımızla kongreyi bir kere daha selamlıyor, mücadelemizde kalıcı etkiler yapacak ve büyük bir çıkış oluşturacak çalışmalar yapacağı dileği ve istemiyle tüm kongre platformuna üstün başarılar diliyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

Başkan Apo'nun Atina Mahkemesi'ne sunduğu savunma

ÖZGÜR İNSAN SAVUNMASI -III-

Tarih yalnız ibretlik bir ayna değil yaşadığımız gerçekliğin kendisiydi

c- Yeni paradigma ile olgulara bakıldığında büyük bir farkı görmek mümkündür. Slogancı ve şematik düzeyi aşmamış sözün gücünü epey yitirdiği, pratik yaşamın kendiliğindenliğe kaydığı durgun ve anlamsız bir duruş sergileniyordu. Hemen her dünya görüşündeki köklü dönüşümlerin yol açtığı değişimlerin bir benzeri söz konusudur. Daha önceki zihniyetin anlam vermediği birçok gelişme adeta düşünce dünyama sağanak gibi yağıyordu. Duygu düzeyi düşmüş veya gelişmemiş kuru mantık yerine, ***söz, anlam, olgu*** arasındaki diyalektik çok canlı bir dünya sunuyordu. Neredeyse taşların bile bir aklı var, çok yavaş da olsa bu akıl, yasa özelliklerine göre yürüyordu. Doğa ve toplum arasındaki farklılıklar ve bağlılıklar büyük heyecan veriyordu. 20 milyar sanılan evren tarihini insanda gözlemek, aslında 60-70 yıllık ömrün izafiliğini de ortaya koyuyordu. Bu tür zaman saymalar yerine, önemli olanın anlam zamanı olduğu, ne kadar anladıysan o kadar yaşadığın gibi bir sonuç da çıkarmak mümkün oluyordu. Bu paradigma ile nereye, hangi olguya ne zaman bakılsa büyük bir anlam zenginliğini getiriyordu. Daha önceki bakış açılarıyla kıyaslanmaz bir üstünlük taşıyordu. Artık günümüzle tarih, tarihle gelecek arasında bağ kurmak çok daha gerçekçiydi. Tarihten kopmayla hiçbir şeyin doğru tanımlanamayacağı, dolayısıyla sağlıklı bir dönüşümün görülemeyeceği açıktı. Tarih yalnız ibretlik bir ayna değil, yaşadığımız gerçekliğin kendisiydi. Eskiyi kolay reddetmenin gerçeği kaybetmek anlamına geldiği, her şeyi geleceğe saklamanın yaşayan gerçekliği hayallere terk etmek olduğu netçe anlaşılıyordu. Dün, bugün, gelecek arasında pek uzun bir mesafe ve zaman olmadığını, olsa da büyük bir değişme anlamına gelmediğini görmek daha gerçekçi, yaşanılan ana daha saygılı olmayı dayatıyordu.

Paradigmanın yol açtığı bir önemli düşünce değişikliği de, çağa tam damgasını vuran Avrupa uygarlığına ve devlet merkezli ütopyalara dalmanın özgürlük getirmesi şurada kalsın, kendine saygıyı bile kaybettirdiğiydi. Yaşanılan birçok değer alt üst oluyor, tersine bir doğrulma mantığı gelişiyordu. Tüm insani yetenekleri, temelinde Avrupa'nın damgasını vurduğu ve devletin çekim merkezini teşkil ettiği kavram ve kuramlara doğru seferber etmek, ilerleme ve özgürlük kazanımı değildi; kendi toplum geleneğini küçük görerek, başından itibaren bir teslimiyet konumuna düşmek demekti. Uygarlıklar farkını görememek, özgücünü yitirmek, sentez yerine ya karşıtlık ya da ona mahkum olmaya götürüyordu. Yeni paradigma ile Avrupa uygarlığıyla sentez arama ve keskin devlet çekiciliği kadar zıtlığına düşmeden, siyasal, sosyal ve ekonomik modeller kurmak mümkündü. Avrupa ve devlet merkezli düşünceden kopuş, her şeyin sonu olmadığı gibi, yeni bir yaratıcılık sürecine de yol veriyordu.

Bu zihniyetle dünün siyaset ve ulusal sorunlarına baktığımızda, ne kadar kısır kalındığı ortaya çıkıyordu. Devletçilik, ulusallık, savaş, sınıf, parti gibi toplumsal kavramların pek gerçekçi olmadığı ve ağır dogmatik yaklaşımlara yol açtığı görülüyordu. Kavramlar yaşamın, gerçeğin yerine konulmakla tehlikeli de olabiliyordu. Siyaset ve ulusal sorunlar dünyasında daha gerçekçi olmak mümkündü ve yolları bulunabilirdi. Gerçek ak ve karadan ibaret olmayıp, sonsuz renk değişimini içeriyordu. Büyük özgürlük tutkularımızı, uygarlığın kanlı araçlarına ve demagojik kavramlarına dayandırmakla, sonuçta ona ihanet eder duruma düşüyorduk. Özgürlük, amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir. Hiyerarşik ve sınıf temelli uygarlık ve devlet aygıtlarını ezilenler ve sömürülenlerin kullanımına açmak, yozlaşma ve yeni egemen sömürücü tabakayı ortaya çıkartır; devletin sönmesine değil, daha da azgınlaşmasına yol açar. Proletarya diktatörlüğü, sosyal devlet vb kavramların birer safsata ve aldatma araçları olduğu, denendiği ülke pratiklerinden yeterince açığa çıkmıştır. O halde devlet amaçlı parti, hareket inşa etmenin amaçlarıma uygunluğu şurada kalsın, tersliği söz konusuydu. En temel kopuşu bu ilkede yapmıştım. Yine ulusal, sınıfsal, halk, demokrasi gibi kavramlara sağlam tanımlanmış ölçüler içinde bakmak, bir temel mantık esası olmalıydı. Aksi halde 'allah'a kadar giden soyut kavramlara mahkum olmak kaçınılmazdı. Ortadoğu insanının dogmatik zihniyeti bu kavramlarla daha da yüklü olup, hiçbir yaratıcılığa yol açamayan pratiğin kör yürüyüşçüsü haline getirilmişti. Sonu bitmez din, hanedan savaşlarıyla etnik savaşların bu zihniyetle yakından bağlantısı vardı. Özünde gizlenilen ise, artıürün ve değer gaspıydı. Doğru olan, yeni paradigmanın siyaset, örgüt ve eylem tarzını da aynı yaratıcılıkla geliştirmekti. Doğru teori ve program ortaya koymak yetmez. Onları boşa çıkarmayacak örgüt ve eylem hattını da büyük bir özenle seçmek şartı vardır.

> "Özgürlük, amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir. Hiyerarşik ve sınıf temelli uygarlık ve devlet aygıtlarını ezilenler ve sömürülenlerin kullanımına açmak, yozlaşma ve yeni egemen sömürücü tabakayı ortaya çıkartır; devletin sönmesine değil, daha da azgınlaşmasına yol açar. O halde devlet amaçlı parti, hareket inşa etmenin amaçlarıma uygunluğu şurada kalsın, tersliği söz konusuydu."

Bulunacak çözümlerin kapitalizmin hegemonik sisteminin dışında, onun devlet yönetimine düşmeyen, sınıfa karşı sınıf, zora karşı benzer zor, aynı dilden cevap verme ve benzeri tuzak kavramlara düşmeden geliştirilmesi gerekir. Çözümün sistem dışında geliştirilmesi, yeni Berlin duvarları inşa etmek anlamına gelmez. Bu ne kör bir çatışma ne de güç yetmeyince içinde erime anlamına gelir. Devlete karşı tavırda da, ya onu amaçlarımız için yıkmak ya da bir parçasına konmak amaçlanmaz. Devletten uzak durmak ve ancak koşullar doğduğunda sınırları ölçülmüş geçici uzlaşılara gitmesini bilmek demokratik yaşamın gereklerindendir. Son 150 yıllık sosyal mücadelenin ve sosyalizmin layık olmadığı sonuçlara yol açması, devlet sorununa yanlış yaklaşım ile yakından bağlantılıdır. Devlet dışı siyaset, demokrasi anlayışında önemli yenilikleri gerektirir. Demokrasinin sınıf, grup iradelerinden oluşmakla yetinmeyeceği, ezilen ve hegemonik güçler dengesini yönetmek ve dönüştürmek gibi görevlerini kavramanın ve pratikte temsilinin ayrım kabul etmez bir militanlık tarzına ihtiyaç gösterir. Meşruiyet geliştirirken yasallığa uyum kadar, antidemokratik yasallığın aşılmasını bilmek de büyük önem taşır. Demokrasinin, toplumun tüm güçlerinin sorunlarını açığa vurduğu ve çözüm aradığı bir politik sistem olduğu sürekli göz önüne getirilmelidir. Demokraside çözülemeyecek bir sorun yoktur. Yalnız temel felsefesine, kural ve yaratıcılık esaslarına bağlı kalmak kaydıyla bu çözüm gücünü ortaya koyar. Demokrasinin ciddi bir entelektüel kültür gerektirdiğini, fırsatçı ve demagojik yöntemlerle bir araç gibi kullanılmayacağını iyi bilmek gerekir. Aynı zamanda demokraside ***'tabu'*** sorunları yoktur. Hatta en tabu gibi görünen sorunların panzehiri demokrasidir. Bir başka önemli husus, demokrasiyi bir sınıf, ulus, etnik veya dini grubun aracı olarak değerlendiremeyeceğimizdir. ***Demokrasi***, her grubun gücüne bakmaksızın kendini özgür ifade etme hakkına sahip olduğu bir siyasi rejimidir. Demokrasi tanımında anlaşmaksızın, bir ülke, devlet veya topluluk içinde demokratik yöntemlerle sorunlara çözüm bulmak zor olduğu gibi, ortamı yozlaştırıcı bir demagojiye bırakır.

Dünyada birçok halk güçlerine kaybettiren de özünde demokrasilerini geliştirememeleridir

Zihniyet dönüşümünün en önemli bir parçası, demokrasi rejiminde kararlılık oluşturmaktır. Şüphesiz başka çözüm rejimleri de vardır. Kapsamlı savaşlar ve ayaklanmalar da önemli sorunları çözmeye hizmet edebilir. Bunu geçmişte ben de denedim. Ama gerçek, bu yöntemlerin karakterime en uzak yaklaşımlar olduğudur. Söz konusu meselenin kaba güçle mi, mantık ve idrak gücüyle mi olduğuyla yakından bağlantılıdır. Sanıldığının aksine, gücü veren orduların ve ayaklanmaların hareketi değil, demokrasilerin idrak yüklü gücüdür. Bu gücü yaratanların kazanması önlenemez. ABD'nin bile son tahlilde üstün çıkmasına (hegemonik güçler arasında) yol açan, demokratik zemininin eskiden kalma gücüdür. Sovyetlerin kaba gücü, ABD'nin gerisinde değildi. Savaşmadan kaybetmesinde esas etken, demokrasiden hiç anlamamasıydı. Dünyada birçok halk güçlerine kaybettiren de özünde demokrasilerini geliştirememeleridir. Bu konuda tam bir netlik ve kararlılık içindeyim. Kürt olgusundaki krize ve çözümüne yönelirken, eski kuşkuculuğu geride bırakmış, kendine güvenen bir yapı içinde kendimi yenileyip yaratıcı kıldığımı belirtebilirim.

d- Ortadoğu'da toplum; siyaset ve askeri alan başta olmak üzere tarihi bir yeniden yapılanma döneminden geçmektedir. Toplumsal dönüşümlerde diyalektik özellikler, yasalar temelinde gerçekleşir. Uzun süreli nicelikler birikimi biçimindeki değişimler, iç ve dış koşulların elverişliliği veya zorunluluğu karşısında niteliksel bir aşamada daha hızlı ve farklılaşmış olarak patlar. Bu süreçlere devrim zamanı da denilir. ABD'nin Irak müdahalesini, salt petrole, İsrail güvenliğine bağlamak dar bir yaklaşımdır. Dünya hegemon sistemi olarak sistemin iç ihtiyaçları ve zorlamaları bağlamında köklü ve uzun süreli bir yeni aşama olarak değerlendirmek daha gerçekçidir. Dünya kapitalist sisteminin motor gücü olarak sorumluluk duymakta, nereye ne zaman müdahale veya operasyon düzenlemek gerekiyorsa öyle hareket etmektedir. Bu gerçeği fazla yadırgamanın bir anlamı yoktur. Emperyal sistemler doğduğundan beri benzer davranışlar sergilenmektedir. Tarihin bildiği ilk emperyalist gücün, ilginç bir durumdur ki, bugünkü Irak'ta Sümerlerin Akadlar aşamasında oluşup Kral Sargon döneminde ilk saldırıya geçtiği görülmektedir. Adeta ilk ve son emperyalist imparatorlar olarak, Sargon (çok silik gölgesi Saddam) ve Bush, ana kaynakta büyük tarihsel trajedilerin (planlı ilk insan katliam ve talanları) son komik bir tekrarını oynar gibidirler. Gerekli olan, bu post modern emperyalist-sistem müdahalelerinin kapsam, amaç ve olası sonuçlarını doğru kestirebilmektir. Ortadoğu toplumlarında sorumluluk duyan güçlerin hayati görevlerinin başında, bu çözümleme ve öz dinamiklerine göre nasıl bir yanıt oluşturabilecekleri hususu gelmektedir. Şunu çok iyi bilmek durumundayız ki, her dünya hegemon sistemi başat toplum yapısına ve temsil güçlerine dayanır. Bu sistemlerin çağlar boyunca olumlu ve olumsuz içerikli sayısız yayılma, istila, işgal ve sömürgeleştirme hamlesi gerçekleştirilmiştir. Böylelikle üstün, başat sistem yayılabilmiş, dönemine göre bir dünya sistemi haline gelebilmiştir. Tarihin ilk büyük insanlık devrimi olan 'neolitik çağ,' doğduğu kaynak olan bugünkü Toros-Zagros dağ sisteminin iç kavisli eteklerinden tüm dünyaya yayılma yeteneğini göstermiştir. M.Ö 7000'lerden beri kalıntı halinde de, halen en olumlu yayılma biçimi olarak devam etmektedir. M.Ö 5000'lerde aşağı Dicle-Fırat havzasına, 4000'lerde Nil kıyılarına, 3000'lerde Pencap kıyılarına, 2000'lerde Avrupa kıyılarına, Çin'de Sarı ırmak kıyılarına kadar yayılabilmiştir. Amerika kıtasına daha geç yayılmıştır.

Bu temelde ortaya çıkan Sümer ve Mısır sınıflı toplum uygarlıkları, hakim sistem olarak, Grek-Roma dönemlerine kadar dünya çapında yayılmayı derinleştirerek sürdürmüşlerdir. Köleci emperyalizmin bu ilk izi üzerinde Helen ve Latin Roma dönemi dünya çapında daha da derinleşen bir temelde yayılabilmiş, kapsamlı değişim ve gelişmeleri beraberinde getirmişlerdir. Feodal uygarlık döneminde daha da geliştirilmiş bir kapsam üzerinde, islami ve hıristiyan motifler altında yeni bir aşamada sistem yayılmaları sürdürülmüştür. Bütün bu yayılma, işgal ve sömürgeleştirme dönemleri üzerine en son konan kapitalist uygarlık ve onun emperyalist sömürgeci yayılım ve işgalidir. 1500'lerde başlayan bu son sistem, günümüzde ABD önderliğinde dünyada en gelişmiş bilim teknik temelinde, girilmedik tek bir aile bile bırakmadan etkili olmaya devam etmektedir.

Zor yöntemleri, artık tarihin çöp sepetine atılmayla karşı karşıyadır

Bu yayılma, işgal ve sömürgeleştirmeler kolay, gönül rızasıyla yürütülmemiş; çoğunlukla acı ve kanla, ordu ve savaşlarıyla ancak gerçekleştirilebilmiştir. Diğer yandan hakim dünya sistemini sadece emperyalizm, işgal ve sömürgeci güç olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu sistemler gücünü kanıtladıkları için, başta daha verimli ekonomik üretim ve temelindeki yeni bilimsel teknik özellikleri nedeniyle olumlu yönde de yayılma üstünlüklerine sahiptirler. Zaten uygarlık, çağlar ağırlıklı olarak böyle oluşmuştur. Şüphe-

siz bu sürece bir yandan kutsal ve haklı direnmelerle bilgece yanıtlar verilirken, diğer yandan ezilen ve sömürülen bir insanlık kesimi de oluşturulup sistemin her tür ihtiyacı için hazır tutulmuştur.

Günümüzde yaşanan, bu bol acılı ve sömürülü tarihin postmodern biçimidir. Birçok bilgin kapitalist sistemin en derin krizini yaşadığında hemfikirdir. Yeni sistemlerin doğuşuna yakın bir dönem yaşanmaktadır. Oldukça anlamsızlaşan kapitalist sistemin ilk defa aşılma sürecinde olduğu da entelektüel, aydınlatma güçleri tarafından yoğunca tartışılmaktadır. AB olgusunda insan hakları ve demokrasi ilkesel bir seviye kazanmış olup tarihsel yeni boyutlar içermektedir. Ekoloji bilgisi gittikçe artan bir bilim olup, toplumsal dönüşümlerde göz ardı edilemez bir uygulama gücü haline gelmektedir. Dünya çapında yükselen temel ve müşterek değerler, insan hakları ve demokrasidir. Devrimler de dahil, her tür toplumsal dönüşümlerde demokratik siyaset yöntemleri öncelik kazanmış durumdadır. Zor yöntemleri, artık tarihin çöp sepetine atılmayla karşı karşıyadır. Gerek devletin gerek daha alt yapıların ***'terör'*** yöntemleri, insanlık tarafından her geçen gün daha çok tepki toplayıp tecride uğramaktadır. Birey ve toplulukların meşru savunma hakları, savaş ve ayaklanma biçimleri de dahil, BM ve evrensel hukukta yerini bulmaktadır. Bunun dışında her tür şiddet, tüm dünya devletlerince reddedilmektedir. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal haklar ve halkların kendi kaderini özgürce belirlemeleri, BM tarafından yasal bir statüye kavuşturulmuştur. Tarihte ilk defa hegemon sistemle karşıtları arasında insan hakları, demokrasi ve ekolojik konularda geniş bir konsensüs oluşmuş bulunmaktadır. Sınırlı bir uygulama gücü de olsa, kamuoyunun gittikçe artan tepkisi tüm toplumsal güçleri temel konsensüslere zorlamaktadır. Son Irak işgalinde bu netçe ortaya çıktı.

Çizilen bu kısa çerçeve bile insanlık tarihinin boy attığı topraklarda, Aşağı Mezopotamya'da yeni bir 'Helenleşme' sürecine girildiğini göstermektedir. Şüphesiz bu ismen İskender önderlikli M.Ö 330'lardaki Helenleşmeye benzemektedir. Ancak öz ve biçim arasında büyük farklar bulunmaktadır. Ama ABD birliklerinin, tıpkı İskender'in birliklerinin (Falanjlar) Babil'e girdiği gibi Bağdat'a girdikleri de inkar edilemez ve çarpıcı bir benzerliktir. Daha da önemli olan, bu ilk Batı hamlesinin yarattığı muazzam Doğu-Batı sentezidir. Halen görkemli kalıntılarını (Zeugma, Nemrut, Palmira başta olmak üzere) coğrafyamızın birçok alanında gösteren bu kültür, özünde doğurgan Dicle-Fırat kültürünün türevidir. ABD askeri birliklerinin arkasında Batı kültürünün en azından 200 yıllık bir sızma tarihinin en güçlü hamlesi söz konusudur. Bu kültür bölge toplumunca tanınmasına rağmen, olduğu gibi özümsenmekten uzaktır.

Temel sorun, bu aşamada Doğu ve Batı kültürlerinin yeni bir 'Helenleşme' gücü gösterip gösteremeyeceğidir. Bir yandan ABD ve İsrail sağının aşırı şiddet hamleleri, diğer yandan islami toplumu amaçlayan şiddet öğelerinin çözümleyici rol oynamaları pek olasılık dahilinde görülmemektedir. Fakat Birinci Dünya Savaşı sonrası oluşan siyasi ve askeri yapılanmaların ABD ve İngiltere tarafından aşılmak istendiği de bir gerçektir. Yaklaşık bir asra dayanan, Ortadoğu toplumunda süren siyasi ve askeri yapılanmalar, genelde kapitalizmin ve özelde İngiliz emperyalizminin ürünüdürler. İki yüz yıldır süren Batı kültür sızması, yeni aşamada köhnemiş ve sistemin ihtiyacına cevap veremeyen siyasi ve askeri yapıları dağıtıp, yeniden ***'demokrasi'*** eksenli bir yapılanmaya tabi tutmak istemektedir. Bölgenin işbirlikçi kapitalist sınıflarının bu talebe direnmeleri söz konusu olamaz. Ulusal devletçi güçlerin demokratikleşmeden, bağımsızlıkçı eğilimleri de pek başarı şansına sahip değillerdir. Emperyalizme dayanmayı bıraktıklarında nasıl devrilecekleri, hem de bu işin oldukça komikçe gerçekleşeceği Saddam şahsında ibret verici bir örnek olarak bölgeye sunulmuştur. Dönüşmeyenin nasıl dönüştürüleceği, adeta bir tiyatro oyunu gibi sergilenmiştir. ABD-İngiliz hamlesi, Irak şahsında tüm bölgenin askeri ve siyasi yapılanmalarına bir çözüm örneği olarak sunulurken, tüm güçlerin gerekli dersleri çıkarmalarını dayatmaktadır. Suriye ve İran'a uyarı, Türkiye'ye ise eleştiri bu perspektif altında değerlendirilmelidir. Kendi başına alındığında bu yaklaşım teslimiyet dayatma gibi görünse de, özünde geniş bir uzlaşma olanağını da içinde barındırmaktadır. Bölge güçleri bu uzlaşma yeteneklerini göstermek yerine, eski yapılarında ısrar edip bir de karşı şiddeti destekler duruma gelirlerse, akıbet Irak gibi olacaktır. Fakat bölgede bir 19. yüzyıl sömürgeciliğinin geliştirilemeyeceği, (ABD ve İngiltere bir seçenek olarak istese de) yeni kral ve tiran rejimlerinin oluşturulamayacağı da o denli ağır basan bir olasılıktır. Bölge için İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa, 1990 sonrası Doğu Avrupa ülkelerinde gelişen demokrasi türü bir gelişme seçenek olarak öngörülmektedir.

Batı tarzı demokratikleşmenin burjuva sınıf karakteri bilinmektedir. Bölgenin üst tabakaları ise, demokrasiyi burjuva anlamda da özümsemiş olmaktan uzaktırlar. Çelişki ve çözümün kolay gelişmemesi de bu objektif konumdan kaynaklanmaktadır. ABD müdahalesinin yapabileceği, ancak eski siyasi ve askeri yapıyı dağıtmak ve güçsüzleştirmektir. Bizzat demokrasiyi ne kadar istediği şurada kalsın, en olumlusundan ancak önü açık tutabilir. Bölge üst tabakasının antidemokratik konumu, geriye halk bloğunun hem kültürel yapısının uygunluğu, hem dayanılmaz ekonomik ihtiyaçları açısından, kapsamlı demokratik çözümlenmeye son derece elverişli bir yapı arz etmektedir. Bölgenin tarihi, sanıldığı gibi çok dinli, mezhepli, etnik ve iç içe geçmiş milli yapılı karakteri nedeniyle demokrasiye elverişsiz değildir. Tersine, bu özellikleri demokrasinin zengin bir alt kimlikleri olarak da rol oynayabilir. Alt birimlere dayalı demokrasi, bireylere dayalı olan Batı türlerinden daha zenginlik içerebilir. Aşırı bireycilik, demokraside sorumsuzluğa daha çok açıktır. Tarih bölgede sürekli alt kimliklerin geniş bir ademimerkeziyetçiliğine tanık olmuştur. Tüm bölge imparatorlukları alt kimliklere saygılı olmuşlar ve geniş özgürlükler tanıyabilmişlerdir. Özcesi, bölge tarih boyunca doğal bir federasyon özelliklerini taşımaktadır. Son Osmanlı İmparatorluğu deneyi ve günümüz İran'ı bu özellikleri göstermektedir. Halkların insan hakları ve demokrasiye susamışlıkları, ilk defa Batı kültürünün değişik sınıf içeriğinde de olsa aynı taleplerle gelmesi, başarılı bir sentezin geliştirilebileceğini göstermektedir. İç ve dış dinamikler tarihin hiçbir döneminde görülmediği kadar devrimsel nitelikte bir insan hakları ve demokratik sistemin gündeme dayatmış bulunmaktadır. Tüm iç dış güçler buna sanki mahkummuş gibi görünmektedir.

e- Ortadoğu tarihinin bu hızlanan döneminde rol oynaması, gereken güçlerin stratejik mevzileşmesi, sonucun hangi yönde olacağını belirler. Temel stratejik güçler; dıştan ABD-İngiltere koalisyonu ve önemsiz diğer bölge dışı güçlerle içte Türkiye, İran ve dağınık Arap güçleridir. İsrail'i ABD içinde saymak daha doğrudur. Arap tavrı tüm gücüyle son yüzyıllık statükoyu korumaya çalışmaktadır. Arap milliyetçiliğinin yapabileceği bir tarihi misyonu yoktur. Demokratikleşmeye soğuk bakmaktadır. Saddam örneğinde görüldüğü gibi, çağı ve günü doğru yorumlayıp zamanında reform yapabilecek yeteneği göstermemektedir. İslamiyetin geleneksel tutuculuğu radikalleşip daha da gericileşmektedir. İsrail ile olan çelişkileri kavrama ve siyasal çözüme taşıma yetenekleri de yoktur. Bu durumda ancak dıştan dayatmalar etkili olabilecektir. Arap yığınlarının demokratik bir programla ortaya çıkmaları zayıf bir olasılıktır. İran kendi iç reformcuları ve ABD ile gittikçe artan gerginlikler nedeniyle nötralize olmuş durumdadır. Mevcut haliyle varlığını korumak esas endişesidir. Irak türü dağılmamak için hazırlıklı olmak başlıca gündemidir. Geriye Türkiye kalmaktadır. Geleneksel ABD-İsrail çizgisinde güçlü bir müttefik olduğu halde, bu ittifak sarsıntı geçirmektedir. Temel nedeni ise Kürt sorunudur. Kürt sorunu hiçbir dönemle kıyaslanmayacak biçimde Türkiye'yi derinden endişelendirmektedir. Bu hususun nasıl doğduğu ve ne tür içeriğe sahip olduğu ayrıntılı yaklaşmayı gerektirir.

Her şey Türkiye'yi yeni bir Kürt politikasını geliştirmeye zorlamaktadır

İsrail, ABD'deki yahudi lobisiyle uzun süredir hazırlattığı Irak hamlesini tarihi ve can alıcı önemde görmektedir. Milyonlarca Arap ve müslüman güç arasındaki tecridini ve şiddet sarmalını kırmaya stratejik bir değer vermektedir. Mısır ve Ürdün dahil, hiçbir Arap-müslüman gücüyle kalıcı ve güvenlikli biçimde bu stratejiyi yürütemez. Mevcut ilişkileri bile her an aleyhine dönebilir. İsrail'in ayakta kalabilmesi ve stratejik güvenliğe kavuşabilmesi, ikinci bir İsrail'e mutlak ihtiyaç göstermektedir. Bu görevi bir dönem İran Şahı'ndan bekledi. Uzun süre Türkiye'yi bu temelde yönlendirdi. Fakat ikisini de ikinci bir İsrail yapmak mümkün olmadı. Olacakları da kolay ve kısa vadede gerçekleşecek gibi değildir. Geriye Kürt seçeneği kalıyor. İsrail kurulur kurulmaz bu seçenek üzerinde durdu. Barzani ve daha sonra Talabani önderliğini hazırlamaya çalıştı. Çok büyük çaba harcadı. Kendilerine güçlerinin çok üstünde değer verdi. Kol kanat gerdi. Siyasi ve maddi destek sağladı. Sonunda ABD'nin büyük askeri gücüyle Irak bütünlüğünden özünde kopardı. Şekli birlik o kadar önemli değildir. Bu gelişme Türkiye'nin Kürt politikası için deprem etkisi yapabilecek tüm özelliklere sahiptir. Geleneksel Cumhuriyet politikası, Kürtleri olabildiğince unutturmaktan, en sıradan hak arayışları ve başkaldırışlarını sert ezmekten ibarettir. Hatta en şoven uçlarla bir Kürt inkarcılığını sürekli teşvik etmek biçiminde olmuştur. Buna ters gelebilecek her iç ve dış gelişme, son dönemde medyada çok işlendiği gibi ***'kırmızı çizginin'*** aşılması, yani savaş sebebi anlamına gelecekti. Kuzey Irak'ta ortaya çıkan Kürt federe yapısı bu politikayı her gün, her saat zorlamaktadır. Yapılacak iki şey vardır: Ya askeri operasyonlarla dağıtmak ya da kabullenmek. Askeri operasyon, ABD ve koalisyonla çatışma demektir. Kabullenmek ise, geçici bir ***'bekle gör'*** politikası olup kalıcı ve çözümleyici hiçbir özelliğe sahip değildir. Buna bir de PKK'nin on bine varan eğitilmiş militan gücü tüm dağlık alanda üstlendirmesini, geniş iç ve dış kitle desteğini eklersek, Türkiye'nin tarihi bir yol ağzında bulunduğu gayet açıktır. Geçen her gün bu *'bekle gör'* politikasının aleyhindedir.

Kapsamlı bir Kürdistan savaşı tüm dünyayı Kürtlerin arkasına vereceği gibi, en yakın müttefikleri olan ABD ve İsrail'in kaybına, hatta karşısında bulmasına yol açacaktır. Kürt sendromunun daha da şiddetlenmesi bu gelişmelerden ötürüdür. Her şey Türkiye'yi yeni bir Kürt politikasını geliştirmeye zorlamaktadır. Şu hususu da önemle belirtmeliyiz ki, ABD ve İsrail'in Kürt yaklaşımı taktiksel olmaktan uzaktır. Kalıcı, stratejik ve giderek tüm Kürtleri bağrında toplayacak tarihsel önemde bir gelişmedir. Ortadoğu'nun değiştirilmesinde başta gelen stratejik güç olarak görülmekte ve hazırlanmaya çalışılmaktadır. 1950'ler sonrası Türkiye'ye verilen anti Sovyetik ve anti Ortadoğu (Arap-İran karşıtlığı) rolü, daha kapsamlı ve uzun süreli olarak Kürtlerle yürütülmeye çalışılmaktadır. Tabii esas amaç, ikinci bir İsrail rolüdür. ABD ve İsrail'in bundan vazgeçmesi mümkün görünmemektedir. Mevcut durumda Kürtlerin kaybı, ABD açısından Ortadoğu'nun ve İsrail'in kaybı anlamına gelir. Daha da ötesi, olası İran ve Türkiye zorlamaları karşısında Irak'ta görüldüğü gibi manivelayı, bu ülkelerde yine elde tutmak istediği Kürtlerle atacaktır. Özcesi, Ortadoğu'nun artık güçlü sopası Kürtler olacaktır. Kürtlerin özellikle ilkel milliyetçi kanatları da buna dünden hazırdır ve her şeyi sunmaya can atmaktadırlar. Kürtlerin Irak'taki rolü, tüm Ortadoğu'nun dönüşümlerinde gündemden düşmeyecektir. Bu gerçeklik karşısında, Kürtler konusunda temel politik gözden geçirme ve yenileme çabasını Türkiye'nin sergilemek durumunda olduğu açıktır. Şu hususu hemen belirtmeliyim ki, Kürt sendromunu tüm Türk tarihine yaymak doğru değildir. Kalın çizgilerle belirtelim ki, Türklerin Anadolu kapılarını açtığı 11. yüzyılda ve Bizanslılara yapılan tayin edici ***1071 Malazgirt Savaşı'nda*** Kürtlerin stratejik rol oynadığı bütün tarihçilerce ortak bir görüştür. Kürt ve Türk toplumları birbirleriyle ilişki kurarak daha çok uzlaşı mantığı içinde hareket etmekte ve yoğun bir gönüllü asimilasyonu yaşamaktadırlar. Kürtlerin Türkleşmesi, Türklerin Kürtleşmesi esas eğilim olup, sınırlı beylik çatışmaları dışında aralarında bir ırki, hatta etnik çatışma yoktur veya çok sınırlıdır. Selçuklular döneminde ***Sultan Sancar*** ilk defa ***'Kürdistan'*** kavramı ve statüsünü ifade etmiştir. Osmanlılar döneminde ***Yavuz'la*** başlayan doğuya ve güneye doğru yayılma politikasında Kürt beyliklerine birleşik bir ikinci krallık önerilmekte ve bu temelde stratejik ittifak bizzat geliştirilmektedir. Yüzlerce yıl imparatorluk içinde özel bir Kürt yönetim statüsü bulunmaktadır. 1857'lerde Arazi Kanunnamesi'ne göre Kürdistan eyaleti tesis edilmektedir. Daha çok Batı karşısında gerilemekten kaynaklanan artan vergi ve askerlik talepleri, biraz da İngiliz sömürge anlayışıyla tahrik edilince, 1800'lerde başlayan isyan dönemini, ***II. Abdülhamit*** adeta bir reform niteliğindeki aşiret mektepleri ve ***Kürt Hamidiye Alaylarıyla*** sonuca bağlamak istemiştir.

Mustafa Kemal Paşa'nın 1919 Samsun çıkışında oynayacağı rolde, Kürtlerin rolü günümüzde de geçerli olabilecek bir stratejik yaklaşımla değerlendirilmiş ve uygulanmıştır. Bu rolü görmeden, ulusal bağımsızlık ve egemenlik mücadelesini doğru değerlendirmek gerçekçi değildir. Kürtlerin cumhuriyetteki rolü ***'kurucu'*** niteliğindedir.

"AB olgusunda insan hakları ve demokrasi ilkesel bir seviye kazanmış olup tarihsel yeni boyutlar içermektedir. Ekoloji bilgisi gittikçe artan bir bilim olup, toplumsal dönüşümlerde göz ardı edilemez bir uygulama gücü haline gelmektedir. Dünya çapında yükselen temel ve müşterek değerler, insan hakları ve demokrasidir. Devrimler de dahil, her tür toplumsal dönüşümlerde demokratik siyaset yöntemleri öncelik kazanmış durumdadır. Zor yöntemleri, artık tarihin çöp sepetine atılmayla karşı karşıyadır."

Bizzat Mustafa Kemal Atatürk'ün demeç ve emirlerinde bu hususu görmek zor değildir. Bu dönemde Kürtlerin olumsuz biçimde gündemden düşmesi anti Kürtlükten kaynaklanmıyor. Başlangıçta düşünülen, özgürlükleri esas alan bir Kürt reformudur. Atatürk bunu 1924 İzmit Mülakatı'nda açık ve kapsamlı olarak belirtmektedir. İsyanlar bu imkanı engellemekle kalmıyor; cumhuriyetin korunmasına gösterilen özen nedeniyle Batı'daki diğer birçok ayaklanmada görüldüğü gibi aşırıya kaçan ezilmelere de yol açabiliyor. Her bakımdan yetersiz ve gelişmeye değil eskiye, mahalli çıkarlara dayalı feodal önderlikler, kendileriyle birlikte Kürt halkı için de yıkımla sonuçlanan bir süreci yaşıyorlar. Artık Kürt korkusu cumhuriyete yerleşiyor. Dönemin yaygın şoven havasından etkilenmeler yoğunlaşıyor. Kürt inkarcılığı resmi siyaset literatürüne tüm koyuluğuyla yerleşiyor. 1950'ler sonrası cumhuriyetteki oligarşik düzen çabaları bu korkuyu daha çok kullanacaktır. Kürtlükle ilgili en ufak gelişmeler bölücülükle suçlanacaktır. Geriye tek yol kalıyor: ***Ya inkar, ya isyan!*** Bu sürecin en son isyanı PKK adıyla gelişiyor. Kürt kimliğini açığa vurmasına rağmen, acıları ve kaybı büyük olan bu sürecin bir çözüme ulaşması sağlanamadı. 1998'den beri fiili bir ateşkesle sonuçlandı. Oligarşik düzen bu dönemde ***'ülkücüler'*** kanalıyla solu illegalite ve kanun dışına itip tasfiye ederken, PKK ve Kürt özgürlükçüleri üzerinde tarikatçılık ve Hizbullah araçlarını kullanarak sonuç almak istedi. Sonunda kaybeden, cumhuriyetin demokratikleşmesi oldu. Türkiye'nin küllendirmeyi esas alması, çok sınırlı özgürlük ve kimlik taleplerini bile sert yöntemlerle bastırması sorunu yok etmedi, aksine günümüzdeki çıkmazı belirledi. Bu yaklaşım Türkiye'ye büyük kaybettirdi. Demokratikleşmesini Batı standartlarına kavuşturamaması, AB'deki bugünkü konumuna yol açtı. Sürekli bir ekonomik kriz ve ağır borç faturası, sosyal yozlaşmayı daha da yoğunlaştırdı. Rant ekonomisinin sonucu olarak üretimsizlik, yoksulluk, yolsuzluk ve işsizlik rekor boyutlara vardı. Özcesi, bir Japonya olma fırsatı bir kör politika uğruna kaçırıldı.

Hiçbir önemli gelişme, tarihi yadsıyarak gelişmez

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en kritik darboğazında yeni bir yol ayrımı ile karşı karşıyadır. Oligarşik düzen, statüko politikalarında ısrar mı edecektir? Yoksa ***demokratik cumhuriyet*** esaslarını her alanda hayata geçirerek mevcut kriz ortamını aşacak mıdır? Sancılı bir geçiş süreci yaşanmaktadır. Ne ile sonuçlanacağı kesinlik kazanmış olmaktan uzaktır. Oligarşik düzende ısrar, içe büzülme ve çağdaş dünyadan kopma ile sonuçlanacaktır. Yugoslavya ve Irak'ta gelişene benzeyen bir çözülme kaçınılmaz olacaktır. Ne iç ne de dış dinamikler daha fazla bu oligarşik statükoyu taşıyamaz. Tam demokrasi seçeneği esas alındığında, çağdaş dünyayla bütünleşme ve tüm iç sorunların kan dökmeden çözme imkanına kavuşturacaktır. Bu, dar bir kesim dışında tüm Türkiye'nin kazanması anlamına gelecektir. Gerçek ve güçlü ülke bütünlüğü zora başvurmadan sağlanmış olacaktır. Türkiye'nin bu çözüm tercihi, dış politikada büyük saygınlık kazanırken, en çarpıcı sonuçlarını Ortadoğu'daki demokratikleşme sürecinde gösterecektir. Ortadoğu'daki geleneksel önderlik rolü güç kazanacaktır. Tümüyle oturmamış mevcut bölge gerçeğinden yararlanıp, ABD-İngiltere koalisyonu karşısında daha onurlu ve sözü dinlenen bir ülke konumuna ulaşacaktır. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında girilmek istenen, ama bilinen nedenlerle girilmeyen rota yakalanmış olacaktır. Bağımsızlık ve egemenlik süreci demokrasi tacıyla tamamlanmış olacaktır.

Şüphesiz son yıllarda gelişen demokratik reform süreci önemlidir. Fakat Kürt politikasındaki tereddütlerden dolayı sürekli topallamaktadır. Bu da içte ve dışta güç kaybına yol açmaktadır. Kuzey Irak'ta gelinen nokta artık böyle yürünemeyeceğini çok açıkça ortaya koymaktadır. Tam demokrasili Türkiye ancak Kürt reformuyla mümkündür. Türkiye Cumhuriyeti Kürt reformuna giderken şu hususları göz önüne almak durumundadır:

1- Türk milliyetperverliği, Kürtler konusuna ***Alparslan***, ***Yavuz Selim*** ve ***Mustafa Kemal*** ayarında stratejik olarak baktığında gerçek anlamına kavuşabilir. Solu ve Kürt kimliğini tasfiye amaçlı oligarşik düzenin şoven milliyetçi ve dinci fanatizmi esas alınarak milliyetperver olunamaz. Dışta emperyalizmin, içte oligarşinin reel sosyalizme ve demokratik özgürlüklere karşı körükleyip desteklediği bu akımlar, sosyal ve ulusal bütünlükte gerçek bölücü ve ayrımcı güç rolünü oynarlar. Halk gruplarının inkarı en tehlikeli bölücülüğe zemin hazırlar; düşmanlık duygularını besler ve çatışmalara yol açar. Tersine tüm gruplara, kimliklere, inanç ve düşüncelere saygı, bütünleştirici yurtseverlikle ulusal bütünlüğün çimentosunu teşkil eder.

2- Zoraki asimilasyona son verilmeli, gönüllülük esas alınmalıdır. Zaten yaşamın ihtiyaçları kendi dil ve kültürünü sağlar. Çok dilli ve kültürlü olmayı bir zenginlik saymak gerekir. Dillerin ve kültürlerin gelişmesi, bir ülke ve devletin uygarlık düzeyini gösteren en temel öğelerdir. Aynı potada eritmek ne mümkündür ne de ekonomik ve sosyal yaşama katkı sağlar. Aynı zamanda dillerin ve kültürlerin anlamsızlaşmasına ve kirlenmesine yol açar. Çağın esas yönü, ekolojik varlıklar dahil, tüm kültürleri ve halk kimliklerini korumaya yöneliktir. Kürtlerin zoraki Türk sayılması Türk arılığını da bozmaktadır. Ortaya ne Kürt ne de Türk, çirkin bir melezleşmeye yol açmaktadır. Doğal melezleşme zenginlik ve güzellik sağlayabilir. Zorakilik, hastalık üretir.

3- Türk damgasını, aşırı şoven yüklü duygu ve düşüncelerle tüm siyasi, sosyal ve ekonomik yapılara yerli yersiz basmak muazzam bir ikiyüzlülüğe yol açar. Bu yaklaşım takkiyeciliği besler. Yüzeysel ve ikiyüzlü de değil, çokyüzlü bireylerle ilişkileri anlamsızlaştırır. Türk dünyasının ve kültürünün büyüklüğü yeni sayılar ve gruplara ihtiyaç duymayacak kadar kendine yeterlidir. İç yapıların kirletmek yerine demokratikleştirmek, entelektüel seviyelerini geliştirmek daha değerli bir görevdir.

Sonuç olarak, demokratikleşmesini Kürt reformu ile tamamlamış bir Türkiye, çağdaş uygarlığın bir gereği olarak AB'de yerini alırken, Ortadoğu başta olmak üzere Kafkasya, Balkanlar ve Orta Asya'ya yönelik etkileme gücünü arttıracaktır. Geçmiş mirasa layık bir rolü böyle oynayabilecektir. Topallaşmadan sapasağlam adımlarla yürüyecektir. Türkiye, Ortadoğu'nun tarihi demokratikleşme hamlesinde kontrolü ABD ve diğer büyük güçlere bırakmak yerine, tarihin tüm kritik aşamalarında olduğu gibi, Kürtlerle stratejik kardeşlik dayanışmasıyla güçlü bir atağa kalkabilecektir. Hiçbir önemli gelişme, tarihi yadsıyarak gelişmez; gelişse bile kalıcı olmaz. Türk-Kürt tarihinin iç içeliği çok iyi göz önüne getirilerek, çağdaş normlarda demokratik uzlaşmayla yeniden düzenlenerek stratejik dayanışma yaratılabilir. Kürt-Türk ilişkileri ancak bu temelde birbirlerinin güçlerini eritme ve tüketme yerine besleyebilirler. Her birinin güçlenmesi diğerinin gücü sayılacaktır. İdeal olan budur. Yakın tarihin talihsizlikleri, dış provokasyonlar, dar güncel çıkarlar bu büyük ve stratejik tarihi bir daha boşa çıkarmamalıdır. Bu politika bütün Türklük dünyasına hayati bir destek iken, bütün Kürtlerin birliği için de bir destek olmalıdır. Halkları bölüp yönetmek emperyalizmin özelliğidir. Kardeş halkları bütünleştirmek temel politika olmalıdır. Yakın dönemin yaşanan acılarının hızla giderilmesi için karşılıklı bir affetme ve hoşgörü politikası kapsamlı olarak harekete geçirilmelidir. Yeni dönem ve 21. yüzyıl üzerine adeta zincirlerinden boşalmışçasına kardeşlik ve barış içinde yürümek, tek yaraşan ve başarıya götürecek olan özgür yaşamın kendisi olacaktır.

Daha somut politik dille ifade edilirse, Türkiye'nin genel demokratikleşme hamlesi Kürt reformuyla bütünleştirilirken, birinci husus zihniyet, vicdan ve liderlik yaklaşımında devrimsel dönüşümler gerektirir. Türk ve Kürt olgularının şekillendiği ortak tarih ve günümüz koşulları bunun için yeterli zemin ve olanakları sunmaktadır. Cumhuriyetin kuruluş geleneği bilimsel bir önderliğe dayanmakla gerekli en temel ilkeyi vermektedir. ***"Hayatta en hakiki mürşit ilimdir"*** deyişi, liderlik ilkesini çok net ortaya koymaktadır. Bilimsel yaklaşmak ve tüm sosyal olguların kabulü, demokratik uzlaşmaya en açık çağdaş önderlik vasfıdır. Geleneksel sağ, sol, liberal ve dinsel siyaset ve anlayışlarla, önderliklerine damgasını vuran dogmatizm türleri olan şoven Türk ve ilkel dini Kürt milliyetçilik zihniyetleri aşılırken, demokratik önderlikler özde ve biçimde şekillenmelidir. Cumhuriyetin laik ve hukuki temeli bu tür önderliklere gerekli zihni, politik ve hukuki gücü vermektedir. Cumhuriyetin oligarşik düzenleniş çabalarına karşı demokratik düzenleniş mücadelesi çağdaş önderliğin esas görevi ve başarısı olmalıdır.

İkinci husus, cumhuriyette sivil toplumun yeniden kurumlaşmasına büyük özen ve cesaret gösterilmelidir. Yeniden yapılanma asla ***'devletin ve ülkenin bütünlüğüne karşıtlık'*** anlamına gelmediği gibi, tersine çağdaş ölçüler temelinde ortak vatan anlayışında, tüm kültür zenginliğiyle ve gücüyle ülkenin, devletin ve toplumun demokratik bütünlüğü anlamına gelir. Cumhuriyetin demokratik bütünlüğünün ayrılmaz bir parçası olarak, Kürtlerin kültürel varlığı temelinde feodal zihniyet kurumları aşılarak, çağdaş zihniyet dönüşümlerine bağlı olarak tüm toplumsal alanlarda demokratik kurumlaşmaları tanınmalı, teşvik ve destek görmelidir. Kardeşçe yaklaşımın gerçek özü bunu gerektirir. Kürtlerin tarih boyunca Türk varlığına bağlılığı, verdiği destek ve dayanışma bu yaklaşımı hak etmiştir. Kürt reformunun somut ifadesi olan her alanda Kürtlerin özgürlük arayışları, demokratik proje ve kurumlara bağlanma çabaları, bölücü ve ayrımcı çaba olarak değil, gerçek ve güçlü birlikteliklerin vazgeçilmez gereği olarak kabul görmelidir. Buna uygun olan evrensel hukuk, ulusal hukuk biçiminde de reforma kavuşturularak yasal zemin uygun hale getirilmelidir.

Üçüncü husus olarak, ülkenin içinde bulunduğu ve her düzeyde yaşanan krizi daha yıkıcı sonuçlara ve kaosa dönüştürmemek için bazı temel politik ve yasal tedbirler alınmalıdır. Kuzey Irak Kürtlerine kazanma ve demokratik çözümler temelinde yaklaşılırken, on bin civarında olan ve büyük çabalarla ateşkes tutumu içinde kalan ***PKK-KADEK*** güçlerinin zorunluluklar yüzünden sınırlardan yoğun geçişlerini önlemenin kapsamlı ve doğru yolu, ***'barış ve demokratik katılım'*** biçiminde bir politik yasal çabayla bir yaklaşım geliştirmektir. Eskimiş, ayrımcı, dar pişmanlık yasasının ters bir rolü olabileceği önemle göz önünde tutulmalıdır. Cumhuriyetle barışmak isteyen ve demokratik çözümü esas alıp her tür şiddet ve yasadışılıktan vazgeçen vatandaşlara ***'barış ve demokratik katılım'*** yasallığı çerçevesinde şans tanımak, krizden kurtuluşun ve İMF politikalarını aşmanın en vazgeçilmez bir politik görevidir.

Bu hususlarda ters yaklaşımlarda diretmek, krizin kaosa dönüşmesi, sosyal çalkantılar, daha da artan işsizlik, yoksulluk, iç politikada artan gerginlikler, uzlaşı ortamının tümüyle bozulması ve sonuç olarak hukuku esas alan sosyal, demokratik, laik cumhuriyetin yerine anarşi ve şiddetle yüklenmiş oligarşik cumhuriyete derinleşmiş dönüş olacaktır; cumhuriyetin bu yönlü yozlaştırılması, çağdaş uygarlıktan kopuş, AB'den tümüyle vazgeçiş ve Kürt sorunundan kaynaklanan çatışmaların orta yoğunluklu bir savaşa dönüşmesi olacaktır; ilkel Kürt milliyetçiliğinin, büyük güçlerin desteği ile devletleşme çabasında nihai adımı atması biçiminde olacaktır. Ayrıca başta Kıbrıs ve Ermeni sorunu olmak üzere, komşulardan kaynaklanan birçok sorunun kendini daha da dayatması olacaktır. İçte ve dışta böyle daralan, yoksullaşan, işsizleşen, çatışan, hoşgörü ve uzlaşıdan tümüyle kopan bir Türkiye'nin karşılaşacağı sonuç, yeni bir Yugoslavya ve Irak biçimindeki gelişmeler içinde kendini bulmak olacaktır.

Bütün karşıt çabalara rağmen Kürtlerin demokrasi hamlesi hızından bir şey kaybetmedi

Cumhuriyetin gerçek özgür yurttaşları olarak, böylesi bir olumsuzluğa ortam ve fırsat sunmamak için, her birey, grup ve kurum üzerine düşeni özenle yapmalıdır. Özellikle gerçekleri derinliğine kavrayan, adaleti, hoşgörüye ve gönüllülüğe dayalı uzlaşı çabalarına yüksek değer biçmeli ve destek vermelidir. Devletin ve hükümetin sorumlu kurumlarıyla tüm sivil toplum kuruluşları, özgün çabalarıyla birlikte herkesi ilgilendiren ve aciliyet arz eden bu temeldeki görevlerde çözüm için tüm yetenek ve ağırlıklarını ortaya koymalıdır.

Şahsen İmralı sürecinde bu yaklaşımların netleştirip mümkün olduğunca uygulamaya geçirirken, üzerime düşen özgür yurttaşlık görevini yerine getirdiğim kanısındayım. Destek veren çabaların, bu yönlü yaklaşım ve çabalarımın daha da başarılı olmasına katkıda bulunacağı açıktır. Birlikte olması, bu çabalarımın daha da sonuç alıcı olmasını sağlayacaktır. Bu tavrımın bir gereği olarak, tüm Türkiye penceresinden sunduğum yaklaşım ve önerilerimi daha özgül ve ayrıntılı olarak Kürt olgusu ve sorumlu güçleri açısından da sonuç maddesi biçiminde ortaya koyarak, İmralı sürecinde Atina komplosuna yanıtımı tamamlamış olacağım.

f- Kürtler tarihlerinde özgürlüğe en yakın bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Tüm tarihlerini bağlayan özgürlük kölelik ikilemi, günümüzde de ihaneti bol ve haini çok olma özelliğini korumaktadır. Güçlü bir zihniyetten yoksunluk kadar sağlam ittifaklardan da nasibini alamamak bir eksiklik ve tehlike olarak varlığını sürdürmektedir. Ne özgürlük ne de köleliğin yeni biçimleri için önceden kesinleşmiş bir hüküm vermek zordur. İki eğilimin sürekli çekişme içinde geçeceği tarihin de bir gereğidir.

Kürt işbirlikçi üst tabakası, bölgede ve dünyada dar çıkarları için ve ilkel milliyetçi ideoloji ve duygularının bir gereği olarak, dışa dayalı yaklaşımı tek yaşam şansı olarak görmeye devam edecektir. Özellikle son olarak ABD, İngiltere ve İsrail'in önderlik ettiği Ortadoğu hamlesini bir bayram sevinciyle karşılayacaktır. Geleneksel işbirlikçiliği tüm statükocu güçlerle sürdürmek için, elden ne geliyorsa yapacaktır. Halk güçlerini ve demokratik yaklaşımı içten benimsemeyecektir; fırsat buldukça vuracak ve etkisiz kılmak isteyecektir. Buna güç getirmez ve başka çaresi kalmazsa, halk güçleriyle ittifaka ve demokratik uzlaşıya gelecektir.

Halk tabakası tarihlerinde ilk defa bu denli özgürlüğe açık bir ortamla yüz yüzedir. Özgürlüğünü gerçekleştirmesi, önderliğinin zihniyet devrimine, ilkel milliyetçi ve klasik sol şemacılığından kurtulmuş kurumlaşma çabalarına bağlıdır. Aynı zamanda komşu halklarla iç içe bir özgürlük çabasını sergilenmesini de gerektirir. Kendine özgü demokratik kurumlaşmalarını –üst tabakanın kukla devlet çabalarından farklı görerek– gerçekleştirmesi, bu dönemin yeni olan en hayati görevi olarak anlam bulmalıdır. Ayrıntılarıyla izah etmeye çalışırsak:

1- Genelde tüm Kürtler, özelde Kürt halkı ve aydın güçleri, tarihin bir ürünü olan kültürel varlıkları konusunda doğru ve yetkin bir bilinçlenmeyi sağlamalıdır. Zihniyet devrimi esas olarak bu bilinçlenmenin gerçekleştirilmesidir.

Yaklaşık son buzul döneminin ardından M.Ö 20.000'lerde başlayan, Zagros-Toros dağ sisteminde çıkan suların kenarında, plato ve ovalarında, mezolitik çağın ardından M.Ö 10.000'lerden itibaren 'neolitik devrim'le biçimlenen kültürün ürünü olarak ortaya çıkan, çok çeşitli adlar altında varlık gösteren bugünkü Kürtlerin tarihi, şüphesiz baş kurucu bir öğesi oldukları Sümer uygarlığıyla başlar. Tarihin başlangıcı yazıya dayandırıldığı için bu başlangıç böyle kabul edilmekle birlikte, Kürtleri en eski toplum olan neolitiğin kalıntı halinde de olsa halen sürüp giden özelliklerini yaratan güçlerinin başında gelen Aryen kültürünün ***'kök hücre'*** halkı ve toplumu olarak varsaymak, doğru bir tarih perspektifine götürebilir. Kürt tarihi, neolitik kültürün sınıf uygarlığı karşısında sürekli direnme, daralma, işbirliğine çekilme ve adeta ***'yere çakılma'*** biçiminde bir trendi başından itibaren taşımaktadır. Sümerlerle başlayan bu eğilim ***Babil***, ***Asur***, ***Urartu***, ***Pers***, ***Helen***, ***Roma***, ***Bizans***, ***İslam-Arap***, ***İran*** ve ***Türk*** İmparatorluklarınca hem köleci hem feodal sistem altında derinliğine ve çok sayıda kültürel halk gruplarıyla iç içe yaşama biçiminde sürüp gelmiştir.

Kapitalist emperyalist dönemin son iki yüzyılında kendini ulus olarak devletleştiremeyen Kürtler, yaygın isyanlarla daha da ezilmiş ve güçten düşmüş olarak, modern İran, Arap ve Türk ulusal ağırlıklı devlet biçimlerinin yönetimlerine girmişlerdir. Kanunen herhangi özgün bir hakka sahip olmadan, bir güç ve ağırlık ifade etmeden, kültürel varlıklarını hiçbir bir biçimde geliştiremeden, neredeyse tarihten silinmeyle yüz yüze gelmişlerdir. Bu sürece karşıt gelişen Kürt hareketleri, çağdaş bir burjuva sınıf ve halk temelinden ve onun ideolojik politik ifadesinden yoksunluk nedeniyle, ayrıca siyasi anlamda talihsiz coğrafi yapının doğurduğu elverişsiz koşullardan dolayı bir ulus devlet haline gelememişlerdir. Eskinin aşiret, dini, feodal, aile ve hanedan toplum yapıları, bu dönemde daha da yozlaşıp Kürtlerin konumunu zorlaştırmıştır. Eritme politikaları altında başkalaşıma uğratılarak özleriyle çelişir duruma sokulan toplum, tam bir krizle karşı karşıya getirilmiştir. Kürt olgusundaki bu tarihsel gelişim özelliği sorunun da özüne damgasını vurmuştur. Bu anlamıyla Kürt sorunu bir ulus sorunu olmanın ötesinde dağılan neolitik ve feodal aşiretlerin bir halklaşma ve demokratikleşme sorunu biçimine bürünmüştür.

Kürt üst tabakasının ya hakim ulus devletler içinde erime ve işbirlikçilik ya da fırsat bulduklarında ayrı devletleşme çabaları ile Kürt halk topluluklarının demokrasi arayışları arasındaki farkı derinliğine kavramak büyük önem taşır. Irak Kürdistanı'nda yoğunlaşan devletleşmeyle Türkiye Kürdistanı'nda gelişen demokratik kurumlaşma arasında özde ve biçimde temel farklar vardır. Irak Kürdistanı'ndaki devletleşme, esas olarak ABD, İngiltere, İsrail ve diğer AB ülkeleri tarafından desteklenmektedir. Bundaki amaç, Ortadoğu'nun kontrolü ve İsrail'e stratejik bir müttefik yaratma ihtiyacıdır. Devlet ister federe ister bağımsız kurulsun, özünde kukla, işbirlikçi niteliğini mevcut haliyle aşamaz. Bunun için gerekli ekonomik, sosyal ve entelektüel temelden yoksundur. Dış güçler olmadan bir gün ayakta durabilecek yeteneği yoktur. Bununla birlikte gittikçe kökleşebilir, bir Kürt burjuva sınıfı Arap, Türk, Acem benzeri ortaya çıkabilir. Emperyalizm ve İsrail bunu sağlama ola-

"Hiçbir önemli gelişme, tarihi yadsıyarak gelişmez; gelişse bile kalıcı olmaz. Türk-Kürt tarihinin iç içeliği çok iyi göz önüne getirilerek, çağdaş normlarda demokratik uzlaşmayla yeniden düzenlenerek stratejik dayanışma yaratılabilir. Kürt-Türk ilişkileri ancak bu temelde birbirlerinin güçlerini eritme ve tüketme yerine besleyebilirler. Her birinin güçlenmesi diğerinin gücü sayılacaktır."

naklarına sahiptir. Son Irak operasyonu bunu amaçlamakta olup başarmaya çalışacaktır. Daha sonraki süreç İran, Suriye ve Türkiye Kürtlerini bu çekirdek etrafında Büyük Kürdistan biçiminde genişletmeyi programına alabilir. İlkel Kürt milliyetçiliği bu temelde davranmak zorundadır. Demokratik nitelikten uzaktır. Ya kendi kukla devleti ya hakim devlet içinde erimiş işbirlikçilik, bu ideolojinin politik özüdür. Irak'ta kendini sürekli devletleştirmeye çalışırken, İran, Türkiye ve Suriye'de kendi işbirlikçi kollarını sıkı hakim ulus devletçiliği içinde palazlandırıp, zamanı geldiğinde kendi içine çekmeye ve kendisiyle bütünleştirmeye çalışacaktır. Bunun için emperyalizme ve bölge devletlerine her türlü tavizkarlığı en ince ve kaba biçimleriyle gösterecektir. Zaman zaman bu taviz politikaları için şiddet öğelerini bir araç olarak hissettirerek sürekli devrede tutacaktır. Halka ve halk özgürlük güçlerine karşı aynı sinsiliği ve kabalığı iç içe politikayla gündemde tutacaktır. Halkın gerçek demokratik talepleri sanki yokmuş veya kendisi temsil ediyormuş gibi davranacaktır. Kendi meclislerini, kongrelerini halkınkiymiş gibi yansıtacaktır.

Açık ki, üst tabakanın bu yeni ve tarihi olarak hızlanan gelişmesi karşısında, Kürdistan halk güçleri, Kürtler ve azınlıkların tümü, kendi özgürlük alternatiflerini kapsamlı projeler olarak gündemleştirme tarihi göreviyle karşı karşıyalar. Aksi halde birçok dünya örneğinde görüldüğü gibi milli hislerin etkisi altında öz çıkarlarını doğmadan kaybedebilirler. Yüzlerce kez birçok alanda tekrarlanan bu oyunu Kürdistan'da bozmak, Kürtlerin ve tüm Ortadoğu halklarının demokratikleşmeleri açısından kilit bir anlama sahiptir. Kürt halk güçleri, ilke olarak üst tabakanın devletleşmesine karşı olamaz. Ama onun daha doğarken antidemokratik yapısı, demokratik uzlaşıya yanaşmaması, sıkı işbirlikçi karakteri bağrında birçok tehlikeyi taşımaktadır. Milli hisleri hem Kürt halkına hem de komşu uluslara karşı sürekli kabartmak isteyecektir. Mücadelesini teslimiyetle milli boğazlaşma çizgisi arasında yürütecektir. Tipik İsrail-Filistin, Boşnak-Sırp olgusuna benzer tutumlara yol açabilecektir. Bu türlü bir çizgi on yıllarca sürecek halkın enerjisini tüketme, ağır can kayıpları, yoksulluk, acılar, krizden kurtulamayan bir toplumsal yaşam anlamına gelecektir. Emperyalizmin *'böl-yönet'* veya *'tavşana kaç, tazıya tut'* politikası da bu çizgiyi körükleyecektir. Bu çizgi ve uygulamanın panzehiri Kürdistan halkının demokratikleşme projesidir.

Kürtlerin demokrasi seçeneği olarak da değerlendirebileceğimiz bu eğilim, 1970'ler sonrasında PKK ile tarihi bir adım atarken, Kürt sorununu da farklı bir eksene taşıdı. Kürt özgürlük hareketini ısrarla kendi denetimlerinde tutmak isteyen emperyalizm ve İsrail bunda başarılı olamayınca, 1990'lar sonrasında Türkiye'nin bu sorunda yaşadığı çözümsüzlüğü kullanmaya çalıştılar. Bir taşla birkaç kuş vurma politikasıyla yaklaştılar. Güya PKK'yi sıkıştırmakla Türkiye'ye yardım etmiş iken, özde ise Kürt üst tabakasına devlet olma yolunu açmakla tarihi bir sonuç elde etmiş oldular. Sıkışan Kürt ilkel milliyetçi güçlerine altın tepside bir imkan sundular. Atina komplosu bu savunmada dile getirdiğim anlamıyla bu girişimleri açıkça ortaya koymaktadır. Bütün bu karşıt çabalara rağmen, Kürtlerin demokrasi hamlesi hızından bir şey kaybetmedi. Tüm Kürdistan parçalarında ve yurtdışı Kürtlerinde ezici çoğunlukla hem yığınsal kitle hareketleri hem de kurumsal alanda açılımlar sağlandı. Kürtlerin komşu halklarla iç içe demokratikleşme açılımlarını teorik ve pratik boyutlarında özenle çok kapsamlı olarak değerlendirmek gerekir. Her şeyden önce Kürt demokrasi hareketi, içinde yer aldığı devletleri yıkmak gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu devletlere yönelik tavrı, kendine yönelik demokratik duyarlılıktır. Demokratikleşmesini bölücülük, ayrımcılık gibi göstermemektedir. Tersine, özgür demokratik birliğe dayanan güçlü ülke ve devlet bütünlüğünü amaçlamaktadır. Bu yaklaşıma hem Kürtler hem de komşu ulus devletler şiddetle muhtaçtır. Çünkü bu bir yandan çok tehlikeli milliyetçi eğilimlerin karşılıklı şiddet yöntemleriyle muazzam güç kaybına yol açmasını önlüyor, diğer yandan kriz içindeki soruna kansız, bütünlüğe hizmet eden bir çözüm yöntemi geliştirerek bir güç kaynağına dönüştürüyor. Büyük yaratıcı değeri buradadır. Aslında bu çözümü kendi coğrafyalarında en çok geliştiren ABD, İngiltere ve İsviçre gibi ülkeler, büyük gelişmelerini esasta bu demokratik tarza borçludurlar. Kürtlerin toplum yapıları da bu çözüm tarzına şiddetle ihtiyaç göstermektedir. Tarih boyunca şiddet ve yoksulluktan epey zayıf düşmüş ve hücrelerine kadar parçalanmış bir halk olarak, ancak demokrasi ruhu ve bilinci içinde kendini toparlayabilir. Güç kazanıp kardeş halklar içinde bir güç kaynağı olabilir. Demokratikleşen Kürt halkı, demokratikleşen Türk, Arap, Fars, Asuri, Ermeni, Rum, Çeçen, Abaza, Türkmen, Yahudi halklar demektir. Demokratikleşen Kürdistan, demokratikleşen Ortadoğu'dur. Bu denli bir demokratik tetikleme özelliğine sahip halktır. Filistinliler gibi her şeyini, hedefi her türlü yöntemle imha eden bir çözüm stratejisine bağlama ancak güç tüketir. Er geç sonuç yine demokrasidir. Çünkü halkların çözümü ayrı devlet olamaz. Ayrı devlet, sürekli üst tabaka ve burjuvazinin talebidir. Kaldı ki, halklar devletçi de olamaz. Devletçilik teorik olarak da halk çıkarını karşılamaz. Devlet daha çok eşitsizlik ve özgürlüksüzlük demektir. Antiemperyalist ve sömürgecilikle oligarşiye karşıtlık dışında, tüm devletleşmeler özgürlüğü ve eşitliği azaltır, çoğaltmaz. Yani devlet kurma yöntemlerine karşı olmak ilkesel bir tutumdur. Burada karşı olunan, devlet kurma özel görevidir. Yoksa zorunlu bir devlet olma durumu ortaya çıktığında, buna yönelik tavır, onu ele geçirip kendi devleti yapmak değil, onu demokratik duyarlılığa bağlamak biçiminde olacaktır. Şahsen sosyal bilim teorisinde vardığım en önemli sonuç, emekçi halkların devletçi yaklaşımları ve araçları esas alamayacakları biçimindedir. Halklar için temel araç, toplumun ekolojik ve demokratik koordinasyon biçimleridir. Bunun için *'ne kadar ihtiyaç, o kadar sivil toplum kuruluşları'dır.* Çağdaş demokrasinin de evrimi bu yönlüdür. Başta AB'de olduğu gibi, klasik devlet modelini aşmak, bugünlerde bir Avrupa Konvansiyonu biçiminde varlık kazanmaktadır. Klasik devletten uzaklaşmak, krizlerden kurtulmak için temel bir ilke haline gelmiş bulunmaktadır. *'Ne kadar az devlet, o kadar çözüm'* sıkça tekrarlanan bir formül halini almıştır.

> **"Eritme politikaları altında başkalaşıma uğratılarak özleriyle çelişir duruma sokulan toplum, tam bir krizle karşı karşıya getirilmiştir. Kürt olgusundaki bu tarihsel gelişim özelliği sorunun da özüne damgasını vurmuştur. Bu anlamıyla Kürt sorunu bir ulus sorunu olmanın ötesinde dağılan neolitik ve feodal aşiretlerin bir halklaşma ve demokratikleşme sorunu biçimine bürünmüştür."**

Özcesi, hem tarihi ve toplumsal özellikleri hem de çağdaş gelişmeler, en önemlisi de komşu ulus devletlerin halklarıyla çok parçaya bölünmüşlük ve iç içelik, Kürt halkı için demokratik çözüm projelerini adeta vazgeçilmez bir araç haline getirmiştir. Ortadoğu'nun ekmek ve su kadar demokrasiye ihtiyacı, bu eğilimi şiddetle teşvik eden diğer önemli bir faktördür. Kürtlerin başarılı demokrasi projeleri, Ortadoğu'nun İsrail'i de kapsamına alacak topyekün bir demokrasi hamlesine dönüşme imkanına sahiptir. Özellikle Türklerle Kürtlerin tarihten gelen Ortadoğu'da birlikte hareket etme tarzları, günümüzde birlikte muazzam *'Ortadoğu demokrasi yürüyüşü'ne* dönüştürülebilir. Bu yürüyüş en az Ortadoğu'nun petrolü ve suyu kadar halklar için bir ihtiyaç ve zenginliktir.

Bu temelde *'İkinci İsrail'* olarak çok korkulan *'milliyetçi ve devletçi Kürdistan projesi'* yerine, *'Demokratik Kürdistan Projesi'* Türk, İran ve Arapların ulus olarak Kürtlere daha olumlu ve çözümleyici yaklaşımlarını getirecektir. Kürtler bir korku kaynağı değil, uzlaşı için aranılan dost ve kardeş muamelesi görecektir. Tüm bölge için *'böl yönet'* aracı olma yerine, gönüllü ve güçlü temelde özgürce bütünleştirme ekseni rolünü oynayacaktır. Kürtler Ortadoğu'nun temel demokrasi güvencesi ve dayanağı olacaktır. Dünyada hegemonyacı güçlerin aleti olarak değil, bölgenin büyük demokrasi hamlesinin temel demokratik gücü olarak saygıyla anılma ve desteklenmeyi hak etmiş bir halk olarak değerlendirilecektir. Zihniyet dönüşümünün halkta ve önder güçlerinde bu yönlü sağlayacağı gelişmeler, şüphesiz ekonomik, sosyal, sanatsal ve bilimsel alanlar başta olmak üzere, her alanda bir aydınlanma ve idrak gücü yaratacak; özgür yaşamı sürekli hayal edilmekten çıkarıp nesnel bir gerçekliğe ve biçimlendirmeye kavuşturacaktır.

2- Kürtlerin demokratikleşme projesi için, sorunlar zihniyet ve vicdan devriminde çözümlense de, asıl güçlük devlet kurumunun demokratik kurumları içine sindirememesi ve kendine yönelik bir tehdit gibi algılamasıdır. Ortadoğu devlet geleneğinde halkın her yoğunlaşması kendi otoritesine yönelik sayılmıştır. Adeta karıncalaşan bir halk istemektedirler. Batı uygarlığının üstünlüğü, bireyi ve bireylerle kurumlaşan halkı esas almasındandır. Özgür kişilik de devlete karşı dik kafalılık olarak değerlendirilir, tercih edilmez. Kul ne kadar uysal ise, o denli tercih edilir. İyi tebaa olabilen halk esas alınır. Batı demokrasileri ise bu geleneği yıkarak oluşmuştur.

Türkiye Ortadoğu'da çağdaşlığa en yakın devlet tarafından temsil edilmesine rağmen, demokrasi sorununu bu nedenlerle tam çözememektedir. Demokratik kabarışı ve kurumlaşmayı kuşkuyla ve bir gün otoritesine meydan okuyacak tehdit gibi algılamaktadır. Bununla birlikte 19. yüzyıl milliyetçiliği temelinde gelişen ulus-devletin katı bir uygulanışı sorunu daha da ağırlaştırmaktadır. Aynı sorunları İran ve Arap devletleri de yaşamaktadır. Tüm devlet kurumlaşmalarında hakim ulusun ve dinin resmi bir kolu da diyebileceğimiz kesim egemen kılınmaktadır. Diğer etnik ve dini gruplar olabildiğine dışlanmaktadır. Bununla yetinilmemekte, *'öteki'* denilenlerin kendi demokratik sivil toplum kurumlarının önüne çok yönlü engeller dikilmektedir. Resmi ideoloji, resmi ulus anlayışı, resmi dil, kültür ve siyaset anlayışına kadar her alana bir damga vurularak, bunun dışına çıkan suç ve suçlu kavramına alınır; hatta vatan, ulus, devlet haini olarak ilanı da peşi sıra gelebilir. Demokratikleşme sorunsalı esas olarak bu yarı Doğu, yarı Batı devlet karmasından ileri gelmektedir. Demokrasinin kurumlaşması bu devlet yapılanmasının aşılmasını, en azından demokratik kurumlaşmaya duyarlı olmasını gerektirir. Genelde tüm toplum sınıflarının, özelde halk sınıf ve tabakalarının öz örgütlenmeleri bir tehdit ve otoriteyi kaybetmek değil de, çağın gerekli kıldığı ve sorunların çözümü için zorunlu olan örgütsel yapılar olarak değerlendirilmelidir. Resmi ideoloji ve kurumsal dayatmaları terk etmelidir.

Demokrasi uçağı tek kanatla uçamaz

Türkiye için daha bilimsel bir ulus devlet anlayışı kadar, dil ve kültür özgürlüğünü serbest bırakan bir ortam, demokratikleşme için asgari koşuldur. Kendini Kürt veya Türk, başka etnik ve inanç yapısından sayma, düşünsel özgürlük olarak anlaşılmalıdır. İster eski çağlarda hakim dinin avantaj sağlaması, ister hakim ulusun avantaj sağlaması olsun, aralarında fark yoktur. Özünde her iki anlayış aynıdır ve demokrasi ile uyuşmaz. Kurumlaşmaya yaklaşımda, devlet anlayışında bu yönde değişimler beklenirken, demokratik kurumlaşmaların da kendini devletle özdeşleştirmemesi büyük önem taşır. Kurumlar devletle rekabet için değil, kendi fonksiyonları için vardırlar. Demokratik kurumlar mensuplarının çıkarlarını devlete taşıyabilirler, ama bunu devletin fethi biçiminde algılayamazlar. Devletten en çok isteyebilecekleri, iradelerine ve haklarına saygı ve duyarlılıktır.

Kürt sorununda geçmişte yaşanan acı deneyimleri bir yana bırakalım, kurumsal düzeyde, zihniyet ve sanat düzeyinde bile halen sıradan ve doğal gelişmelere kuşku ile yaklaşılmakta ve takibi eksik edilmemektedir. Kültürel varlık konusunda araştırma ve temsiller son derece kısıtlılık altında yürütülmekte, çoğunlukla bölücülük damgası yemektedir. Her Kürtlük olgusu, bölücülüğe götürebilecek bir olgu kapsamında şüpheli görülmektedir. Israrla vurguladığım bu hususlar karşılıklı aşılmadan, demokratikleşme çakılı kalmaya devam eder. Demokrasi uçağı tek kanatla uçamaz.

Devlet PKK-KADEK'in tümüyle silahsızlanmasını isterken, demokrasi açısından haklı olabilir. Ancak tam demokrasi yürürlükte ise bu doğru bir taleptir. Dolayısıyla her iki tarafın atması gereken adımlar vardır. Bu adımları devlet açısından açıklığa kavuştururken, esas olarak tüm Kürtler açısından da açıklığa kavuşması daha çok gereklidir. Çünkü hem zihniyet ve kültür hem de kurumlaşma açısından sınırlı bir tecrübe ve teorik çerçeve söz konusudur. Herkes demokrasiyi dört yılda bir seçim, koltuk ve avanta sanmaktadır. Tam bir demagoji ve hastalık olan bu zihniyet ve uygulama aşılmadan, demokratikleşmede mesafe alınamaz. Demokrasi, halkın özgürlüğüne inanç rejimi olarak, erdemlerine anlam veren gerçek yurtseverlerin siyaset tarzıdır. Koltuk ve avanta ile alakası yoktur. Rant getirmez. Halk için zorunlu olan ortak ihtiyaçların düzenli seçimlerle en iyilerin görevlendirilmeleri amacını taşır. Özcesi, sıkı ve doğru bir eğitim demektir.

Kürt halkının dağıldığı tüm ülkelerde devlet otoritesiyle benzer sorunları yaşamaktadır. Tepeden tırnağa kendini ortaçağ köleliğinden (ağalık, şeyhlik, beylik) kurtarmaya çalışırken, bunu hakim ulus devletleri içinde erimek için yapamaz. Bunu istemek, ortaçağ köleliğinden daha beter bir duruma düşürmek demektir. Bu yüzden de feodal ideoloji ve kurumlar aşılamıyor. Adeta ikili bir kapana kısılmış gibidir. Demokratikleşme, bu iki kapandan acı çekmeden, kan dökmeden kurtulma imkanı demektir. Bu imkan verilmezse sürekli kriz, isyan ve bastırmalar da gündemden eksik olmayacaktır.

Bu gerçekler temelinde daha somut bir Kürt demokratik kurumlar projesini öneri olarak geliştirmek durumundayım. Proje ağırlıklı biçimde her alandaki halk olarak Kürtleri kapsamayı hedeflemektedir. Üst tabakayı dışlamamakla birlikte, onları esas almamaktadır. Çünkü onların ilgisi devletçi çözümleredir. Ayrıca her Kürdistan parçasındaki azınlıklara ve ulus devlet bireylerine de açıktır. Dar milliyetçi bir perspektifi esas almamaktadır.

Tüm Kürdistan parçalarını içeren genel bir *'Halk Kongresi'* gereklidir. Varolan ***Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK)*** içerik ve biçim olarak çözümlenen çerçeveyi kapsamamaktadır. Bunun dar ve yetersiz kaldığı, kendini mevcut ihtiyaçlar bağlamında işlevsel kılamadığı görülmektedir. Ayrıca ulusal ifade ediş milliyetçiliği ve devletçi çözümü çağrıştırmaktadır. Ulusal yerine halkın konulması gerçekliğe daha uygun düşmektedir. Benzer adlı bazı kuruluşlar daha var. Önemli bir husus da KADEK'le benzer olmasıdır. İkisi de kongredir ve aynı tabana sahiptir. Birleşmeleri daha gerçekçi olmaktadır. İkisinin olağanüstü bir kongre ile bütünleşmeleri bir öneri olarak sunulabilir.

İki dilli olmak bir toplum zenginliği olarak görülmelidir

Düşünülen ***KHK (Kürdistan Halk Kongresi)*** amaç olarak devletleşmeyi içermeyen, mevcut ulus devletler ile sorunları barış içinde ve demokratik siyaset esasları ile çözmek biçiminde kendini tanımlayabilir. Bu tanım ciddi, doğru bir teorik çabanın ve pratik eylemliliğin sonucu

PJA Avrupa IV. Konferansı'ndan

Sürece katılımı Önderliğimizin çözüm dili ile gerçekleştirelim

ÖRGÜTSEL BÜYÜME VE KİTLESEL AÇILIMI YARATALIM

'Çözüm Konferansı'

Öncelikle partimiz açısından büyük bir anlamı, varoluş gerçekliğini, direniş kalesini temsil eden temmuz ayının sıcaklığı, kararlılığı ve direnişçiliği ile tüm KADEK ve PJA gücünü, çalışan yapımızı konferansımızın ruhuyla selamlıyoruz.

PJA Avrupa IV. Konferansımızı sürecin, sırat köprüsü misali hem yoğun tehlikeleri hem de çözüme en fazla yakın olduğumuz bir zaman kesitinde, temmuz ayının anlam derinliği ile 20-27 Temmuz tarihleri arasında 128'i delege ve 8'i dinleyici olmak üzere toplam 136 kişinin katılımı ile gerçekleştirdik. Konferansımız, birçok yaş grubundan kadınlarımızın, dostlarımızın, yine erkek arkadaşlarımızın katılımı ile büyük bir coşku ve moral içinde geçti. PJA merkezimizin konferansımıza gönderdiği perspektif ve Özgür Kadın Akademisi'nde Atina Savunmaları üzerine yapılan tartışma belgeleri konferansta kılavuzumuz oldu. Tartışmalarımıza önemli bir derinlik kazandıran bu belgeler, doğrultu vermede de aydınlatıcı olmuştur. Yine YDK Kongresi'nde açığa çıkan önemli düzey konferansımızda gerek netleşme, gerek halkın katılım boyutuyla yansımasını buldu. Bu anlamda konferansımızın bir halk konferansı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu konferansla amaçladığımız, Avrupa sahamızda yaşanan yetersizliklerin aşılarak, süreci karşılayabilecek, PJA örgütlülüğümüze denk bir çalışma düzeyinin yaratılması, tartışma anlamında hedefine ulaşmıştır. Bu noktada hedeflerimize tam ulaşmamız ve bu çalışmamızın pratikleşmesi de, adını 'Çözüm Konferansı' koyduğumuz çalışmamızın tüm yapımız tarafından sahiplenilerek, yaşam gücü haline getirilmesine bağlıdır.

21. yüzyılın ilk yıllarını yaşadığımız bu dönemde, dünyamız birçok çevrenin farklı adlandırmalar yaptığı ama hepsinin de tek noktada birleştiği bir süreci yaşamaktadır. Bu, köklü bir değişim ve dönüşüm sürecidir. Önderliğimizin, adını 'kaos aralığı' koyduğu bu süreç, yoğun çatışma ve mücadelenin yaşandığı bir süreçtir aynı zamanda. Hiçbir toplumsal gelişmenin düz bir çizgide olmayacağını biliyoruz. Diyalektiğin gereği olarak, her yeni sistemin oluşması öncesinde yaşanan bir kaos aralığının olduğu bilimseldir. Peki bu değişim sürecine yol açan olgular nelerdir? Temelde bilim ve tekniğin gelişimi ile sınırların ortadan kalkması, insanların bilgiye ulaşma imkanlarının hızlanması ile arayışların gelişmesi, binlerce yıldır sömüren sisteme karşı ezilen halkların mücadele birikimleri giderek sistemin sarsılmasına yol açmıştır. 11 Eylül olayları ile hızlanan bu sarsılma süreci, sistem açısından da belli arayışları gündeme getirmiştir. Bu arayışların temelinde ise, miadını dolduran sistemi yeniden yapılandırmak-yaşatmak amacı vardır. Ama dünya imparatorluğuna oynayan ABD ve bunun ittifak güçleri olan İngiltere ve İsrail, ekonomik çıkarlarının yanında insanlığın, demokrasi, insan hakları, kimlik vb gibi yükselen değerlerini de kullanmaktadırlar. Oysa asıl amaç demokrasiyi geliştirmek değildir. Ki egemen güçlerin demokrasiyi halklara ve insanlığa getirmesi zaten olgunun özüne terstir. Çünkü bir taraftan halkların ihtiyacı olan bu söylemler dillendirilirken, diğer taraftan giderek inceltilerek insanların ruhuna, düşüncesine kadar sürdürülen bir sömürü gerçekliğinin olduğunu unutmamak gerekiyor. Günümüz dünyasında ne devletçi ideolojiler, ne milliyetçi ideolojiler bir çözüm geliştirme şansına sahiptirler. Aksine tek çözüm yolunun her kesimin özgünlüğünü hiçleştirmeden, uzlaşmayı içinde barındıran demokratik seçenek olduğunu her geçen gün daha iyi görüyoruz.

Bu anlamda dört yıldır Önderliğimizin başlatmış olduğu demokratik sürecin geliştirilmesine yönelik adım atmamakta, gerici yaklaşımını korumakta ısrar eden Türkiye sistemi, yeniden bir savaşın gelişimini dayatmaktadır. Önderliğimiz, bu eski zihniyetinde ısrar ederek demokrasi mücadelesini veren güçlere karşı yoğun bir saldırı furyasını başlatan Türkiye sistemine karşı çözüm sürecini hızlandırmak amacıyla yeni bir dönem geliştirmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın Türkiye'nin Kürt sorununun çözümünü gündeme almaktan, Kürt kimliğini, halkını tanımaktan, bir gerçeği olarak görmekten başka bir yolunun olmadığı açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır. Türkiye'nin çağla uyuşmayan zihniyet, siyasal yapılanma vb kurumlaşmalarını köklü bir değişimle gözden geçirip yeniden yapılandırması zorunluluğu kendisini her geçen gün daha fazla dayatıyor. Bu yenilik kendisini dayattıkça Türkiye sistemi de kendini sürdürmenin yolu olarak eski yöntemlere başvurmaktan kaçınmamaktadır. Yıllardır sonuç alamadığı pişmanlık yasasını yeniden gündemleştirmesi, her tarafta operasyonlara başvurması, demokratik güçleri hedef alan saldırıları yoğunlaştırması bu sistemin son çırpınışlarıdır. Gelinen aşama bir yol ayrımıdır. Önderliğimiz ve kongremiz tarafından belirlenen 1 Eylül 2003 tarihi yol ayrımının kesinleşen çizgisi olacaktır. Değişimin temelinde ise yeni sistemi şekillendirecek olan zihniyet mücadelesi yatmaktadır.

Tüm bu yaşananlarla birlikte egemen güçlerin Irak müdahalesi ile ortaya çıkan mücadele süreci özünde ideolojilerin çatışmasını ifade etmektedir. Müdahale ile eski, gerici statükoların yıkılması ABD'nin güçlülüğünün bir sonucu değildir. Bunda başta bölgede otuz yıldır yürüttüğümüz özgürlük mücadelemizin ve bölge halklarının mücadelelerinin belirleyici etkisi vardır. Yani şu anda Irak üzerinde gelişen mücadele yukarıda da belirttiğimiz gibi iki çizginin savaşımıdır. Birincisi, beş bin yıllık egemenlikli sistem; ikincisi, kadın eksenli gelişen Kürt özgürlük mücadelemizin çizgisidir. Beş bin yıl önce kadının düşürülüşünü yayılmacı semitik dalga ile başlatarak kurumlaştıran egemen sistem, Ortadoğu topraklarını kendini yeniden yaşatmanın yeri olarak kullanmak istiyor. Bunun karşısında gelişen özgürlük mücadelesi ise, kaybedilen yeri yeniden demokrasinin, kadın özgürlüğünün yükseltilmesi ile yeni bir sistemin yaratılmasına dönüştürmek amacındadır.

Yeni bir sistemin kurulması öncelikli olarak eski zihniyetin yerine yeni zihniyetin geçirilmesi ile mümkündür. Yeni zihniyetin, kadın eksenli oluşu tüm dünyada kadına yönelik saldırıların, şiddetin dozajının artmasının temel nedenidir. Mevcut sisteme en güçlü alternatifin kadın olması, yine bununla bağlantılı olarak cins mücadelesinin keskinleşmesi saldırıların pervasızlığına neden olmaktadır. Bunun somut örneklerini de Kürt sorununun çözümü için başlatılan kampanya boyunca Türkiye'de kadına karşı geliştirilen saldırı ve tecavüz olaylarında gördük. Kadının kaybettiği yerden yeniden canlanan mücadelesi karşısında gelişen bu olaylar dünyanın her yerinde farklı şekillerde yaşanmaktadır.

Kadın düşürüldükçe yaşam tıkanmakta, yozlaşma derinleşmekte, çürüme ilerlemektedir. Özgürlüklere doğru evrilen 21. yüzyıl gerçeğinde, özgürlük arayışları daha çok öne çıkmaktadır. Kadının özgürlük arayışları ile açığa çıkan bilinç ve örgütlülük, ortaya çıkan direniş noktaları egemen sistem tarafından yoğun saldırılara maruz kalmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da egemenlik ve şiddet sarmalında boğulan gerçeklik, kaybedişin girdabında tek çözümü kadına saldırıda bulmaktadır. Genelde yaşamı var eden bütün olgularda olduğu gibi kadında da kendine yabancılaşan gerçekliği aşarak her şeyi gerçek özüne kavuşturacak olan, *Demokratik Ekolojik Toplum*u yaratmada kadına önemli bir rol düşmektedir. Çünkü böylece kendi özü ile buluşan kadın o ilk toplumsal şekillenişte olduğu gibi doğa ve toplum dengesini kuracak demokrasiyi geliştirecek potansiyele sahiptir. Bunun da ancak Ortadoğu topraklarında yaratılacağı gerçeğini vurgulamak önem kazanıyor.

Neden başka bir yer değil de Ortadoğu sorusu cevaplanması gereken bir sorudur. Bunu da, Avrupa sistemi içerisinde yaşayan bir dostun dediği gibi, *"Biz yüz elli yıldır demokrasi mücadelesi veriyoruz. Ama daha ona bile ulaşamadık. Bu da gösteriyor ki, Batı sistemi artık yeni bir şey yaratacak güçte değildir"* sözüyle en sade bir şekilde cevaplayabiliriz. Dünyada en iyi, demokratik denilen yer böyle ise diğer yerlerden hiçbir şeyin beklenemeyeceği gerçekliği açığa çıkıyor. İşte bu doğru, yeninin yaratılmasında kaynağın Ortadoğu olduğunu gösteriyor. Kaynağa yöneliş sadece ezilenler açısından değil, egemen güçler açısından da gündemdedir. Onlar da sistemlerini kurdukları yerden kendilerini yeniden yaratmanın peşindedirler. Fakat öz değerleri katlederek, kan dökerek, halkları yeni acılara sürükleyerek bunu yapmak istediklerini çok iyi biliyoruz, bilmekten de öte her gün yaşayarak öğreniyoruz.

Halkların bin yıllardır verdikleri mücadelelerin birikiminin bir sonucu olarak ortaya çıkan ve 30 yıldır süren mücadelemizin bağrından yükselen PJA'nın, kaynağı esas alarak mevcut sisteme alternatif oluşunun temel nedeni de budur. Yaşanan değişim sürecinin gerçek çözüm gücü Ortadoğu'nun köklü kültür geleneğini esas alarak yeni bir yaşamı kurmanın mücadelesini veren, neolitik sürecin özünü yeniden halkların yaşam biçimi haline getiren, Demokratik Uygarlığın yaratılmasının dinamik gücü partimiz PJA'dır. Dünya genelinde kadın özgürleşmesinin iddiası ile yola çıkan ancak sistemin düşünce kalıplarının dışına çıkamadıkları için de marjinalleşen kadın hareketlerinin bağımsız bir çizginin sahibi olamayışları, son iki yılda daha fazla kendini göstermiştir. Bu da PJA'nın misyonunu ağırlaştırmakta ve kapsamlılaştırmaktadır. Çünkü giderek ağırlaşan toplumsal sorunlar, her türlü şiddet dalgası, yozlaştırma, kadını eğlence aracı olarak medyada vb yerlerde kullanma, böylece toplumu duyarsızlaştırarak kendine karşı gelişecek muhalefeti yok etme yaklaşımları karşısında partimiz, büyük bir çözüm gücü olarak varlığını koruyup büyütmektedir.

"Dünya genelinde kadın özgürleşmesinin iddiası ile yola çıkan ancak sistemin düşünce kalıplarının dışına çıkamadıkları için de marjinalleşen kadın hareketlerinin bağımsız bir çizginin sahibi olamayışları, son iki yılda daha fazla kendini göstermiştir. Bu da PJA'nın misyonunu ağırlaştırmakta ve kapsamlılaştırmaktadır. Çünkü giderek ağırlaşan toplumsal sorunlar, her türlü şiddet dalgası, yozlaştırma, kadını eğlence aracı olarak medyada vb. yerlerde kullanma, böylece toplumu duyarsızlaştırarak kendine karşı gelişecek muhalefeti yoketme yaklaşımları karşısında partimiz, büyük bir çözüm gücü olarak varlığını koruyup büyütmektedir."

"Dört yıldır Önderliğimizin başlatmış olduğu demokratik sürecin geliştirilmesine yönelik adım atmamakta, gerici yaklaşımını korumakta ısrar eden Türkiye sistemi, yeniden bir savaşın gelişimini dayatmaktadır. Önderliğimiz, bu eski zihniyetinde ısrar ederek demokrasi mücadelesini veren güçlere karşı yoğun bir saldırı furyasını başlatan Türkiye sistemine karşı çözüm sürecini hızlandırmak amacıyla yeni bir dönem geliştirmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın Türkiye'nin Kürt sorununun çözümünü gündeme almaktan, Kürt kimliğini, halkını tanımaktan, bir gerçeği olarak görmekten başka bir yolunun olmadığı açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır."

PJA, halkların, kadının, bireyin yitik özgürlüklerinin yeşeren umududur

Son yıllarda Önderliğimizin verdiği perspektifler doğrultusunda tüm dünyanın gündemine girmeye başlayan Toplumsal Sözleşme, egemen sistemin bu dayatmalarına karşı barışa dayalı demokratik sistemi, demokratik aileyi, yeni insan ve toplumu yaratmanın somut ilkelerini ve mücadele biçimini ortaya koymaktadır. Bununla birlikte küresel egemenliğini kurmanın hırsıyla hareket eden güçlere karşı, kadının küresel mücadelesini geliştirerek, kadınların birlikte örgütlenmesini sağlamak, ortak çekilen acıları, ortak hareket etmenin vesilesi yapmak partimizin temel misyonlarındandır. Bu misyonun farkında olarak mücadeleye yüklenmek, Toplumsal Sözleşme ilkelerini yaşam biçimi haline getirmek gerekmektedir. Çünkü analarımızın, acı çeken kadınlarımızın, genç kızlarımızın istemlerine cevap olmak, sorunlarına çözüm gücü olmak somutlaşmanın oturtulması açısından da gereklidir. Konferansımızda geniş kapsamlı tartışılan partimiz PJA'nın misyonu, en özlü ifade tarzıyla "toplumun, halkların, kadının, bireyin yitik özgürlüklerinin yeşeren umudu" şeklinde tanımlandı. Özellikle Ortadoğu'da feleğin çemberi denilen geleneklerle her gün ölüme mahkum edilen kadının sosyal, siyasal, ekonomik vb alanlarda yaşadığı sorunları çözmek ve kadın aydınlanmasını buradan başlatarak, kadın devrimini yaratmayı esas alan özgürlük mücadelemiz çeşitli adımlar atmıştır. PJA örgütlülüğümüz, Kürt, Türk, Arap, Fars, Asuri tüm Ortadoğu kadınlarının kurtuluşunun hareketi niteliğini kazanmıştır.

PJA IV. Kongresi'nin ***"özgür yaşamda ısrar ve açılım"*** şiarı doğrultusunda çalışmalarına, yaşamın her an kanla yazıldığı Ortadoğu coğrafyasında kapsam kazandırdığı, açılım sağladığı bir süreçte kadın dev-

riminin evrenselleşme zemini olan Avrupa sahasında ise analarımızın soruş biçimiyle neler yapıldı? PJA misyonuna denk bir çalışma ne kadar yürütüldü? Kadının genel anlamda yaşanan sorunlarına ne kadar çözüm gücü olundu?

PJA çalışmalarının somut projelerle uygulanmasının temel ayaklarından biri de Avrupa çalışmalarımızdır. Mücadelemiz açısından Avrupa sahasının önemli bir ayağını oluşturmasının nedenlerini doğru anlamak çalışmalarımızın başarısı için zorunludur. Hem büyük kitle potansiyelinin olması, hem emperyalist sistemin kendini kurumlaştırdığı saha olması çalışma kapsamını derinlikli kılmaktadır. Avrupa devletlerinin Kürt sorununu çözümsüz bırakan, ikiyüzlü politikaları da göz önünde bulundurulduğunda, sistemi zorlayan bir mücadele tarzının esas alınması gerekmektedir. Çünkü yaşadığı sistemi doğru çözemeyen, onunla mücadele etme dayanaklarını da oluşturamaz, böylece sistemin yanıltıcı çarkında eriyip gitmekten kurtulamaz.

Kadın eksenli örgüt çalışma ve yaşam tarzı

Bu anlamda geçen bir yıla göre belli bir gelişme ve toparlanma düzeyi yakalanmış olsa da, partimizin kapsamlı misyonu karşısında henüz yetersizliklerin olduğunu söylemek mümkündür. Özgürlük ideolojisini dünya kadınlarına taşırarak, küresel birlikteliği yaratmanın zemininin güçlü olmasına rağmen bunun değerlendirilmemesi, dar kalınması, geniş bir ittifak ağının yaratılmamasının nedenleri konferansımızda yoğunca tartışılarak çözümler üzerinde duruldu. Bunun temel nedenlerini sorguladığımızda, özgürlük çalışmasını istemde sahiplenen fakat pratik olarak öncülüğünü yeterince yapamayan, Kadın Kurtuluş İdeolojisinde derinleşmeyen, özgürlük kimliğini kendinde somutlaştırmayan yönetim ve kadro duruşu olarak ortaya konulması doğru olacaktır. Yine Demokratik Uygarlık Manifestosu ışığında oluşturulan ve KADEK programında da konulan kadın eksenli örgüt çalışma ve yaşam tarzı, taktik gücü, üçüncü alan boyutundaki kitleselleşme gerçeği doğru kavranmadığı için düşüncenin yaşamsallaştırılması önemli oranda yetersizlikleri içermektedir. Hem erkekte hem kadında bu mücadeleyi stratejik olarak sahiplenmeyen, bunu örgütsel eylem gücü haline getirmeyen, ideolojiyi topluma yayarak açılımı sağlamayan yönetim ve kadro duruşu böylece toplumsal değişimi yaratmada da yeterli düzeyde rolünü oynamamıştır. Çalışmayı ilerletmeyen, devrimimize kazandırmayan bu duruş ve tutumlar konferansımızın güçlü bileşimi tarafından da mahkum edilmiştir.

Tüm bu sonuçlar da gösteriyor ki, asıl sorun partileşme ve savunmaların çizgisini kavrayamamadan kaynaklıdır. Gerçek çözüm, yönetim ve kadronun bu misyonda derinleşerek mücadeleyi stratejik düzeyde sahiplenmesi, bunun pratik gücünü, kitle ve kurum örgütlülüğünü geliştirmesi, açılımı esas alması boyutlarını partileşme ekseninde pratikleştirmesiyle mümkündür. Böylece kadronun Toplumsal Sözleşme ilkelerini öncelikle kendi yaşam tarzı haline getirerek, değişimi kendinde yaratarak toplumsal değişimin kaynağı olması, toplumu bilinçlendirmesi, giderek halkı örgüt iradesine ve güce ortak etmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Çalışan yapıda açığa çıkan kendini eğitmeyen, siyasete girişte yaşadığı ürkek duruş, iddia zayıflığı, bilinç yetmezliği de sorunun diğer bir yönünü teşkil ediyor. Bu hem çalışan yapının özeleştirisi olurken, hem de kadronun bunu aştırtma anlamındaki yetersizliklerini açığa çıkarmaktadır. Çalışmalarımızın kapsamı açısından geniş tabanlı bir alt yapının üzerinden halk örgütlülüğünün, ittifak boyutuyla kadın dayanışmasının geliştirilmesi, ekonomik finansmanının yaratılmasından tutalım kadınların yaşadığı sorunlara somut projelerle çözümlerin bulunmasına kadar oldukça geniş ufuklu yaklaşımın gösterilmesi zorunludur. Yönetim ve kadro gücünün ortaya çıkarılması da ancak bu yaklaşımla mümkündür. Aksi taktirde misyona denk bir partileşmenin yaratılması, özgürlük ölçülerinin kitleye taşırılarak yeni yaşamın, demokratik toplumun gerçekleşme düzeyi sekteye uğramaktan kurtulamaz.

Konferansımızın ulaştığı düzey, başarmaktan başka yolun olmadığını açığa çıkarmıştır. Bu misyon karşısında yönetim ve kadro duruşunda açığa çıkan gerçekliği sorgulayan konferansımız, çözüm yöntemleri üzerinde de durarak salt eleştiren değil, pratik çözümlerini de ortaya koyarak ele alan bir yaklaşım düzeyini yakalamıştır. Kadronun da, çalışanın da, halktan kadının da buluştuğu önemli bir nokta da, artık eskisi gibi yürünemeyeceği ve tüm gerekçe silahlarının elimizden alındığı gerçeği idi. Bağımsız süreç bunu bize dayatmaktadır. PJA misyonuna denk bir duruş sahibi olmak örgüt yaratmakla, çalışmaları stratejik ele almakla ancak başarılabilir. Çünkü alanımızda temel sorunun işi örgütlü, çizgiyi yansıtacak tarzda ele almayan, bunun salt pratik koşuşturması içinde olup da esas görevlerini unutan, böylece harcadığı emeği değişimi sağlayacak yönde akışkanlığa kavuşturamayan gerçeklik olduğunu çok açık gördük. Konferansımız PJA misyonunu tartışırken, yeniden bir yaşamı yaratmanın temel öncü gücü ve dinamiği olarak kadının rolünü oldukça geniş kapsamlı ortaya koydu. Böylesi büyük bir amacı üstlenmiş olan militanlar, yaşamın her alanına özgün kimliği ile nüfus ettikçe bu misyona denk duruşa sahip olabilirler. Ayrıca bu çalışmaları küçümseyen her yaklaşımı konferansımız, mahkum ederek, herkes açısından yeniden ele alışı zorunlu kılmıştır. Özgün çalışmalar geliştirildikçe tüm devrim çalışmalarımızın gelişeceği gerçeği açığa çıkmıştır.

Sorunlarımızın asıl kaynağı yaşadığımız zihniyet krizidir

Bu çağda savaşın büyük bölümünün özellikle zihinlerde yürütüldüğünü biliyoruz. Bunun için Savunmaların ruhuna ulaşarak anlam derinliğini yaratmak zihniyet devriminin birinci şartıdır. Zihniyet devrimi yaratılmadan yürütülecek çalışma kaybetmeye mahkumdur. Bilimsel olan bu gerçeğin de bize gösterdiği temel nokta, eski tarzla kalıp yeni söylemi dillendirmenin sonuç yaratmadığıdır. Alanımızda da asıl aşılması gereken bu yetersizlik konferansımızda mahkum edilmiştir. Savunmaların düşünce, ruh, yürek gücüne ulaşamayan yönetim ve kadro duruşumuz hamlesel çıkışlarla mücadeleyi taçlandıracağına, pratik koşuşturma içinde niteliksel bir sıçramanın sahibi olamamakta ve savunma pozisyonunda kalmaktadır. Yönetim kolektif örgüt gücü olmaktır, yetersizlikler karşısında yılmadan eleştiri silahını keskince kullanmaktır. Peki bizler neden sınırlı kalıyoruz? Neden teklesiyoruz, birbirimize güç vermiyoruz, hep birilerine bırakıyoruz? Yine kadrolar olarak neden havale eden, kendini militan ölçüler temelinde özgürleştirmeyen, böylece çevresini de özgürleştirmede yetersiz kalan, sevgiyi geliştirmeyen, sürece girmekte zorlanan duruşu aşamıyoruz? soruları önem kazanmaktadır. Eğer kaybetmenin tersine başarmanın bir zorunluluk olarak önümüzde durduğu bu süreçte esas görevlerin yerine getirilmesi kaçınılmazsa, buna yine bir çalışanımızın dediği tarzla cevap oluşturmak gereklidir: "Zulüm ve acılar bizi hasta bir toplum haline getirmiş. Hasta bir insan da tedavisini ancak PJA'da bulur. Biz buna inanıp hareket etmezsek kaybederiz." Bu söz bu yalın gerçeği ifade etmektedir.

Tüm bunlar da gösteriyor ki, sorunlarımızın asıl kaynağı yaşadığımız zihniyet krizidir. Konferansımızda da açığa çıkan temel görev, bu sorunu aşmaktır. 24 saat anı anına zihniyeti çözme, yenileme, aşma ve yaşamı yenilenmiş zihniyetler, evrenselleşmiş bakış açısıyla yönlendirme üzerinde yoğunlaşan, "zihniyet kaşarlanmasını" yaşamın özgürlük-barış-demokrasi mücadelesinin önündeki temel engel olarak tanımlayan ve bu temelde kendisini harekete geçiren bir kriz merkezi gibi çalışmalıyız. Çünkü mevcut egemen zihniyet her gün her yerde, her biçimde önce biz kadınları vuruyor. Bunu konferansımıza katılan kadınlarımızın, genç kızlarımızın somut yaşamlarından verdikleri örneklerle daha iyi gördük ve anladık. Örneğin bir konferans katılımcımız maruz kaldığı tecavüz olayını anlattı, diğer biri Önderliğimizin "birbirini severken öldüren gerçeklik" tanımını doğrularcasına, "sevdiğim dediğim adam tarafından iki yıl boyunca tecavüze uğradım" sözleriyle bu gerçeği dillendirdi. Yani bu zihniyet her gün böyle milyonlarca kadını, aile içi şiddet, dayak, tecavüz, ensest ilişki vb biçimde vuruyor. İşte bir bütün olarak, önce kendi ruhsal, düşünsel yapımızı daha sonra kadının dünyasını ve bütün değerler dünyasını bu zihniyetin işgalinden, katliamından ve baskılarından kurtarmamız lazım. Bunun da yönetim ve kadro sorumluluğundan, görevlerden kaçarak olmayacağını çok iyi biliyoruz. Yönetim de olsan, kadro da olsan, çalışan da olsan, kitlesi veya sempatizanı da olsan sana yüklenen sorumluluk ve görevler vardır. Bu nedenle kaçmak, teğet geçmek, yan çizmek, kıyısından köşesinden yürümek, şikayet etmek, beklentilerle zaman öldürmek vb hastalıkların cüceleşen kişilik gerçekliğini ifade ettiğini konferansımızın tartışma düzeyi bir kez daha açığa çıkarmış ve mahkum etmiştir. Bu cüceleşmeyi aşarak yüceleşmeye doğru yaşamın, görevlerin merkezinden girmek, kendi konumuna, gücüne göre görevleri sahiplenmek, bütün enerjiyi mücadele görevlerine yatırmak bizim için artık hayati önemdedir.

Siyaseti derinliğine kavramak, hiç kimseden bir şey beklemeden "bu benim mücadelemdir" diyerek yaşamsallaştırmanın gücüne ulaşmak, acılar içinde kıvranan toplumu özgür yaşam ilkeleri ile her geçen gün biraz daha özgürleştirmenin yolu aydınlığa kavuşturuldu. Hiçbir zaman rahatlığa izin vermeden, halkın acılarını hissederek yaşamak -bunu anlamak- ihtiyaçlarını karşılamak, her günü anı anına devrimin hizmetine koymak bir militanın tek yaşam biçimidir. Eğer biz halkın daha aktif olmasını istiyorsak, bunun sorgulamasını da, çözümünü de kendimizden başlatarak yapmak zorundayız. Konferansımızda bu temelde, kendiliğinden olmasını bekleyen, halkı eğitmeden ondan bir şeyler isteyen mantığı mahkum ettik. Bu hazırcı mantığı aşarak kitleye irade kazandıran, kendi kaderini tayin edebilecek örgütlü güç haline getiren, giderek onu karar gücü yapan tarzın esas alınması konferansımız tarafından belirlenmiştir. Çünkü analarımızın "PJA nedir?" sorusunu bile baz olarak aldığımızda, bu soru, bizim PJA'yı halka taşırma noktasında yaşadığımız yetersizlikleri çok açık dile getirmektedir.

"Savunmaların ruhuna ulaşarak anlam derinliğini yaratmak zihniyet devriminin birinci şartıdır. Zihniyet devrimi yaratılmadan yürütülecek çalışma kaybetmeye mahkumdur. Bilimsel olan bu gerçeğin de bize gösterdiği temel nokta, eski tarzla kalıp yeni söylemi dillendirmenin sonuç yaratmadığıdır. Alanımızda da asıl aşılması gereken bu yetersizlik konferansımızda mahkum edilmiştir. Savunmaların düşünce, ruh, yürek gücüne ulaşamayan yönetim ve kadro duruşumuz hamlesel çıkışlarla mücadeleyi taçlandıracağına, pratik koşuşturma içinde niteliksel bir sıçramanın sahibi olamamakta ve savunma pozisyonunda kalmaktadır."

"Bir PJA militanı ateş gibi olmalıdır"

Mevcut aile yapılanmasının sistemin temel taşı olması itibariyle değişimin öncelikle ailede başlatılması önemli bir gerekliliktir. Bunun için de aile içi demokratik kültürün geliştirilmesi, yeni insan modelinin Toplumsal Sözleşme ilkeleri temelinde ilişkilere yansıtılması çalışmalarımızın başarısı açısından değer taşıyor. Eğer bazı kadrolarımızda kadınlarımızın aile sorunlarına karşı "bu benim sorunum değil" tarzında söylemler gelişiyorsa o zaman bu kadro kendi varlığının gerekçesini yeniden sorgulamalıdır. Tüm bunlara göre kendisini örgütleyerek cevap olması gereken PJA militanları yine bir anamızın deyişiyle "ateş gibi" olmalıdır. Nasıl ki, Önderliğimizin esaretiyle militanlarımız kendi bedenlerini ateş yapıp, Önderliğimizin etrafında bir çember oluşturdularsa; bu süreçte de örgütü, yeni yaşamı yaratma, özgürlüğü bilinç kazandırarak kitleye taşırma konularında da ateş gibi olmalıdırlar. Önderliğimizin "Özgürlük mücadelesi analarımızın acılarının dermanıdır" sözünden de hareketle, esas doğrultuya gerekirse 24 saat kafa patlatarak ulaşmak vazgeçilmezdir.

Kitle çalışmalarımızın yanında partimiz açısından önemli bir işleve sahip olan kurum çalışmalarımız da, konferansımızın üzerinde önemle durduğu konuların başında gelmiştir. Bu kurumlarımızın kadını, gençliği, çocuğu eğiterek bilinçlendirmenin özgürlük evleri olması gerekirken aksine içi doldurulmamış bürokratik yerler haline gelmesi kabul edilemez bir durumdur. Kadın kurumlaşmasını hem alan örgütümüzün yüzeysel ele alış tarzı, hem de kurum çalışanlarının sınırlı kalması, kendilerine geniş kapsamda rol biçmemeleri sonucu kurumlarda halka çekici gelebilecek bir çalışma yapılmaması hızla aşılması gereken bir yaklaşımdır. Kurum çalışmalarımızın kitle tabanına dayanarak işlevli hale getirilmesi, geliştirilmesi ve toplumda aydınlanma rolünü oynaması açısından federasyonlaşma bir ihtiyaç olarak açığa çıkmıştır. Kurumlarımızı çizgimizin dışında farklı kültürlerin olası etkilerinden kurtararak, demokratik kültürün kazandırıldığı yerler haline getirmek önemlidir. Bu misyon yerine getirildikçe dışa açılım sağlama konusunda da daha fazla bir etkinliğin sahibi olunabilir. Bundan dolayı daha fazla bir yoğunlaşma ile pratik projeleri oluşturmak, hiçbir gerekçeye sığınmadan yaşamsal kılmak gerekmektedir. Ancak böyle olursa kurum çalışmalarımız PJA misyonuna denk bir duruş kazanabilir ve rolünü oynayabilirler. Böylece kadın özgün, basın, kültür kurumlarımızın tümünün kendilerini bu kapsamda ele almaları kaçınılmaz bir görev olmaktadır.

Tüm çalışmalarımızın değerlendirilmesiyle birlikte mücadelemizi zayıflatan temel bir olgu olarak, egemenlikli yaklaşımların çalışmalarımıza yansıyış boyutunun hem erkek hem de kadın açısından doğru çözümlenmesi, geçmiş süreçte yaşanan geriliklerin aşılması açısından zorunlu olmaktadır. Erkek yapısında kadın mücadelesine anlam vermeyen, taktik yaklaşan duruşun aşılması ile toplumdaki erkeğe de örnek olan bir duruşun yakalanması genel çalışmaların gelişimi için de vazgeçilmezdir. Önderliğimizin mücadelemizin ana kaynağı haline getirdiği bu çalışmaya olan yanılgılı yaklaşım ne değişimi yaratır ne de çalışmaları geliştirir. Hem önyargıların aşılması hem de ortak diyalogların, tartışma platformlarının yaratılması açısından konferansımıza izleyici olarak kattığımız erkek arkadaşların "şok olduk, PJA'nın böylesine kapsamlı bir perspektifi esas alan bir çalışmasının olduğunu bilmiyorduk, buradan çok şey öğrendik" şeklindeki söylemleri bile mevcut gerçeği ortaya koymak açısından yeterlidir. Sahamız açısından bir ilk olan bu katılım, sorunların ortak zeminlerde tartışılarak çözülebileceği gerçeğini açığa çıkardığı gibi, aynı zamanda kadının geldiği düzeyin ve toplum ihtiyaçlarının da bir sonucudur. Erkek boyutunda, Önderliğimizin geliştirdiği kadın perspektifleri üzerinde yoğunlaşmayan, bu anlamda özgürlüğü kendi sorunu olarak görmeyen, egemenliği sistem olarak çözmekte zayıf kalan yaklaşımların aşılması ile gerilikler son verilebilir. Konferansımızda kadın boyutunda da, egemenlikli yaklaşımlara karşı mücadelede karşısındaki gerçekliği sistem olarak ele almaktan ziyade birey olarak ele alarak çözümsüzlüğü dayatan, bunları kendi çalışmasının önünde gerekçe yapan tutumlar mahkum edildi. Doğru bir cins mücadelesinin hem erkek hem de kadın yapısı açısından verilmesinin kadın ideolojisinin, Önderlik perspektiflerinin derinlikli anlaşılması ile mümkün olduğunu bilerek hareket etmek zorundayız.

"Ya başaracağız ya başaracağız"

Sonuç olarak adını 'Çözüm Konferansı' koyduğumuz PJA Avrupa IV. Konferansımız, tüm çalışma sahalarımızı sorgulamaya tabii tutarken, çözüm perspektifini de tartışarak ortaya koyması dolayısıyla önemli bir tartışma ve paylaşım düzeyini yakalamıştır. Özellikle değişim süreci boyunca alanımızda stratejiye girmeyen, kendini ısrarla dayatan yaklaşımların objektif ve sübjektif gelişmeler karşısında aşılma gerçeği ile yüz yüze kalması, konferansımızın çözüm konferansı olması gerçeğini yaratmıştır. Kararlaşma boyutunda, saha çalışmalarımızın önünde engel olan geriliklerin aşılarak, zihniyet değişimi, örgütsel büyüme ve kitlesel açılım ile halkın demokratik katılımının sağlanması, eylem tarzında dönemi karşılayacak düzeyin yakalanmasına yönelik kararlar alınmıştır. Bu tartışma düzeyi ile birlikte her boyutuyla alınan kararlar yaşamsallaştırıldığı oranda özgürlüğe bir adım daha yakınlaşacağımızın bilinciyle hareket etmek gereklidir. Başarmamak için hiçbir gerekçemiz yoktur. Çözümün her zamankinden yakın olduğu bu sürece verebileceğimiz yanıtlar konferansımızda oluşturulmuştur. Analarımızın, genç kızlarımızın, erkek arkadaşlarımızın da katılımları ile oldukça renkli bir bileşimin sahibi olan konferansımız, alan çalışmalarımıza hamle yaptırtma açısından da oldukça aydınlatıcı olmuştur. Tüm Avrupa kadro ve çalışan yapımızın, yurtsever halkımızın bu konferansın ulaştığı düzeyi büyük bir kararlılık, moral, coşku gücüyle karşılayacaklarına olan inancımız şimdi daha güçlüdür. Konferansımızın taşırılmasını salt belgeler temelinde değil, her gün anı anına pratikleştirilmesi ile yapabileceğimizi bilmeliyiz. Bu sorumluluk başta delege ve katılımcı arkadaşlar olmak üzere tüm yapımıza aittir. Başarıyla tamamladığımız konferansımızın ruhu ile çalışmalara yönelmek, her zamankinden daha fazla çözüm gücü olmayı gerektiriyor. Hem kadro yapımız, hem de çalışan yapımızın güçlü tartışma düzeyine denk bir duruş içinde olacaklarına inanıyoruz. Başarmaktan başka şansımızın olmadığını hep birlikte anladık. Bu temelde "ya başaracağız ya başaracağız" şiarını beynimizden ve yüreğimizden çıkarmadan, Önderliğimize, bizleri var eden şehitlerimize layık bir pratiğin sahibi olmaktan başka çözüm yolumuz yoktur.

Devrimci Selam ve Saygılar
30 Temmuz 2003
PJA Avrupa Yönetimi

Başarmamak için hiçbir gerekçemiz yoktur. Çözümün her zamankinden yakın olduğu bu sürece verebileceğimiz yanıtlar konferansımızda oluşturulmuştur. Analarımızın, genç kızlarımızın, erkek arkadaşlarımızın da katılımları ile oldukça renkli bir bileşimin sahibi olan konferansımız, alan çalışmalarımıza hamle yaptırtma açısından da oldukça aydınlatıcı olmuştur. Tüm Avrupa kadro ve çalışan yapımızın, yurtsever halkımızın bu konferansın ulaştığı düzeyi büyük bir kararlılık, moral, coşku gücüyle karşılayacaklarına olan inancımız şimdi daha güçlüdür.

Demokratikleşmenin en önemli adımı yerel yönetimleri güçlendirmektir

***Serxwebûn:** Yerel yönetimler için nasıl bir hazırlık olmalı?*

Mustafa Karasu: Bu seçimlerde hazırlıkların esasını '99 belediye seçimleri ve 3 Kasım genel seçimlerinden çıkarılan dersler belirlemelidir.

1999 seçimlerine genel geçer vaatlerden başka bir yerel yönetim anlayışı ve projelerle girilmemiştir. En temel vaat; halkçı, dürüst ve demokratik bir belediyecilik yapılacağıydı. Ancak bu vaatler bir projeye ve demokratik katılımı sağlayan sisteme dayanmadığı için yerine getirilemedi. Vaat vermek ve bunları söylemek, klasik belediyecilik yapanların de her zaman başvurduğu bir yoldu. Zaten farklı bir şey söylemeleri de beklenemez.

Bizim yerel yönetim anlayışımız farklı olduğu gibi hazırlıklarımız da farklı olacaktır. '99 seçimlerinde bu hazırlığın olduğu söylenemez. Çünkü o dönemdeki gündem farklıydı. Önderliğimiz Ortadoğu'dan çıkarılmış, bir uluslararası komployla karşı karşıya kalmıştı. Bu durumda bizler de, halkımız da, dostlarımız da, Türkiye ve Kürdistan'daki kadro ve çalışanlarımız da bu olguya kilitlenmişlerdi. Çünkü en büyük ulusal ve siyasal olay buydu. Bunun sonuçları mücadelemizin her alanını büyük etki altına alacaktı. Seçim öncesi aylar böyle bir ağır hava taşıyordu. HADEP'e ve kitlelerimize karşı siyasi linç, basın başta olmak üzere, siyasi çevreler ve devletin kurumları tarafından körükleniyordu.

Önderliğimizin Türkiye'ye teslim edilmesiyle birlikte kitleler bir ölüm kalım mücadelesi içine girdi. Halk baskıların şiddetine rağmen, yiğitçe bir direniş sergiliyordu. Gerilla tam anlamıyla fedaice diyebileceğimiz bir savaşa her alanda motive olmuştu. Bu durumun seçimi gölgede bırakacağı açıktır. Siyasal mücadelenin çok sert geçtiği ortamlarda seçimler her zaman geride kalır. Çünkü böyle bir ortam, sağlıklı seçim koşullarından yoksun olmak anlamına gelir. Nitekim seçimler için gerekli hazırlık ortamına izin verilmemiştir.

Genel ve yerel seçimler birlikte oluyordu. Genel ve yerel seçimde strateji ne olacak? Bu ortamda sağlıklı tartışılmadı. Daha çok kitlelerin uluslararası kompleya karşı iradelerini ortaya koyma, bu seçimlerin esas yönü oldu. Komployа karşı tutum çerçevesinde adayların kim olacağı da fazla önemli değildi.

Yerel seçimlerde birçok adayın kazanacağı belliydi. Kürt halkı komploya cevabını HADEP adaylarını seçerek vermek istiyordu. Bütün olumsuzlukların yanında kitlenin ulusal-demokratik iradesini ortaya koyma kararlılığı yüksek bir düzeyi ifade ediyordu.

Yerel yönetimleri yurtsever demokrat adayların kazanmasının önemli sonuçlar doğuracak bir niteliğe sahip olduğuna kuşku yoktur. Ancak belirttiğimiz seçim ortamı nedeniyle önemine denk hazırlıklar yapılamadı. Hatta hiçbir hazırlık yapılmadı demek daha doğru olur.

Kürtler gibi özgürlükten yoksun ve demokratik iradelerinin önünde büyük engeller konan toplumlarda, yerel yönetimler, demokratik kültürün, dolayısıyla özgürlüklerine sahiplenme bilincinin gelişmesinde niteliksel sonuçlar ortaya çıkarır.

Bu nedenle her şeyden önce halkın demokratik kültürünü geliştirecek ve derinleştirecek özgür belediyecilik nasıl olmalıdır konusunun iyi tartışılması ve netleştirilmesi gerekirdi. Bunun felsefesi, amaçları ve mekanizmaları yalnız adaylara değil, tüm halka anlatılmalı ve kavratılmalıydı. Çünkü dil, kültür, kimlik sorunu olmayan, ya da devleti olan herhangi bir toplumun yerel yönetim deneyimi olmayacaktı. Bu nedenle tamamen toplumun demokratik kültürünün ve demokratik örgütlenmesinin gelişmesini sağlayan bir amacı olmalıydı. En iyi hizmet yapmak da bu amaca bağlı olarak ele alınmalıydı. Mahallenin ve sokağın tartışma ve kararlara katılacağı bir mekanizma yaratmak ve bunun bilincini oluşturmak çok önemliydi. Her şeyden önce belediyeler ve yerel yönetimler konusunda böyle bir bilinçlendirme yapılarak seçime hazırlanılmalıydı.

Demokratik kültürü gelişen toplumlar aynı zamanda haklarına kararlılıkla sahip çıkan toplumlardır. Bunları amaçlarının merkezine oturtan bir belediyecilik modeli, Kürtler açısından, büyük bir ihtiyaçtı. '90'lı yıllarda serhildanlarla gerçekleştirdiği demokratik devrimin, somut demokrasi ve halkın kendi kendini yönetme modeli olacaktı. Dolayısıyla bir seçimle yönetime gelmiş olunsa da, esas olarak serhildanların yarattığı bir model olarak algılanacak bir zihniyetin yerleştirilmesi, hazırlığın ilk ve esas bölümü olması gerekirdi. Yerel yönetimleri bundan farklı anlamak, halkın çektiği acılara ve özlemlere en büyük saygısızlık olurdu. Yapılacak hizmetlerin içine böyle bir ruh ve zihniyet katıldığında, bunun halkın moral ve güveninde yapacağı sıçramalar tarihsel değerde olurdu. İşte böyle bir zihniyet verildikten sonra, böyle bir modelin belediye başkanlığına, ancak buna layık olacağını düşünülen aday olabilirdi. Bu zihniyetin yedirildiği ortamda bir rantçı ve mevki düşkününe adaylık teklif edilse dahi, bu gömleği giymeye cesaret edemezdi.

1999 seçimlerinde bunu yapmanın imkanı ve fırsatı olmadı. Ne belediyecilik anlayışı, ne halkın sosyal yaşamını kolaylaştıracak projeler bu ortamda gündeme gelebildi. Yerel yönetim zihniyeti ve ilkeleri ortaya çıkmadığı için bunlara uyan aday tespitleri de gerçekleşmedi.

1999 yılı için bunlar anlaşılır bir durumdur. Bu nedenle eksikliklerin bir mazereti vardır. Şimdi koşullar farklı olduğu gibi, yaşanan bir pratik ve bunun tecrübesi vardır. Artık eski eksiklikleri yaşama lüksü yoktur.

Yapılması gereken ilk önce televizyonda ve basında yerel yönetimlerin Kürt halkı için önemi ve olması gereken modelin yoğunca tartışılmasıdır. Basın ve televizyon, yerel yönetim anlayışımızı topluma sürekli ve etkili programlarla kavrattıktan sonra aday tespitine gidilebilir.

Bizim yerel yönetim anlayışımız, klasik belediyecilik olamaz. Yaşanan dört-beş yıllık pratik de olamaz. Port Allegre ve Gündem 21'de bulunan demokratik yaklaşımı da aşan bir modele ihtiyaç vardır. Port Allegre ve Gündem 21, halkın katılımıyla öncelikli ihtiyaçları hedefleyen ve daha çok da kaliteli ve halkçı hizmeti ortaya çıkarmak isteyen bir anlayıştır. Bunlar olumlu ve demokratik içeriği bulunan modellerdir. Ancak bizim gibi demokrasi ve özgürlük sorunu olan bir halk için demokratik kültürün ve özgürlük bilincinin geliştirilmesinin esas alındığı bir modele ihtiyaç vardır. Kaliteli ve halkçı hizmet anlayışı böyle bir eksende ortaya çıkarılırsa anlamlıdır. Demokrasi kültürü ve özgürlük bilincinin geliştirildiği kapsamlı bir mekanizma ve yapılanma esas alınmalıdır. Binalardan çıkan, daha çok da mahalle ve sokaklarda üretilen bir model olmalıdır.

Bunların basında yoğun işlenmesi gerekir. Bizim farkımızın ve söz konusu olumlu modelleri de aşan yaklaşımımızın çok iyi bilince çıkarılması önemlidir. Demokratik uygarlık çizgisi ile dünyanın en demokratik yaşam projesini yaratma iddiamız da bunu gerektirmektedir.

Hazırlık derken, biz ilk önce bunları anlıyoruz. Aday tespiti bu çerçevede olursa bir anlam taşır. Seçimi kazanmak da ancak bu amaçla bağlantılı ele alınırsa bir sonuca ulaşılabilir. Seçim başarısı da bu yaklaşımı hakim kılmakla mümkün olur.

– Seçim stratejisi ve ittifaklar politikası ne olmalı?

– Yerel yönetim seçimlerinde seçim stratejisinin esası, en geniş kesimleri katmak olmalıdır. Yerel yönetimleri, özgür belediyecilik ve Türkiye'nin demokratikleştirilmesini gerçekleştirme çerçevesinde ele alıyorsak, en geniş çevreleri içine alan bir çalışma olmadan bu amaçlarımıza ulaşamayız. Seçilme barajı sorunu olmadığından ve esas olarak da şehir yönetimleri seçileceğinden, bunun Kürdistan'daki yerel yönetimlerin çoğunu kazanma şansı ortaya çıkardığı açıktır. Yeni siyasal çizgimizde devlet kurmaktan çok, halkın demokratik iradesini sağlama esas alındığından, yerel yönetimlerin anlamı ve işlevi daha önemli hale gelmektedir. Tüm bunlar seçim stratejimizin ne olması gerektiğine açıklık getirmektedir.

Birincisi; Kürdistan'da tüm yerel yönetimleri kazanma amaçlanmalıdır. Yerel seçimlerde güçlü partilerin kazanma şansı fazladır. Kürdistan'da da DEHAP birinci parti olduğuna göre, bu şans elinde bulundurmaktadır. Dolayısıyla bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmek tarihsel önemdedir.

Bunun için seçim bölgeleri toplumsal ve siyasal olarak iyi analiz edilerek, her seçim bölgesindeki ittifak politikamızın iyi tespit edilmesi gerekmektedir. Seçimi kazanmak temel hedeftir. Tüm çalışma ve ilişkilerimizin seçim kazanmaya endekslenmesi doğrudur. Ancak bu da yetmez. Örneğin Diyarbakır seçimi, kazanma olasılığımızın en yüksek olduğu yerdir. Biz bununla yetinemeyiz. Burada da en geniş çevreleri katarak, en yüksek oy oranına ulaşmak başarının ölçüsüdür.

Demokrasi mücadelesi denilince, her yerde akla cephe ve ittifaklar gelir. Bu nedenle demokratik cephe, demokrasi ittifakı, demokratik güç birliği en fazla duyduğumuz kavramlardır. Bunun Kürt halkı için daha çok geçerli hatta zorunlu olduğu açıktır. Eğer Kürt demokrasi hareketi bu anlayışta değilse, doğru çizgide değildir demektir. Daraltıcı yaklaşımlar ve en geniş birliği sağlamayan tutumlar, Kürdistan'da demokrasi ve özgürlük mücadelesini yürütmede başarılı olamaz. Bu nedenle Kürdistan'da herhangi bir siyasi gücün, çevrenin veya kişinin 'bu belediyeyi ben ele geçireceğim' anlayışıyla hareket etmesi sorumsuzluk olur. Bu tür anlayışlar bizden yana olanlardan gelse bile rağbet edilmemelidir.

Bu nedenle Kürdistan'da halkın en geniş cephesini ve birliğini yakalayan espri esas alınmalıdır. Aday isimlerinden çok, bu anlayış öne çıkarılmalıdır. Kim aday olacaktır konusu gündemi işgal etmemelidir. Kim aday olacak anlayışı bizim gerçekliğimizde çok kötü bir saptırmadır. Bundan uzak durulması gerekir. Yerel yönetim amacı ve zihniyeti ile belirttiğimiz birlik anlayışı en optimum biçimde bir araya getirilmelidir. 'Ben aday olayım, bizim çevremizi gözeten biri aday olsun' yaklaşımları, özgürlük ve demokrasi düşmanlığıyla eşdeğer bir tutumdur. Özellikle belediye başkanlığı konusunda mevki ve koltuk eksenli yaklaşımlar daha da tehlikeli ve bizim siyasi ahlakımıza ters bir niteliktedir. Çünkü tek bir aday seçilecektir. Dolayısıyla bir tür halkın birliğinin

"Halkın demokratik kültürünü geliştirecek ve derinleştirecek özgür belediyecilik nasıl olmalıdır konusunun iyi tartışılması ve netleştirilmesi gerekirdi. Bunun felsefesi, amaçları ve mekanizmaları yalnız adaylara değil, tüm halka anlatılmalı ve kavratılmalıydı. Bu nedenle tamamen toplumun demokratik kültürünün ve demokratik örgütlenmesinin gelişmesini sağlayan bir amacı olmalıydı. En iyi hizmet yapmak da bu amaca bağlı olarak ele alınmalıydı."

"Demokratik kültürü gelişen toplumlar aynı zamanda haklarına kararlılıkla sahip çıkan toplumlardır. Bunları amaçlarının merkezine oturtan bir belediyecilik modeli, Kürtler açısından büyük bir ihtiyaçtı. '90'lı yıllarda serhildanlarla gerçekleştirdiği demokratik devrimin, somut demokrasi ve halkın kendi kendini yönetme modeli olacaktı. Dolayısıyla bir seçimle yönetime gelmiş olunsa da, esas olarak serhildanların yarattığı bir model olarak algılanacak bir zihniyetin yerleştirilmesi gerekirdi."

sembolü niteliğinde olmalıdır. Burada esas olan, özgür ve demokratik belediyecilik esaslarının temsil edilmesidir.

Belediye başkanlığında herkesi temsil edecek birliğin sembolü olmak, belediye ve il encümenlerinde ise bu birlik anlayışını güçlendiren tüm toplumsal kesimleri yansıtacak bir bileşim doğru bir stratejik tutum olur.

Tüm bunlar bizim gündemimizi ve tartışma esaslarımızı da belirleyen esas unsurlardır. Bunun dışında gündem oluşturmak ve tartıştırmak özel savaşın savaş arabasına binmektir. Özel savaşın 'kim aday olacak' kışkırtmasına güç vereceğini, gündemin adaylar üzerinde yoğunlaşması için çalışacağını tüm yurtseverler ve demokratlar bilmelidir.

Özgür ve demokratik belediyecilik anlayışımız ve birlik çizgimiz iyi kavranıldığı taktirde, kim bu ölçüleri en iyi temsil edecekse, onu aday seçmek zor olmayacaktır. İşin zor yanı burası değildir. Yoğunlaşılması gereken nokta da burası değildir. Aday üzerinde gündem oluşturmak ve tartışmak, klasik belediyeciliğin ya da buraları mevki ve rant kapısı görenlerin anlayışı olabilir.

Kürdistan'da nasıl bir yerel yönetim ve bu eksende nasıl en geniş birlik! konusu fazlasıyla tartışılabilir. Bunu bugünden başlatmak ve yeni bir zihniyetin oluşturulması süreci haline getirmek esas alınmalıdır. Bu tartışma süreci aynı zamanda stratejimizi tüm kurumlara ve halka kavratma süreci olarak ele alınmalıdır. Bu süreç aynı zamanda aday tespiti sürecinin zihniyet aşaması olarak görülmelidir. Bu yaklaşım aday tespitinin en demokratik yöntemle gerçekleşmesi gerektiğini de koşullandıran olmaktadır.

Stratejimizin gereği, Kürdistan'da her çevreyle ilişkilenmek, herkesi böyle bir tarihi fırsatı, halkımızın demokratik kültürünün ve demokratik örgütlenmesinin geliştirilmesi için değerlendirilmesi konusunda ortak tutum ve çalışmaya çekmek önemlidir. Hiçbir çevreden uzak durmamak, herkesi doğru çizgide buluşturmak için, farklı düşünceleri ve yaklaşımları ortak bir noktaya yaklaştırmak önemlidir. Hatta gönlünde adaylık yatan ve uygun gördükleri adayı seçtirmek isteyen kişi ve çevrelerle de ilişkilenmek gerekir. Farklılıkları tartışarak aşmak daha kolaydır. Taraflar yaratmamaya dikkat edilmelidir. Olumsuz yaklaşanlar olsa dahi karşıtlık içine girilmemeli, esas olarak kendi çizgimizin ortaya konulmasıyla kendimizi tanımlamalıyız.

Yerel yönetimleri, demokratikleştirmenin demokratik Türkiye'yi yaratmanın önemli bir adımı olarak görüyoruz. Demokratikleşmenin zorlanmasının en temel nedeni, Kürt demokratik gücüyle Türkiye'deki demokrasi güçlerinin ortak bir doğrultuda bir araya getirilememesidir. Yerel yönetim seçimleri bu eksikliği gidermede somut ve uygulanabilir bir fırsattır.

Türkiye'nin siyasi, ekonomik, sosyal düzenini ve demokratikleşmesini belirleyen esas alanlar Kürtlerin yoğun yaşadığı metropoller; Marmara, Ege ve Çukurova'dır. Yerel seçimlerde şehir merkezlerinin rolü dikkate alındığında, Kürtlerin bu seçimleri etkilemedeki yeri daha iyi anlaşılır.

Eğer buralarda demokratik bir ittifak gerçekleşirse, bu Türkiye'de demokratik ittifakın gerçekleşmesi anlamına gelir. Kürtlerin ağırlıklı olduğu iki üç ilçe veya belde dışında demokratik Türk ve başka halklardan adayların seçtirilmesi bu politikamızın gereğidir. Demokrat bir aday aynı zamanda Kürt demokratik gücünün adayıdır. Milliyeti ve kimliği önemli değildir. Bu konuda 3 Kasım seçimlerinde yaptığımız yanlışı tekrarlayamayız.

Oluşmuş kimi önyargılardan dolayı Türkiye alanında başka bir partinin amblemi altında seçime girmek de yanlış olmaz. Eğer kapsayıcı özelliği olan böyle bir ittifak partisi bulunursa, Kürt demokratik gücü diğer bileşenlerle birlikte Türkiye alanında böyle bir bayrak altında toplanabilir. Bazı özgün yerlerde farklı partilerdeki demokrat ve Kürt sorununun demokratik çözümünden yana olan adayları da destekleyebiliriz. Bu seçimlerde önemli olan daha demokrat adayların kazanmasını sağlamaktır.

Türkiye alanının seçim sürecini, bu nedenlerden dolayı farklı çevrelerin ve sivil toplum örgüt temsilcilerinin oluşturduğu geniş bir komisyon tarafından yönlendirmek yapılması gerekendir.

Seçim sürecinde başarılı bir demokratik ittifakı pratikleştirirsek, bu demokratik toplum koordinasyonunun yaşamsallaşmasını sağlar. Böyle bir ittifak temelinde bir çatı partisi oluşturmak daha da kolaylaşır. Bu nedenle bu seçim sürecinde bizler olgun ve kapsayıcı bir tutum göstereceğimiz gibi, bu amaçlara ulaşmak için diğer demokratik çevreler ve sivil toplum örgütleri de üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmeli ve duyarlı yaklaşmalıdırlar. Dar siyasal çıkarlar, çekişme ve rekabet anlayışı olmazsa, bu defa bir demokrasi hareketi yaratmak imkan dahilindedir.

– Yerel seçimler öncesinde 3 Kasım'da uygulanan yöntemdeki eksikliklerden ne gibi sonuçlar çıkarılmalı? Özellikle aday tespitinde nelere dikkat edilmeli?

– Hangi seçim olursa olsun bizim anlayışımız, demokratik güçlerin en geniş birliğini sağlamaktır. Önceki değerlendirmelerimiz aday tespit sürecinin ve aday tespitinin hangi ölçülerde ve nasıl bir gündemle olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Yöntemden önce anlayış düzeyindeki yanlışları ve yanılgıları ortadan kaldırmamız gerekir. Anlayışla yöntem arasında doğrudan bir bağ vardır, ancak anlayış doğru olmazsa, yalnızca yöntemden sonuç beklemek doğru değildir. Anlayış doğru olursa, yöntem yetersizliklerinin zararları en aza iner.

3 Kasım seçimleri öncesi örgüt birliği de, örgütleme düzeyi de zayıftı. Üstelik parçalı duruşlar alt örgütleri de felç etmiş, halkın kendisini daha moralli katmasında olumsuz etkide bulunmuştu. Demokrasi rüzgarı estirmek ve bunun örgütünü, tarzını, temposunu yaratmak, esas hedef olarak görülmeyince ve zihniyet yanlış olunca; bu yönteme de, aday tespitlerine de yansımıştı.

En önemli yanlışlık, parti meclisi üyelerinin, il başkanlarının ve diğer örgütsel çalışma içinde olanların ilk öncede kendilerini milletvekili seçtirme anlayışıydı. Bu durum daha farklı çevrelerin katılmasını ve bir seçimi daha da genişleme amacına uygun biçimde yürütme gerçeğini göz ardı etmek olarak karşımıza çıktı. Örgütün önemli çalışanlarının seçtirilmek istemesinin bir genel seçim açısından anlaşılır bir yanı olsa da, yerel seçimlerde böyle bir yaklaşım göstermek, 3 Kasım'dan daha fazla zafiyet ortaya çıkarır.

Şimdiden duyuyoruz ki, parti meclisi üyeleri, il ve ilçe başkanları adaylık hevesi içine girmişlerdir. Örgüt sorumlularının, en geniş çevrelerin birliğini, demokratik iradeyi ortaya çıkaracak, demokratikleşmede önemli rol oynayacak seçim başarısını nasıl sağlarız kaygısının önde olması gerekir. Onlar mücadeleyi geliştirme sorumluluğunu üstlenen insanlardır. Buraları bir yetki ve mevkiye ulaşmada araç olarak görmek, aldıkları sorumluluğun ruhuna ve ahlakına terstir. Çünkü ortada esas olarak ele geçirilmesi gereken bir mevki ve koltuk yoktur. Kazanılması gereken bir demokrasi ve özgürlük mücadelesi vardır. Bunu ilerletmeden hiçbir mevkinin bir anlamı yoktur. Bu konuda gelişmeyi sağlamayan bir koltuk rekabeti, hatta bir mevkiye ulaşma, mevcut inkarcı oligarşik sistemin parçası olmaktan, hatta ona hizmet etmekten kurtulamaz.

3 Kasım'da bizim kitlelerimiz aktif ve fedakar bir tutum sergiledi. Coşkuları eksik değil, fazlaydı. Örgütler bu kitleyi iyi planlayıp çalıştırmamış olsa da kitleler gece gündüz hareket halindeydi. Bizim kitlemiz esas olarak tümden seçime kilitlenmişti. Eksiklik bizim tabanımızın katılıp katılmamasından ileri gelmedi.

Seçimin temel bir özelliği, yalnız bir örgüt ve propaganda çalışması olmamasıdır. Seçim kazanma gücü olmayan ya da seçimleri önemsiz gören klasik sol yaklaşımlar, bir örgüt çalışması ve propaganda aracı olarak görebilirler. Bizim böyle yaklaşmayacağımız açıktır. Belki klasik sol yaklaşımda da seçimleri yeni kitlelere ulaşma ve yeni örgütler kurma mantığı vardır. Ancak seçim kazanmak ve en geniş çevreleri katmak konusunda dar bir yaklaşım içinde olmaları, bu süreçleri örgüt çalışması ve propagandasıyla sınırlamıştır. Özellikle Türkiye solu pratiği bu konuda müzmin bir hastalığa yakalanmış gibidir.

3 Kasım seçimleri tümden olmasa da böyle bir darlığın görüldüğü bir kampanya oldu. Propaganda ve kitlemizin hareketi açısından eksiklikleri, plansızlıkları, dağınıklıkları, bütünlüklü olmayan bir yürütülüş tarzı olsa da, başarılıydı demek yanlış olmaz. Ancak bizim önümüze koyduğumuz hedefler kapsamlıydı. En geniş demokrasi hareketiyle barajı aşıp meclise güçlü bir grupla girmek hedefimizdi. Böyle bir sonuç, demokrasi mücadelemizde güçlü bir hamle olacaktı. Bir demokrasi hareketi yaratmayan on-on beş milletvekili çıkarmak, bu amacımızla örtüşmüyordu ve süreci karşılayacak bir strateji olamazdı. Bu nedenle bir demokrasi hareketi yaratmadan, çok güçlü bir kampanya yürütmeden de elde edilebilecek bağımsız adayla girme tercih edilmedi. Çünkü böyle bir strateji demokrasi güçlerinin dinamizmini ve hareketini açığa çıkarmazdı. Bazı yönleriyle başarılı olan 3 Kasım seçim kampanyasını yaratamazdık.

Stratejimiz doğruydu, ama bunun gereklerini yerine getirmede yetersiz kaldık. Böyle bir stratejiyi karşılayacak bir örgüt yapılanması olmadığı gibi en geniş kesimleri harekete geçiren, esas olarak da kendi kitlemiz dışında yeni kitleleri çekecek bir yaklaşım ortaya konulmadı. Hem mesajlar, hem dışımızdaki çevreleri katma, hem de adaylar açısından bu eksiklik yaşandı. Örgüt çalışmasının kimyası ile seçim kazanmanın kimyası arasındaki farklılıklar görülüp ona göre davranılmadı.

Seçim kazanmanın özgünlükleri ve kimyası anlaşılmadan ve gerekleri yerine getirilmeden seçimler kazanılamaz. Hiçbir parti şimdiye kadar kendi temel kitlesi ile seçim zaferi elde etmemiştir. Mutlaka mesajlarıyla o andaki temel politik ve sosyal ihtiyaçlara cevap verecek proje ve modeliyle, buna uygun aday profilleriyle seçim kazanmanın kimyası ve özgünlüklerine cevap verici olmalıdır.

Halkımızın ve mevcut siyasi durumun ihtiyacı olan demokratik kültür ve demokratik örgütlenme ve bu temelde demokrasiyi ilerleten bir çerçeve, mesajlarımızı da, projelerimizi de, adaylarımızı da sübjektif tercihlerden çıkarıp objektif temele oturtacaktır.

Aday tespitinde dikkat edilmesi gereken en temel husus, aday profilimizin ne olmasını gerektiğini aydınlatan bir aydınlatma sürecinin yaşanmasıdır. Bu temelde aday arayışı geniş bir perspektifle ele alınmalıdır. Hem parti örgütleri ve sivil toplum örgütleri içinden hem de dışından bir inceleme araştırma yapılır. Artık bu sürece start vermek gerekir.

Bizim düşüncemiz bir iki istisna dışında eskilerin tümünün yenilenmesidir. Beş yıl bu halkın belediye başkanlığını yapmak bir onurdur. Bu onurun kendilerine verilmesi en büyük şanstır. Bu onurun borcunu ödemek için bundan sonra başka sahalarda çalışmalara katılmaları sorumlulukları gereğidir. Bu onuru ve görevi başkalarına devretmek, bu duygu ve düşüncede olmak da yurtsever demokrat olmanın gereğidir. Kürt toplumu artık bu sorumlulukları yürütecek birikime sahiptir. Her yeni dönemde bu sorumlulukları başka adaylara devretme anlayışının birçok bakımdan yararı da vardır. Çok başarılı ve halkın mutlaka kalmasını istediği istisnalar dışında böyle bir geleneği yerleştirmek gerekir. Dolayısıyla bir dönem yaptık bir dönem daha yapalım anlayışı varsa, bunu bırakmak gerekir.

Yeni adayların, özgür belediyecilik ve toplumun demokratikleşmesi için böyle bir sorumluluk üstlenecek, toplumu demokratikleştirme aşkı ve heyecanını yaşayan olması birincil tercih olmalıdır. Kürt demokratik devriminin ortaya çıkardığı değerlerin tarihi sorumluluğunu duyacak, bu değerler üzerinde halkın kendi kendini yönettiği ve karara katıldığı bir modele gerekçesiz inanacak ve bunu yapacak inanç ve kararlılığa sahip olması gerekir. Bu değerlerin üzerine oturacağını bildiğinden koltuk, mevki düşkünü olarak buraya gelmeyi ve rantın her türlü biçiminin en küçüğüne bile bulaşmayı, alet olmayı ahlaksızlıkların en büyüğü ve düşkünlük olarak görmeyi esas alacak güçlü bir karakter sahibi olması mutlaka gözetilmelidir. Böyle bir mevkinin, bırakalım yaşantısında bir standart yükselmesini, aksine daha fazla yorulan ve çaba içinde olan bir değişiklik yaratacak kişilikte olmalıdır.

"Biz yalnız parti örgütlerinin değil, daha çok da sivil toplum örgütlerinin ve halkı temsil eden kişilerin ağırlıkta olduğu demokratik platformlarda, adayların seçimle tespit edilmesinin doğru olacağına inanıyoruz. Toplumu demokratikleştirecek yerel yönetim anlayışı ve buna uygun adaylar bu platformda seçime katılmalıdırlar. Seçildikten sonra da herkesin adayı olarak seçime girmeli ve herkes tarafından var güçleriyle desteklenmelidirler."

Belki ağır olacak ama bazılarının bulaştığı rant ve eş dost kayırma en büyük ahlaksızlık olarak görülmelidir. Aday olacak her kişinin bu gerçeği bilerek adaylığa soyunması şarttır.

Kürdistan toplumu ve siyasi yaşamı, şehitlerin kanı ve halkın çektiği acı ve fedakarlıklarla bu düzeye getirilmiştir. Adaylığa, bunlara layık olmak, bunların özlemlerine sahip çıkacak düzeyde yaklaşmak, olmazsa olmaz koşuldur. Bir nevi bu görevler ateşten gömlektir. Herkesin cesaret edemeyeceği ve kolaylıkla talip olmayacağı yerlerdir. Bazılarının kolaylıkla talip olmasını anlamak zordur. Herhalde neye talip olduklarını bilmiyorlar. O koltuğa geldikten sonra oraları devletin resmi makamları olarak görme, kime ve neye karşı sorumlu olduğunu yeterince anlamama azda olsa görülüyor. Niyet olarak böyle görmeyenler de bunun ağırlığını yeterince taşımıyor. Buraları kutsal hizmet alanı olarak görülmüyor. Bazılarının etki ve denetimine girme yaşanabiliyor.

Bir milletvekilinin böyle bir duruma düşme imkanı daha azdır. Çünkü yerel çevrenin etkisini daha az hissedebiliyor. Ancak yerel yönetimler sağlam duruş içinde olmazsa, niyetleri kötü olmasa da çevre ve çıkar tuzağına düşebiliyor. Bunları, önümüzdeki dönem için aday olacaklara hatırlatmak için belirtiyoruz. Çünkü '99 seçimleri, bizim için bir irade ortaya konulması açısından önemliydi. Bu nedenle adayların niteliği üzerinde bir yoğunlaşma olmamıştı. Adaylar da böyle bir yoğunlaşma, moral ve ruhsal hazırlıkla seçime katılmamıştı. Şimdi durum farklıdır.

Biz eski belediyeler çok yedi, içti demiyoruz. Hepsi ranta bulaştı demiyoruz. Ancak bizim ölçülerimize ulaşılmadı. Doğru bir yerel yönetim anlayışı olmaması sonucu imkanların iyi kullanılmadığını söylemek doğrudur.

Geçmiş dönem gösterdi ki bu mevkiler gerçekten de ateşten gömlektir. Halkı ve değerleri temsil etmek, yüksek bir performans gerektiriyor. Bu kadar eleştiri, şikayet beklentilerin yüksekliğindendir. Beklentilerin yüksek olması da çok olumlu bir şeydir. Mücadelemizin ve halkımızın geldiği düzeyin dışa vurumu olarak sevinilmesi ve taktir edilmesi gereken bir durumdur. Yeni dönem için de bu beklentileri, amaçlanan yerel yönetim anlayışı çerçevesinde yüksek tutmak gerekir. Ancak yanlış yönetim anlayışı sonucu oluşan çarpık beklentilerden arındırılmış bir beklenti yüksekliği yaratmak, bu sürecin önemli görevlerindendir. Adayların da böyle yüksek ve kapsamlı hedeflerle adaylığa soyunmaları gerekmektedir.

Aday profilinin nasıl olması gerektiği Kürt özgürlük mücadelesini bilenler açısından nettir. Bunun aday tespiti öncesi süreçte daha da netleştirilmesi ve adayı seçeceklerin terazisi haline getirilmesi önemlidir.

Bazı spekülasyonların önüne geçmek için bir hususu vurgulamak isteriz. Bizim '99 seçimlerinde tek bir aday önerimiz olmadığı gibi şimdi de olmayacaktır. Bizim için yerel yönetim anlayışı, zihniyeti ve aday profili önemlidir. Bu ölçülere uyacak herkes bizim kabul ve desteğimizi alacaktır. Biz adayların merkezi bir tarz ve kararla seçilmesini doğru bulmuyoruz. Gerçekleştirmek istediğimiz demokratik zihniyet hamlesi de bunu gerektiriyor. İster herhangi bir örgüt çalışmasında, ister aday tespitinde olsun bize bağlı olanların yapması gereken de bu doğrultuda olmalıdır.

Biz yalnız parti örgütlerinin değil, daha çok da sivil toplum örgütlerinin ve halkı temsil eden kişilerin ağırlıkta olduğu demokratik platformlarda, adayların seçimle tespit edilmesinin doğru olacağına inanıyoruz. Toplumu demokratikleştirecek yerel yönetim anlayışı ve buna uygun adaylar bu platformda seçime katılmalıdırlar. Seçildikten sonra da herkesin adayı olarak seçime girmeli ve herkes tarafından var güçleriyle desteklenmelidirler. Ortaya koyduğumuz seçim stratejisinin aday tespit prosedürünün de böyle olması gerektiğine inanıyoruz. Halkta, adayları seçecek delegelerde bu tarihi sorumlulukta hareket etmelidirler.

Aşiret, aile veya başka beklentiler, böyle bir tarihi sorumluluğu zehirlememelidir. Bu tür dar yaklaşımlar herkese kaybettirir. Biz ise halk olarak toplu kazanmak istiyoruz. Toplu bir kazanım ortaya çıkarılmadığı taktirde kazandığını sananlar da kaybedecektir. Hatta en fazla da biz kazandık diyenler kaybedecektir. Tabii ki kaybetmeyi özgürlük ve demokrasi mücadelesi çerçevesinde görenler için bunları söylüyoruz.

Biz, geniş tutulacak ve demokratik temelde tespit edilecek delegelerden oluşan platformlarda, herhangi bir adayın değil de, özgürlük ve demokrasiyi kazanma duygusunun ağır basacağı ve doğru bir aday tespitine gidileceğine inanıyoruz. Halkımızın özgürlük ve demokrasi özlemi taşıyan kolektif bilinci, bunu sağlayacak düzeyedir.

Aday tespit süreci küskünlüklere ve ayrılıklara değil, birliğe vesile olacak biçimde yapılmalıdır. Bu konularda yüksek sorumluluk, ciddi duyarlılık ve çaba gösterilmelidir. Geçmiş küskünlükler ve sorunlar geride bırakılıp geleceğe bakılmalıdır.

Çok ciddi bir siyasi süreçten geçiyoruz. Halk tarihimiz açısından çok olumlu yanları yanında riskleri de vardır. Bu tür tarihi süreçler halkların tarihinde azdır. Bu nedenle bireysel kaygılar mutlaka aşılmalı, genel sorumluluk duyulmalıdır. Geçtiğimiz sürecin önemi bilindiğinden tekrarlamıyoruz. Ancak olumlu ve doğru değerlendirildiğinde büyük kazanılacağı kesindir. Mücadeleyi bu düzeye getiren halkımız ve şehitler, böyle bir sonuca fazlasıyla layıktır. Bize de, aday olana da, olmayana da bu sürece layık olma görevi düşmektedir.

Biz herkesi kazanmak için bir araya gelmeye, birlik olmaya, bu temelde özgürlüğü hak ettiğimizi herkese göstermeye çağırıyoruz. Bu seçim, birlik ve ortak duyguları en üst düzeyde yaşama seferberliği haline getirilmelidir.

IRAK'IN YENİDEN YAPILANMA SÜRECİ VE ORTADOĞU'DAKİ GELİŞMELERİN YÖNÜ

Küresel emperyalizm kaçınılmaz olarak kendisini yayıyor. Tarihte bütün uygarlıklar kendilerini yaymaktan geri kalmamışlardır. Bunu yaparken ilk çıkışlarında yeni bir sistemin maddi ve manevi boyutuyla geliştirilmesine yol açmışlardır. Dışa karşı ise bu gerçeklik emperyal yayılma temelinde sürmüştür.

Günümüzde de klasik kapitalizm ve ulus devlet yapılanmaları aşılıyor. Uluslarüstü güçlerin bu temelde bir yayılması göze çarpıyor. Buna karşı ilk kez egemen ve ezilenler demokrasi, hukuk devleti, sosyal adalet, insan hakları kavramını kullanır duruma gelmiş; kavramlara yükledikleri içerikler farklı da olsa, aynı kavramların kullanılmasında bir konsensüs sağlamış bulunuyorlar.

Küresel uygarlığın müdahale, aktif yayılma gücünü ABD gösteriyor. Avrupa yıpranmış, yaşlanmış ve pasif bir görüntü sunuyor.

Irak'a müdahale Ortadoğu'ya müdahaledir

ABD'nin Irak'a girişini basit bir müdahale, salt petrol ve çıkara bağlamak yanılgıdır. Bunlar da dahil, Ortadoğu'nun mevcut statükosu 1900'lerin başında çizilmiş, II. Dünya Savaşı'ndan sonra ise ulus devlet ve bloklaşmanın damgasını taşımıştır. I. ve II. Dünya Savaşı'nın oluşturduğu statüko, mevcut küreselleşme gerçeğine ters düşmektedir.

Irak'a müdahale, Ortadoğu'ya doğrudan müdahaledir. Mevcut statüko ile küresel uygarlık yürüyemeyecek duruma geldiği için sistem bağlamında dünyaya müdahaledir. Bazı geçici uzlaşmalar yaşansa da, bu uzlaşmalar kalıcı bir ittifaka dönüşemez. Dolayısıyla küresel emperyalizm ile gericileşen, ciddi bir değişim göstermeyip direnen statükocu rejimler arasındaki çelişki sürecektir. Statükocu ulus devlet daha şimdiden kuşatılmış bulunuyor, direnişleri, uzlaşı ve ittifakları gericidir. Ulusalegemenlik ve bağımsızlık duruşları yoktur. Şovenizm ve milliyetçiliği sığınak yaparak, ayakta kalmaya çalışıyorlar.

Irak'a müdahale ve Irak'ın yeniden yapılandırma çabaları, statükocu rejimlerin bütün gerçekliğini çok çarpıcı ortaya koymuştur.

Bu açıdan ABD'nin bölgeye müdahalesinin olumlu ve olumsuz yanları bulunuyor. Klasik anti emperyalizm hastalığıyla, ABD'nin yaptığı her şeyin karşısına çıkmak, reddetmek klasik ve demode olmuştur, günümüzde marjinalleşmiş bir çocukluk hastalığıdır. Öte yandan yapılan her şeyi olumlamak da, bu toprakların demokrasi ve uygarlığını ortaya çıkarmayı bir yana itip, her şeyi montajcı bir gözle dışarıdan beklemek olur. İki uç yaklaşımı reddetmek en doğru devrimci ve demokratik tutumdur.

Ortadoğu'nun statükocu rejimleri, içten demokratik ve özgürlükçü güçler, dıştan küresel emperyalizm tarafından değiştirilecektir. Ve değişmeye başlamıştır. Mevcut rejimlerin Ortadoğu'ya ve toplumlarına vereceği bir şey kalmamıştır. Değişim ve yeniden yapılanma gücünden uzaktırlar. Milliyetçi ve radikal islama dayalı direnişler çıkışları ne gerekçeyle olursa olsun- sonuç itibariyle bu rejimleri beslemekten öteye geçmiyor. Böylesi direniş ve karşıtlıkların bir geleceği yoktur,, ve olamaz da..

Eski rejim, statüko ve buna dayalı politikaları ayakta tutmak ABD'nin işine yaramamaktadır. Geçici ittifak, uzlaşı ve benzer durumlar bu gerçeği değiştirmez. Küresel yayılmanın iskenderizm tarzına ise anti iskenderizm tutumuyla, demokratik ve siyasi mücadele ile karşı durmak gerekiyor.

Müdahale olumlu koşullar oluşturursa da, bu toprakların demokrasisini asıl olarak içteki güçler yapacaklardır. Bunu da kutuplaşma dönemi veya klasik karşıtlık biçiminde değil, siyasi ve demokratik mücadele eşliğinde, yapıcı, katılımcı bir demokratikleşme, Rönesans ve reform temelinde gerçekleştirmek mümkün. Bunu yaparken karşılıklı etkileme ve etkilenmeler olacaktır. Asıl demokratikleşmeyi, özgür birliği, çok kültürlülüğü, yeni bir zihniyet doğrultusunda bu toprakların insanı yapacaktır.

Zihniyet devrimi her konudaki değişim ve dönüşümün temel mayasıdır. Buna dayanmayan, Ortadoğu Rönesansı ve reformu rüzgarını estirmeyen, bu rüzgarı arkasına almayan hiçbir güç pratikte çok ciddi bir değişiklik yapamaz. Irak ve Ortadoğu'nun her yerinde buna ihtiyaç vardır.

Bu topraklar dıştan dayatılan değişimdönüşüm ile içten dayatılan demokratik-özgürlükçü bir değişim ve dönüşüme sahne olacaktır. Bu iki tür değişim ve dönüşümün temel ortak paydası, mevcut statükonun yıkılması olur. Bunu politika ve pratik olarak ilişkilerde gözetmek, ilişki ve ittifak düzeyini ayarlamak gerekiyor. Aynı tutum Irak'ın yeniden yapılandırılmasında daha yakıcı olarak kendisini dayatır, ilişkilenme alanı bulur. Farklılıklarına rağmen her ülkede ve bölge düzeyinde de bu tutumu gözetmek önemli oluyor.

Ulus devletlerin, milliyetçilik, inkarcılık, rant ve kan siyasetinin -hangi biçimde olursa olsun- halkın nefesini kesen, değişime izin vermeyen despotik yapılanma ve zihniyetlerin halkı arkasına almak istediği biliniyor. Bunların anti Amerikancı, anti emperyalist ya da karşıtlık gibi sunulan yaklaşımlarına onay vermek ne demokratizm ne de anti iskenderizm olur. Bu tür davranış ve yaklaşımlar sadece gericiliğin değirmenine su taşır.

Irak'ın yeniden yapılandırılması

ABD'nin Irak'tan vazgeçmesi, geri çekilmesi mümkün değil. Saddam diktatörlüğü bir yönüyle sünni yaklaşımlı diktatörlüktü. Görünüşte sünni Arapları esas alıyordu. Bugün ABD karşıtı eylemler yoğun olarak bu sahada oluyor. Esas olarak eski rejimin kalıntılarına dayanıyor.

Bölge rejimleri de, muhafazakarlık ve statükoyu bozdurmamak, kendilerini korumak ve istikrarın sağlanmaması için doğrudan ve daha çok da dolaylı müdahalelerde bulunuyor.

Bir diktatörlük trajik bir sonla yıkıldı. Aynı zihniyet ve politikada olanların yeniden iktidara gelmesi, "müdahale ettiniz bu iyi oldu iktidarı bize bırakın" yaklaşımlarını onaylamak mümkün değil. Saddam'ın BAAS milliyetçiliği iflas etmiştir. Kabuğuna çekilip, yenilenme gücü göstermediği için tarih sahnesinden çekilmiştir. Kalıntılarını ya da aynı zihniyet ve politikaları uygulayanların önüne geçmek demokratik güçlerin görevidir.

Yerliler gelsin de neye mal olursa olsun, yaklaşımı ve politikaları yanlıştır. Bu toprakların eski uygarlığına dayanarak ve yeni bir sentez yaparak, demokratik toplum projesi ve pratiği için mücadele etmek en doğrusudur.

ABD eski statükoyu ve buna dayalı politikaları yeni görüntüler altında sunanları onaylamıyor. Ne eski Irak Ulusal Kongresi ne de Barzani ve Talabani'yi ilişkilerini kesmese de can simidine sarılır gibi onaylamadı. Bu açıdan hemen hükümet kurulamadı. Acele yönetim oluşturulmadı. Yeni oluşturulan konsey ise geçicidir. Kalıcılığı esas olan bir yönetim değildir. Ara bir formül olduğu için geçicidir.

Bütün taşlar yerinden oynadı. Geçmiş Saddam diktatörlüğü içerde hiçbir muhalefete yer vermediği, tekçi, despotik bir politika ve uygulama sergilediği için demokratik muhalefetin örgütlülüğü hemen hemen yok sayılır. Irak Ulusal Kongresi, KDP ve YNK'de yeni zihniyet ve demokratik özden uzaktır. ABD'yi onaylamaları esas olarak Saddam diktatörlüğünün yıkılması içindi. Saddam yıkıldıktan sonra bu güçler boşluğa düştü. İktidarın altın tepside kendilerine sunulacağını sanıyorlardı; olmadı, olması da mümkün değildi.

Oluşan konsey geçici olsa da, farklılıkları ve değişik kesimleri kapsamayı biraz yansıtıyor. Hala bir öz ve biçime oturmamış. Asıl bundan sonra oluşturulacak yönetim, demokratik anayasa, temel yasa ve özgürlükler, partiler ve seçim sistemi, yapılacak seçimler önem taşıyor. Irak'ın güncel geleceği bu tür çalışma, pratik ve gelişmeler üzerinde yükselecektir.

"ABD'nin bölgeye müdahalesinin olumlu ve olumsuz yanları bulunuyor. Klasik antiemperyalizm hastalığıyla, ABD'nin yaptığı her şeyin karşısına çıkmak, reddetmek klasik ve demode olmuştur, günümüzde marjinalleşmiş bir çocukluk hastalığıdır. Öte yandan yapılan her şeyi olumlamak da, bu toprakların demokrasi ve uygarlığını ortaya çıkarmayı bir yana itip, her şeyi montajcı bir gözle dışarıdan beklemek olur. İki uç yaklaşımı reddetmek en doğru devrimci ve demokratik tutumdur."

"Bir diktatörlük trajik bir sonla yıkıldı. Aynı zihniyet ve politikada olanların yeniden iktidara gelmesi, 'müdahale ettiniz bu iyi oldu iktidarı bize bırakın' yaklaşımlarını onaylamak mümkün değil. Saddam'ın BAAS milliyetçiliği iflas etmiştir. Kabuğuna çekilip, yenilenme gücü göstermediği için tarih sahnesinden çekilmiştir. Kalıntılarını ya da aynı zihniyet ve politikaları uygulayanların önüne geçmek demokratik güçlerin görevidir."

BAAS milliyetçiliği, kalıntıları ve buna yakın duran radikal ve tepkici İslam, Irak'ın geleceğini oluşturamaz ve yer alamaz. Bu güçler geçmişin yıkılan dayanaklarından, statükocu rejimlerin Irak'ta yeniden yapılanmayı baltalama çabalarına dayanıyor. Hepsi kollarını sıvamış, Irak'ın yeniden yapılanmasına engel oluyor. Bu tür çabalar milliyetçilik, islami fanatizm ve geleceği olmayan politikalardan besleniyor. Karşı olmak, boşa çıkarmak ve mücadele etmekle birlikte, küçümsememek gerekiyor. Çünkü gelenekleri ve medeniyetler çatışmasını en geri özelliklerle gündeme oturtmak istiyorlar.

Irak Ulusal Kongresi bir örgütleme gücüne, tabana, demokratik geleneğe dayanmaktan uzaktır. ABD ile çelişmez, söylemleri olumlu olur. Ama söylemle pratik arasında bir uçurum yaşıyor, tezatlık oluşturuyor.

Irak'ın aydınları, demokratları hala kendi kimliğini bulmuş değil. Arayış içindedir. Böylesi gelişmeler az değil, küçümsenemez, gelişme kaydedebilirler.

YNK, her yönüyle ABD'yi onaylar görünüyor. Geçmiş geleneği ve duruşu yine anti demokratik tutumlarını koruyor. Bir yeniden yapılanma ve değişime gitmeden, sadece kapıyı açık tutarak öne çıkmaya çalışıyor. Bunun ne kadar tutacağı belli değil. Arapların desteğini alamazlar, sıcak karşılanmazlar.

KDP, "Saddam'ı devirdiniz, çıkın. İktidar anlayışını değiştirmeden bize devredin" yaklaşımı içindedir. Muhafazakar ve tutucu çevrelerle dirsek teması içindedir. Demokratik gelenekten uzaktır. Bulunduğu yerde tekçi ve otoriter anlayış ve politikaya sahiptir. Yasakçı bir zihniyet ve uygulaması var. Demokratik ve özgürlükçü güçlerin gelişmesini engellediği kadar, bastırmak için diğer güçlerle işbirliği yapmaya çalışıyor. ABD'nin Irak'ı yapılandırma projesine uyum sağlayacak durumda değil. Bunun ilişki ve çelişkilerini yaşıyor. Zihniyeti geridir. Irak'ı ve Kürtleri kapsamaktan uzaktır. Hiçbir değişim ve yeniden yapılanmaya gitmediği için, Irak'ın yapılandırılmasında zaman geçtikçe geriye düşmektedir.

Şiiler, eskiden beri dışlandıkları için muhalefettir. Şiilerin bir kısmı İran'ın etkisi altındadır. Diğerleri muhalefet olsa da, ne istedikleri tam belli değildir. Sünni egemenliğinden halk çok çekti. Onun yerine Arapların çoğunluğunu oluşturan, Şii damgalı, dini görüntülü bir yapılanmayı Irak kabul etmez. İran'ın etkisi olanlar "iktidar bize de olsun" diyorlar. Radikal islamizm -ya da İslam görünüşlü milliyetçilik- Irak için yeni sorunlar yaratır. Çözümleyici olamaz. Şiilik dar kabuğunu aşar, reform ve demokratikleşmeden yana olursa etkili olur. Mevcut durumu bunu yansıtmıyor. Din damgalı bir devlet, geri bir yapılanma olur. Demokratikleşme karşıtı rol oynar.

Kısaca milliyetçilik (ulus devlet) ve radikal islami politikalar, ilkel ve yerel milliyetçilik Irak'ı yeniden yapılandıramaz. Bunlara karşı mücadele temelinde Irak'ın yeniden yapılandırılması, demokratikleştirilmesi, federasyona dayalı özgür birlik doğrultusunda yaşanılır kılınır.

Milliyetçilik, radikal İslam, inkarcılık, ilkel milliyetçilik birbiriyle çelişkileri, daraltıcı yaklaşımları olsa da özde aynı zihniyete hizmet ediyor, aynı kapıya çıkıyor. Çok kavgalı oluşları, dogmatik, kalıpçı, statükocu ve dar olmalarından kaynağını alıyor. İktidar zihniyeti aynıdır ve gasp etmeye yöneliktir. Bu tür politika, anlayış ve davranışlar Irak'ın yeniden yapılandırılmasını tehlikeye attığı gibi, diğer bütün ülkelerde

"Türkiye, Irak'a asker göndermeyi gündemine aldı. TBMM eylülde bunu görüşüp, kararlaştıracak. Daha şimdiden KDP ve YNK dolaylı açıklamalarla olumsuz buluyor. Güvenlik sağlama karşılığında ABD'yi KADEK üzerine yöneltme ya da bu yönlü tavizler alma çabası gözden kaçmıyor. Birilerini hele Kürt demokratik hareketini tasfiye etme planlarını ABD salt Türkiye istediği için tercih etmeyecektir."

de benzer bir kötü rolü oynuyor.

O halde Irak, bölgenin gerici rejimlerini ayakta tutmak için değil, onları aşmak ve zorlamak için bir model olmalıdır. Demokratikleşme, hukuk devleti, demokratik bir anayasa, çok kimlikli ve kültürlü bir birlikteliği yaratma mücadelesiyle bir model oluşturursa, Ortadoğu'nun kördüğüm olmuş sorunlarını çözmeye hizmet eder.

ABD, küreselleşme gerçeğini dikkate alarak, eski rejimden farklı, demokrasiyi kabul eden, hukuku, partiler ve seçim yasasını içeren, çok kültürlülüğe yok demeyen bir modeli tercih edecektir. Kendisinin yapmasının zorlukları vardır.

Mevcut durumda özgürlük olmasa da, serbestlik vardır. Irak hala yapılanmış değil. Eski iktidar güçleri dağıldı. Eskiden beri aday ve hazır olduğunu söyleyenler boşluğa düşmüş durumdadır.

Aydın, gençlik, kadın ve halkta yeni arayışlar sürmektedir. Zemin ve koşullar gelişme yaratmak için müsaittir. PÇDK ve Irak'ın demokratikleşmesine açık güçler, aydınlar bu görevi üstlenebilir. Bir halk seferberliği temelinde demokratik ve sivil toplum örgütleri aydınlanma, Rönesans ve reformu sürdürerek zihniyet devrimini geliştirebilirler.

Demokratik toplum projeleri, demokratik kitle örgütleri ve partilerini oluşturup, genel bir kitle partisi etrafında demokratik bir blok gerçekleştirilebilir. Araplar, Kürtler, Asuriler, Türkmenler ve benzerlerini kapsar. Kürdistan'da demokratik ve özgürlükçü örgütlenmelerle, klasik yerel partileri aşmak mümkün.

Kitle partisi, Demokratik Toplum Koordinasyonu ve PÇDK faaliyetleri ile Irak'ın demokratikleşmesini, çok kimlikli, kültürlü yapılanmayı, hukuku yine demokratik siyasete onay veren, temel hak ve özgürlükleri kapsayan, demokratik bir anayasayı, parti ve seçimler yasasını, uzlaşı ve demokratik işleyişi kolaylaştıran, halkın katılımını sağlayan bir demokratikleşmeyi, her düzeyde yeniden yapılanmayla kuruluşu gerçekleştirmek çok zor değil. Yapılması gerekenleri ertelemeden yapmak, demokratik toplum projesi, bunun siyasal, sosyal, ekonomik, hukuki vb boyutlarını örgütlemek ve uygulamak büyük önem taşır. Böylece ilk seçimlerde demokratik güçler önemli bir mevzi kazanacak duruma gelirler.

ABD ile karşı karşıya gelmeden halkın örgütlenmesi ve eylemini her alana yayarak, geri zihniyet ve politikaya sahip olanların iktidarı gasp etmesinin önüne geçilir. Doğru çalışılırsa Irak modeli ilginç ve bir o kadar da ilgi çeken bir model olur.

ABD'nin ilk defa Irak'ta ve bölgede Kürtlere stratejik değer vermesi bu tür çalışmaları kolaylaştırır. İlişki ve ittifak temelinde gelişmelere yol aldırmak en doğrusudur. Ne ABD işbirlikçisi ne de karşıtı, reddedicisi olmaya gerek yoktur.

Ne sünni, ne şii; Irak, yeniden yapılanmasında laik olmalıdır. Bütün dinlere eşit mesafede durmalı, vicdan özgürlüğü sağlanmalıdır.

ABD, Irak'ın yeniden yapılandırılmasını çok beklemeyecek, kendini Irak'la sınırlı tutmamak için yeni bir hamle ve müdahaleye ihtiyaç duyacaktır. Gelişmeler bu yönlüdür.

Müdahale, Irak sahasında yaşanan gelişmeler bütün bölgeyi, rejimleri ve demokratik güçleri yakından ilgilendirmektedir. Eski politikalar, eski örgütlenmeler, yeni gelişmeleri ve ülkelerin demokratikleşme ihtiyaçlarını karşılamaz. "Biraz değiştir, eskiyi de genellikle koru" yaklaşımı da tutamaz.

Gelişmelerin yönü

Ortadoğu'ya dıştan müdahale sürecektir. ABD, Irak'la kendisini sınırlamayıp, önümüzdeki süreçte yeni bir hamlesel müdahale yapacaktır. İçte demokratik ve özgürlükçü müdahale sürecektir. Bu da şu anlama gelir ki, dıştan ve içten Ortadoğu'nun statükosu yani anti-demokratik, despotik rejimleri dövülecektir.

İç ve dış müdahale, statükonun değişmesi ve bazı kısmi ilerleme çabalarında ortak paydada buluşacaktır.

Mevcut rejimlerin yalnızlığı ve kuşatılmışlığı artacaktır. İçe kapanan statükocu rejimlerin içerde halka, demokratik güçlere yönelimi artacak, karşı direnişlerle bu durum çok geçmeden çözülecektir.

Türkiye, İran, Suriye'nin mevcut rejimlerinin, muhafazakarlığı koruma ve genelde Kürt halkı, özelde Kürt demokratik hareketine karşı yaptığı ittifak tutmayacak, parçalanacaktır. Dörtlü ittifak, Irak'ın çekilmesiyle bozulduğu için üçlü ittifak sürdürülmek istense de fazla bir geleceği olmayacaktır.

Irak müdahalesiyle Kürtler ABD için stratejik değer kazanmıştır ve bu temelde ele alınmaktadır. KADEK'le olan pürüz de aşılırsa, bu durum giderek oturacaktır.

ABD'nin Ortadoğu müdahalesini Irak'ta karşılama çabası çok geçmeden boşa çıkacaktır. İran içerden büyük bir istikrarsızlıkla yüz yüze gelecektir.

İsrail-Filistin sorunu bir biçimiyle çözülecek, başta Suriye olmak üzere yakın devletler daha çok boşluğa düşecektir. Suriye'nin Türkiye'ye yamanması tutmayacaktır. Lübnan'ı tümden bırakmak zorunda kalacaktır.

Rejimlerin başka örgütleri kullanması ve kendilerini onların arkasına saklama ve sonradan onları satma dönemi artık kapanmıştır. Gelinen aşamada hiçbir devlet buna fazla cesaret etmeyecektir.

Şeriat ve krallıkla yönetilen ülkeler, meşruti monarşiye ve anayasal monarşiye yönelecekler.

Türkiye bir yol ağzındadır. 2004 yılı AB'ye aday olma kesinleşir ve yol haritası temelinde Kürt sorununun demokratik çözümünde adım atarsa, yeni Ortadoğu politikasına da katılım gösterir. Diğer Ortadoğu rejimleri gibi kaskatı kesilip, direnirse kendisine de müdahale yapılacaktır.

1990'lardan sonra reel sosyalizmin çöküşüyle (daha öncesi de var) piyasaya çıkan islami hareketler gerileyecektir. Kutuplaşma döneminde ABD'de dahil statükocu rejimler bunları teşvik etti, öne çıkardı, genelde bu durum değişmiştir. Irak müdahalesiyle de bölge rejimleri bu tür örgütleri değerlendirme, çatıştırma, inisiyatiflerini yitirmişlerdir. İslami hareketler kaçınılmaz olarak gerilemiştir ve daha da gerileyecektir.

Irak'ın çok kimlikli, kültürlü yapısı, "birleşik kaplar" misali Türkiye ve bütün ülkeleri yakından etkileyecektir.

Türkiye, bölge ve ABD ilişkileri

Türkiye oligarşisi Saddam'ın yıkılmasını istemiyordu. Barış adı altında "Saddam gitsin, rejim kalsın" politikası yürütünce, ABD ile çelişti. Kırmızı çizgiler ve Kürt sendromundan dolayı da bölgedeki gelişmelerde yer almayı reddetti. Bölgede politikasız kaldı.

Şimdi demokratikleşme ve Kürt sorununu çözmeden Irak'a asker göndererek "ortak" olmaya çalışıyor. Sünni Arapların olduğu bölgeye asker gönderip güvenlik sağlayacak. Bunun karşılığında ABD'nin demokratik Kürt hareketi ve KADEK'e tavır almasını sağlamaya çalışıyor. Ayrıca biraz da ticaret ve ekonomide pay almak istiyor. Bunu yaparken İran ve Suriye ile Türkiye'nin yaptığı ittifakı, yakınlaşmayı nasıl çözecek? Bu da çelişkinin başka bir boyutu.

Türkiye'nin Suriye ve İran'la ilişkisi müdahale öncesi ve müdahale sonrasında sıklaştı. Müdahale ve değişmeye, dönüşmeye duyulan korkudan dolayı bu yapıldı. Diğer önemli bir etken de Kürtlerle ilgili gelişmeleri ezmek, Kürt sorununun çözümünü engellemek oluyor.

Saddam diktatörlüğü yıkılmaya başlayınca, önemli bir yetkilisi şunu söylüyor, "Türkiye, İran ve Suriye ile Kürtlere karşı ittifak yapmışız. Biz Kürtlere ihanet ettik!"

İttifakın dörtlü olduğu aşikardı. BAAS'da önemli görev yürüten birinin bunu söylemesi, Kürtler konusunda Türkiye, Suriye ve İran'ın eski Irak yönetimiyle aynı politikaya sahip olduğunu gösteriyor.

Nitekim, müdahaleden hemen sonra İran ve Suriye yine Türkiye demokratik Kürt hareketine karşı baskıları artırdı. Çözümsüzlükte ısrar ile Ortadoğu politikası oluşturulmaya çalışılıyor ki, özü itibariyle bu politikasızlıktır ve geleceği yoktur.

Türkiye'nin bölge ülkeleriyle geliştirdiği ilişkinin temel özelliği, statüko ve muhafazakarlığı geliştirmek ya da ayakta tutmaktır. Bu da zaman çalma, çürüyerek ömür tüketme gibi bir şey.

Mevcut ilişkilerde bir denge tutturamaz, sürekli kaymalar olur. Esas olmasa da, kimi noktalarda ABD'ye yanaşırsa, Suriye ve İran ilişkisi nasıl etkilenir? Suriye ve İran'a yanaşması ilişkilerini kaçınılmaz olarak olumsuz etkiliyor. AB'ye yanaşıyor görünmesi de işin başka bir boyutunu oluşturuyor. Bütün bunları yeniden düzenleyecek stratejik bir politikadan yoksun olduğu için, kuracağı ilişkiler sürekli dalgalı olacaktır.

Türkiye, Irak'a asker göndermeyi gündemine aldı. TBMM eylülde bunu görüşüp, kararlaştıracak. Daha şimdiden KDP ve YNK dolaylı açıklamalarla olumsuz buluyor. Güvenlik sağlama karşılığında ABD'yi KADEK üzerine yöneltme ya da bu yönlü tavizler alma çabası gözden kaçmıyor. Birilerini hele Kürt demokratik hareketini tasfiye etme planlarını ABD salt Türkiye istediği için tercih etmeyecektir.

Yeni bir Irak ve Kürt politikası, yol haritası olmadan asker göndermeyle işe başlamak kaygıları artırıyor.

Salt bu yaklaşım ABD-Türkiye ilişkilerini düzeltmez, çelişkileri gidermez.Türkiye'nin mevcut sistemi/rejimi kutuplaşma döneminin ürünüdür ve onun yoğun damgasını taşıyor. IMF reçetelerine uysa da rejimin gerçeği küreselleşmeye terstir. Uluslarüstü gelişmelerle, ulus devletin katı duruşu çatışıyor. Çok kültürlülük, kimlik sorunları dünyanın birçok yerinde aşağı yukarı çözülmüş. Türkiye'nin inkarı sürdürmesi, iç ve dış politikasını bunun üzerine oturtması, bundan hareketle statükoyu bir bütün savunması ABD ile çelişiyor.

ABD, Türkiye'yi uyardı. Özel kuvvet biriminin başına çuval geçirmesi ve bazılarını sessizce sınır dışı etmesi Türkiye'ye yapılmış ciddi bir uyarıydı. "Ben olmadan Irak'ta çalışamazsın, eski ilişkilerini sürdüremezsin" mesajını veriyordu.

Eylülde asker gönderme tezkeresi görüşülecek, ordu ve hükümet onay veriyor görünüyor. Bu durum 'pişmanlık yasası'ndan, operasyonlardan vazgeçip, belli adımlar atmaya dönüşecek mi? Kırmızı çizgiler ve Kürt sendromundan vazgeçilirse belki asker göndermenin politika değişikliğinde olumlu yararları olur. KADEK'i tasfiye etmek için ciddi sorun ve pazarlık konusu yaparsa, bu asker gönderme işlerinden hayırlı bir sonuç çıkmaz.

Umarız ABD, KADEK ve Kürt demokratik hareketine yönelmeden Türkiye'yi Irak içine çekerek Türkiye'nin politikasının olumlu yönde değişmesine katkıda bulunur. Hükümet ve ordu demokrasi paketlerini pratikleştirir. 2 Ağustos 2002 kararlarına ve KADEK'in sunduğu makul yol haritasına kendi cephesinden katkıda bulunursa, Irak'ta demokratikleşme yönünde rol oynayabilir. Irak'taki Kürt sorununun çözümü, Türkiye için tehlike oluşturmaz. Türkiye'nin atacağı bazı adımlara KADEK olumlu cevap verir. Böylece Türkiye korkularını yener. Daha güvenli bir biçimde AB'ye girer ve Ortadoğu'ya yönelik bir politikaya sahip olur.

Böyle yapılırsa Türkiye-ABD ilişkileri düzelme yoluna girer. Böyle yapılmazsa asker gönderme bir politikaya dönük olmaz. Geçici bazı şeyleri kurtarmaya yönelik olur. Türkiye giderek dış müdahalenin çemberine girer. ABD-Türkiye ilişkileri kopmaz, çelişkili, uzlaşmalı ve çatışmalı sürer. Rejim Sudan, Suriye vb ülkeler gibi içe kapanıp direnir, geri bir savunma psikolojisi ve saldırı-imha gücüyle Kürtler ve gerillalar üzerine giderse, hiç beklemediği şekilde kendisine yönelecek müdahaleleri azaltmaz, çoğaltır.

Irak'a asker gönderme pratikleşse de, geçici bir izdivaç olur. Sağlam temeli olmadığı için ilişkiler sağlıklı bir zemine oturmaz.

ABD, statükoyu koruyan, Irak müdahalesinin yayılmasını engelleyen, taş koyan güç kim olursa olsun benimsemez. Türkiye hala yol haritası belli olmayan politikalarla ittifakın aldığı yarayı sarmaya çalışıyor ki, bu ciddi bir yanılgıdır. Ulus devlet zeminine dayanan ABD karşıtlığı, Türkiye basınında arttı. Bunun kaynağı ittifakı tazelemek isteyenlere dayanıyor.

İlişkilerin bir istikrara kavuşacağını söylemek hala zor. ABD, ne istediğini ve ne yapacağını biliyor. Türkiye yönetimi ise ne istediğini ve ne yapacağını bilmiyor. Eskiyi aşmıyor, yeniyi biraz söylemle karşılamaya çalışıyor ki, olmuyor.

İlişki ve ittifaklarının yeni temelde ortaklığa dönüşmesi bu gidişle zor görünüyor. Ara uzlaşmalar ise kurtarmaya yetmez.

ABD'nin KADEK politikası

ABD'de, KADEK te Ortadoğu'da statükonun değişmesini istiyor. İkisi de değişim gücüdür.

ABD, demokratikleşme, insan hakları, hukuk vb şeylerden söz etmektedir. Bir dereceye kadar geliştirmek de istiyor. KADEK, bu toprakların demokratik gücü olarak; zihniyet devrimi, demokratik dönüşüm, özgür birlik, sınırları değiştirmeden barış ve demokratik katılımla, siyasi diyalogla sorunları çözmeye çalışmaktadır. Siyasi ve demokratik mücadeleyi son dört yıldır geliştirdi.

Irak müdahalesinde ABD karşıtlığı yapmadı, Saddam'ın devrilmesini olumlu karşıladı. ABD'ye karşı eylemlere girişmedi. ABD, bölge devletlerinin, özellikle de Türkiye'nin Güney Kürdistan'a müdahalesini önledi. Her ne kadar KADEK'e devlet politikası olarak "terörist" dese de, pratik uygulamada esnek yaklaştı.

Aslında mevcut gelişmeler, yaşanan değişimler ABD-KADEK yakınlaşmasını gündeme getirmiştir. ABD, Kürtlere stratejik değer biçmeye çalıştı. Irak'a müdahale ile artık bölgenin önemli bir gücü, Kürt sorununun çözümünün doğrudan muhatabı durumuna geldi. Geçmişte Türk oligarşisi ve rantçılarına yoğun destek verdi. Türkiye ile ittifakı darbe yese de, vazgeçmez. Türkiye yönetiminin Kürt sorunundaki anlamsız ve inkarcı yaklaşımını artık kabul etmemelidir. Bu ısrarı, inkarı benimsemese de, çıkarlar için onaylamak önemli bir değişim, barış ve demokratikleşme gücü olan Kürtleri karşısına almak olur.

Umarız Türkiye'nin Irak'a asker göndermesi resmileşirse bunu KADEK'e karşı dayatma, tasfiye çabaları olarak kullanmaz.

ABD, çok kimlikli, kültürlü yapılanmayı reddetmiyor. ABD'nin kendi sistemi de buna uygun. Demokrasi ve özgürlüklerin en çok olduğu ülke söyleminde bulunuyor.

Güneyde YNK ve KDP'yi tercih etmek, her parçadaki demokratik Kürt eğilimine geçmişte olduğu gibi yaklaşmak, ABD'nin yeni Ortadoğu politikasına da uygun düşmez. Türk oligarşisinin, "ya ben, ya KADEK ve Kürtler!" dayatmasına da geçici bazı ittifaklar için tenezzül etmemesi en doğrusudur.

Güney ayrı, Kuzey ayrı politikasını sürdürmek çifte standart olur. ABD, Türkiye'deki savaş rantçılarının ve inkarcı milliyetçilerin Kürtler üzerine yürümesini onaylar ve desteklerse, bu yönlü pazarlık ve dayatmalara boyun eğerse, ABD-KADEK ilişkilerini bozar.

Değişim, koşullar istense de istenmese de ABD ve KADEK'i bazı ortak paydalarda buluşturuyor. Demokratik Kürt hareketi ABD ile ilişkilere eskisi gibi tereddütlü yaklaşmıyor.

Ayrıca son yapılan Genişletilmiş Meclis Toplantısı'nda çözüm için 2005 tarihine kadar bir yol haritası sunuldu. '99'da başlayan değişim ve dönüşümün; örgütsel ve pratik, sosyal, siyasal reformlarla yeni bir aşamaya taşınması onaylandı. Leninist ve klasik Komünist Parti modelinin demokratik olmadığı, bunun KADEK'e olan yansımalarına son verilmesi, siyasal, sosyal ve örgütsel alanda Kürt hareketinin gerçek bir demokratikleşme ile demokratik çözüme hazır hale getirilmesi uygun görüldü. KADEK ve KNK birlikteliği olumlu görüldü. Örgütsel ve pratik dönüşümün yetersiz pratikleştiği, yeni bir demokratik ve örgütsel sistemle tam demokrasi ve bunun modellerinin yaratılması gündemleştirilmiştir.

Dört yıldır demokratik Kürt hareketi barış ve demokrasi için yoğun bir çaba gösterdi. Aslında Türkiye'deki bazı gelişmelere esas olarak bu durum yol açtı. Son toplantının her yönlü hamleleri de demokratik çözümü daha kolaylaştırıyor.

Bütün bunlar olurken, büyük bir güç olan ABD'nin Kürtlere karşı uygulanan adaletsizliğe, inkar ve imha dayatmalarına hala sessiz kalması yaşanan gelişmelerin gerçeğine terstir. Türkiye'nin birliği temelinde, ABD'nin de olumlu katkı sunması önemlidir.

Bu yönlü ABD politikaları ve tavrı pratikleşirse, buna karşı demokratik Kürt hareketinin bölgede attığı olumlu adımları, birbirini daha iyi anlamaya, çatışma yollarını iyice kapatmaya dönüşecektir.

Gelişmeler ve koşullar artık ABD'nin demokratik Kürt hareketini görmesi ve olumlu bir değer vermesini gerektiriyor. Aynı şey demokratik Kürt hareketi için de gerekiyor.

Türkiye yönetimi çözüme gitmediği sürece Kürtlerin ABD ile ilişki ve ittifak içinde olma koşullarını hiç kimse eleştiremez. Çözümden yana olmayanların bu tür eleştirileri de yersizdir. Demokratik bir sistem ve yönetim olunursa ve Türk-Kürt ortaklığına dayanırsa böyle bir durumda Kürt-ABD ittifakı yadırganır.

Kürt demokratik hareketinin ilişki ve ittifakı gelişirse, bu Türkiye'nin demokratikleşmesi, statükoculuğa son verilmesi ve Kürt sorununun barışçıl çözümü için olmalıdır.

Kürt demokratik hareketi, ne ABD'nin işbirlikçisi ne de redcisi/karşıtı olur. İkisine yönelmeden BM, evrensel hukuk, insan hakları, halkların hakları temelinde sorunların çözümünü esas alır.

ABD hala resmi politikasını değiştirmemiş. Artık değiştirmesinin zamanı gelmiştir. ABD, PKK ve KADEK konusunda kutuplaşma dönemine ve eski statükoculuğa dayanan politikasını yürütemez. Gelinen aşamada gelişmeler bunu anlamsız hale getirmiştir.

Eğer ABD, KADEK'e yönelik politikasını değiştirir ve yeniden gözden geçirirse, Türkiye'nin değişimini kolaylaştırır. Türkiye rejimi Kürtlere yaklaşım noktasında tıkanmıştır. Kürt sendromu her şeyin önüne konuluyor. Düğümü, zor da olsa buradan açmak en doğrusudur.

ABD'nin KADEK açısından resmi düzeyde hala net bir kararı yoktur. Eski yaklaşımlardan kurtulma belirtileri olsa da, hala resmi ve somut bir ifadeye dönüşmemiştir. Önümüzdeki süreç bu yönlü olumlu ve olumsuz gelişmeleri netleştirecektir. Kürtleri de karşısına almak herhalde akıl karı bir politika olmayacaktır.

HER TÜRLÜ ÖZEL SAVAŞ YÖNTEMİNE KARŞI GÜÇLÜ BİR SAVUNMA SİSTEMİ OLUŞTURMAK DÖNEMİN EN TEMEL DEVRİMCİ GÖREVİDİR

● HPG Ana Karargah Komutanlığı

Pişmanlık yasası Kürt'ü toplumdan koparma yasasıdır

Özellikle son bir aydan bu yana bazı istisna durumlar dışında Türk ordu güçlerinin geliştirdiği operasyonların hafiflediği, hatta eskiye oranla durdurulduğu söylenebilir. Tabii bu durumun nasıl anlaşılması gerektiği, neden böyle bir yaklaşımın geliştirildiği noktasında bazı hususları netleştirmek ve bu yaklaşımın özünü kavramak bizim açımızdan oldukça önemlidir. Operasyonların bu şekilde hafiflemiş olması herhangi bir iyi niyetten ileri gelmemektedir. Bu kısmi sessizlik ve operasyonların durdurulması, oligarşik devletin Kürt halkını ve hareketimizi inkar imha siyasetini daha da kapsamlılaştırma, farklı yöntemlerle hareketimizi çökertme ve tasfiyeye uğratma amacıyla geliştirdiği bazı yeni konseptlere dayalı bir tutumdur.

İçinde bulunduğumuz aşamada çok ciddi bir saldırı durumu söz konusudur ve bu saldırı, askeri olmaktan ziyade, psikolojik savaş yöntemleri ile yürütülmektedir. Yoğun bir propaganda bombardımanı ile yoğun bir saldırı vardır. Bilindiği üzere çağımızda savaş, sadece eski bildik yöntemlerle yürütülmemektedir. Savaş artık siyasal, örgütsel, psikolojik vb her açıdan özel savaş propaganda yöntemleriyle yürütülen bir gerçeklik halini almıştır. Özellikle özel savaşın kirli yöntemlerinin de eklenmesiyle, savaşın kapsamı çok daha genişlemiştir.

Bilindiği gibi devlet, uzun süreden beri gündemde olan ve geçtiğimiz günlerde son şeklini verdiği bir pişmanlık yasası çıkarmıştır. Hareketimizin ve halkımızın böylesine onur kırıcı, kendi kendine ihaneti dayatan bir yasayı, tuzağı ve oyunu hiçbir biçimde kabul etmeyeceği çok açık ortadadır. Çünkü bu ilk defa geliştirilen bir politika değildir. Bu, şimdiye kadar geliştirilen pişmanlık yasalarının dışında yedinci yasa olmaktadır. Hareketimize karşı kapsamlı operasyonların, imha planlarının geliştirildiği dönemlerde daha önce de benzer şekillerde uygulanmıştı başvurulan bir yöntemdir.

Devlet, ne zamanki imha amaçlı kapsamlı bir harekete hazırlanmışsa, bu hareketin arifesinde kararsız öğelere yönelik bir nevi çağrı niteliği taşıyan bir de pişmanlık yasası çıkarmıştır. "Gelin onursuzluğu kabul edin, yaşama hakkınız olsun! İçine düştüğünüz terörist durumdan, tutumdan kurtulmanızın tek yolu var; kendinize ihanet edeceksiniz! Şimdiye kadar güttüğünüz ideallere ihanet edeceksiniz! İtiraf edeceksiniz! Onunla da kalmayıp örgütü çökertmek için bilgi vereceksiniz! Halkınıza, davanıza ihanet edeceksiniz! Yüzde yüz devletin yanında yer alacaksınız! Bağlı olduğunuz bütün değer yargılarından kopacaksınız, onlara karşı savaşacaksınız! Bu temelde biz size yaşam hakkı tanırız; bunun dışında kurtuluşunuz yok ve imha olacaksınız! Gelin böyle bir kurtuluşu seçin, yoksa imha olacaksınız!" gibi propagandalarla sonuç almaya çalışmıştır. Geçmişte çıkartılan pişmanlık yasalarının içeriği bu şekilde özetlenebilir. Kapsamlı harekatlar öncesi, bu içerikte yasalar çıkarmış ve sonra da kapsamlı bir imha planını, saldırısını gündeme koymuşlardır. Bugün yapılan da bunun aynısıdır ve hiçbir değişiklik içermemektedir. Adı pişmanlık yasasıyken, halkımızın ve kamuoyunun gösterdiği ciddi tepkilerden ürken devlet ve hükümet, çok sahtekarca yaklaşarak yasanın özünü değiştirmeden sadece ismini değiştirmiş, "Topluma Kazandırma Yasası" ismini koymuştur. Aslında bu yasayı topluma değil, devlete kazandırma, toplumdan da koparma yasası olarak nitelemek daha doğru olacaktır.

Devlet bu yasayla birlikte, sanki Apocu hareket ve onun militanları toplumun dışındaymış gibi propaganda yapmakta, militanlarımızı sözde topluma kazandıracaklarını iddia etmektedirler. Apocu hareketin militanları toplumumuzun kutsal amaçları uğruna gerilla olmuştur. Bu temelde toplumla tek vücut bir biçimde bu mücadeleyi yürütmekte, Kürt halkının, en kutsal değer yargılarıyla yoğunlaşarak direnişi sürdürebilme güç ve kudretini göstermektedir. Belki de dünyada toplumla en çok kaynaşan, en çok bütünleşen ve toplum için kendisini feda edebilen, gözünü kırpmadan ölümü göze alan, topluma hizmet amaçlı hiçbir fedakarlığı esirgemeyen tek hareket Apocu harekettir. Bu noktada, gerilla gücümüzün toplumla kaynaşma, bütünleşme düzeyinin çok yüksek olduğu bilinmektedir. Bugün çıkartılan ve onursuzluğu dayatan bu yasanın sadece ismi değiştirilmiştir, özü bir manevra, bir sahtekarlığın sonucudur.

"Apocu hareket Kürt halkının tanınmasını isteyen bir hareket olarak onun yüzyıllardan beri taşıdığı özgürlük özleminin ifadesidir ve bizler de bunun bir sonucu olarak bu mücadeleye atılmış bulunuyoruz. Söz konusu yasa, topluma kazandırmaktan ziyade, toplumdan koparma, topluma karşı dikme, topluma ihanet ettirme, birer uşak yetiştirme anlamına gelmekte, bunun yasası olmaktadır."

Apocu hareket Kürt halkının tanınmasını isteyen bir hareket olarak onun yüzyıllardan beri taşıdığı özgürlük özleminin ifadesidir ve bizler de bunun bir sonucu olarak bu mücadeleye atılmış bulunuyoruz. Söz konusu yasa, topluma kazandırmaktan ziyade, toplumdan koparma, topluma karşı dikme, topluma ihanet ettirme, birer uşak yetiştirme anlamına gelmekte, bunun yasası olmaktadır. Böylesi bir oyun ve sahtekarlıkla gündemleştirilen bu yasayı allayıp pullayıp her gün propagandasını yapmakta ve resmen bir propaganda savaşı yürütmektedirler. Aynı zamanda bununla uluslararası kamuoyunu, özellikle ABD gibi güçleri de yanıltmak ve oyalamak istemektedirler. Yasanın tasfiye ve imha etme amacı çok açık bir şekilde ortadadır ve zaten onlar da bunu gizlemeye gerek görmemekte, "ya ihanet edeceksin, ya öleceksin" demektedirler. Bu, öteden beri halkımıza ve mücadelemize dayatılan ve herkesin bilincinde olduğu bir durumdur. Hem tüm yoldaşlar, hem de tüm halkımız ve kamuoyu aslında bunun farkındadır. Bunun basit bir özel savaş oyunu olduğu, kişiyi onursuzlaştırma, düşürme planı olduğu, kişiyi kendi kendine ihanet ettirmenin insanlık dışı bir girişimi olduğu bilinen bir gerçektir. Sıradan insanlar bile bu yasayı bu şekilde ifade etmektedirler.

Söz konusu durum sadece bir pişmanlık yasasıyla ifade edilebilecek kadar basit olmadığından, örgütümüz bu durumu gündemleştirme yaklaşımını geliştirmektedir. Bu gelişmeler, Özgürlük hareketimize ve onun şahsında halkımıza yönelik bir savaş ilanından başka bir anlam taşımamaktadır. Özellikle son süreçlerde yürüttükleri propaganda savaşını ve psikolojik savaşı etkili kılmak için askeri operasyonları da hafifletmişlerdir. Bir savaş durumu ve bu savaşın değişik biçimlerde uygulanan saldırı taktikleri söz konusudur. Bu seferki pişmanlık yasasını etkili kılabilmek için gazete, televizyon vb bütün medya organlarıyla, devleti ve hükümetiyle, kısacası bütün güçleriyle propaganda yapmakta ve psikolojik saldırıyı geliştirmektedirler. Bu psikolojik savaşı ve propaganda bombardımanını etkili kılmak için de operasyonları hafifletme ihtiyacı duymuşlardır. Tabii bu noktada geliştirdiğimiz misilleme hareketleri ve ardından yaptığımız açıklamaların da etkisi olmuştur. Gergin ortamın tepkiyi ve gün geçtikçe daha fazla sertleşmeyi beraberinde getireceğini düşünerek ortamı biraz da gevşetmek ve pişmanlık yasasına zemin açmak için göreceli bir biçimde kısa süreli de olsa, askeri saldırıları durdurma, daha çok propaganda saldırısını öne çıkarma, bunun sonuç almaması durumunda da bu süre içerisinde yapılacak askeri hazırlıklarla genel bir imha hareketini geliştirme planı doğrultusunda hareket etmektedirler. İşte biz bunun için bu durum üzerine değerlendirme yapmaktayız. Yoksa kimsenin, hiçbir yoldaşımızın, posası çoktan açığa çıkmış böylesi basit bir oyunu fazla dikkate almayacağı gün gibi ortada olan bir gerçekliktir. "Ortamı gevşetelim, rahatlatalım, büyük yalana dayalı propaganda savaşını yürütelim, böylelikle kandırılmış olan insanları biz de kandırıp tuzağa çekelim" düşüncesinden hareketle operasyonları hafifletmiş fakat diğer bütün cephelerdeki saldırılarını daha da güçlendirmişlerdir.

Pişmanlık yasası yeni imha konseptidir

Dışişleri Bakanlığı'nın en son yaptığı bir açıklamada, terörizme karşı mücadelenin çok çeşitli yöntemlerinin olduğu, bütün bu yöntemlerin kullanılmaması durumunda sonuç alınamayacağı, çıkarılan yasanın da bir mücadele yöntemi olduğu ve açık amacının da örgütü çökertmek olduğu vurgulanmıştır. Mevcut yasanın amacını örgütü çökertmek olarak açıklamakta, hatta "2000 kadar suç işlememiş kişi vardır, onları kazanmak istiyoruz" sözleriyle ölçü de koymaktadırlar. Bu rakamla da 2000 yılı sonrasında katılan arkadaşlarımızı kast etmekte ve bu yasayla onları çekerek örgütü zayıflatıp çökertmeyi hedeflemektedirler. Tabii tüm bunlar dışında, bir taraftan böylesi yoğun bir propaganda gündemdeyken, diğer taraftan da Başkanlık Konseyi'ne yönelik çeşitli suikast, kaçırma vb biçimlerde komplolar geliştirme amacını taşımakta ve bu doğrultuda çalışmalar yürütmektedirler. Aslında Süleymaniye'de yakalanan 11 askerin önüne konulan en önemli görevlerden birisi de, Güney alanında karıştırıcılık yapma, Kerkük valisine yönelik suikast düzenleme planları ile birlikte, Başkanlık Konseyi'ne karşı suikast ve kaçırma planlarını geliştirmedir. Yani bir taraftan bu tür askeri yöntemlerle imhayı planlayıp onun çalışmasını yürütürken, diğer taraftan da bütün yayın organlarıyla yalana dayalı bir propaganda savaşını geliştirmekte, her türlü psikolojik baskı yöntemlerini devrede tutmakta, böylesi bir saldırı ile örgütü boşa çıkartacaklarını ve bir ölçüde bazı sonuçları aldıktan sonra da gerçekleştirilecek kapsamlı bir saldırıyla tümden imha edeceklerini hayal etmektedirler. Tabii planlarının tümü bunlarla sınırlı kalmamaktadır. Uluslararası güçlerin tekrardan devreye girmesi için her türlü entrikaya başvurmakta, özellikle hareketimizle ABD'yi karşı karşıya getirmek için kırk dereden su getirerek, yaltaklanarak, çeşitli manevralar yaparak bunu mutlaka sağlamaya çalışmaktadırlar. Diğer yandan da İran ve Suriye ile ilişkilenerek pişmanlık yasasının yaşama geçmesi için onların da tüm güçlerini kullanmalarını esas alan anlaşmalar geliştirmektedirler. Yani kısacası, oldukça detaylı bir konsept söz konusudur. Bu konseptin esas amacı Özgürlük hareketimizi imha etmek, bitirmek, böylelikle Kürt sorununu da yok ederek çözmektir. Bu da yok etmek dışında başka bir çözüm mantığı taşımadıklarını, "ortadan kaldırırsak, böylelikle çözülecek bir sorun da kalmaz" düşüncesini gütmekte olduklarını göstermektedir.

Farklı bir boyuttan bakılacak olursa, hareketimizin geliştirdiği misilleme eylemlerinin de bu noktada, yani operasyonların hafifletilmesinde etkisinin olduğu belirtilebilir, ancak esas amaç, ortamı belli bir süre için gevşeterek yasanın sonuç almasını beklemek ve bu arada da askeri hazırlıkları tamamlayarak büyük bir ihtimalle kapsamlı bir güz hareketini, olmazsa da kapsamlı bir bahar hareketi geliştirerek sonuç almaktır. Bu arada ellerinden geldiğince dış güçleri, yerel güçleri de devrede tutmayı, onların gücünden de yararlanmayı hedefleyeceklerdir. Sonuç olarak işin özüne bakıldığında, iradeli Kürt'ü kabul etmemekte, iradesizleştirerek, uydulaştırarak, yani başka bir deyişle insanlıktan çıkartarak kendilerine tabi kılmayı esas almaktadırlar. Kendisi için varolan, irade olabilen, özgür olmayı isteyen Kürt'ü hiçbir surette kabul etmeyen, onun için imhayı öngören bir düşünce sistematiği, bir mantık egemendir.

Tüm bu gelişmeler doğrultusunda, esas olarak dile getirmek istediğimiz ve yine tüm komuta kademesinin dönem görevlerini netleştirmek amacıyla vurgulamak istediğimiz gerçek, her alanda meşru savunma sisteminin geliştirilmesi gereğidir. Yani savaş, salt silahlarla değil, çok çeşitli araçlarla yürütülüyorsa ve saldırı sadece askeri güçlerin, silahlı güçlerin saldırısı biçiminde değil de, çoğu zaman propaganda alanında psikolojik saldırılar biçiminde geliştiriliyorsa, savunma savaşının öncüleri olan güçler de, komuta kademesi ve yapısıyla savunma sistemini her alanda güçlendirme görevi ile karşı karşıyadır. Yani gücü sadece askeri saldırılara karşı değil, propaganda saldırılarına, psikolojik saldırılara, ideolojik saldırılara, kültürel saldırılara karşı da koruyacak bir savunma sistemine sahip olmamız gerekmektedir. Bu anlamda yeni dönemde savunma sistemimizi her bakımdan geliştirmek ve güçlendirmek dönemin en temel görevleri arasında bulunmaktadır. Bu temelde, her alan, her bölge gücü ve her komutanlık kendi alanında savunma sistemini geliştirmelidir. Askeri saldırılara karşı savunma sistemini etkili kılmalı, bunun bütün gereklerini yerine getirmeli, aynı zamanda düşmanın geliştirdiği ideolojik saldırılara karşı da gücünü donatmalı, korumalıdır. Bunun en sağlam yöntemi de, gücü ideoloji ile donatmak, onun gerekli kıldığı yaşam tarzını hakim kılmak, kolektivizmi, demokratik anlayışı geliştirmek, böylece devrimci yaşamı, gerilla yaşamını bütün zorluklarına karşın çekici kılmak, devrimciliğin en yüksek ifadesi olan görevlerin gereklerini yerine getirmek ve onun zevkinin tadına varmaktır. Böyle bir yaşam tarz ve sisteminin

“Pişmanlık yasası kesinlikle bir savaş ilanıdır ve hareketimiz bu durumu daha önceden görmüş ve iki ay önce yapılan açıklamalarda da kamuoyunu bu konuda bilgilendirmiştir. En son Parti Önderliğimiz de mevcut durumu bu şekilde ifade etmiştir. Karşı taraf bugün itibariyle askeri güçlerinin hareketlerini kısmen durdurmuştur. Fakat bu boşluk sürecini, askeri güçlerin kendilerini imha planına hazırlaması amacıyla değerlendirecektir.”

geliştirilmesi, onun için gerekli olan yoldaşça ilişkiler, moral, coşku ve kolektif yaşam tarzının hakim kılınması ile hareketimiz en sağlam savunma sistemine ulaşacaktır.

Psikolojik savaşa karşı ideolojik savaş meşru savunmanın bir gereğidir

İdeolojik saldırılara karşı hareketimizin ideolojik formasyonu çok daha güçlü olmasına rağmen, bu noktada önemli olan, bunun pratikte ifadelendirilmesi, bu amaçla eğitimlerin tekrar tekrar yapılması ve en önemlisi de sözden ziyade ideolojik gerçeğimizin gereklerine uygun bir yaşam düzeninin, tarzının ve ilişki biçiminin geliştirilmesidir. Böyle bir yaşam tarzını, ilişki düzenini ve eğitim sistemini geliştiren bir komutanın denetimindeki güç, saldırılar nereden, hangi yöntemle gelirse gelsin askeri, siyasi, ideolojik, psikolojik açıdan hangi biçimde olursa olsun, bu saldırıları en yetkin savunma sistemiyle karşılayacak ve tersine çevirecektir.

Birçok arkadaşımız, “zaten bizim yapımız çok kararlıdır, hepsi bilinçlidir. Bu tür düşman propagandaları zaten yalandır. Bunun için de arkadaşlar ciddiye almıyor. Dolayısıyla konuşmaya, toplantı yapmaya gerek bile yoktur. Hiç oralı olmaya bile hacet yoktur”, düşüncesini taşımaktadır. Birçok komutanımızın tutumu bu şekilde ifadelendirilebilir. Her ne kadar durum bir yönüyle böyle gözükse de, karşı tarafın çok ciddi bir saldırı başlatması söz konusudur ve hiçbir komutan da bu durumu ciddiye almazlık yapamaz. Belki yalana dayalıdır, çok açıktır ve geçmişte de defalarca oynanmış bir oyun olduğu için deşifredir. Fakat yine de bir saldırıdır. Komutan da bu saldırıya karşı bir savunma mekanizmasına sahip olmalıdır. Sonuçta savaş ortamında hiçbir saldırıya, “bu basit bir şeydir, bu ciddiye bile alınmaz”, mantığıyla yaklaşılmamalıdır. Bir komutan düşmanının her davranışını incelemeli, her yaptığını çok yakından takip etmeli, nereden ve nasıl saldırı geliştirebileceğini görmeli ve hiçbir saldırıyı da basite almamalıdır. Bugün itibariyle çok yoğun ve çok ciddi bir propaganda saldırısı, bir psikolojik savaş söz konusudur ve bu ciddiye alınmalıdır. Gücümüz bu propaganda ve özel savaş yöntemlerini hiç dikkate bile almasa, gücümüzü buna karşı bilinçlendirmek, duyarlı hale getirmek gerekmektedir. Bunun için de bu psikolojik savaşa karşı bir mücadele geliştirilmelidir. “Bu türden basit saldırılar zaten sonuç almaz.” mantığından yola çıkarak gücü savunmasız bırakmak, düşmanın yoğun bir biçimde geliştirdiği propaganda bombardımanına açık hedef haline getirmek kesinlikle içine düşülmemesi gereken bir durumdur.

Apocu hareketin, insanlığın geleceğini temsil eden, insanlığın yaşadığı bütün sorunlara cevap olan, çağdaş-demokratik yaşam tarzını hedefleyen ve karşı tarafınkinden çok çok ileri düzeyde bir ideolojik gerçeği, zenginliği ve derinliği vardır. Apocu felsefenin çağdaş demokratik gerçeğinin sadece yoldaşları, Kürt insanını değil, çok daha değişik toplumları, değişik toplumlardan insanları etkilediği ve bugün bunların birçoğunun saflarımızda olduğu bilinmektedir. Ama bu ideolojik gücü doğru kullanamayan, onu etkili bir güce dönüştüremeyen, dolayısıyla buna dayalı savunma sistemini pekiştiremeyen bir komutanlık, ideolojimizin bu görkemli gücüne rağmen, onu layık bir şekilde kullanmamış olacaktır. Bu noktada önemli olan pratik yürütmenin, yani komutanın, kurmaylığın varolan güç kaynaklarını doğru, enerjik bir güce dönüştürebilmesidir. Ve bu da görevlerimizin netleştiğini göstermektedir. Bütün komuta kademesinin ve bütün yönetimlerin görevleri, özellikle dönemsel açıdan savunma savaşının etkili kılınması, imha savaşının bütün yöntemlerine karşı güçlü bir savunma sistemine sahip olunması için yerine getirilmesi gereken görevler, böylelikle netleşmiş bulunmaktadır. Öncelikle ideolojik gerçeğimizi doğru pratikleştirmek, yaşamsallaştırmak, onun etkili atmosferini her yere nüfus ettirmek, gelişebilecek bütün saldırılara karşı derinlik ve zenginliği siper etmek, gücümüzü bu anlamda donatmak, bilinçlendirmek özel savaşın bütün yöntemleri hakkında tek tek bütün yapıyı donatmak ve bununla birlikte doğru ilişki ve yaşam tarzıyla gerillanın o görkemli yaşam tarzının çekiciliğini etkili kılmakla hareketimiz en güçlü bir savunma sistemine kavuşacaktır. Bu açıdan tüm alanlardaki arkadaş yapımızın ve komuta kademimizin düşmanın geliştirdiği bu saldırı furyasına karşı duyarlı olması gerektiği çok açıktır. Buna karşı kendi güçlü ideolojik gerçekliğinden yararlanmak ve her bakımdan kendini ve gücünü donatarak bu saldırıları güçlü bir savunma sistemiyle cevaplamak, herkesin, her yoldaşın en temel, güncel, devrimci görevleri arasında bulunmaktadır.

Savunma sistemi derinleşecektir

Özellikle bugün Kuzey şartlarında tüm arkadaşlar yoğun bir şekilde çalışmakta, fakat buna karşılık ideolojik olarak yeterince beslenmemektedir. İdeolojik olarak beslenmeyen bir birimimiz kendi kendine ne kadar süre yetebilir, geliştirilen ve yoğunlaştırılan bu propaganda savaşına karşı kendisini ne kadar koruyabilir? Bir komutan kendi gücü için bu tür soruları her zaman sormalı ve nerede zayıflık varsa orayı güçlendirmelidir. Hangi birimde, hangi çalışma alanında eğitsel faaliyetler zayıfsa, yani propaganda saldırılarına karşı, psikolojik savaşa karşı yeterli donanım yoksa oraya müdahale edilmeli, yeterli olmayan noktalar yeterli hale getirilmeli, savunma sistemi geliştirilmelidir. Sadece psikolojik savaş ve onun bir boyutu olan propagandaya karşı değil, her bakımdan bir savunma sistemine sahip olunmalıdır. Her şeyden önce kültürel düzeyde güçlü bir savunma sistemine sahip olunması gerekmektedir. Apocu kültür, Kürdistan halkının tarihin derinliklerinden kaynağını alan ve neolitiğe dayanan kültürel birikiminin çağdaş kültürle, kültür düzeyiyle bütünleştirilmesi temelinde güçlü bir kültürel yoğunluğu ortaya çıkarmıştır. Apocu hareketin, mücadeleyi böyle bir kültürel birikimle yürüttüğü ve halkımıza bir bütünen kapsamlı bir demokratikleşme, yenilenme, çağdaşlaşma sürecini dayatarak bunun güçlü bir öncülüğünü yaratıp geliştirdiği bilinmektedir. Sonuç olarak Apocu kültürün kapsam ve zenginliği yaratılan değerlerle ispatlanmış bir gerçekliktir. Hareketimizin ulaşmış olduğu çağdaş demokratik performans, Önderliğimizin AİHM savunmalarında en iyi bir biçimde ifadelendirilmiştir. Yani bir bütün olarak zengin, felsefi, ideolojik ve kültürel birikimimizle gücümüzü ve halkımızı donatmak ve bu temelde saflarımızı her türlü özel savaş yöntemine karşı güçlü bir savunma sistemiyle pekiştirmek dönemin en temel devrimci görevidir.

Bu konuda tüm komuta kademesi, yani bütün karargahlar bu noktaya dikkat etmeli ve gerekeni yapmalıdır. İçine girmiş olduğumuz dönemde savaş daha da kapsamlılaşacak, birçok farklı yöntemle sürdürülecek, yani diplomatik, siyasal, örgütsel, kültürel, psikolojik her bakımdan saldırılar daha da fazla geliştirilecektir. HPG olarak savunma sistemini sadece askeri değil, bütün bu yönleriyle de geliştirmek durumunda olduğumuz bütün komuta yapısı tarafından bilince çıkarılmalı, görevlerimizin kapsamını ve geniş bir çerçeve içerdiğini her arkadaşımız bilmeli ve dolayısıyla bütün bunları birlikte çalıştığı gücüyle tartışmalı, gücünü bu temelde donatarak, bilinçlendirerek daha etkili bir savunma sistemini oturtmayı esas almalıdır.

Tekrar belirtecek olursak, söz konusu bu saldırıların hareketimizi hiçbir şekilde yıpratamayacağı bütün komuta ve savaşçı yapısı tarafından bilinmelidir. Ancak HPG, meşru savunma stratejisi temelinde örgütlenen bir askeri örgütlülüktür ve karşı tarafın geliştirdiği bir saldırı durumu söz konusudur. Bu saldırıya karşı tedbirimizi almak, savunma sistemimizi geliştirmek durumundayız. Bu yasanın onursuzlaştırıcı, düşürücü, ihanet ettirici bir yasa olduğu, buna karşı net bir tavrın koyulması gerektiği herkesçe vurgulanan bir gerçekliktir. Fakat bir savaş durumu söz konusudur ve eğer bir saldırı durumu varsa, ona karşı bir savunmanın da olması gerekmektedir. Sorun bu noktada önemlidir. Yoksa oynanan klasik bir özel savaş oyununun hareketimizi zorlama gibi bir durumu söz konusu değildir. Hatta şimdiye kadar, geçmişten günümüze bu yönlü hiçbir belirti de görülmemiştir. Bu noktada özellikle de bilinen alanlardaki güçlerimizin yoğunluğu, yetkinliği, kararlılığı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Bu açıdan geliştirilen uyarılar, herhangi bir kaygıdan ziyade, meşru savunma stratejisi ve savunma savaşının dar ele alınmaması gerektiği düşüncesinden hareketle geliştirilmektedir. Savunma savaşı, geniş bir mücadeleyi içerdiğinden, sadece askeri boyutunu işleyip de, diğer boyutlarını işlememek bir yetersizlik olacaktır. Dolayısıyla bütün komuta kadememiz meşru savunma stratejisi ve çizgisi temelinde kendisini daha fazla donatmalı, gücünü de bu kapsamda yoğunlaştırmalıdır. Aslında bunun gereği pratikte yaşanan gelişmelerle, yani yaşanan yoğun saldırılarla daha iyi kavranmış, meşru savunma stratejisinin kapsamlı bir savunma stratejisi olduğu, askeri, ideolojik, kültürel, siyasi, felsefi, toplumsal boyutlarının da olduğu anlaşılmıştır. Eğer güçlerimiz kendisini bu temelde donatır ve programları kapsamlılaştırırsa, düşman istediği kadar yalana dayalı propaganda geliştirsin, istediği kadar imha amaçlı yasalar geliştirsin, hepsine karşı önceden geliştirilmiş tedbirler olacak ve tüm bunlar etkisiz kılınacaktır. Hareketimizin kendi konseptini kapsamlı bir şekilde yaşamsallaştırması durumunda, her türlü saldırıya karşı tedbir alınmış olunacaktır.

Tek taraflı ateşkes aşılmıştır

Bu temelde bütün alanlarda bulunan güçlerimiz kendilerini daha fazla donanımlı hale getirmelidir. Bu, kesinlikle bir savaş ilanıdır ve hareketimiz bu durumu daha önceden görmüş ve iki ay önce yapılan açıklamalarda da kamuoyunu bu konuda bilgilendirmiştir. En son Önderliğimiz de mevcut durumu bu şekilde ifade etmiştir. Bu yasa ve onunla birlikte yürütülen kapsamlı saldırılar, bir savaş ilanı anlamına gelmektedir. Karşı taraf bugün itibariyle askeri güçlerinin hareketlerini kısmen durdurmuştur. Fakat bu boşluk sürecini, askeri güçlerin kendilerini imha planına hazırlaması amacıyla değerlendirecektir. Hareketimiz de, dört yıldan beri tek taraflı olarak sürdürülen ateşkesin artık anlamsızlaştığını ve herhangi bir çözüm girişiminin ya da ateşkesi çift taraflı kılan bir açıklamanın olmaması durumunda, bu ateşkesin 1 Eylül'le birlikte aşılacağını açıklamıştır. Yani bu işin artık böyle gitmeyeceğini, şöyle veya böyle bu sürecin artık değişeceğini hareketimiz zaten daha önceden ortaya koymuştur. Fakat bu belirleme, 1 Eylül'le birlikte hareketimizin bir saldırı başlatacağı şeklinde anlaşılmamalıdır. Meşru savunma stratejimizde böyle bir durum söz konusu değildir. Gücümüz hiçbir zaman saldırı pozisyonuna geçmeyecek fakat savunma savaşı ekseninde yoğunlaşacaktır. Ve ancak saldırıların gelişmesi durumunda, bu saldırılara karşı bazı etkili misillemeler geliştirilecektir. Hareketimiz; devletin de bu etkili misillemeleri cevaplama yaklaşımı sonucunda sürecin tırmanacağı ve böylelikle bir savunma savaşının gündeme geleceği şeklinde bir belirleme yapmıştır. Bu anlamda yeni bir sürecin başladığını, başlayacağını şimdiden belirtmek mümkündür.

Gerçekleştirilen Genişletilmiş Yönetim Kurulu Toplantısı, mevcut durumu oldukça kapsamlı değerlendirmiş ve önemli kararlar almıştır. Bu toplantının aktarımları ayrı bir zamanda yapılacağından, bu konuya fazla değinmeden, kısaca özellikle örgütsel bir hamle sürecinin, güçlü, kapsamlı bir reform sürecinin kararlaştırıldığını, savunma sisteminin güçlendirilmesine dönük çok çeşitli tasarıların geliştirildiğini, hareketimiz açısından sürecin birçok yönüyle netleştirildiğini belirtebiliriz. Toplantıda, mevcut durumda ateşkes koşullarının aşıldığı ortaya konmuş ve çözüme dönük yol haritasında ateşkesin sürdürülmesinin şartları ifade edilmiştir. Ateşkesin sürdürülmesi için hareketimiz bazı şartlar öne sürmektedir. Bu şartlar yerine getirilmediği taktirde, ateşkes konumu aşılmış olacak ve süreç başka bir biçimde boyutlanacaktır. Psikolojik savaş saldırıları ve son geliştirilen pişmanlık yasasından da anlaşıldığı kadarıyla, devlet böyle bir süreci kendi cephesinde zaten başlatmıştır.

Pişmanlık yasası, Kürt'e zerre kadar saygı duymayan, hiçe sayan, irade olarak kabul etmeyen, “gel mutlak teslim ol, boyun eğeceksin, uşağım olacaksın” diyen bir zihniyetin saldırı biçimidir ve Kürt halkının onurunun her zaman tartışma konusu olacağını gösteren bir zihniyetin icrasıdır. Bu zihniyette onur, haysiyet söz konusu değildir. Hareketimiz bu pişmanlık yasasını ve onunla birlikte yürütülen özel psikolojik savaşı, Kürt halkına karşı geliştirilen ve Kürt halkına onursuzluğu dayatan en ciddi, en çirkef saldırı biçimi olarak değerlendirmekte ve bunu bir savaş ilanı olarak algılamaktadır. Fakat buna rağmen, kamuoyuna sunulacak olan yol haritası ile barışa son bir kez daha şans tanımak ve bu tür saldırıların durdurularak yeni bir sürecin, daha anlamlı bir sürecin geliştirilmesini istiyoruz. Bunun geliştirilmemesi ve ister askeri, ister psikolojik olsun saldırıların devamı halinde, tek yanlı ateşkesin tümden aşılmış olacağını da açıkça vurguluyoruz. Tüm halkımız kendisini buna göre donatmalı, her türden saldırıya karşı hazırlamalıdır. Her alandaki güçlerimiz, en etkili savunma savaşını geliştirmenin yol, yöntemlerini zenginleştirmeli ve zengin ideolojik, örgütsel, askeri tecrübemiz ve birikimimizle savunma sistemini güçlendirmelidir.

Mücadelemizin içerisine girmiş olduğu yeni dönemi, mücadele tarihimizin en hassas, en kritik süreçlerinden bir tanesi olarak değerlendirmek yerinde olacaktır. Bununla beraber, mücadelenin sonuç alıcı koşullarının en çok geliştiği, zafer yürüyüşünün geliştirilmesinin imkan dahiline girdiği bir süreç olarak ele alınabilir. Yani bu süreç; bir taraftan, zaferin çok yakın olduğu, etkili bir mücadeleyle artık sonuç alıcı bir döneme doğru mücadelenin gelip dayandığı bir dönem, diğer taraftan da kritik, hassas ve çeşitli saldırı biçimlerinin de gündeme gelebileceği bir dönem olarak değerlendirmek mümkündür. Bu açıdan hareketimiz, askeri açıdan en etkili bir biçimde savunmaya geçecek, ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan ise savunmadan çıkıp hamle dönemine girecektir. Bunun için öncelikle askeri güçlerin kendi kapsamlı savunma sistemini her bakımdan güçlendirmesi gerekmektedir. Siyasal, örgütsel, ideolojik ve demokratik eylem yöntemleriyle hamlesel bir sürecin geliştirilebilmesi açısından, askeri anlamda güçlerin kendi savunma sistemini her bakımdan etkili kılması gerekmektedir. Bu açıdan öncelikle savunma sisteminin her bakımdan geliştirilmesi ve bu temelde dönemin emrettiği kapsamlı hamlesel sürece girilmesi gerekmektedir.

Tüm arkadaş yapımız ve komuta yapımız bu çerçevede yeni dönem görevlerinin üzerinde daha derinlikli, daha kapsamlı durmalı, yeni dönem görevlerine daha duyarlı bir yaklaşım sergilemeli, katılım göstererek mutlak surette başarı tarzını yaşamın her alanında egemen kılmalıdır.

Bu temelde tüm yoldaşlara selam ve saygılar sunuyoruz.

ZAFER ADALET VE DEMOKRASİDEN YANA OLANLARIN OLACAKTIR

HPG Ana Karargah Komutanlığı

Baştarafı sayfa 40'ta

Hem bu yasa temelinde hem de genelde Kürt halkının bastırılması için Kürdistan üzerindeki diğer egemen devletler olan İran ve Suriye ile bir ittifakı geliştirdiklerini gizleme gereğini duymadan açıklamışlardır ve bu doğrultuda her üç devletin de özgürlük hareketini bastırma, geriletme tutumu içinde olduğu bilinmektedir. Türk devleti bir taraftan bu biçimde statükocu güçlere dayanarak statükoyu muhafaza etme mücadelesi yürütür bu anlamda bütün değişim güçlerine karşı açık ve gizli mevzilenerek süreci kendi lehinde geliştirmeye çalışırken, diğer taraftan da ABD güçlerini hareketimizin üzerine sürmeyi hedefleyen planlar peşindedir. Zaten bu devlet hep kendi stratejik konumunu pazara sunup, uluslararası güçleri arkasına alarak Kürt halkına karşı savaşmayı esas alan, Kürt halkını ezmeye çalışan bir devlettir. Bu anlamda beleş sonuç almaya alıştırılmış olan bir politik gerçekliği vardır. Tarihe dönüp bakıldığında bu gerçeklik çok iyi bir biçimde görülecektir.

Mücadelemizin en başından itibaren, özellikle de '92'den bu yana halkımızın haklı demokrasi ve özgürlük davasını en başta ABD ve NATO güçlerine dayanarak ve onlardan çeşitli biçimlerde destekler alarak bastırmaya çalışmış ve jenosit hareketini geliştirmiştir. Bu uluslararası destek sonucu, uluslararası komplonun 15 Şubat'la yani Önderliğimizin esaretiyle sonuçlanmasını sağlamıştır. Ama yüksek öngörüye sahip olan Önderliğimiz bunu görerek, geliştirilen bu uluslararası komployu boşa çıkarmanın, etkisiz kılmanın siyasetini, çizgisini geliştirmiştir. Yeni stratejik yapılanmayla bu komplo sürecinin durdurulduğu ve bir biçimde etkisiz kılındığı bilinmektedir. Bunun üzerine sürekli dışa dayanmaya alışan Türk devleti, bu kez 2000'de yerel, bölgesel güçlerle kurduğu ilişki ve ittifak temelinde hareketimize karşı bir bölgesel komplo süreci başlatmış, Kandil'de güçlerimiz hedeflenmiş ve imha edilmek istenmiştir. Bunun başarısız kalması bu komployu ve buna dahil olan güçleri etkisiz kılmış ve geriletmiştir. Bunun ardından 2001'de ABD'de gelişen 11 Eylül olaylarını kendisi için yeni bir fırsat olarak bilip, tüm politikasını ABD güçlerini hareketimizi hedeflemeye göre ayarlama durumu gelişmiştir. Siyasetin ana merkezi bu duruma göre ayarlanmıştır. Sonuçta kendini pahalıya satmak isteyip de bunu beceremeyen Türk devletinin müdahalenin dışında kalması, bu temelde ABD ile ilişkilerinin bozulması, aralarındaki tüm planlamaların ve o döneme ait konseptlerin iflasını getirmiştir. Bu kez yeni bir Irak politikasıyla hem Irak'taki süreci engelleme ve daraltmayı hedeflemekte hem de ABD eliyle güçlerimizi hedeflemektedir. Diğer yandan suikast ve kaçırma planlarıyla hareketimizin yönetimini tasfiye etmeyi hedeflemiş bulunmaktadır. Şimdi burada biz mantıken böyle bir planın tutmayacağını, sonuç almayacağını düşünüyoruz. ABD'nin böyle basit bir oyuna geleceğini düşünmüyoruz. Çünkü böyle bir durum ABD'nin bölgeye müdahalesini ve Irak'ta gelişen inşa sürecini provoke etmekten başka bir işe yaramayacak, bir sonuç vermeyecektir. ABD'nin bölge üzerindeki müdahalesini saptırmaya dönük şark politikacılığıyla geliştirilen kurnazca bir oyundur. Bölgede statükoya karşı, değişimden yana olan en etkili güç ulusal düzeyde Kürt kitlesidir. Kürt halkının gücüdür. Kürt kitlesi içindeyse ulusal düzeyde örgütlü olan tek güç KADEK'tir. KADEK'in hedeflenmesi Kürt desteğinin önemli oranda kaybedilmesi demektir. Dolayısıyla ABD'nin çıkarları ve değişim projesi açısından Türk devletinin bu amaçları bize mantıklı gelmemektedir. Neyin ne olacağını şimdiden kestiremeyiz ve her türlü olasılığa karşı tedbirimizi de almak zorundayız. Aslında Türk devleti geliştirdiği bu politikayla ABD ile KADEK'i çatıştırarak, hem bölge statükosunu korumak istemekte hem de böylece Kürdistan üzerindeki inkar ve imha statükosunu yeniden onarmak ve güçlendirmek istemektedir. Biz bu gizli olan, gizli tutulmaya çalışılan, özü itibariyle çok açık bir biçimde ortada bulunan bu tür oyunları ciddi uluslararası güçlerin dikkate almayacağını; bölgeye dönük yeniden yapılanma, demokrasi, özgürlük ve birlik temelinde bir çıkarın sağlanmasına dönük yaklaşımların daha fazla öne çıkacağını düşünüyoruz.

Bölgede Kürt sorununu çözmeden istikrarın sağlanmasından bahsetmek güçtür. Dolayısıyla temel bir istikrar unsuru olan ve yine bölge güçlerinin oligarşik, monarşik, otokratik rejimlerinin şiddetli baskıları altında inim inim inleyen Kürt halkını hedeflemenin nasıl bir izahı olacaktır. İzahının olamayacağını düşünüyoruz. Dolayısıyla Türk devletinin Irak'a asker gönderme ve onun karşılığında başta KADEK'in hedeflenmesi olmak üzere çeşitli istemlerde bulunması biçimindeki yaklaşımının çok fazla sonuç vermeyeceğini umuyoruz. Ama politika sahasının bilinmezliklerle dolu ve tamamen çıkara dayalı bir saha olduğu da bilinmektedir. Bu temelde, öteden beri temel esprimiz olan kendi öz gücümüze dayanmayı esas alarak, her türlü olasılığa karşı, her şart altında tedbirli olma konumumuzu yitirmeden, uluslararası güçlerin Kürt sorununu ciddiye alacağını ve bölge statükosunun aşılmasında Kürt halkının en temel bir aktör olduğunun görüleceğini bu temelde hedefleme değil, ilişkilenmenin gelişeceğini söylemenin daha gerçekçi bir yaklaşım olacağını düşünüyoruz. Bizim kendi politik yaklaşımımız da kuşkusuz ki bu çerçevede gelişecek ve doğru temsilini değişim ve demokrasiden yana olan mevcut uluslararası güçlerle herhangi bir çekişme, çatışma biçiminde değil; bölge statükosunun değişik biçimlerde geliştirilmesi için dayanışma temelinde gelişecektir. Bölge statükosunun değişik biçimlerde geliştirilmesi için dayanışma konseptlerinin daha fazla olması gerektiğini düşünüyoruz.

15 Ağustos Atılımı ruhuyla çalışmalara yönelmek başarmanın esas kaynağı olacaktır

Türk devleti bütün bu girişim ve saldırılarıyla, iyi niyetli ve çok samimi bir biçimde dört yıldan beri kesintisiz bir biçimde sürdürdüğümüz tek yanlı ateşkesi anlamsız kılmıştır. Artık ateşkes bu durumuyla aşılmış bulunmaktadır. Bunu biz değil, Türk devletinin sözünü ettiğimiz çağrıları ve saldırıları yine Türk devletinin tutumu aşmıştır. Oysa Türk ve Kürt halkının çıkarları böyle bir tasfiye planında değil, iki halkın bir arada yaşayacağı, özgür ve demokratik bir politikada ve sistemdedir. Ama ne yazık ki Türkiye'deki egemen zihniyetin bu konudaki değişime gelmediği, köhnemiş inkarcı ve imhacı siyasette ısrar edeceği anlaşılmaktadır. Ama biz yine de barışa ve demokratik çözüme bir şans daha vermek için üç ay içerisinde çift taraflı bir ateşkese ulaşmak üzere sürece yeni bir müdahaleyi gerekli gördük ve böyle bir müdahaleyi hareket olarak geliştirmiş bulunuyoruz. Hareketimiz KADEK'in bu tutumu Türk ve Kürt halklarına karşı duyduğu derin sorumluluktan ileri geliyor. Bu temelde yeni bir yol haritasını ilan etmiş bulunuyoruz. Herkese bu yeni yol haritasının çok önemli bir fırsat olduğu, bunun kaçınılmaması gerektiği ve uygulanması için sorumlu davranmaları gerektiği doğrultusunda çağrılar geliştirdik. Hareketimizin bu konuda gelişen çağrıları ve çabaları söz konusudur. Bu anlamda, "Toplumsal Barış İçin Demokratik Çözüm Kampanyası" kararlaştırılarak, önümüzdeki süreçte hamlesel bir düzeyde pratikleştirilmesi planlanmıştır.

Yine hareketimiz kendisini herkesten önce ve daha fazla değiştirmeyi, değişim-dönüşüm ve demokratikleşmeyi kendi bünyesinde daha ileri bir aşamaya çıkarmayı kendisinde sağladığı demokratikleşmeyi herkese dayatmak için kendisinde bu biçimde çeşitli yenilenmeler geliştirmeyi öngörmüştür. Daha etkili bir biçimde kendini değiştiren-dönüştüren, örnek bir tarzda demokratikleşmeyi zirveleştiren bir hareket olarak demokratikleşmeyi herkese dayatmak için siyasal, örgütsel ve sosyal reformu bünyesinde geliştirerek daha etkili bir konuma gelmeyi dönemin başarılması gereken temel görevleri arasında ele almaktayız. Bütün bunları politik, örgütsel açıdan demokratikleşme ve demokratik çözüm için kapsamlı ve önemli hamleleri durumunda ele almakta ve uygulama süreci açısından somut planlamalara kavuşturmuş bulunmaktayız. Bu anlamda yeni bir "*Siyasal Demokratik Serhildan Hamlesi*"nin gündeme girmesi söz konusudur. Bütün bunlarla demokratikleşme ve demokratik çözüm hamlesini güçlü ve kapsamlı kılmak, Türkiye'nin, Türk devletinin olumsuz yaklaşımlarının önüne geçmek, böylece demokratik çözüm sürecini daha etkili kılmak ve bu temelde başarmanın zeminini güçlendirmek için dönemin temel görevidir.

Gelişmeler göz önüne alındığında hem bölgedeki yaşanan gelişmeler hem bölgenin büyük bir değişim sürecine girmiş olması ve hem de mücadelemizin gelip dayandığı mücadele süreci itibariyle yakın dönemde '15 Ağustos Atılımı'nın 19. yılını karşıladığımız bu dönemin gerçek anlamda ne kadar önemli, kritik ve hassas bir süreci teşkil ettiği anlaşılmaktadır. Mücadelemizin bu tarihi ve önemli döneminde her şeyden önce başarı imkanları çok fazlalaşmıştır. Artık sonuca doğru yürüme, Kürt sorununu köklü bir çözüme kavuşturma, özgürlük ve demokrasi yürüyüşünü zaferle sonuçlandırma koşulları doğmuştur. Ama bununla birlikte tehlikeli ve kritik süreçler de bir ihtimal olarak varlığını koruyor. Uluslararası komplo benzeri bir sürecin yeniden gündeme gelmesi de bir olasılıktır. İşte yeni dönemde bütün bunları kapsamlıca düşünerek ve üzerinde en incelikli, yoğunluklu bir biçimde durarak, güncel pratik-politikayı belirlemek büyük önem taşıyor. Her şeyden önce yeni dönem birçok yönüyle önemli ve hassas bir dönem olmaktadır. Biz bu dönemde tehlike vardır diye başarıya yürümenin muazzam koşullarını göz ardı edip, tamamen savunmaya çekilemeyiz. Böyle bir durum tarihsel fırsatların kaçırılması anlamına gelecektir. Dolayısıyla böyle bir duruma düşmemek, devrimci mücadelenin gelişmesi için olgunlaşan zeminleri görmek, karşımızdaki egemenlikçi devletlerin içinde yaşamış olduğu büyük krizi göz önünde bulundurarak, Kürt hareketinin dünya kamuoyuna her zamankinden daha fazla yansımış olması ve genelde olumlu bir intibayı yaratmış olması, yine bölge statükosunun değişim sürecine girmiş olması Kürt halkının bir atak yapma koşullarını beraberinde getirmiştir. Tehlikelerin boyutu ne olursa olsun, öncelikle bu koşulları görmek, bütün hareketimizi buna göre mevzilendirmek, harekete geçirmek ve mutlaka sonuç almayı esas alan bir tarzla sürecin, dönemin görevlerine yürümek en temel devrimci görev durumundadır. O zaman hem tehlikelere karşı tedbir almak hem de hamlesel çıkışların yapılacağı bir döneme girmekteyiz. Hareketimizin kararı ve planlaması bu çerçevededir. Askeri olarak meşru savunma çizgisinde her türlü tehlikeye karşı aktif savunma pozisyonunda olunmalı ve siyasi örgütsel açıdan aktif mücadeleyle kapsamlı bir hamlenin geliştirilmesinin gerekli bütün hazırlıklarının yürütülmesi en temel dönemsel devrimci görevler durumundadır. Böylesine önemli bir sürecin kapsamlı görevleri karşısında tüm kadroların, siyasal, örgütsel, kültürel ve tüm alanlarda bütün çalışanların ve bütün komutan, militan, savaşçı yapısının bu dönemin görevlerinin bilincinde olarak 15 Ağustos Atılımı ruhuyla çalışmalara yönelmesi başarmanın esas kaynağı olacaktır. Her zamankinden daha fazla bu dönemde kendisini dayatan ve bütün militanlarda olması gereken 15 Ağustos başarı ve zafer ruhu ve onun tarzıdır.

Başarıya mahkumuz

Birinci 15 Ağustos Atılımı dar bir grupla başlayıp, bir "diriliş devrimini başararak; düşünsel, sosyal devrimini geliştirdiyse, günümüzde gerekli olan ve her yönden kendisini dayatmış bulunan II. 15 Ağustos Atılımı daha kapsamlı bir zemine ve güce dayanarak, özgürlük ve demokrasi devrimini geliştirecektir. Elbette ki ikinci 15 Ağustos Atılımı yeni dönemin strateji ve tarzına uygun olarak gelişecektir. Öncelikle siyasal, örgütsel, kültürel, sosyal ve askeri alan dahil bütün alanlarda toplumsal bir hamle düzeyinde gelişerek zafere ulaşmayı esas alacaktır. Bu anlamda, meşru savunma stratejimizin en önemli ve stratejik ayağı olan siyasal-örgütsel-kurumsal çalışmalarımızın, üçüncü alan örgütlenmelerinin, yönetimleri ve kadrolarının bu sürecin kader belirleyici önemine göre göreve yüklenmeleri, başarıda önemli bir husus olacaktır.

Dönem görevleri üzerine yürürken eskinin bireyci, yetkici, ben merkezci yaklaşımlarıyla değil; en geniş katılımı esas alan, herkesi kararlaşmaya katan, en demokratik yaklaşım ve üslupla sorunların üzerine yürümelidirler. Dogmatik, kalıpçı, liberal, uzlaşmacı demokratik katılım ve yaşam tarzıyla uyuşmayan bütün tutumları aşarak; en ileri düzeyde, en geniş kesimlerin katılımlarını esas alan, demokratik katılım ve yaşam tarzıyla 15 Ağustos Atılım ruhunun yaratıcı, sonuç alıcı, koparıcı tarzıyla başarıya kilitlenmelidir. Şu husus bilinmelidir ki, başarıya mahkumuz. Ve başarmak zorundayız.

Özellikle bu alanda mevcut siyasal sürecin öncülüğünü geliştirmekte olan yurtsever Kürdistan gençliği ve özgür Kürdistan kadınına önemli roller düştüğü bilinmelidir. Gerek Kürdistan gençliği, gerek Kürdistan kadını bu tarihi ve önemli dönemde de kendi üzerine düşen rollerini layıkıyla oynayabilmek için dönemin hassasiyetini, acil görev gerçeğini bu da daha fazla örgütlü öncüyü yaratarak demokratik özgürlükçü ruhla çalışmalarını geniş kitleleri kapsayacak düzeyde yoğunlaştırma temelinde yetkin örgütleme, öncülük temelinde geniş halk kitlelerini harekete geçiren bir düzeye ulaşmakla başarılabilecektir.

Meşru savunma stratejimizin önemli bir mücadele sahası olan siyasal demokratik mücadele zemininin en yetkin bir tarzda değerlendirilerek, demokratik çözüm sürecinin daha etkili bir tarzda dayatılması büyük önem taşıyacaktır. Bunun olmaması durumunda Türkiye'deki oligarşik mantığın kafasında bir savaş süreci bulunmaktadır. İşte bu noktada demokratik-siyasal zemini kullanan ve o güzergahta mücadele yürüten bütün Kürdistanlı ilerici, demokratik çevreler önemli bir sınavla

"Meşru savunma stratejimizin önemli bir ayağı olan özürlük gerillası bugün yine tarihsel bir görev süreciyle karşı karşıya bulunmaktadır. 15 Ağustos Atılımı'nın mirasçısı ve takipçisi, başta Agit yoldaş olmak üzere tüm şehitlerimizin emeğiyle yoğrulan, on dokuz yıllık derin tecrübeye dayanan Kürdistan gerillası, 15 Ağustos Atılım ruhunu en yüksek düzeyde, büyük bir kararlılık ve cesaretle mutlak surette temsil etmeyi bilmelidir."

karşı karşıya bulunmaktadırlar. Eğer toplumsal barış için demokratik çözüm söylemini güçlü bir biçimde Türkiye ve dünya kamuoyuna yansıtıp, mevcut oligarşik rejimin siyasetinde bir değişikliğe yol açılmazsa; gelişecek olan şeyin savaş ve kaos olacağı çok açık bir biçimde ortadadır.

Bu nedenle sorumluluk sadece Kürt halkına ve onun demokrasi güçlerine düşmemektedir. Ondan daha fazla Türkiye'deki demokrat ve özgürlükçü güçlere düşmektedir. Türkiye aydınlarının, demokrasi çevrelerinin, sol güçlerinin büyük tarihi bir sorumlulukla karşı karşıya olduğu tartışılmaz bir konudur. Çünkü mevcut oligarşik rejim tarafından, hareketimizin ve halkımızın dört yıldan beri her türlü fedakarlığı göstererek geliştirdiği demokratik barış ve çözüm çizgisine karşı saldırılar geliştirilmiştir. Başta özgür Kürdistan kadını olmak üzere halkımıza dönük geliştirilen baskı yöntemleri ve şiddet dozajı artarak devam etmiş hem de gerilla güçlerimize karşı imha operasyonları sürdürülmüştür. Bugün ise hem pişmanlık yasasıyla bir ideolojik, psikolojik propaganda savaşı ilan edilmiş ve hem de kendisine çok bağımsızlıkçı diyen Türk devleti Amerika'ya yaltaklanarak, adeta ona yalvararak, Amerika güçlerini güçlerimiz üzerine sürmenin planlarını yapmakta; diğer yandan İran ve Suriye ile kurduğu ilişkilerle hareketimizi bir bütünen çemberleyip kıskaca alarak, imhayı geliştirmek istemektedir. Şimdi bunun böyle gelişeceği kuşkusuz söz konusu bile değildir. Bu bir hayaldir, bu bir savaş ilanıdır, kapsamlı bir savaşın başlatılması olacaktır. Savaşa karşı olan, demokrasiden yana olan, insanların ölümünü istemeyen, Türkiye'deki bütün demokrat güçlerin yürütülen bu politikaya sessiz kalmamaları ve karşı çıkmaları gerektiği çok açıktır. Kendi tarihi görevlerini yapıyorlarsa yaparlar, yapmıyorlarsa Kürt halkı ve onun öncü güçleri kendini her koşul altında savunabilecek güç ve kudrete gelmiş bulunmaktadır. Bu temelde biz kimseye yalvarmıyoruz ama herkese de tarihi sorumluluklarını ve görevlerini belirtmek istiyoruz. İki halkın kardeşliği ve birliği temelinde yeni bir demokratik cumhuriyet mi yaratılacak, yoksa yeniden kaosa ve savaşa sürüklenen bir Türkiye gerçeği mi hedeflenecek? Bu sorun çok önemlidir ve bu sorun sadece bizim sorunumuz değildir. Tüm Türkiye'nin sorunudur. Öncelikle kendisini sorumlu gören, sorumlu hisseden demokrasi çevrelerinin bir sorunu durumundadır. Bu anlamda herkesi dönemi anlamaları, yaşanacak olan gelişmeleri şimdiden görmeleri ve tarihsel sorumluluk gereği geliştirilmekte olan bu savaş konseptinin önüne geçmeleri, buna karşı seslerini yükselterek bu süreci durdurmalarına dönük sorumluluklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Meşru savunma stratejimizin diğer önemli bir ayağı olan özürlük gerillası esasen şimdi tarihsel bir görev süreciyle karşı karşıya bulunmaktadır. 15 Ağustos Atılımı'nın birinci elden gelen mirasçısı ve takipçisi, başta Agit yoldaş olmak üzere tüm şehitlerimizin emeğiyle yoğrulan, on dokuz yıllık derin tecrübeye dayanan Kürdistan gerillası, döneme doğru yaklaşmayı ve 15 Ağustos Atılım ruhunu en yüksek düzeyde, büyük bir kararlılık ve cesaretle mutlak surette temsil etmeyi bilmelidir. Bu temelde Başkan Apo'nun birer öğrencisi ve askeri olarak, onun büyük emeğiyle yaratılan değerleri korumasını bilecektir. Birer Apocu fedai olarak disiplinli, profesyonel askeri yaşamı ve pratiğiyle Başkan Apo'ya layık olmayı başarmakla karşı karşıyadır. O, demokratik çözüm çizgisine bağlı olarak, meşru savunma çizgisinde, aktif savunma pozisyonuna geçerek dönemin üzerine yüklediği görevi başarmakla yükümlüdür. Bunun için geçen dört yıl boyunca aldığı yoğun ideolojik, politik ve askeri eğitimlerle yeniden yapılanma temelinde profesyonel, modern ordu olma aşamasını tamamlamak üzeredir. Bu süre içinde özellikle kuzeydeki örgütlenmesini ve gücünü tümüyle yeniledi, mevzilenmesini daha güçlü ve daha etkili bir yapıya kavuşturdu. 2003 yılı itibariyle, ulaşması gereken mevzilenme düzeyini tamamladı. Kuzeyde ve Güney'de tüm güçleri yeniden yapılandırma sürecinden geçirdi. Önümüzdeki süreçte gerçekleştireceği HPG II. Konferansı'yla yeniden yapılanma sürecini tamamlayarak, özerk bir yapılanmaya kavuşma temelinde, artık ulusal demokratik mücadelenin siyasi güçlerinden arasına mesafe koymuş, bu anlamda özerk, bağımsız bir iç örgütlenmeye sahip bir yapıya kavuşarak meşru savunma çizgisinde daha etkili bir savunma gücü olarak, nereden gelirse gelsin her türlü saldırı karşısında en başta Başkan Apo olmak üzere bütün değerlerimizi yetkince savunmak üzere demokratik çözümün, barışın, birlik, demokrasi ve özgürlüğün gelişmesinde en etkili aksiyonlardan birisi olarak rolünü oynayacaktır. Bunun için özellikle yeniden yapılanma sürecini tamamlarken kendi içindeki geriliklere karşı liberalizme düşmeden mücadeleyi süreklileştirmeli, klasik komuta anlayışından kaynaklanan keyfi, özerk, bireyci, uzlaşmacı tutumlara karşı her zaman ve her koşul altında mücadele eden ulusal bir gerilla ordusu olarak bünyesindeki eski ve gerici anlayışların tortularına karşı daha daha ilkeli ve mücadeleci olacaktır. Bu anlamda parçacı, bölgeci, çeteci tüm anlayışlara karşı mücadeleyi kesintisiz bir bir biçimde kendine sürdürmekle karşı karşıyadır. Yenilendim, düzeldim, hiçbir geri anlayış kalmadı gibisinden yanılsamalı tutumlara düşmeden, gelinen düzeye herhangi biçimde bir sevdalanma yaklaşımına yol vermeden, mevcut düzeyin yeterli olmadığını görerek, kendi yetersizliklerini, geriliklerini daha gerçekçi bir gözle görerek, onlara karşı etkili bir mücadele vererek yeniden yapılanmasını başarıyla tamamlamalıdır. Onun için öncelikle yeterlilik anlayışından kurtularak, yaratıcı bir biçimde taktik ustalık, incelik ve yoğunlaşma düzeyini geliştirerek savaş sanatının bütün inceliklerinde daha da derinleşmelidir. İdeolojide derinleşmiş, çizgide netleşmiş, politik asker olarak militan düzeyini geliştirirken; gerillanın özgür militan yaşamıyla aynı zamanda toplumumuza örnek teşkil ettiğini bilmelidir.

Bugün, özgür Kürdistan kadınının demokratik toplumsal mücadelemizde cesaretle öncü bir role soyunduğu bilinmektedir. Bu rolü oynamaktadır ve bunu daha da derinleştirecektir. Bilinmeli ki, bunun esas güç kaynağı saflarımızdaki kadın gerilla gücüdür. Kürdistan kadını 5 bin yıllık köleliği ilk kez gerillalaşarak parçalamış ve gerilla saflarında gelişen özgür kadın tipi, tüm toplumdaki kadın için bir güç kaynağı, moral ve örnek olmuştur. Gerilladaki özgür militan kadın hareketinin bu rolü bugün de devam etmektedir. Dolayısıyla gerilla saflarındaki kadın gücünün özgür yaşam biçimi çok anlamlıdır. Kutsal bir yaşam tarzıdır. Kadın olsun, erkek olsun tüm yoldaşlar, saflarımızda gelişen özgür militan düzeyi daha da yükseltmeli, egemenlikçi, geleneksel, köle ruhlu yaklaşımlara karşı doğru çizgide mücadeleyi geliştirmeli ve doğru cins mücadelesini esas almalıdırlar.

Ordu saflarımızda daha da iradeleşerek özgürlükte derinleşecek olan özgür militan kadın ve komutasının ordumuzun gelişmesi, nitelik kazanması ve performansının güçlendirilmesinde önemli bir rolü olacaktır. Bu temelde ordumuzda askeri sistem, disiplin, demokratik yaşam, demokratik ve sosyal yaşam tarzı bir arada öncü bir tarzda gelişecektir. Bu çerçevede gelişip, yeni döneme uygun mevzilenme ve hareket tarzını derinleştiren HPG, 15 Ağustos'un 19. yıldönümünde her zamankinden daha hazırlıklı olarak döneme giriş yapmaktadır. 1 Eylül 2003 itibariyle her türlü ihtimale hazır olacak ve yayınlanan yol haritası temelinde meşru savunma çizgisinde mevzilenerek saldırılara karşı aktif bir biçimde misilleme hakkını kullanacak ve meşru savunma çizgisi temelinde süreci derinleştirerek bekleyecektir. Önümüzdeki üç aylık zaman zarfında ateşkesin çift taraflı bir biçimde sürdürülmesi için üstüne düşen sorumluluğu itina ile, yüksek bir sorumlulukla yerine getirecek, ateşkesin karşı taraftan geliştirilmemesi durumunda ise üç ay sonrasında ateşkesin kurallarına uymada kendini sorumlu tutmayacaktır. Burada yapılan tespitler temelinde biz HPG Ana Karargahı ve tüm gerilla güçlerinin mesajı olarak Türk devletine şunları söylemek istiyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti devleti ve Türk ordusuna

Başkan Apo'nun çağrısı üzerine tek yanlı olarak savaşı durdurup, ateşkesi uyguladık ve daha sonra güçlerimizin ezici çoğunluğunu Türkiye'nin sınırları dışına, Güney Kürdistan'a çektik. Dört yıl boyunca Önderliğim ve hareketimiz, iki tarafın da fazla zarar görmeyeceği, ortak çıkarların birleştiği, makul ölçüler ve demokratik birlik çerçevesinde Kürt sorununun çözüme kavuşması için büyük çabalar gösterdi. Birçok kere çözüm paketleri ilan edildi, çağrılar yapıldı, sizlere mektuplar yazıldı. Siz bunların hiçbirisini cevaplama gereği duymadınız. Çünkü siz hep zayıfl ığımızı ve tasfiye edilmemizi düşündünüz. Siz, Kürdistan gerillasını yendiğinizi ve başarı sağladığınızı hep düşünmek istediniz. Siyasi demeçlerinizi ve propagandanızı kişisel düzeyde, devlet düzeyinde bu temelde yaptınız. Muzaffer komutanlar olarak bir birinize madalyalar taktınız. Belki de bunun için devletin kasasından yüklü ikramiyeler aldınız. Ama gerçeği siz de biliyorsunuz ki; siyasi olarak biz kazandık, askeri olarak ise yenen ve yenilen taraf yoktu. Gerillanın son yıllarda kendini tekrarlaması doğrudur. Bu yenilgi anlamına gelmemektedir. Bunun karşısında devlet ve ordunun da büyük bir yıpranmayı ve çıkmazı yaşadığı açık bir gerçektir.

İşin aslı, tüm yapımızın ölümüne bağlı olduğu Önderliğimizin çağrısıyla gerillanın savaşı bırakması ve meşru savunma sistemine geçmesidir. Çatışmasız durup, kısmi sükuneti sizin gücünüz değil, Önderliğimizin gücü yaratmıştır. Zaten Başkan Apo'nun dışında da hiçbir güç bunu yapamazdı. Oysa siz bunu kendinize mal ettiniz. Önderliğimizin esareti sizin bir askeri başarınız ya da zaferiniz değildir; ABD'nin bir müdahalesidir. Ama siz bunu bir askeri zafer olarak anlamak istediniz ve öyle ilan ettiniz. Bütün bunlara rağmen siz bizimle, halkımızla alay ettiniz, küçük düşürdünüz, bu tutumunuzu sürdürürseniz tarih sizi yalanlayacaktır. Şimdi de pişmanlık yasasıyla bazı bölge devletleri ve ABD'nin yardımıyla bizi tasfiye etmeyi planlıyorsunuz. Böylece Türkiye'yi yeniden bir kaosa ve çatışmaya çekeceksiniz. Belki de binlerce askerin ve gerillanın ölümüne neden olacak ve ekonomiyi yeniden iflasa sürükleyeceksiniz. Türkiye'yi daha fazla dışa bağlayıp, Türkiye halklarını daha fazla açlığa sevk edeceksiniz. Bunun dışında hiçbir sonuç elde etmeyeceksiniz. Çünkü artık Apocu düşünce ile bilinçlenen halkımızı teslim alamayacaksınız. Bu halkın öz evlatları olan, toplumun en dürüst, en sorumlu kesiminden oluşan yirmi yıllık tecrübeye dayanan ve güçlü bir inanca sahip Kürdistan gerillasını hiçbir saldırıyla, hiçbir psikolojik savaş oyunuyla tasfiye edemeyeceksiniz.

Gerilla umduğunuz gibi yozlaşmadı. Bu dört yıllık süreçte kendisini yeniledi ve kendisini Kürdistan dağlarında on yıllarca sürecek bir direnişi yapacak güce getirdi. Bu bir tehdit ya da blöf değildir. Gerçek şu ki; bugünkü gerilla eskisini kat kat aşacak düzeyde savaşacak bir performasa gelmiştir. Sizleri bir kez daha gerçekleri görmeye davet ediyoruz. Hareketimiz KADEK'in size ve dünya kamuoyuna sunduğu demokratik çözüm için yol haritası üzerinde bir kez daha düşünmeye çağırıyoruz. Bilinmeli ki, barış, kardeşlik ve birlik için bu son fırsattır. Eğer biraz Türkiye'yi sevme duygusu varsa, kardeşliğe açık, onurlu ve iradeli Kürt'ten korkmadan, sorunu uygar yöntemlerle çözmeyi esas almalısınız. Bunu değil de halkımızın iradesini kırmayı hedefler, inkar ve imha konseptinizi uygulamaya devam ederseniz tarih karşısında ve tüm kamuoyunun önünde belirtiyoruz ki, bu politikanın sonuçlarından sadece ve sadece siz sorumlu olacaksınız. Tarih haklı ve barıştan yana olan bizi değil, sizi mahcup kılacaktır.

Bu temelde her iki tarafa da büyük sorumluluklar düştüğünü belirtiyor, biz kendi cephemizde üzerimize düşene hazır olduğumuzu belirterek sorumluluğun siz Türkiye Cumhuriyeti yetkililerine ait olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Başkomutanımız yüce insan Başkan Apo'ya

Bir kez daha şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünü hassas ve kritik bir süreçle beraber karşılarken, diriliş bayramınızı en içten duygu ve bağlılıkla kutluyor, saygılar sunuyoruz. Doğruluğu binlerce kez ispatlanan çağdaş bilimsel düşünceniz, olağanüstü kişiliğiniz, yüksek temponuz ve büyük emeğinizle dünya insanlığına, halkımıza ve bizlere verdiklerinizi, yaptıklarınızı burada saymayacağız. Sadece şunu vurgulamak istiyoruz: Tümüyle sizin emeğinizin eseri ve kahraman şehitlerimizin mirasçısı olan bizler, HPG gerilla güçleri olarak tarihsel sorumluluğumuzun farkındayız. Tüm savunmalarınızdaki derin bilimsel çözümlemeleriniz ve görüşme notlarındaki mesajlarınız temelinde dört yıldan bu yana kapsamlı bir yoğunlaşma, sorgulama ve yenilenme sürecini yaşayarak, her zamankinden daha fazla toparlanmış ve göreve hazır hale gelmiş bulunuyoruz. Bu kez duygusal ve hayalci yaklaşmıyoruz. Halen aşmamız gereken yetersizliklerimizin olduğunu biliyoruz. Tarihin önümüze koyduğu tek görevin sizi ve sizin şahsınızda tüm değerlerimizi korumak olduğunu çok iyi biliyoruz. Bunun için felsefeniz ve ideolojiniz temelinde derinleşmek, yetkinleşmek, güçlenmek ve fedaileşmek esasına dayalı olarak var gücümüzle hazırlandığımıza, bu kez size ve kahraman şehitlerimize layık bir pratiğe sahip olacağımıza emin olabilirsiniz. Bu temelde sizin her türlü talimatınızı canımız pahasına da olsa yaratıcı ve başarılı bir biçimde uygulamaya hazır olduğumuzu gururla ve derin bir bağlılıkla bildirmek istiyoruz. Ama biz sizden yeni bir talimat beklemiyoruz. Bunu beklemenin bir haksızlık ve saygısızlık olacağını düşünüyoruz. Çünkü siz yapılması gerekeni ve söylenmesi gerekenin hepsini yaptınız ve söylediniz. Söylediklerinizin tümünü detaylarına kadar ele alıp anladığımıza inanıyor ve bu temelde yanılmadan, yanıltmadan dönemin görevleri üzerine, adına layık bir yürüyüşle yürüyeceğimizi vurgulamak istiyoruz.

Geçmişte günlük olarak bize verdiğiniz çok değerli perspektiflerinizi yeterince ve önemle ele almadık, yüzeysel yaklaştık ve tam olarak kavrayamadığımızdan uluslararası komploya zemin olduk. Şimdi bunun burukluğu, ezikliği ve ağır tarihsel sorumluluğu altında olan güçler olarak, bu kez geçmişte yapamadığımızı mutlaka yaparak sizi doğru anlayarak, uygulayarak geçmişte yapılamayanı geç de olsa şimdi yaparak size karşı olan samimiyetimizi, dürüstlüğümüzü ve kopmaz bağlarla bağlı olduğumuzu, çizgiye uygun, başarılı pratiğin sahibi olma temelinde göstermek istiyoruz. Bunu göstermek boynumuzun borcu durumundadır.

Bizler mazlum halkımızın birer dürüst evlatları, Önderliğimizin iyi birer askeri ve militanı olma yolundaki kesin kararlılığımızı belirtiyor ve sizi en içten bağlılıkla ve saygıyla selamlıyoruz.

Yurtsever halkımıza

Ulusal özgürlük ve demokratik hareketimiz yeni bir sürece girmiş bulunmaktadır. Sizler şimdiye kadar bu mücadelede büyük fedakarlıklar yaptınız, emek verdiniz, şehitler verdiniz, büyük zorluklarla geçen sürgün ve mülteci durumuna düştünüz. Hala da büyük fedakarlıklar yapmaya devam ediyorsunuz. Sizlerin büyük fedakarlığıyla mücadelemiz bugün daha güçlü bir konuma gelmiş ve zafere daha yakın bir yere gelip, dayanmıştır. Karşımızdaki statükocu, inkarcı devletler bugün daha fazla zorlanan bir durumu yaşamaktadırlar. Artık zorlanan biz değil, karşımızdaki güçlerdir, devletlerdir. Ama onlar yine de kimliğimizi inkara dayanan politikalarını sürdürmekten ve bizi tasfiyeye uğratmak gibi çirkefçe hedeflerinden vazgeçmemişlerdir. Fakat onlar değil, biz kazanacağız. Çünkü biz haklıyız ve yolumuz doğrudur. Ancak bunun için mücadele etmek ve herkesin üstüne düşenin gereğini yerine getirmesi gerekmektedir.

Türk devletinin savaş konseptini lanetlemek, barış ve demokratik çözüm çizgisini güçlüce gündeme koymak için demokratik eylemlere kitlesel katılalım. Böylece barış ve demokrasi çizgisini güçlendirelim. Bilinmeli ki; öz evlatlarınız olan gerilla güçlerimiz, yaşadığı değişim dönüşüm ve yeniden yapılanma temelinde her zamankinden daha güçlü bir biçimde halkımızın ve Önderliğimizin bir savunma gücü ve halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin takipçisi olacaktır.

Halkımızın geleceği ve en dinamik gücü olan yurtsever Kürdistan gençliğine çok önemli görevler düşmektedir. Bugün 15 Ağustos'un 19. yıldönümünü karşılıyoruz. diriliş bayramını bu temelde kutluyoruz. Bugün Kürdistan'daki gençlik 15 Ağustos'un gençliği durumundadır. 15 Ağustos'un yaşının ya altında ya üstündedir. Dolayısıyla Kürdistan gençliğinin yeni nesli Apocu gençlik olarak, 15 Ağustos ruhuyla yoğrulmuş bir gençlik olmalıdır. Çünkü 15 Ağustos'un görkemli ve kahramanca direnişleri altında büyümüştür. Dolayısıyla bu gençlik şanslı bir gençliktir. Ancak şanslı olduğu kadar ağır tarihsel görevlerle karşı karşıyadır. Dolayısıyla bugünkü gençliğin 15 Ağustos gençliği olduğunu söylemek yanlış değildir. Kürdistan gençliği 15 Ağustos'un fetihçi, atak, sonuç alıcı, atılımcı tarzıyla kendisini donatarak, geleceğini ve Kürdistan halkının geleceğini garantiye almanın en temel zeminini yaratmış olacaktır. Bu temelde 15 Ağustos'un atılımcı ruhuyla kendisini donatan Kürdistan gençliği kesinlikle dönemi zaferle kapatacak, serhildan hareketini ve gerillasal çıkışını gerçekleştirme güç ve kudretini gösterebilecektir.

15 Ağustos gençliğine çağrımız şudur; Şanslı bir gençlik olarak ağır tarihsel görevlerle de karşı karşıya olduğunun bilincinde olmalısın. Mücadelemizin gelip dayandığı bu süreçte gün evde kalma, normal kişilik olarak yaşama günü değildir, siyasallaş, siyasal mücadelede yer al, halkınla bütünleş ve böylece geleceğini garantiye al. Hiçbir özel savaş yöntemine düşmeden, sorumlu bir gençlik olarak örgütsel, siyasal, kültürel bütün çalışmalarda yer al, öncülük yap, serhildan hareketinin yılmaz bir öncüsü ol.

Bilinmeli ki; gerilla safları gençlik saflarıdır. Durumu elveren gerillaya, kendi öz saflarına ulaşmalıdır. Gerilla saflarında kendisini geleceğe daha güçlü hazırlama ortamını yakalamalıdır.

Değerli yoldaşlar

Mücadelemiz yeni ve önemli bir sürece girerken başarı; doğru katılmaktan, 15 Ağustos'un sonuç alıcı tarzından geçmektedir. Dolayısıyla bütün mücadele alanlarında derin bir sorumluluk, yüksek bir kararlılıkla çalışma tarzımıza, tempomuza 15 Ağustos'un Atılım ruhunu hakim kılalım. Ve bu önemli dönemi bir demokrasi, özgürlük, barış, birlik ve zafer şölenine dönüştürelim! Başarıyı kesinleştiren Apocu tarz ve 15 Ağustos Atılım ruhuyla dönem görevlerine sarılalım. Bu ruhla sarılalım ve kazanalım. Zafer, adalet ve demokrasiden yana olanların olacaktır.

– Yaşasın demokrasi ve özgürlük mücadelemiz!
– Yaşasın şanlı 15 Ağustos Atılım ruhu!
– Biji Serok Apo!

KAVGAMIN ORTASINDA MASUM ÇOCUK GÜLÜŞÜYDÜ DERYA

Adı, soyadı: **Asya Kaya**
Kod adı: **Derya**
Doğum yeri ve tarihi: **1983 Siirt-Eruh doğumlu**
Mücadeleye katılım yeri ve tarihi: **Dersim 1996 (Mersin'den katıldı)**
Şehadet yeri ve tarihi: **13 Nisan 1999 Stran Kayalığı-Geyik Suyu-Hozat Dersim...**

Altı arkadaşla birlikte şehit düştü... On üç yaşında katıldı... On altısında yıldızların parlaklığına karıştı...

Ve her yazmaya başladığımda anıların rüzgarında sürükleniyor yüreğim...

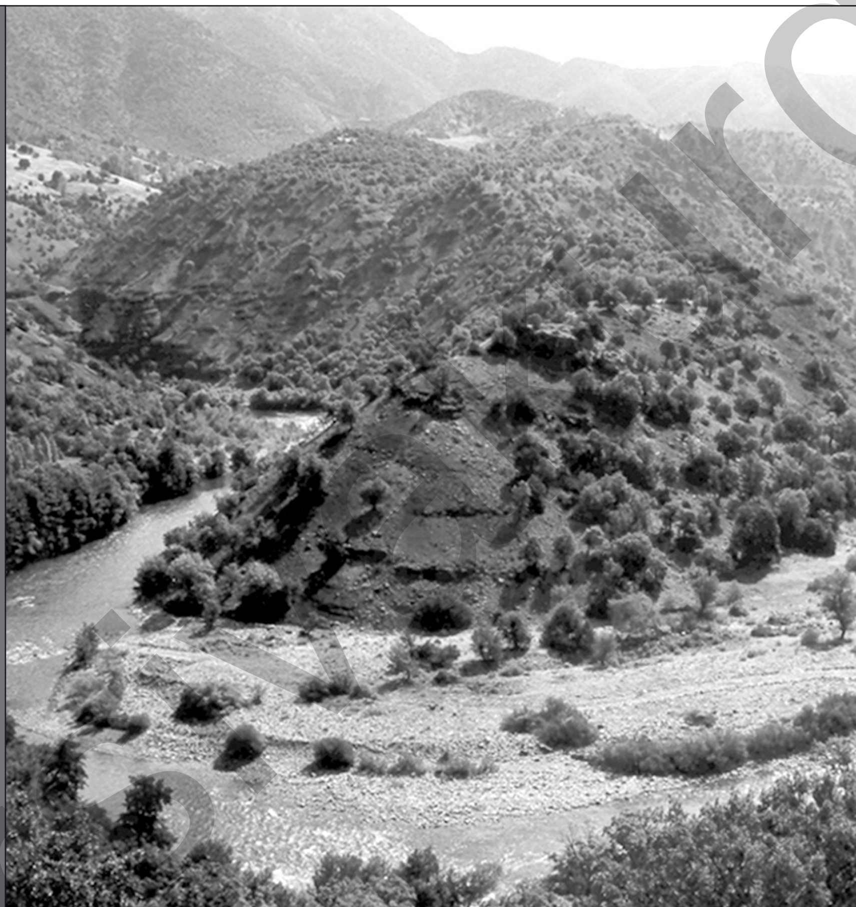
Kara gözlerinde dağların asiliğini taşıyan, kendisi küçük yüreği dünyanın tüm sevgilerini taşıyabilecek kadar büyük, küçük bir kız tanıdım ben, Dersim'in heybetli duruşlarında...

1996 sonbaharında Koçgiri'den Dersim'e ulaşmıştık. Kahperi'de adı daha sonra Ş. Warşin noktası olacak olan bir noktada arkadaşlarla buluştuk. Biz dört bayan arkadaştık ve en yakında olan bayan takımının yanına yerleştik. Yağmurlu bir gündü, yapraklar sararmaya yüz tutsa da halen yeşilliklerini koruyorlardı. Ve yaşayanlar bilir, yağmurlu günlerde yapraklar hiç çekilmez. Hele bir de ormandaysan ekstra ıslaklık anlamına gelir. Dersim'den ayrılalı bir buçuk yıl olmuştu ve yeni yeni arkadaşlar gelmişti. Tabii gidenlerimiz de vardı... Yeni katılımların çoğu genç arkadaşlardan oluşuyordu. İçimden herhalde düşmanın bilinçli bir oyunu diye düşündüm. Yaş oranı 13-14-15 arasıydı. Bu Dersim gibi sürekli sıcak savaşın yaşandığı bir yerde oldukça tehlikeliydi.

Nokta bir yamaçtaydı, çamurda kaymamak için dallara tutunarak bayan arkadaşların yanına geldik. Orada tanıdığımız arkadaşlar vardı. O sırada aşağıdan nefes nefese iki genç arkadaş ekmek ve su getiriyordu. Baktım, aman allahım bunlar çocuk dedim. Arkadaşlar güldüler ve "bunlardan bizde çok var" dediler. İnanamadım, henüz on üç yaşlarında iki küçük kız aşağıdan yağmurdan sırılsıklam olmuş bir halde mangaya geldiler. Bize selam verdiler. Birisi sarışına yakın, beyaz tenli, ince uzun, hafif kalkık küçük bir burun, ela ve büyük gözler bir portreden çıkmış gibi çok güzel bir kız. Diğeri kapkara saçlar, kara gözler, anlamlı, hırçın bakışlar, asi bir duruş beyaz bir ten ve çocuk olduğunu kabul etmeyen, herkesi de buna inandırmaya çalışan inatçı bir havası var. Onları görünce aklıma küçük kız kardeşim Dünya geldi, şimdi o da bu yaşlarda diye geçirdim içimden. Biri Derya'ydı, biri Gülistan...

Derya'yı ilk o zaman gördüm ve ardı sıra Dersim'de kaldığım süre içerisinde hep birlikte, aynı yerlerde kaldık. O'nun asi, inatçı duruşu çok hoşuma gidiyordu. O'na her baktığımda bu küçük bedende bu hırçın duruş ne arıyor diye düşünürdüm. Dağların bir parçasıydı, ayrıksı bir havası yok, sanki orada doğmuş büyümüş gibi. İnsan çok alıştığı bir yere yıllar sonra gelir de sanki hiç ayrılmamış gibi her şeyi anımsar, işte öyle. Derya özünden kopmamıştı ve bizim O'na değil O'nun bize öğreteceği çok şey vardı...

En büyük şikayeti O'nun eyleme gönderilmemesiydi. Yaşı çok küçük olduğu için O'nu korumaya almıştık. Ve O'nu yaşatmak Kürdistan'ın, ya da dünyanın tüm çocuklarını korumak kadar anlamlı geliyordu bize. Bizim moral kaynağımız, coşku kaynağımızdı Derya. En zor anlarda bir gülüşü herkesi harekete geçirebilirdi. Gülünce kara gözlerinin içi parlardı ve ben o anlarda O'nu kara gözlerinden öpmeyi severdim. Erkek arkadaşlara inat, hep önde yürümek isterdi, biz O'na ne kadar yük vermek istemesek de O bir şekilde kendisine taşıyacak bir şeyler bulur ve kesinlikle yolda boş yürümezdi. Geride kalan erkek arkadaşlarla dalga geçer, "haydi kendinizi yere atmayın" diye takılırdı. Ya da feodal damarlarına basar, "bayan arkadaşlar sizden daha iyi yürüyor" der onları hareketlendirirdi.

Bana Senin
asi bakışların kaldı...
Bir de
beynime nakşettiğim son
gülüşün...
Dersim'e
Senden yarım kalmış bir
yaşamın hazin öyküsü
kaldı...
Bir de küçücük bir
yüreğin dağları inleten
özgürlük çığlığı...
Ve ülkemin erken büyüyen
çocuklarına
Senden arda kavgan kaldı...

1997-98 kışında Rengül köyüne göreve gitmiştik. Bizim depolar oradaydı, ama biz Çet'te kamp kurmuştuk. Bir günde gidiyor, diğer gün yükümüzü alıp ancak dönebiliyorduk. Kar tepelerde ve boğazlarda iki metre var. Yola çıktık, iz çıkmaması için kamptan ayrıldığımız yerden dere dere hareket ettik. Tabii arada belimize kadar ıslanırdık ve ondan sonra bizi uzun bir yol beklerdi. Sudan sonra karda yürümek hem zorlu hem de çok tehlikelidir. Eğer sürekli hareket halinde olmazsan ayakların, ellerin, bacakların karda yanabilir. Bunun için her arkadaş birbirinden sorumludur. Kimsenin durmaması için herkesi durmadan yürütmek için birbirimize güç veriyorduk.

Bu arada Derya en önde hemen öncünün arkasından iz açıyor. Tabii iz açmak çok zor ve yorucu bir şey. Depolara yakın boş köye geldik ve ateş yaktık. Kimse ateşe yakınlaşmasın diye birbirimizi uyarıyorduk ve ha bire birbirimizin ayaklarına vuruyorduk. Hareket edecek durumda olanlar hareket ediyordu. Diğerlerinin de ha bire ayaklarına vuruyorduk. Buz biraz çözülünce herkes yavaş yavaş ateşe yaklaşıyor, çoraplarını ve elbiselerini kurutmaya çalışıyordu. Tabii evin içinde ateş yaktığımız için her taraf duman altında kalmış bir durumda. O tür anlarda içilen sıcak bir çay her şeye ama her şeye değiyor. Sıcak bir çay ve kuru çoraplar.... o bütün zorlu yolculuğu unutmak için yetiyor ve yarın yüklü bir şekilde yürüyeceğin aynı yolu bile unutuyorsun.

Diğer gün erkenden kalkıp depolara gittik ve bir de ne görelim. Düşman depoları bulmuş ve tüm ballarımızı dökmüş, neyse ki kar olduğu için bir kısmını tekrar toplayabildik. Ve tekrar akşam kaldığımız yere gelip yüklerimizi yapmaya başladık. Bu arada yüklerimizin içinde kavurma da vardı. Derya bir ara bir arkadaşın yerdeki raxtının kılıflarına kavurma koyuyor. Tabii kimsenin haberi yok. Biz yola çıkmadan önce akşam yemeğimizi yiyorduk. Bu arada Seyitxan arkadaş yükünü yapıyordu; "Öf bununla ulaşabilirsem iyi" dedi. Derya hemen atıldı, "kılıflarında kavurma taşırsan tabii ulaşamazsın" dedi. Herkes Seyitxan'a baktı. Seyitxan kıpkırmızı olmuş bir şekilde, hemen kılıflarına baktı ve içindeki kavurmaları çıkardı. Derya "bak size söylemedim mi, midesinde yer kalmadı, kılıflarına koymuş" dedi. Arkadaş ne diyeceğini bilemeden ağlasın mı gülsün mü, etrafına bunu kim yaptı dercesine bakıyordu. Durumun kötüye gittiğini anlayan Derya kahkahayı bastı. Tabii Derya'nın muzırlıklarına alışık olan biz durumu anlayıp gülmeye başlamıştık. Seyitxan da gülüyordu ve Derya'ya "bunun hesabını soracağım, bu senin yanında kalmayacak" deyince Derya "bak cebine koyduğun balı da söylerim ha" dedi. Hemen cebine baktı ama bir şey olmadığını fark etti. Tabii biz gülmekten kırılıyorduk. Derya Seyitxan'ı iyi alt etmişti ve uzun süre bu "yoksa cebinde bal mı taşıyorsun" esprisi sürüp gitti.

O kış Derya'yla benim bir yerimiz vardı. Sobanın arkasında ikimiz kendimize bir yer yapmıştık. Kimse orada yatmıyordu. Sessiz bir anlaşma gibi, orası bizim olmuştu, herkes de kabul etmişti. Her akşam etütlerinde Derya başını omzuma koyar yatardı. O'nu ele vermeyeceğimi iyi biliyordu. O'na söz verildiğinde ben hemen O'nu kaldırırdım ve o konuyla hiç alakası olmayan şeyler söyler, sonunda da "aslında ben arkadaşlara katılıyorum" der yatmaya devam ederdi. Işık olmadığı için kimse anlamamış gibi yapardı, ama herkes biraz karanlıktan yararlanarak uyuduğu için aslında çok iyi anlarlardı.

Bir akşam etütlerde uyuma üzerine ciddi eleştiriler yapılıyordu. Ben de Derya'yı uyanık tutmak için ha bire O'nun elini çimdikliyordum. O sırada bir arkadaş Derya'nın çavuş olduğunu söyledi. Aslında bu benim bir ayarlamamdı. O'nu uyanık tutmak için etüt saatlerinde nöbete yazıyordum. Böylece hem etütlerde uyumuyor, hem de gece geç saatlerde uyanmasına gerek kalmıyor, uykusunu alıyordu. Derya sobanın önüne geçti, arada nöbetçileri kontrol edip tekrar içeri geliyordu. Tartışma devam ederken söz hakkını bizim Berçem (Ş. Nuray Oran) aldı. Berçem çok radikal bir şekilde uyumaları eleştirdi ve bundan sonra yaptırıma gidilmesi gerektiğini belirtti ve tavır sert olursa uyumaların azalacağını savundu. Tabii hepimiz ciddi bir şekilde dinliyorduk. Tam Berçem sözünü bitirdi, başka bir arkadaş söz hakkı aldı, aradan on dakika geçti geçmedi, Derya sobanın kapağını açtı ve bir kağıt yakarak içeriyi aydınlattı. Bir de ne görelim Berçem kafasını duvara dayamış horul horul uyuyor. Tanya (Ş. Ebru Güneş) hemen "Berçem ez kurbana teme" deyince herkes kahkahayı bastı. Ne olduğunu anlamayan Berçem gözlerini açtı. Kağıt çoktan sönmüştü. Bu yüzden ne için gülündüğünü anlayamadı. Tanya bir daha "bence de kesin yaptırıma gidilmeli" deyince durumu anladı, her zaman olduğu gibi yine "ben uyumuyordum" diye diretmeye başladı. O böyle deyince artık kendimizi tutamadık. Herkes yere uzanmış katıla katıla gülüyordu. Tabii ani yönetim uyarısı yiyince sesimizi alçalttık. Ama içimizden gülüşümüzü bastırmakta çok zorlanıyorduk.

Ve onunla 16 Mayıs 1998'de yine Dersim'de, Tanze Karakolunun arkasındaki noktada ayrıldım. Ayrılırken o nöbetteydi. Ben tüm arkadaşlara O'na iyi bakın dedim. Ve söz vermişlerdi, Derya'ya iyi bakacaklardı. En son nöbet yerinden ağlayarak geldi, birbirimize sımsıkı sarıldık. Söylenecek sözlerin olmadığı zamanlar vardır. İşte öyle bir anda Derya'yı Dersim'in uğruna ölünesi dağlarında bıraktım ve Koçgiri'ye doğru yola çıktım. Daha sonra arkadaşlara hep "acaba Beritan arkadaşı bir daha görür müyüm" diye sormuş. Ona Dünya'yı anlatmıştım. Bir gün bana "sen beni Dünya'yı sevdiğin gibi mi seviyorsun" demişti. O zaman O'nu sımsıkı sarıp "hayır demiştim, seni Derya olduğun için seviyorum" Gülmüştü, bana Dünya'yı anlat demişti. Ben O'na o küçük kız kardeşimi sarışın, lüle lüle saçları olan tombul kız kardeşimi anlatmıştım. "Keşke benim senin gibi ablam olsaydı" demişti. Ben de O'na "ama sen benim için bir kardeşten çok daha ötesin" demiştim...

Bütün yarım kalmış çocuklukların
isyan duruşuydun sen....
Can... can... can... Deryam...
Küçük asi dağ ceylanım.

Kahperi, Anayurt derdik oraya. o sık ormanları ile tam bir anavatandı bizim için. O noktada Agır'ın (Hasan Çelik) şehit düştüğünü öğrenmiştin ve öğle saatinde çığlığın tüm Kahperi'de yankılanmıştı. "Bana bomba verin, bana bomba verin" diye bağırmıştın. Ve biz senin çok küçük yüreğine sığmayan acıya bakarak ağlamıştık. Küçüktün ve kızgın savaş ortamında, mermilerin adres sormadığı mekanlarda, dağlarda her gün yeni bir acıyla bileyerek yüreğini, öyle büyüyecektin. Agır'ı bir abi gibi severdin. Ki o da sana -tüm eleştirilere rağmen- küçük bir kız kardeş gibi davranırdı. Bir gün bizi de eleştirmişlerdi, abla kardeş ilişkisi diye, sen de gelip bana büyük insanlar gibi, "ilişkimize dikkat edelim, arkadaşlar yanlış anlıyor" demiştin. Ve ben sana sarılıp gülmüştüm. Sen ne zaman büyüdün, demiştim. Ne zaman büyüdün Küçüğüm, ne zaman büyüdün de ölümün soğuk kolları uzandı sana. Ne zaman asi bakışların durgunlaştı da ölüme fırsat verdin. Ne zaman bedenini katık ettin ülkemin kutsal toprağına. Ne zaman gülüşlerin yarım kaldı. Ne zaman o bakmaya doyamadığım kara gözlerin donuklaştı. Ne zaman saplandı, o yağlı kurşunlar o körpecik bedenine. Ne zaman çığlık attın da sesin kayboldu rüzgarda...

Evet küçüğüm, Botan'ın özünü, Dersim'in asiliğini, Munzur'un hırçınlığını almıştın küçük yüreğine. Ve sen o kutsal dağlarıma, o güzel gülüşünle çok şeyler kattın Derya, sen o kara gözlerinle çok anlam yükledin, sen o coşkunluğunla Munzur'u bile kıskandırdın. Dinar'ın yamacında Amara'nın gidişini duyduğumda sen yanımdaydın, ve seni o vadide kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim Küçücüğüm... Stran kayalığı, az mı pusu attık oraya. Ve her seferinde boşa çıkmıştık. Ve sen ilk eylemine mi gittin, küçüğüm. Büyüdün de şehitlerin hesabını sormaya, intikamını almaya mı gittin. Kleşinle öfkeli türküler mi söyleyecektin küçüğüm... O benim tatlı Rozam da seninleydi. Birlikte mi ölüme kulaç attınız ve birlikte mi terk edecektiniz bizi.

Ve şimdi, şu anda sizin gülüşlerinizi yeniden yeniden yaşayarak, tüm anları şimdi oradaymış gibi tekrar tekrar yaşayarak hüzünlü bir ağlayış, hüzünlü bir gülüş ve anlatılmayacak bir özlemle sevgiyle sarıyorum sizi. En büyük ihanet unutmaktır. Emin olun bu yürek sizi unutmayacak. Sizi unutmak kendimi unutmaktır. Kara gözlü, yüreği sevda yüklü küçük yoldaşım, seni çok özledim ve seni çok seviyorum. Hiç gitmemişsin gibi merhaba Derya, merhaba... merhaba...Küçüğüm...

Mücadele arkadaşları adına
Beritan Tolhıldan Koçgiri

15 Ağustos Atılımı'nın zafer ruhuyla Barış İçin Demokratik Çözüm Hamlesi'ne yüklenelim

KADEK Genel Başkanlık Konseyi

Kürt halkını modern tarih sahnesine çıkaran diriliş devriminin miladı sayılan 15 Ağustos Atılımı'nın 19. yıldönümünü demokratik çözüm ve barışa doğru kapsamlı bir yeni hamleye hazırlandığımız süreçte kutluyoruz. Bu şekilde diriliş devriminin kazanımları üzerinde temellenen demokratik kuruluş sürecinde önemli bir aşama kaydetmeyi hedefliyoruz. Gerek uluslararası alandaki gelişmeler ve bunların bölgemize yansıması, gerekse mücadelemizin ulaştığı düzey bizi böylesi bir aşamayı başarıyla gerçekleştirme görev ve sorumluluğu ile karşı karşıya bırakıyor. Bu noktada yaşanacak bir erteleme veya gecikmenin doğuracağı olumsuz sonuçlar her zamankinden daha fazla tehlike arz eder konumdadır. Üstelik kapsamlı bir demokratik atılım hamlesini geliştirme imkanları ve şansı da her zamankinden çok daha büyüktür. Bu temelde diriliş devrimi sürecinde 15 Ağustos Atılımı ile gerçekleştirilen ve büyük sıçrama yaratan gelişmeye benzer bir durumun bu kez de demokratik kuruluş süreci açısından yaşanması temel ve tarihi bir görev olarak ortada bulunmaktadır.

İşte böylesi bir süreçte, Kürt halkının ve onun temel ulusal demokratik gücü olarak bizlerin 15 Ağustos'un tarihi anlamını her zamankinden çok daha derin ve kapsamlı olarak bilince çıkarmamız ve bunun günümüz için ne ifade ettiğini ortaya koymamız temel görevdir. Her şeyden önce 15 Ağustos Atılımı, yalnızca dar askeri bir eylem olarak değerlendirilemez. Asıl olarak diriliş devrimi kavrayışı içinde temel bir hamle olarak anlaşılmalıdır. Diriliş devrimi ise klasik anlamda bilinen bir ulusal kurtuluş savaşı olmanın çok ötesinde, uluslararası planda temelleri atılmış, bölgesel düzlemde tek tek egemen devletlerce uygulamaya konan, siyasi, askeri ve ekonomik yönlerinin yanı sıra, belki de bunlardan çok ruhsal, duygusal ve moral açıdan derin sonuçları olan bir inkarcılık sistemine karşı yürütülen mücadeledir. Bu anlamda deyim yerindeyse bir kurtuluş eylemselliğinden çok diriliş, diriltme süreci olmuştur. Asıl olarak inkarcı sistemin ve bunun Kürt insanında yarattığı kendini ret düşünce ve ruhunun aşılmasını amaçlamıştır.

Bu açıdan 15 Ağustos Atılımı 'İlk Kurşun' olarak kavramlaştırılan, düşmanının ve kendisinin gericiliğini parçalayıp dağıtmayı esas alan bir eylemsellik ile başlatılsa da, bunu çok aşan bir devrimsel dönüşüme dayanmaktadır. Her şeyden önce 15 Ağustos, inkarcı sistemin tüm zorbalık ve dayatmalarına karşı Kürt halkının ulusal kimlik ve varlığında demokratik temelde direnme kararlılığı ve bunun dünyaya ilanıdır. Bu kararlılık inkarcı sistemin tüm güç ve zoruna karşı, imkansızlıklar içinde de olunsa, direnme ve mücadele etme azmi anlamına gelmektedir. Mücadele ruhunun yaratılması ve sürdürülmesi 15 Ağustos'ta gerilla şahsında ortaya konulan iradenin giderek tüm halka yansıtılması ile sağlanmıştır. Gerilla hamlesi olarak başlayan 15 Ağustos bu çerçevede Kürt halkı için bir siyasal, kültürel ve toplumsal uyanış atılımına dönüşmüştür. Bu atılım içinde modern demokratik bir Kürt ulusal yapılanması şekillenmiş ve kimlik mücadelesini askeri alandan siyasal, diplomatik ve kültürel alan başta olmak üzere toplum hayatının tüm kesimlerinde örgütlemiştir. Açıktır ki, bu gelişme Kürt halkının Başkan Apo'nun doğrudan önderliğinde, binlerce şehidinin kan ve emeği pahasına yaratılmıştır. Kürtler büyük acılar çekmişler, ama mücadele gerçeğinden kopmamışlar, çoğunlukla büyük zorluklar içeren her yeni sürece de bu mücadele ruh ve anlayışını uyarlayarak sürekliliği sağlamışlardır.

Öte yandan 15 Ağustos Atılımı yalnız Kürtler için değil, başta Türkiye olmak üzere tüm Ortadoğu'da önemli altüst oluşlara yol açmıştır. Her şeyden önce Kürt halkının inkarı üzerine şekillenen bölgenin siyasal tablosunu işlemez kılmış, bu temelde parçalanan Kürdistan ve Kürt gerçekliğini mücadele yoluyla ve mücadele içinde birleştirme sürecine sokmuştur. Tek başına bu durumun bile ortaya çıkardığı sonuçlar çok kapsamlıdır. Nitekim başta Irak olmak üzere Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılmaya çalışıldığı bölgemizdeki güncel gelişmelerle Kürdistan özgürlük mücadelesinin yarattığı sonuçların doğrudan bağı vardır. Aynı şekilde Türkiye, İran ve Suriye gibi bölgenin statükocu güçlerinin içine düştükleri çıkmaz ve bundan tek kurtuluş yolu olarak demokratik dönüşümün bir zorunluluk şeklinde kendini dayatması da, 15 Ağustos mücadelesinin yarattığı en temel sonuçtur. Bu nedenle bugün bölgedeki gelişmeleri değerlendirerek yönünü saptayacak yaklaşım, ancak 15 Ağustos Atılımı'nın değiştirici ve dönüştürücü kararlılığını taşıyanlarca sergilenebilir. Bu çerçevede gerçek bir demokratikleşmeyi yaratarak Ortadoğu'yu savaş ve diktatörlükler alanından barış ve demokrasilere dönüştürecek olan temel güç Kürt özgürlük mücadelesi olabilir. Bunun için de 15 Ağustos Atılımı'nın diriliş devriminde oynadığı rolü tamamen bilince çıkararak, yeni sürecin karakterine uygun benzer bir atılımı gerçekleştirmek tarihi öneme sahiptir.

15 Ağustos'u yaratan kararlılık, 15 Ağustos'u başarıya ulaştıran tarz, yöntem ve ruhun yaşatılmasının geçerliliği, bugün yeni bir hamle sürecine girilirken her zamankinden daha çoktur. Çünkü Kürt tarihinde kazandıran tek yolun bu olduğu ortaya çıkmıştır. Bu yol korkunç bir inkarcılık girdabında asıl olarak da kendi güçsüzlüğü içinde tutularak boğulmak istenen bir halkın mücadele temelinde güce kavuşturulmasıdır. Belki şimdiye kadar bu gücün daha çok başta askeri olmak üzere fiziki yönleri gündeme getirilmiştir, ama şimdi sıra dipte yatan temel özelliklerinin ortaya çıkarılmasındadır.

Unutmamak gerekir ki, 15 Ağustos'un belirleyici yönü mücadelecilik ruhu yaratmasıdır. Üstelik de bu mücadelecilik tüm bir halka yayılmış, ulusal bir özellik haline gelmiştir. Bu mücadele ile belki inkarcı sistem tamamen aşılıp yok edilmemiştir, ama bu sistem içinde, üstelik de sistem tarafından yok edilmek istenen Kürt ulusal varlığının demokratik bir ifadesi ortaya konulmuş, bu da bağımsız bir Kürt iradesi oluşturularak gerçekleştirilmiştir. Şimdi bu irade, içine girilen sürecin özelliklerine göre yeniden şekillendirilerek devreye sokulmalıdır. Bu yapılırken, 15 Ağustos'un atılımcı, fetheden, sınır ve zorluk tanımayan ruh ve tarzına her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır.

İşte bu noktada ismi 15 Ağustos ile bütünleşen ***Mahsum Korkmaz'ı, Agit*** yoldaşı bir kez daha anmak gerekmektedir. Agit yoldaşın her şeyden önce kendisinden başlayarak tüm çevresine en olumsuz koşullarda bile başarı temelinde mücadele anlayış ve ruhunu hakim kılmak olduğunu unutmamalıyız. O ve O'nun izinden giden binlerce kahraman şehidimizin anılarına bağlılığın tek yolu da, temsil ettikleri bu mücadele ruh ve anlayışını her koşulda yaşatmak olacaktır. Bu ise yalnız geçmişe bağlılığın gereği değil, karşı karşıya bulunduğumuz güncel görevlere cevabın da gereğidir.

İşte tüm değerlerimizin bileşkesi, Ulusal Önder Başkan Apo'nun içinde tutulduğu koşulların bu süreçte yarattığı tehlikeli duruma karşı takınmamız gereken tavır, ancak 15 Ağustos Atılımı'nın sarsıcı ve fethedici tarzı ile olursa sonuç verecektir. Aynı şekilde bizim Kürt halkının varlığını koruma kararlılığını sergileme eylemi olarak karşıladığımız 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı tüm değerlerden pişmanlık duymamızı dayatan yeni itirafçılık yasalarına karşı da tek mücadele yolumuz bu olacaktır.

Unutmamak gerekir ki, egemen inkarcı sistem tamamen aşılmadıkça, 15 Ağustos düşüncesini, ruh ve tarzını korumak bir zorunluluktur. Özellikle de günümüzde çok kapsamlı bir demokratik hamleye hazırlanan Kürt ulusal güçleri, ihtiyaç duydukları güç kaynağı olarak 15 Ağustosu yeniden ve yeniden değerlendirmelidir. Kürtler için 15 Ağustos temel güç kaynağıdır. Bunu yaşamsal kılmak ise ancak Önderliğimiz ve Agit yoldaş başta olmak üzere kahraman şehitlerimize bağlılıkla mümkün olacaktır.

Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'nın yeni bir yıldönümünü kutlarken, halkımıza, dostlarımıza, tüm militan ve savaşçı yapısına en başta kendi gücüne güvenmek ve bunu en olumsuz koşullarda bile başarı zeminine dönüştürmek olan 15 Ağustos ruhuna ve coşkusuna en derinden bağlanarak, bunu anbean yaşatma çağrısında bulunuyoruz.

- 15 Ağustos diriliş bayramımız kutlu olsun!
- Yaşasın ölümsüz şehitlerimiz!
- Yaşasın Başkan Apo!

Bir 15 Ağustos'la daha İmralı'yı soluyalım

● PJA Parti Meclisi

Bir 15 Ağustos'u daha yarınlara taşıyoruz ve 365 günü daha zamana bahşediyoruz.

Bir yılı daha Başkan Apo'suz geçirmenin ağırlığıyla Başkan Apo'suz yaşamın olamayacağı böylesine bir tarihi süreci yeniden ve yeniden belleklerimize kazıyoruz. Önderliğimizin her nefes alış verişinin bizim için anlamlı ve değerli olduğunu bir kez daha yineliyoruz. Diliyoruz ki yarınlara taşırılan Önderliğimizin çocukluğundan süre gelen özgürlük arayışıdır, özgürlük arayışımızdır. Özgürlüğe çağrı ve diriliş bayramı olan 15 Ağustos Atılımı bir Ağustos sıcağıyla daha bizleri II. Özgürlük Atılımı'na çağırıyor. Bu çağrıya cevap olma istemi ve coşkusuyla 15 Ağustos'u bizlere armağan eden Önderliğimiz Başkan Apo'yu ve fedakarca şahadete ulaşan binlerce adsız kahramanı ***Komutan Agit*** şahsında yürekten selamlıyor ve minnettarlığımızı bir kez daha yineliyoruz.

Bir 15 Ağustos'ta daha yirmi yıllık zaman diliminden damıttıklarımızdan ve getirdiği kazanımlardan hareketle ve 15 Ağustos ruhuyla II. Özgürlük Hamlesi'ni başlatıyoruz. Güneşin yolumuzu çizip bizi aydınlattığı bir sürecin içerisinden geçiyorken yeni özgürlük hamlesinin halklaşan mücadele gerçeğimizle ve yaşadığımız halkların zamanında başarılı olacağına özgürlük Yol Haritası'nın halklara barışı, sevgiyi ve adaleti taşıracağına dair her günkünden daha umutluyuz ve özgürlüğün gelişeceğine dair hiçbir tereddüt yaşamamaktayız. Biliyoruz ki 15 Ağustos 1984'ten bu yana hep yeni atılımlara, hamlelere gebe, oldu alıklaşmış beyinleri ve yürekleri aydınlatarak zafer hamlelerinin adı oldu.

15 Ağustos, adı anılmayan, utanılan bir halkın belleği, halklaşmanın atılımı ve halkların zamanının muştulayıcısıydı. Kimliksiz bırakılan bir halkın yurtseverliğinin yapılarak, kadınla özgürlük buluşmasının gerçekleştirilmesi 15 Ağustos ruhunun yaşam bulmasıydı. Agitler bir halkın tarihindeki gizli özgürlük kaynağını açığa çıkararak özgürlüğün ilk işaretlerini ilk kurşunla ateşlediler ve özgürlüğün ilk izlerini yeniden bu topraklara bıraktılar. Bu izlerden bir halkın yurtseverliğinden kadının evrensel özgürlük hareketine ulaştık. Çünkü bu kutsal topraklarda yurtseverliğin gizli taşıyıcısı ve ana kaynağı kadındı. Yurtseverliğin gizli taşıyıcısı olan kadın adeta bir mumyaymışçasına yine bu topraklarda özgürlükten uzaklaştırılarak nesne konumuna düşürülmüştü. 15 Ağustos bir muammanın çözülüşü, yurtseverliğin gizli öznesi olan kadınla yeniden buluşma ve bir halkla birlikte koca bir kadın dünyasının yeniden keşfedilişiydi. Bu keşifle birlikte ***Agitlerin*** ve ***Zilanların*** komutasında her geçen gün biraz daha büyüyor, özgürlük aşkı ve sevgisi sıcaklığından hiçbir şey yitirmeksizin kendisini koruyor. İşte böylesine bir sürecin 15 Ağustos sıcağının daha çemberinden geçiyoruz. Öylesine bir süreç ki; gerçekleşmeyen, yarım kalan, 'yanlış anlaşılır' deyip sessizce dillendirilmeyen ve insanlık tarihinin kulağına fısıldanan doğum öncesi sancıların işaretlerini taşıyor.

Yaşamı, savaşı, barışı yeniden sorguluyoruz, buradan anlıyoruz. *"Benim demokrasi anlayışım aslında kendimin özetidir."* diyen Başkan Apo'yu ve mücadelesini demokrasi ve özgürlük mücadelesi bir ömrün gerçekleşmiş, gerçekleşmiş bir zihniyetin bir kişiliğin mücadelesidir. Her şeyin zıddına işlediği bir coğrafyada kaybedilen kolay kolay kazanılmayacaktır.

Tarih ne Kürt halkı ne de Kürt kadını için bir tekerrür değildir. Bu coğrafyanın kadınları dilsizliği dil olarak seçenler 20 yıldır özgürlük diliyle konuşmanın mücadelesini ***Komutan Agitlerin*** izinde sürdürüyorlar. Şimdi biz halksak, bir özgürlük hareketiysek bize bugünleri bahşeden o adsız kahramanlara ***Agitlere, Beritanlara,*** *"ya yaşanacaksa özgür yaşanır ya da kölece yaşanmaz"* diyenlere borçluyuz. Yeninin gerçekleştiği zamanın adı olan 15 Ağustos yeni bir doğuşa gebe. Bu yeniden doğuma II. Özgürlük Atılımı'na anlam vermenin erdemini bütün yoldaşlarımızın yaşacağına dair inancımızla bütün yoldaşlarımızı selamlıyor, her nefes alış verişimizde Başkan APO'nun İmralı'daki nefes alışının anlamını unutmayacağımızı, II. 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirdiğimiz bu tarihi günlerde bir kez daha yineliyoruz. Bütün yoldaşlarımızın 15 Ağustos Atılımı'nı kutluyoruz.

– Yaşasın özgürlük ruhumuz Başkan Apo!
– Yaşasın özgürlük ruhunu şahlandıran 15 Ağustos şehitlerimiz!
– Yaşasın halkların özgürlük kongresi KADEK!
– Yaşasın kadının özgürlük ruhu PJA!
– Kahrolsun her türden egemenlik!

Yüce insan Başkan Apo'ya

● HPG Ana Karargah Komutanlığı

Bir kez daha şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünü hassas ve kritik süreçle beraber karşılarken ulusal diriliş bayramınızı en içten duygu ve bağlılıkla kutluyor, saygılar sunuyoruz.

Doğruluğu binlerce kez kanıtlanan çağdaş bilimsel düşünceniz, olağanüstü kişiliğiniz, yüksek temponuz ve büyük emeğinizle dünya insanlığına, halkımıza ve bizlere verdiklerinizi ve bizim için yaptıklarınızı burada sayabilmemiz mümkün değil. Tümüyle sizin emeğinizin eseri ve kahraman şehitlerimizin mirasçısı olan bizler, HPG gerilla güçleri olarak tarihsel sorumluluğumuzun farkındayız. Tüm savunmalarınızdaki derin bilimsel çözümlemeleriniz ve görüşme notlarınızdaki mesajlarınız temelinde, dört yıldan bu yana kapsamlı bir yoğunlaşma, sorgulama ve bilgilenme sürecini yaşayarak, her zamankinden daha fazla toparlanmış ve göreve hazır hale gelmiş bulunuyoruz

Bu kez duygusal ve hayalci yaklaşmıyoruz. Halen aşmamız gereken yetersizliklerimizin olduğunu biliyoruz. Fakat tarihin önümüze koyduğu ve uğruna her şeyin verilebileceği görevin, sizi ve sizin şahsınızda tüm değerlerimizi korumak olduğunu çok iyi biliyoruz. Bunun için felsefeniz ve ideolojiniz temelinde derinleşmek, yetkinleşmek, güçlenmek ve fedaileşmek esasına dayalı olarak var gücümüzle hazırlandığımızı ve bu kez de kahraman şehitlerimize layık bir pratik sahibi olacağımıza emin olabilirsiniz. Bu temelde sizin her türlü talimatınıza canımız pahasına da olsa yaratıcı ve başarılı bir biçimde uygulamaya hazır olduğumuzu gurur ve derin bir bağlılıkla bildirmek istiyoruz.

Saygıdeğer Başkomutanımız, biz sizden yeni bir talimat beklemiyoruz. Bunu istemenin bir haksızlık ve saygısızlık olacağını düşünüyoruz. Çünkü siz yapılması ve söylenmesi gerekenlerin hepsini yaptınız ve söylediniz. Söylediklerinizin tümünü detaylarına kadar ele alarak içselleştirdiğimize ve anlamlandırdığımıza inanıyoruz. Böylece artık yanılmadan ve yanıltmadan dönemin görevleri üzerine Apocu mücadele tarzının ve onun komutanı Agit yoldaşın şahsında somutlaşan askeri militanlığının şanına yakışır bir yürüyüşle görevlerimizin üstüne yürüyeceğimizi vurgulamak istiyoruz.

Geçmişte günlük olarak verdiğiniz çok değerli perspektiflerinizi yeterince önemle ele almadık, yüzeysel yaklaştık ve yetersiz yoldaşlar konumunda yer alarak uluslararası kompolya yol açtık ve onun zemini olduk. Şimdi bunun burukluğu, ezikliği ve ağır tarihsel sorumluluğu altında olan güçler olarak, bu kez geçmişte yapamadığımızı mutlaka yaparak sizi doğru anlayarak, doğru uygulayarak geçmişte yapılamayanı geç de olsa şimdi yaparak size karşı samimiyetimizi, dürüstlüğümüzü ve sıcak kopmaz bağlarla bağlı olduğumuzu, çizgiye uygun başarılı pratiğe sahip birer militan olmayı başararak göstermek istiyoruz. Bunu kendimiz için en hayati plan ve boynumuzun borcu yegane görev olarak görüyoruz. Bizler mazlum halkımızın birer dürüst evladı, Önderliğimizin iyi birer yoldaşı, askeri ve militanı olma yolundaki kesin kararlılığımızı belirtiyor, sizleri en içten bağlılıkla ve saygıyla selamlıyoruz.

ÖZGÜRLÜK ÖNDERİMİZE

Tüm Parti Yapımıza

Toprak ananın bir kez daha yeniden yüzünü güneşe çevirdiği, güneşin ışığını ve ısısını en derinlere kadar büyük bir hasretle içine çektiği yeni bir 21 Mart'tı yaşarken, baharlaşan doğayla, baharlaşan halkımız ve baharlaşan kadınla, başta yaşam güneşimiz Önderliğimizi ve tüm yoldaşlarımızı selamlıyor, 2003 Newrozlarını büyük bir coşkuyla kutluyoruz.

Her zamankinden daha fazla barışa, özgürlüğe ve adalete nefes nefese ihtiyaç duyulan kutsal Ortadoğu topraklarında, insanlığın en eski, fakat en diri en canlı özgürlük ve kardeşlik bayramı Newroz'u savaşla karşılarken; bir yandan yakılan, bombalanan, yok edilmek istenilen, diğer yandan yaşama yeniden gözünü, yüreğini açan, özgürlüğe, umuda doğan bir Ortadoğu gerçeği ile ölümün ve doğuşun en keskin sınırlarda kesiştiği gün olan Newroz'u yeniden karşılamış bulunmaktayız.

Bilinen bir gerçektir ki, özgür yaşam, bu topraklarda boy verdi. Özgürlük, önce filiz, sonra fidan, ağaç ve ardından orman oldu. Özgürlük ormanı içinde çok kasırgalar da esti; yakan, yıkan, hatta köklerine kadar sökmek isteyen kasırgalar tufanlar çok esti. Köleliğin yasaları, Hamurabilerin, Asurların yasaları kasırga oldu, tufan oldu.

Fakat tanrıça ananın kutsal, gizemli topraklarında hiçbir zaman bu kanunlar yer etmedi, yeşermedi. Yaşamın yakıcı gerçeği karşısında tek boy veren, özgürlük kanunu oldu. Değişmeyen, aşılamayan özgürlük ruhu ve kanunu oldu. İşte Newroz, tarihin dehlizlerinden günümüze kadar uzanan özgürlük ruhunun sönmeyen, karartılamayan tek ateşi ve kanunu oldu.

Ortadoğu halkları olarak fırtınalarda, kasırgalarda şiddet cenderesinde boğdurulmak istenilirken,kutsal doğuş günümüz Newroz'a yüreğimizin ve topraklarımızın derinliklerindeki özgürlük ruhundan güç almak, bu güçle savaşa karşı barışı ve kardeşliği güçlü kılmak temel hedefimiz olmalıdır. Olacaksa savaş, barış ve özgürlük için olacaktır.

Tüm günleri Newrozlaştırarak savaşa, tecrite, katliama son verme temelinde, barışı, adaleti, kardeşliği, toprağı tırnakla kazarcasına yaratmak en kutsal görevimizdir.

Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğü, yine Ortadoğu'nun kurtuluşu için 8 Mart'la başlayan, 21 Mart'ta zirveleşen özgürlük ateşini bahar hamlesine dönüştürerek; bu baharı, umudun, zaferin, özgürlüğün yeni doğuşu, yeni canlanışı yapmak, bu bağlamda Kürt kadınının öncülüğünü bunda doruklaştırarak, özgürleşen kadınla Newroz'u karşılamak yaşadığımız çalkantılı sürece Mazlum Doğanlar, Ronahiler, Berivanlar, Rahşanlar ve Semalar şahsında şehitlerimize verilecek en güçlü cevap olacaktır.

Doğuşun, bereketin, özgür yaşam karşısındaki duruşun kutsal günü Newroz'da, yeniden özgür kadının yaratıcısı Önderliğimizi büyük bir minnettarlıkla selamlarken, acılardan, savaşlardan ilmek ilmek özgürlüğü yaratma hedefinde olan halkımızı ve bu baharı özgürlük hamlesiyle karşılayan tüm parti yapımızı da kadın yüreğinin en derin sevgileriyle selamlıyor ve Newroz Bayramlarını kutluyoruz.

– Yaşasın özgür yaşam mimarı Başkan Apo
– Yaşasın KADEK ve PJA
– Yaşasın kutsal doğuş günü Newroz
– Kahrolsun her türden tecrit ve egemenlik

Devrimci selam ve saygılar
PJA Koordinasyonu

Özgürlük Kahramanı Başkan Apo'ya

Newroz, nuroj yani yeni gün, yeni doğuş anlamında can bulmuştu. Bu topraklarda yeniliklerin öncü gücü olan halkımızın, bugün aynı mekanda tarihe çakılmak istendiği bir andı. Bir derviş sabrıyla yeni günü karanlığın göbeğinden alan Başkan Apo'nun bu yaratılış destanının kahramanı olma onuruyla Newrozu'nu kutluyoruz.

Newrozlarda ateşle arınmanın efsanesini canlandıran, yeni doğuşu canı pahasına ödeyen şehitlerimizi saygıyla anıyor ve her biri Newroz'u halkların şenliğine dönüştürüp yüreğindeki ateşi tüm Ortadoğu'ya taşırıp paylaşan halkların kardeş canlısı halkımıza, Mazlum ve Agit yoldaşların zindan ve dağların eylem birlikteliğini yakalayan öncülüğün ardılı olan tüm parti yapımızın bu gününü kutluyoruz.

Kara kışa, sert, dondurucu ayazları ve bütün soğuklukları ardından gün ışıması ve ateşin kutsal birlikteliğinde buluşan baharın yeniden gelişiyle hayata kavuşmanın ilk pıhtılarıyla açılan Newroz çiçeklerinin çok renkliliğiyle tekrardan canlı, dinamik, sıcak ve umutla yaşam olanaklarına kavuşuyoruz. Baharın müjdecisi Newroz dondurulmuş bedenimizde her yıl bir atar damar rolü oynayarak bizi yaşam kaynağımıza döndürüyor. Can veren bu yaşam kaynağı direniş aşılayan bir anlam yüceliğidir.

Ortadoğu'nun tarihsel mirasını mücadele gerçeğimizin her anına nüfuz ettiren ve bu mirası giderek büyütüp evrenselleştiren Önderliğimizin Newroz'u bu anlamla yüceltdiği ateşle yüreklerde harmanlanmıştır. Orada Zerdüştlükteki ateşin arılığında dostluklar yeniden kurulmuş, Prometheus'ların ciğerinin yenilenmesi için ölümsüz yaşam sırları paylaşılmış ve direniş, Kawa'nın demir örsünde çelikleşerek kurtuluşun baharını müjdelemiştir.

Demirci Kawa, halk arasındaki yol açıcılığıyla çalışmalarda yaşama öncülük eden seçkin ve saygın insanlara verilen bir isimdi ve Mazlum Doğan yoldaş, militanlıktaki iddiası, yoldaşlıktaki öncülüğü, direnişinin seçkinliğiyle Çağdaş Kawa olmuştur. En zor, en karanlık bir dönemde öncü olmak, yaşam ışığını elden bırakmamak, umutlu ve inançlı olmak özgürlüğün kendisidir. Bu anlamda Mazlum yoldaş da Kürt halkının özgürlük onurudur. Zindan direnişçilerinin uğradığı büyük vahşeti, zorbalığı ve işkenceli yaşamı yoldaşlığın büyüklüğünde derinden hisseden Agit yoldaş,15 Ağustos Atılımı'nın komuta gücü olmuştur. Halkımızın özündeki yiğitliğin düşmanı yenen ve özgür yaşam olanaklarını açan komutanı olmuştur Komutan Agit.

Newroz'un büyüsünde ateşin kızları olan Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivan yoldaşlar, Kürt kadınlarının öncülüğünü yaratmıştır. Tarihsel buluşma böyle devam ederken, Sema yoldaş, 8 Mart'tan 21 Mart'a uzanan bir köprü olma ısrarıyla canlanmış, ***"kadınlar küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır"*** diyerek Kürdün dirilişini bedenindeki ateşle bütünlemiştir. 21 Mart-28 Mart direniş meşalesinin elden ele ulaştırıldığı kahramanlık haftası olmuştur.

Tabii bu, aynı zamanda bize ağır görevlerimizin, büyük sorumluluklarımızın olduğunun hatırlatılmasıdır da. Başkan Apo, her zamanki gönül rahatlığıyla yoldaşlık görevini yerine getirmiştir. Ortadoğu'ya layık bir evlat olmanın bilinci ile tüm bu direnişleri sahiplenerek oradaki yaşam ateşini sönmeyecek bir evrene taşımıştır. Artık Newroz, Ortadoğu halklarının gönlünde sadece başkaldırı ve direnişin değil, özlenen yarınların umudu ve kendi değerlerine sahiplenmenin şiarı olmuştur. Bugün bu topraklarda kara kışlar estiren egemenlikli zihniyete karşı, Newroz'la, halkların baharlaşmasıyla karşı durmalıyız. Zalim Dehaklar, daha da çılgınlaşan sistemleriyle saldırmaktadır. Burada yaşanan, aslında uygarlıklar arası çatışmadır. İnsanlığın neolitik özle beslendiği kahraman, soylu, yaratıcı uygarlık ile Zeusların miras yiyiciliği ve ezilenlerin cansız bedenlerinde yükselmiş oldukları saltanatlarındaki talan karşı karşıyadır. Bu açıdan tarihi hesaplaşmaların yaşandığı bu kader belirleme kesitinde, yeniliğe gebe olan değişimlerin öngününü yaşamaktayız. Yaratılacaksa bir sentez, Başkan Apo'nun Demokratik Uygarlık Manifestosu ışığında yürüteceğimiz zafer yürüyüşü ile olacaktır. Bu anlamda Newrozlar irade savaşımının zihniyette ve yürekte halkları savunma ve elde etme mücadelesinin duruşudur. Bu mücadele ve duruşunun militan gücü olarak her dönemden daha donanımlı, ısrarlı, iddialı ve kararlı olarak zafere yürüyeceğiz.

– Yaşasın Ortadoğu halklarının özgürlük kahramanı Başkan APO
– Yaşasın halkların baharlaşmasının meşru savunma gücü KADEK, PJA, HPG
– Yaşasın özgürlük baharlaşması Newroz
– Kahrolsun kadının ve halkların baharlaşmasından korkan her türlü gerici zihniyet.

Devrimci selam ve saygılar
HPG Ana karargah PJA yönetimi

◆

Çağdaş Prometheus Başkan Apo'ya

Özelde Kürdistan, genelde tüm Ortadoğu halklarınca barış, kardeşlik, birlik ve doğayı renklendirme bayramı olarak kutlanan Newroz'u karşılarken, demokratik birlik ve özgür barış yolunda, insanlık ve barış karşıtı karanlık güçlerden ateşi alıp insanlığa sunan Çağdaş Prometheus Başkan Apo şahsında Kürdistan, bölge ve insanlığın Newroz Bayramını kutluyoruz.

Newroz Bayramı'nı selamladığımız bu günde, Ortadoğu yine oldukça sıcak gelişmelerin merkezi durumunda. Irak'a müdahale paralelinde Kürdistan'ı işgal planları ve özellikle de Kongremiz, KADEK'e yönelik geliştirilmek istenen saldırılar göstermektedir ki, barış, kardeşlik ve demokratik çözüm çizgisine yönelik çok kapsamlı yönelimlerle karşı karşıya bulunmaktayız.

Demokratik Uygarlık Manifestosu'yla çağa damgasını vuran Başkan Apo önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, serhildanlarıyla, kutsal direnişleriyle dün olduğu gibi bugün de en güçlü ve aktif direniş odağı olarak zalim Dehakların karşısında durmaktadır.Başkan Apo'yu sahiplenme temelinde gelişen halk serhildanları bir kez daha gerçek demokrasi ve barışın vazgeçilmezliğini ve bu çizgiye olan derin bağlılığı ortaya koymaktadır.

Bedenlerini dirhem dirhem Newroz ateşiyle eriten Mazlumların, Zekiye ve Semaların gücü ve bağlılığıyla Başkan Apo etrafında kenetlenerek, ateşten bir çember oluşturan Kürdistan halkı, bölge halklarına da barışın ve demokrasinin gerçek yolunu göstermekte ve aydınlatmaktadır.

Newroz gününde yaşadığımız bu sıcak gelişmeler karşısında bizler Behdinan sahası HPG güçleri olarak, bedenlerini Newroz'un kutsal ateşiyle yeniden dirilten, Newroz şehitlerimizden ve ateşle kavrularak çelikleşen halkımızın görkemli direnişlerinden aldığımız güçle Başkan Apo'ya olan bağlılığımızı yeniliyor, demokratik uygarlık ve meşru savunma çizgisinde daha derin bir inanç, bilinç ve fedai bir ruhla bu çizginin amansız takipçileri olacağımızın sözünü veriyoruz.

Bu kararlılıkla, Newroz şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğilirken, tekrardan Başkan Apo şahsında tüm Kürdistan ve bölge halklarının Newroz Bayramı'nı kutluyoruz.

– Yaşasın demokratik uygarlık çizgisinin yaratıcısı çağdaş Prometheus Başkan Apo
– Yaşasın Kongremiz KADEK
– Yaşasın halkların barış, kardeşlik ve direniş günü Newroz

Behdinan sahası
HPG Ana karargah Komutanlığı

Newroz'un Güneşi Başkan Apo'ya

Öncülüğünüzde Demirci Kawa'nın binyıllar öncesinde yaktığı isyan ateşinin yeniden canlandığı ve Mezopotamya'ya özgürlük yaydığı dağlarımızdan, özgürlük ordusunun yılmaz savaşçıları olarak yüreğimize sığmayan sevgi ve özlemlerimizle 21 Mart Mezopotamya halklarının dirilişi olan Newroz Bayramınızı kutluyoruz.

Newroz ateşinin özgürlük alevleriyle, insan, insani iradesinin esareti bedenlerini ateşe vererek yakan Mazlum, Zekiye, Berivan ve Ronahi yoldaşların şahsında tüm şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

2003 Newrozu'nu Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun aydınlığında yoğrulan beyin ve yüreklerimizle karşılarken, halklarımızın, şehitlerimizin kutsal topraklarımızın mücadele ile yaratılan tüm değerlerimizin ve hepsinin ifadesi olan Önderliğimizin meşru savunma gücü olarak, çağdaş Newrozları yaratmanın azim ve gücüne sahibiz. Newroz geleneğinin çağdaş yaratıcıları olan bizler, direniş gücümüzü Apocu düşünce, ruh ve ahlaktan almaktayız. Nasıl ki zülüm kalelerini yerle bir eden Newroz aydınlığı olduysa, Apocu ruh da aynı rolü 21. yüzyılda oynayacaktır. Halkımızı ve halkları özgür yarınlara taşımamız için muhtaç olduğumuz her şeyi Apocu felsefeden alıp, yüksek bir inanç ve tempoyla dönemin askeri sanat bilimiyle donanarak, tarihi adımları atıp nihai zaferi yakalama kararlılığımız tamdır.

Kürt halkının çağdaş mücadelesini yaşam düzeyine çıkarma görevini, onurunu taşırken, Ortadoğu halklarına Newroz'un özüne yaraşır baharları yaşatmanın sorumluluğuna layık olma bilinci içindeyiz. Görevlerimizi size layık olma temelinde özgürlük ve demokratik yaşamı gerçekleştirmenin çabasındayız. Hepimiz başkomutanlığınızda özgürlük çizgisinin emir erleri olarak size layık olmaya, yetmez yanlarımızı Newroz ateşinde yakarak, gerçek yoldaşınız ve savaşçınız olma kararlılığındayız.

Emek ve çabanıza özgür yaşamla buluşma temelinde layık olarak bu topraklarda lanetli yaşamı yerle bir etmenin, büyük kararlılık ve iradesiyle doğru özgürlük gerillası olma çabası içinde olacağız.

– Yaşasın özgür güç önderimiz Başkan Apo
– Yaşasın 21 Mart dirilişbayramı
– Yaşasın HPG
– Yaşasın KADEK

Devrimci selam ve saygılar
HPG Kandil batı cephesi karargah komutanlığı

Yaşam kaynağımız Başkan Apo'ya

Halkların emek ve yaratıcılıklarının kaynağı olan özgürce ve kardeşçe yaşama istemlerinin en canlı renklerle işlendiği Newroz tohumu, Kürdistan topraklarında kader olarak dayatılan tüm dogmaları, trajedileri, karanlıkları yıkarak baharlaşmaya duruyor. İnsanlığın öz değerleriyle yüklü bu özgürlük tohumunu yüreklerimize ustaca eken, bizi hep aydınlığı ve sıcaklığıyla özgür yaşama bağlayan güneşimiz Başkan Apo'yu tükenmez özlemimiz ve sonsuz bağlılığımızla Botan sahası öğrencileri olarak saygıyla selamlıyor, özgürlüğe doğuş bayramı Newroz'unu kutluyoruz.

Egemenliğe ve gericiliğe karşı kurtuluş bayrağının ilk dalgalandığı coğrafyada tarih, Kürt halkına bir kez daha kölelik zincirlerini parçalamanın öncülük görevini yüklüyor. Demirci Kawa'dan devralınan meşale Mazlumlar, Agitler, Rahşanlar ile özgürlük yangınına dönüşerek tüm Ortadoğu halklarını aydınlatıyor.

Tarih ile güncel, bu topraklarda bir kez daha buluşuyor. Ninova'yı küller altında bırakan tarih, zaman ve mekanla değişmeyen özgürlük fırtınasının İmralı'dan yaydığı enerjiyle Ortadoğu'nun yönünü umuda çevirmiş tüm yüreklerini tutuşturuyor. Tüm halklar, bu ateşin etrafında kenetlenerek saray ve tahtları bir kez daha sarsıyor. Irak müdahalesi ve bölge rejimlerinin paniği bundan duyulan korkunun itirafı oluyor.

Çok zorlu, acılı, ama kutsal yürüyüşünüzle öğrettiğiniz özgür yaşam felsefesiyle donanarak, güncelleşen tarihte bu rolümüzü layıkıyla oynama iddiasıyla meşru savunma stratejimizi yetkince pratikleştirerek, Newroz meşalesini devraldığımız şehitlerin huzurunda gerçekleştirme çabamızı arttırarak, Newroz'da yenilenme ve güçlenme coşkusuyla sözümüzün pratiğimiz olacağı kararlılığıyla özgürlük baharını karşılıyoruz.

2003 Newrozu çağdaş zulüm tecritinin parçalanması ve Başkan Apo'yla özgürlükte ve özde buluşmayla Ortadoğu baharlaşmasını yaratacaktır.

– Yaşasın halkların özgürlük ve diriliş bayramı Newroz
– Yaşasın özgürlük ve yaşam kaynağımız Başkan Apo
– Biji KADEK
– Biji serok Apo

Devrimci selam ve saygılar
HPG Botan saha karargah komutanlığı

GARZAN'A YOLCULUK

"Her an kıyamet koparan kurşunlar yağmur gibi yağabilirdi"

-I-

Besta'dan yola koyulduğumuzda bildiğimiz tek şey, Garzan'a gidecek olduğumuzdu. Oraya dair hiçbir şey bilmiyorduk. Ne ulaşmamız gereken yeri, ne yolu, ne de halkın bizi nasıl karşılayacağını... Hepimiz Garzan'a yabancıydık. Yabancı olduğumuz sadece arazi ve yöre halkı değildi. Garzan'ın tarihine de yabancıydık. Kısacası bilinmeze bir yolculuktu bizimki. Diğer eyaletlerden farkı neydi, neden gerillanın bu alana girişi bu kadar uzadı ve halk gerillayı nasıl karşılayacaktı? Hepsi merak dolu ve saatler alan tartışmalarımızın tek konusuydu. Cevapsız kalan sorularımızın hepsi Garzan'a gitme heyecanını arttırıyordu. Bu yolculuk tam da gerillanın maceraperestliğine göreydi. Ayrıca başlangıçlar hep heyecan verir insana.

1990 yılının ilk aylarıydı. Doğa canlanmıştı. Karlar yüksek tepelerde yer yer erimiş, fazla dayanacağa benzemiyordu. Taze ot ve çiçek kokuları yayılıyordu havaya. Yağmurlar sık sık yağmasa da, toprak hep nemliydi. En güzel yürüyüşler bu mevsimde, yıldızlar ışığında ve rüzgarın peşine takılarak yapılırdı. Hiçbir mekana güvenmeden, bağlanmadan, her yerde, her zaman yaşayabileceğine ve yaşam kurabileceğine inanarak yürümek...

Yürüyüşümüz yaklaşık yirmi gün sürmüştü. Yeni şeyler yaşamak, heyecan ve güven vermek kadar zorlukları da getirir beraberinde. Belki de yeniyi çekici kılan, onun, zorlayıcılığıyla mücadele etmekten geliyordu. Bilinmeyen bir dünyada yol alıyorduk sanki. Bu, bize tahmin ettiğimiz birçok heyecanlı duyguları yaşatıyordu.

Hava aydınlanır aydınlanmaz, gizli bir yerde konumlanıyorduk. Sonra bir arkadaş kaldığımız yerin en yükseğine çıkıyor, gece ilerleyeceğimiz yolu keşfediyordu. Tepelerin yönlerini belirliyor, dereleri sayıyor, kayalıklara işaretler koyuyorduk. Tesadüfen köylere ve kasabalara girdiğimiz gibi, düşman taburuna da girebiliyorduk. Yolu adres adres belirleyemesek de, gitmemiz gereken yönü iyi biliyorduk. Bazen evdeki hesap çarşıya uymayabiliyordu. Akşam yola koyulunca, gündüz yaptığımız tüm planlar, çizdiğimiz yol hattı alt üst oluyordu.

Bilinmeyen bir arazi geceleri deniz gibi olurdu. Nasıl ki dalgalara takılıp, bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola gidiyorsa yelkenli, araziyi gece katetmekte öyleydi. Dereler, tepeler, kayalıklar, uçurumlar... Tartışmalar başlıyordu, doğruyu kim biliyordu? Hangi tarafa gitmeliydik? Bu tartışmalar bana anlamsız geliyordu. Hatta bazen "ne önemi var? Hiçbir yer bizim için fark etmiyor. Her yere gidebiliriz" diyordum. Bu tartışmalar nedeniyle gündüz keşfettiğimiz yolu gece yürümek, imkansız gibi bir şeydi. Yağmurlu havalar uzun sonbahar günlerini zifiri karanlık yapıyor ve sabah hiç gelmeyecek gibi olurdu.

Nereye gittiğimizi bilmeden ilerlerken, önümüze çıkan köylere giriyorduk bazen. Büyük hayallerimiz ve beklentilerimiz vardı. Köylülerin bizi sıcak karşılayacağını sanıp da, kapının hiç açılmadığını görünce etkileniyorduk elbette. Bazı arkadaşlar "böyle olmamalıydı" diyorlardı. Halktan ilgi görmeyi beklemek en doğal hakkımızdı, ama mücadele nedenimiz bize ve kendini tanımayan halkımıza gerçekliği anlatmak değil miydi? Sadece bir yönü ile düşünmek bizi yanılgılara götürebilirdi. Ne halkın ilgisizliğine sıradan yaklaşmak ne de uzun erimli mücadeleyi kısa bir sürede sonuca ulaştırma sabırsızlığı.

Hiç uğramadığımız, daha önce hiçbir arkadaşın gitmediği köyler vardı. Bu köylüler bizi sadece duymuşlardı. O evlere gittiğimizde öyle sıcak ve içten karşılanıyorduk ki, biz mahcup oluyorduk. Ama Garzan her yerden farklıydı. Tarihini bilmemek böylesi anlarda zorluyordu. Hatta bir ihtiyaç gibi dayatıyordu kendisini.

Yörenin kültürel özelliğini, halkının mücadeleye nasıl yaklaştığını, düşmanın alandaki politikasını, yöre halkının isyanlara nasıl katıldığını bilseydik, ne köylüler kapılarını açmadılar diye hayal kırıklığı yaşar ne de yurtseverliği özümsemedikleri için kızardık.

Kaldı ki Garzan'a düşmanın bu kadar fazla yönelmesinin nedenini derin sorgulamalardan geçirmeliydik. Bu konular, zamanın ve halkın bize öğreteceği şeylerdi. Ayrıca alanda planlamamızda alanı derinlikli çözümlemek ve tarihini öğrenmekti.

Yürüyüşümüz sırasında zorlu anlar yaşadık. Ayakkabılarımız parçalanmış, saçımız kirden yapış yapış olmuştu. Bazen gecelerce aç, bazen de saatlerce susuz yürüyorduk. O yorgunlukla bir tepeyi çıkınca dünyanın zirvesine çıkmış gibi oluyorduk. Saatlerce yürüyüp, başladığımız yere döndüğümüz de oluyordu. Ama en tehlikelisi sisli gecelerde yürümekti. Hatta bir gece, düşman taburunun önüne kadar gelmişiz ama fark etmemişiz. Sisler dağılmaya başlayınca önüne gelip dayandığımız bol ışıklı yeri önce köy zannettik. Sonra, sisler iyice dağılınca, oranın düşman taburu olduğunu anlayıp, çok gizli bir şekilde döndük. İşlerimiz yaver gitmiş, sis uzun süre dağılmamıştı da, gözden kaybolmuştuk.

Sürekli kullanabileceğimiz, güvelikli noktalar arıyorduk. Hem düşmanı denetleyebileceğimiz, hem de çatışabileceğimiz yerler olmalıydı buralar. Gitmek için hedef koyduğumuz alanlara bazen tesadüfen gidiyorduk. Noktaları bulmak ise bir macera konusuydu. İşte bir gece, yine nereye gittiğimizi bilemeden, Botan suyunun kenarında bulmuştuk kendimizi. Oysa ki planımızda Botan suyuna bir sonraki gün ulaşmak vardı.

Yakın bir yerde konumlanıp, gündüz keşfini yaptık. Nehrin geçiş yerlerine pusu atılmıştı. Dar boğazlardan, vadi çıkışlarından pusuları atlatarak geçebilirdik, ama nehri sessizce geçemezdik. Kolayca fark edilirdik. Kaldı ki nehir öyle sessiz sakin akan bir nehir de değildi.

Arkadaşlarla nehri nasıl geçeceğimizi tartışıyorduk. "Bunu da başarırsak, Garzan'a girdik demektir" diyordu tüm arkadaşlar. Daha biz tartışırken, sık sık başımı kaldırıp toplanan bulutlara bakıyordum. "Umarım yağar" dedim. İnanıyorum ki, o gün tüm arkadaşların tek dileği yağmurun yağmasıydı. O gece yağmur bardaktan boşalırcasına yağdı. Böylesi havalarda değil nehri geçmek, yüzlerce pusu atlatılırdı.

"Tam harekete geçme zamanıdır" dedi Mervan arkadaş. Hemen yürüyüşe geçtik. Pusu yerlerini kontrol ettik, hiç kimse yoktu. Hatta pusu yerleri bırakılmışsa, köprüden de geçebileceğimizi söyledi arkadaşlar. Köprü uzak değildi. Temkinliydik, her an kıyamet koparan kurşunlar yağmur gibi yağabilirdi. Hepimiz durduk, iki arkadaş öncü olarak köprüden geçti. Sessizce oturmuş öncü olarak giden iki arkadaşı bekliyorduk. Gidişleri uzun bir zamana yayılmıştı. Karanlığın içinden gelecek olan sese kilitlenmişti tüm kulaklar. Zaman uzadıkça ve sessizlik sürdükçe düşmanın olmadığı ihtimali artıyordu.

Köprüden geçişimiz iç bölgelere, yani hedefimize bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyordu. Sonuca ya da başlangıca ulaşmak, herkeste büyük bir coşku yaratıyordu. İki arkadaş yanımıza döndüğünde gülümsüyorlardı. Anlaşılan köprüyü kazasız belasız geçecektik. Herkesin birbirine yansıttığı sevinç boşuna değildi. Eğer köprüden geçemeyecek olsaydık, kabaran nehirden geçme zorluğuna katlanacaktık. Kaldı ki, geçiş yerlerinin hepsine pusu atılmıştı. Düşmanın olmadığı bir akşamda köprüden geçmek bizim için büyük bir şanstı.

Botan suyunun öte yüzü başka bir bölgeydi. Arkadaşlar köprüden geçişi resmi geçiş töreni havasına dönüştürdüler. Bir arkadaş ARGK bayrağının bir ucundan, başka bir arkadaş da diğer ucundan tuttu. Tüm arkadaşlar bayrağa selam verip, altından geçtiler, sırayla. Geçit töreninden sonra yürüyüşe devam edildi.

Yağmurdan sırılsıklam olmuştuk, ama yine de şakalar ve kahkahalar hiç eksik olmuyordu. Moral kazanmak, yürüyüş tempomuzu arttırmıştı. Araziyi tanımazsak bile, hedeflediğimiz alana gelmiştik. Ayakkabılarımız parçalanmış, üstümüz başımız kir içinde ve yorgunluktan bitkin düşmüştük. Düşmanın hakim olduğu bir alandı ve hareketli olmak tehlikeli olabilirdi. Fazla geniş olmayan bir vadide akşama kadar bekledik. Akşam karanlığı herkese rahat bir nefes aldırmıştı. Ne de olsa geceler uzun ve karanlıktı.

O gece düşmanı harekete geçirecek kadar deşifre etmiştik kendimizi. Ya ıslak patikadan çıkan izlerden, ya da köyden ihbar olası bir ihbardan dolayı bu alana gelişimiz deşifre olmuştuk. Buralarda nefes alışımıza dahi izin vermeyeceklerdi. Aldığımız istihbaratlara göre, bizi, on gün içerisinde imha etmek istiyorlarmış. Bizim taktiğimiz ise son derece gizli hareket edip, çatışmaya girmemekti. İstediğimiz yerde ve zamanda vuracaktık. Böylece o büyük mücadele ve eyalet tarihi başlamış oldu.

-II-

Merato çatışmaları

Yeni alanlara geçmek, açılım yapmak elbette bununla birlikte bazı eylemler yaparak, düşmanı vurmak istiyorduk. Baharın ilk günlerini yaşıyorduk. Her şey tazeydi ve hareketliydi. Tıpkı yüzlerdeki sıcaklık gibiydi doğa. Akışkan, deli dolu ve yeni.

Düşman bizim hareketliliğimizi fark etmiş olacak ki, kendince tedbirler alıyordu. Bu tedbirler sadece askeri tedbirlerle sınırlı kalmıyor, halka yönelik yıpratma ve yıldırma politikalarını da kapsıyordu. Bizimle bire bir mücadele vermektense, mücadeleyi tanıyamamış, henüz devlet korkusunu içinden atamamış bir kesime koruculuğu dayatmış ve bazı ailelere zorla kabul ettirmişti.

Halkın bizimle olan diyalog zemini tamamen kurutulmaya çalışılsa da, dönem dönem korucu köylere girdiğimiz bile oluyordu. Bazı korucu aileler milis örgütlenmesine girmişti.

Bizim amacımız koruculardan maddi anlamda faydalanmak değil, halkımızı ulusal değerlerinden ve insani yaşamdan uzaklaştıran bu sistemi kırmaktı. Halkı, özgürlük mücadelesinden koparan, bu işbirlikçi sistemi işlemez kılmak istiyorduk.

İhbar etme, kelle başına para alma, emek sarf etmeden milyarlar kazanma, kan dökmeyi (üstelik kimin adına) marifetten sayma, ırza geçme ve daha aklınıza gelebilecek tüm insanlık dışı yöntemleri sıradan bir iş kadar kolay yapan ve bunu meşrulaştıran koruculuk sistemini halkımızın alnına sürülen bir kara leke gibi görüyor, onu alınlardan silip atmak istiyorduk. Bu nedenle Garzan'da eğer planlama yapacaksanız, halkla ilişkileri geliştirecek ve eylem yapacaksanız, korucuların ölçü tanımaz savaşlarını göz önünde bulundurmak zorunda kalacaksınız.

İşte biz de, bu kadar eylem ve çalışma planlamamıza özel bir yer verdik. Altmış arkadaş eylem amaçlı harekete geçmişti. Yanlarına sadece silahlarını ve bir haftalık erzaklarını almışlardı. Ben de büyük ısrarım sonucu son anda, bu gruba dahil edilmiştim.

Golaf'tan çıkıp yola, Mereto'ya gittik. Mereto'ya ulaşır ulaşmaz korucular izlerimizi -o zamanlar iz silme yöntemini kullanmıyorduk- görüp düşmana haber vermişlerdi. Para almak için öyle abartmışlardı ki, düşmanın yönelimini görünce, korucuların düşmanı ne kadar gereksiz bir paniğe soktuğunu anlıyorduk. "Bu kadarına gerek yoktu" diyordu kendi kendimize. Hatta bazı arkadaşlar düşmanın bizim için özel karşılama töreni hazırladığını söylüyorlardı. O günden sonra aramızda şaka konusu olmuştu.

Operasyon başlamıştı. Arazinin zozanlık olması bizim açımızdan dezavantajdı. Gündüz görüntü vermenin kaçınılmazlığının yanı sıra, askeri merkeze çok yakın olmamız, hem takviyenin hızla ulaşmasına hem de havan atışlarına imkan veriyordu. Akşamdan sabaha kadar yürümüştük. Daha dinlenemeden çatışma başlamıştı. Arkadaşların hepsi tecrübeli oldukları için mevzilenmelerinde ve çatışmayı koordineli yürütmede, hiçbir sorun yaşanmamıştı. Mevzilerin olmaması bazı grupların çatışmasını engellemişse de, arkadaşlar el çabukluğuyla mevzi yapmış, onlar da çatışmaya başlamıştı. Düşmanın çok kayıp verdiğini, gelen takviyelerin çokluğundan ve helikopterlerin gereğinden fazla uçmasından anlıyorduk. Belki inisiyatifimiz doğrultusunda başlamamıştı, ama bu çatışma bir eylem kadar sonuç almıştı. Yanlış anlaşılmasın, asker kayıplarının çokluğuna dayanarak söylemiyorum. Amacımız çok asker vurmak olmadı hiçbir zaman. Eğer öyle olsaydı, inanıyorum ki kan gövdeyi götürürdü. Ama bizim amacımız ses getiren, ülkemizde kurdukları ezici sisteme darbe vuran eylemlerdi. Bu nedenle gerilla, çatışmalara girmeyi hiçbir zaman kabul etmez. Hem kendi denetimi dışında geliştiği için hem de çatışmalarda ölme ve öldürülmenin ön plana çıkmasından ötürü mümkün olduğu müddetçe çatışmaları tercih etmez. Akşam kızıllığı bir saç gibi uzanınca önümüzde, çatışma yavaşlamış ve sadece bir arkadaşımız şehit düşmüştü. Adı Serhat'tı. En yeni olanımızdı. Onu törenle toprağa verdik.

Hava kararır kararmaz, geri çekilme yapmaya başladık. Düşman tüm geçiş yollarımızı havan atışlarına tutmuştu. Tüm yorgunluğa, uykusuzluğa rağmen arkadaşların hiçbiri ne şikayet etti ne de rahatsız olduklarını dillendirdiler... Tek acımız Serhat'tı.

O gece, havan atışlarından kurtulduktan sonra, geniş bir çembere alındığımızı anladık. Pusuları atlattıktan sonra, ağaçlık bir alanda saklanmayı uygun bulduk. Takımlara ayrılıp, birbirini savunacak şekilde mevzilendik ve saklandık. Sabah erkenden, çatışma yerinde arama yaptılar ve iz köpekleriyle bulunduğumuz alana kadar geldiler. Çevremize indirme yaptılar. En az üç çember atılmıştı. Biz zaten çatışmaya göre mevzilenmiştik. Geri çekilme yerimiz hemen hemen yok gibiydi. Bir yanımız uçurumdu. Saldırmak istediler ancak temkinli geliyorlardı. Yorgun olduğumuzu ve çıkış bulamadığımızda ne yapacağımızı iyi biliyorlardı. Bu kez taktik değiştirip, kurşun yerine taş yuvarlıyorlardı. Helikopterlerle getiriyorlardı o koca taşları.

Tek istekleri öldürmekti, bu nedenle her yol mubahtı. Savaşın dengesizliği buradaydı. Bizim öyle bir amacımız yoktu, ama onlar gerektiğinde zehir bile kullandılar. Savaş yılları boyunca, kimyasal silahlar tabanca kullanmak kadar meşru bir hal aldı ve tüm dünya gözlerini yumdu. Şimdi de taşları yuvarlıyorlardı.

Bölük komutanımız Vedat arkadaş eyalete gelir gelmez aktif bir şekilde savaşa katıldı. Vedat arkadaş, güzel özellikleri belirgin olarak göze çarpan ve ortamı hep olumlu olarak etkileyen bir arkadaştı. Çoğu arkadaş, onun verdiği moralle saatlerce süren yürüyüşlerde "of" dememiş, en yapılmaz denilenleri yapmıştı. Bir sürükleyen olduğu kadar eğitmendi de. Her konuşmasında Önderlikten söz ediyor, onun nasıl yaşadığını ve bizlerin ne yapması gerektiğini anlatıyordu. Yaşama derin anlamlar biçtiği kadar, sorunlar karşısında hiç karamsarlığa düşmez, yaşamı sürekli geliştirirdi. O'nu farklı kılan da buydu.

O gün ve ondan önceki günlerde de, hem moralli, hem de başarılı oluşumuzda Vedat arkadaşın rolü çok büyüktü. O, PKK komutanı olmaya yatkındı ve bu konuda O'nu engelleyecek hiçbir sorunu yoktu. Vedat arkadaş o gün alnından aldığı bir suikast mermisiyle şehit düştü. Tüm arkadaşlar verdikleri tüm emeğin, moral gücünü Vedat arkadaşın alnına vurulan mermiyle uçup gittiğini düşündüler. Vedat arkadaşın Garzan'da yaptıkları yıllar geçtikçe, daha anlam kazanarak, büyüdükçe büyüdü. O, örnek bir komutandı. Yeni katılan arkadaşlara o anlatılır, hatta bazılarına Vedat ismi verilirdi.

En zoru O'nun şehit düştüğünü Önderliğe nasıl söyleyecektik? Kaldı ki, Önderlik Vedat arkadaşı çok yakından takip ediyor, onun başarılarını ve hatalarını değerlendiriyordu. Kısa bir süre sonra öğrendi. Daha sonradan Önderlik oturduğu yerden başını duvara yaslamış ve gözlerini yummuş,

"Neden her gün yüreğimi parçalıyorlar. Yaşamayı neden öğrenemiyor gençlerimiz?" demiş. "Vedat çok güçlüydü, beni anlamaya çalışıyordu, O'nu daha da geliştirecektik" demiş.

İçimizde Serhat ve Vedat arkadaşın derin boşluğuyla koyulduk yola. Bugün hala Mereto deyince yüzler buruşur, gözler yaş dolar, iç burulur. Elbette dağlara yüklediğimiz anlam böyle olmamalı. Ama bazı özel durumlar vardır ki, ne unutulması ne kabullenmesi kolaydır. İşte yıllar geçse de Mereto'da Vedat arkadaşla başlayan şahadet zinciri içimizde bir yara gibidir. Yoksa Kürdistan'ın her yerinde, hatta her karışında bir şehidin kanı ve mezarı var. Toprakların kutsallığı ve bizim bu topraklara bağlılığımız buradan geliyor...

15 Ağustosun 20. yılında büyük dinamizmle yeni başlangıçlar yapıyoruz

Baştarafı sayfa 14'te

Aslında neyin sonuç vereceğini beklediler, her tarafa da açıktılar. 2000 yılının yazına geldiğimizde ortaya bir sonuç çıktı. Provokasyon kovuldu, zor da olsa denetim altına alındı. Örgütte VII. Kongre çizgisi hakim oldu, tarafsızlık özeleştiri verdi. II. Meclis Toplantımız, örgütsel bütünleşmede ileri bir düzey yakaladı. Stratejik mücadele ortaya bir sonuç çıkardı. Artık tarafsızlığı aşıp hakim olan yandan olmak gerekliydi ve öyle de olundu.

2001 yılı başından itibaren yapılabildiği kadar değişim, hazırlık, yeniden yapılanma gerçekleştirildikten sonra, pratik uygulamaya, yeni taktik mücadele sürecine girildi. Tam bir fedakarlık çizgisinde, hiçbir yorgunluğa, sıkıntıya, zorlanmaya, bireyci yaşam arayışına yer vermeden pratiğe yürüme dönemi başladı. Böyle yürüyenler de oldu. Sağı solu zorlayıp, çekiştirip, didiştirdikten sonra yer bulamayınca kaçıp karşıt güçlere sığınanlar da oldu. Fakat bir ortayolcu duruş da oldu. Protestocu duruş da diyebiliriz buna. Yani keyfiyetçi, kendine göre, bireyci, grupçu, taktik uygulamaya karşı duruş. Bununla da belli ölçüde mücadele içerisine girildi.

II. 15 Ağustos Atılımı'nı etkili militanlık ve taktik ustalıkla gerçekleştirelim

Şimdi de örgütün gelişmesinde, militan yapının yeniden tanımlanmasında, şekillenmesinde, militan tarzın oturtulması sorunu söz konusudur. 15 Ağustos'tan çıkartacağımız en önemli ders, bu noktada oluyor. 15 Ağustos tam da böyle bir dönemde, bu ortayolcu duruşa darbe vurma, onu aşma, devrimci çıkışı hakim kılmaydı. 15 Ağustos ruhu dediğimizde tam bir fedai, fedakarlık çizgisi ortaya çıkartmak olarak anlamak gerekiyor. Yeni bir çıkış, gelişme, ancak bununla olur. Bu konuda da örgütün yönetim ve kadro içinde zorlanması var. Önderlik bunu da gördüğü için, *"dönemin militanı olamayanlar sempatizan statüsüne düşsünler"* dedi. Bazıları, kendisi o duruma düşeceğine örgütü oraya çekmek istiyor. Sözde örgütle bir kalmış, bütün kalmış. Yapmak istiyor, diğer yandan militanın sahip olduğu onura, şerefe, hakka sahip olmak istiyor hep, ondan vazgeçmek istemiyor. Buradan da gelen bir zorlanma var. Bunlar çizgi mücadelesi hususları. Önderlik; *"Benim en temel karakterim örgütsel çizgi savaşçılığımdır"* dedi. Örgütsel çizgi savaşçılığı da böyle bir noktada ortayolcu belirtilere karşı kesin tutum almak ve mücadele yürütmektir. Bu pratiği doğru yapmak; çizgiye doğru girmek, tam bir militan çizgide, fedai çizgisinde görev ve sorumlulukların bilincine vararak hiç tereddütsüz pratiğe yürümek demektir. Onun bunun hatasını arayıp, dedikodusunu yapmakla değil, doğruyu esas alarak, uygulayarak ve geliştirerek mücadele edilir. Çizgi savaşçılığı, doğru çizgiyi özümseyip uygulamakla olur. Çizgi öncülüğü, HPG'de ve PJA'dadır. Biri militan çizgiyi, biri özgürlük çizgisini veriyor. Orta-yolcu belirtileri aşan, onları geride, kendi başına bırakan hiç geriye bakmadan görev ve sorumlulukları omuzlayarak pratiği yürüten bir yapıda olması gerek. Herkes militan, fedai olamaz. Onun için herkes "öbürü ne durumdadır?" diye ona bakan değil, "görev ve sorumluluğum nedir?" diyerek kendine bakan ve kendini yürüten konumda olmalı. Kendi görev ve sorumluluklarımıza bakıp onun gereklerini müthiş bir çabayla yerine getireceğimiz yerde, şartlı, mukaveleli gelmişiz gibi "o niye yapmıyor, o yapmazsa ben de yapmam" diyebiliyoruz. Bu, ortayolculuktur, militanlaşamamadır. Bu durum derinleşe derinleşe bireycileşmeyi, görev ve sorumluluklardan kopmayı, pratikten kaçmayı, artık sağdan-soldan çalıp çırparak yaşama temelinde örgütün başına bela olmayı getiriyor. Bu bakımdan bu tür ruh hallerine, anlayışlara, tutumlara karşı çok etkin aktif mücadele görev ve sorumluluğu var. Yeni pratik çıkış, bu gerilikleri aşma temelinde olacak. Büyük hamlesel adımı attığımız ölçüde bu tür ruh hallerini, anlayışları, yaşam arayışlarını aşacağız. Kuşkusuz provokasyonla mücadele kadar şiddetli ve tehlikeli değil. Ancak eğer doğru ve yeterli bir mücadeleyle aşılmazsa, militan öncülük gelişmez ve görev, sorumluluklarını yerine getirmezse bu da örgütü tasfiyeye götürebilir. Pişmanlık kanununu bize dayatacak düzeyde zayıflıklar arz eden ruh hallerimizi, tutumlarımızı, davranışlarımızı aşmamız gerekiyor. Buradan çıkaracağımız sonuç; çizgi savaşçılığında, yeni dönem militanlığında derinleşmek, herkesin kendi işinde derinleşmesidir. Öncülüğün gününün gereklerini doğru anlaması, görevlerine sahip çıkması, gereklerini başarıyla yerine getirmesi; kendini zayıflatmış, yorulmuş, pratikten kopmuş, çalışma azmi kırılmış, inancı zayıflamış olanlara inanç, umut, yeniden çalışma azmi getirecektir.

Alternatifli olduğumuz ölçüde, demokratik siyasal çözüm gelişebilir. Gerilla sağlam bir mevzilenmeye, duruşa sahip oldukça, serhildan gelişebilir. HPG serhildanın teminatıdır, temelidir, dayanak gücüdür, moral gücüdür, teşvik gücüdür. Buna göre hem serhildan gerçeğine hem de meşru savunmada gerillanın yeri, konumuna göre gerilla mevzilenmemizin geliştirilmesi gerekiyor. HPG, meşru savunmanın profesyonel çekirdeğinin gelişimini değerlendirirken, kitle savunmasının nasıl gelişeceği üzerinde de tartışma yapacak.

Sonuç itibariyle imkanlar fazla, süreç oldukça kazanma, başarı imkanlarıyla dolu. Birçok gücün bize karşı faaliyetleri var, ama zayıflıkları ve çelişkileri de var. Türkiye şimdi de bir tasfiye konsepti hazırlıyor. Ama bu, '98 konseptiyle karşılaştırılmayacak kadar farklıdır. '98'de tam bir uluslararası birlik vardı. Herkes Türkiye'nin arkasındaydı, hatta bizzat ABD bu işleri yürütüyordu. Şimdi ise, Türkiye'nin iç yönetimi zayıf ve yönetim birliği yoktur. Bu altı ayda Pişmanlık kanunu boşa çıktığında gündemleşecek olan husus AKP hükümetinin sonunun başlaması olacak. Bu temelde Türkiye yönetiminde bir iç kavga, çatışma gündeme gelecek. Amerika'yla çelişkiler basit ve taktik düzeyde değil, stratejik düzeydedir. İran'la Suriye ile ne kadar ittifak yapmaya çalışsalar da, birbirine karşı kaygıları öyle kolay giderilecek cinsten değildir. Yine KDP-YNK'nin Türkiye'ye geçmişteki desteği ile bugün ABD'nin Irak'ı ele geçirdiği ortamda Türkiye'ye karşı yaklaşımları çok farklıdır. Bu konsept sıradan bir yumrukla bile parçalanacak, başarısızlığa götürülebilecek kadar zayıftır. Daha öncekilerde, iç gericilik, bölge gericiliği, uluslararası gericilik tam bir bütünlük içerisinde, ABD yönetimi altında üzerimize geldi. Biz onlara karşı bile mücadele ettik. Yöntemlerimizle, taktiklerimizle o kadar birleşmiş, bütünleşmiş uluslararası saldırı gücünü boşluğa düşürdük. Şimdi bu bakımdan fırsatlar, imkanlar daha fazladır.

Büyük gelişmeler yakalayabilecek sürece gelmiş durumdayız. Elbette bu kendiliğinden, basit bir biçimde olmayacak. Yine risksiz, tehlikesiz değildir. Karşı taraf; mücadeleyle, politik-taktik ustalıkla ve çok etkili bir militanlıkla yok edilecek, parçalanacak, yenilgiye uğratılacak durumda. İkinci 15 Ağustos Hamlesi'ni bu temelde değerlendirmeli, ele almalıyız. Çizgi gereklerinin, Önderliğin önümüze koyduğu görevlerin asgari düzeyde yerine getirilmesi bile bu hamlenin başarıyla gerçekleşmesine yol açacaktır. Yine Demokratik Uygarlık Manifestosu çizgisinde Ortadoğu'yu yeniden yapılandıracak bir gelişme düzeyini başlatmamıza yol açacaktır. Geçen dönemde beş yılda yaptıklarımızı, şimdi bu güçle bir yılda, ikiye katlayarak yapma imkanlarına sahibiz. Bunu yaptığımız, bu kadar umutlu, güvenli olduğumuz, iddialı, iradeli yürüdüğümüz ölçüde de sonuna kadar başaracağımıza dair kendimize güvenimiz olsun. Kendimizi gözden geçirerek yeniden yeniden kararlaştırarak, 15 Ağustos Atılım ruhuyla dolu, militanlığın gereklerine göre bu önümüzdeki II. 15 Ağustos Hamlesi'nin görevlerine yürüyelim. Böyle yürüyenler başarı kazanacaklar.

Bu temelde Önderliğimize, şehitlerimize ve halkımıza verdiğimiz sözü yineliyoruz. Diyoruz ki; Agitlerle başlayan, Zilanlarla yayılan militan duruş ve ruhla, taktik ve tarz kazanan özgürlük yürüyüşümüz, bundan sonra da daha büyük bir azim ve çabayla sürecek. Şehitlerimizin anıları yaşamsallaşacak ve her yılı, daha büyük gelişmelerle dolu 15 Ağustosun şanına yakışan büyük yıllar haline getireceğiz. 15 Ağustos Atılım ruhu her zaman yaşamımıza yön veren, halkın yaşamını belirleyen ruh olacak.

BARIŞ VE DEMOKRATİK ÇÖZÜM İÇİN YOL HARİTASI

Baştarafı sayfa 9'da

Çözümsüzlükte ısrar eden bir Türkiye'nin AB'ne girerek inkarcılığını meşrulaştırma ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etme konseptine alet olmamalıdır. Türkiye'yi AB'ne alma kararından vazgeçmemeli, ancak Kürtleri parçası yaparken, sorunlarını da demokratik yoldan çözmeyi amaçlamalıdır. Avrupa'nın böyle bir tarihi sorumluluğu vardır. Genel Başkanımız Avrupa'ya çıkış yaparak Kürt sorununu demokratik yoldan çözmek istemişti. Ancak Kürt sorununu çözme sorumluluğu duyulmadığı için Genel Başkanımıza karşı yapılan uluslararası komploya ortak olundu. Kürt sorununu çözümsüz bırakarak AB'ne girmek isteyen bir Türkiye'nin Kürt halkına karşı ikinci bir komplo düzenleyeceği bilinerek bu suça ortak olunmamalıdır.

Bu nedenle Avrupa ortaya koyduğumuz Yol Haritasına sahip çıkmalı, pratikleşmesi için katkısını sunmalıdır. Biz böyle bir Yol Haritasının uygulanmasında AB'ni aracı olarak kabul ediyor, Kıbrıs sorunundaki sorumluluğun benzeri bir sorumluluğu üstlenmeye çağırıyoruz.

ABD İçin;

ABD Irak'a müdahale ederek Ortadoğu'ya yerleşmiştir. BAAS rejiminin yıkılmasıyla birlikte demokratik federal bir Irak yaratmak imkan dahiline girmiştir. Demokratik federal bir sistem Irak'ın ulusal ve kültürel zenginliğine en uygun siyasal yapılanmadır. Arapların, Kürtlerin, Süryanilerin, Türkmenlerin böyle bir Irak'ta özgürce kendi kimliklerini, kültürlerini ifade etmeleri ve geliştirmeleri tüm Ortadoğu'da demokrasinin gelişmesi için bir model olacaktır.

Kürtlerin Türkiye, İran ve Suriye'de de sınırlar değişmeden kimlik, dil, kültür haklarını elde etmeleri, siyasal ve sosyal yaşamın etkin özneleri haline gelmeleri tüm Ortadoğu'da demokrasinin gelişmesinin anahtarı olacaktır. Bu konuda ABD pozitif rol oynayacak bir konuma sahiptir. Türkiye ile ilişkileri nedeniyle Yol Haritasında ortaya koyduğumuz özgürlüklerin Kuzey Kürdistan'da sağlanmasında yapıcı rol oynayabilir. Kürt sorununu çözmüş bir Türkiye, Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin motor gücü haline gelerek ABD'nin Irak'a müdahale gerekçelerinden olan Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi amacına güç ve hız katar.

ABD ile KADEK'in karşı karşıya getirilmesi yalnızca Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sabote etmeye ve eski statükoyu korumaya hizmet eder. Bu politikanın, Türkiye'nin de çıkarına olmadığı on yıllardır kanıtlandığı gibi Irak'a müdahale sürecinde kendisini ABD ile karşı karşıya getirmiştir.

Türkiye'de Kürt sorununun çözümü, ABD ile KADEK'i karşı karşıya getirmekten değil, ABD ile Türkiye'nin bu sorunu demokratik yoldan çözmek için yapacakları işbirliğinden geçmektedir. Bu konuda ABD, KADEK ve Türkiye ile diyaloga girerek, makul biçimde ortaya koyduğumuz Yol Haritasını birlikte pratikleştirebilirler. ABD'nin bölgedeki mevcut pozisyonu buna pratik olarak imkan vermektedir. Biz, ABD'nin iki tarafla yapacağı diyalogla bunu gerçekleştirecek bir rol oynayacağına inanıyoruz.

Başta İran ve Suriye Olmak Üzere Bölge Devletlerinin Üstüne Düşen Görevler;

Kürt sorununun çözümsüzlüğü kötülük tanrılarının Ortadoğu'ya verdiği bir ceza gibidir.

Kürtler tüm tarih boyunca bu coğrafyanın en temel halkı olarak değerli katkılarda bulunmuştur. Bugün ise Kürt varlığını yok sayma ve üzerinde uygulanan baskı politikası nedeniyle güç kaybettiren konuma düşürülmüştür. Kürtlerle çatışma içinde olunması bölge halklarına çok şey kaybettirmektedir. Dolayısıyla Kürt sorununun çözümü İran ve Suriye'yi bölmek bir yana; bu iki ülkeye de büyük güç katacaktır. Bu gerçeğin görülerek hiçbir kaygıya düşmeden başta Türkiye olmak üzere Kürt sorununun çözümüne katkı sunulmalıdır. Türkiye için ortaya koyduğumuz Yol Haritası desteklenmeli ve özgün koşullara uyarlandığında benzer bir Yol Haritasının İran ve Suriye için de demokratikleşmenin Yol Haritası olacağı bilinmelidir.

Bölgenin diğer Arap ülkeleri ve İsrail de, ortaya koyduğumuz Kürt sorununu çözüme götürecek Yol Haritasını desteklemeyerek, Ortadoğu'nun kardeşlik içinde demokratikleşmesinde üzerlerine düşen sorumlulukları yerine getirmelidirler.

Güney Kürdistan'lı Kürt siyasal güçlerine düşen görevler;

Baas rejiminin yıkılmasıyla Demokratik Irak, Federal özgür Kürdistan'ı yaratma süreci işlemektedir. Ancak Kürt halkının özgürlüğünün en sağlam güvencesi Ortadoğu'nun bir bütün olarak demokratikleşmesidir. Demokratikleşmeyerek Kürt sorunu çözmeyen bölge ülkeleri, diğer ülkelerdeki Kürt sorununun çözümünü istememekte ve engellemektedirler. Dolayısıyla Türkiye'nin demokratikleşmesi Kürt sorununun çözümü için önemli olmaktadır.

Ortaya koyduğumuz Yol Haritası Güney Kürdistan'lı parti ve örgütleri de doğrudan ilgilendirmektedir. Kürt sorununun çözümünün her parçada daha da olanaklı hale geldiği bu dönemde sorumlu davranmak tarihi önemdedir. Eğer KADEK'le iyi ilişkiler kurulur, Türkiye'deki sorunun çözümü sürecinde olumsuz bir tutuma girilmezse Yol Haritasının gerçekleşme imkanı daha da artar. KADEK varlığı Güney Kürdistan'daki örgütlere yalnızca güç vermektedir. Türkiye'nin ABD'ye, dolayısıyla Güneyli Kürt güçlerine yaptığı KADEK'in üzerine gidilmesi dayatmaları karşısında duyarlı olunmalıdır. Bu dayatmalar aynı zamanda Güney Kürdistan'daki Kürt halkının özgürlüğüne karşı bir saldırı olarak görülmelidir.

Türkiye ile ilişkiler Yol Haritamızın pratikleşmesi çerçevesinde olmalıdır. Türkiye ve KADEK'e bu konuda yardımcı olunması Yol Haritasının pratikleşmesini kolaylaştırır.

Yol Haritasının uygulanmasının her aşamasında Güney Kürdistan'lı güçlerin sürecin güvenli yürütülmesinde kolaylaştırıcı rol oynama konumları bulunmaktadır.

Güneyli güçler bu Yol Haritasının gerçekleşmesini kendi özgürlüklerinin güvencesi, Türkiye ile sağlıklı, yararlı ve uzun süreli ilişki kurmasının yolu olarak görmeli, sahiplenmeli ve üzerlerine düşeni yerine getirmelidirler.

Türkiye'deki demokrasi güçleri ve basına düşen görevler;

Yol Haritamızın uygulanmasında en önemli görev bu güçlere düşmektedir. Türkiye'nin siyasi ve ekonomik istikrarından yana olan her çevre bu Yol Haritasını, Türkiye'nin barış, demokrasi, birlik ve istikrar projesi olarak görmelidir. Sorun yalnız siyasi güçlerin üzerine yıkılmamalıdır; elini taşın altına koyarak Yol Haritasının uygulanması sorumluluğuna ortak olmalıdırlar. Siyasi güçler eğer kamuoyunda çözmeyi cesaretlendiren olumlu bir hava varsa adım atarlar. Aksi halde siyasi kaygılarla sorumluluktan kaçarlar. Bu nedenle sendikalar, sivil toplum örgütleri, aydın ve sanatçılar bu projeyi destekledikleri açıklamalı ve kendi üzerlerine düşenleri yapmayı taahhüt etmelidirler. Bu tavır siyasal partilerin tutumlarını belirlemede önemli etki yapacaktır.

Türkiye kamuoyunda çözümü zorlaştıran önyargılar ve yanılgılar çok fazladır. Bunları en fazla da demokrasi güçleri ve basın aştırabilir.

Basın bugün kamuoyunu hazırlamada en önemli güçtür. Sorumlu davranırsa Yol Haritasının uygulanması konusunda her kesime cesaret verir. Basın hem devlet, hem de KADEK tarafından gösterilen olumlu tutumları yansıtarak böyle bir yol Haritasının en fazla da Türkiye'ye yararlı olacağını ortaya koymalıdır. Basın tavrını Kürt sorununun demokratik çözümünden yana koyarsa Türk ve Kürt halkının buluşması ve birleşmesi pekişir. Basın pozitif tutum takınmadığı müddetçe Kürt halkının demokrasi içinde birlik yaklaşımı tek taraflı kalacaktır. Dolayısıyla basının tutumu, barışın gerçekleşmesi yada çatışmaların yeniden başlaması seçeneklerinden birinin öne çıkmasında belirleyici olacaktır.

Biz bu Yol Haritasının kaderinin önemli oranda demokrasi güçlerinin ve basının tutumuna bağlı olduğu düşüncesiyle, Yol Haritasını destekleyerek tarihi sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz.

2 Ağustos 2003

ZAFER ADALET VE DEMOKRASİDEN YANA OLANLARIN OLACAKTIR

HPG Ana Karargah Komutanlığı

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 19. yıldönümü tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olsun

Mücadele tarihimizin bu önemli gününde bizleri bugüne taşıyan, büyük emeği, çabası ve düşünceleriyle halkımızı yeniden yaratan, 15 Ağustos'u gerçek bir diriliş bayramına dönüştüren özgür insan Başkan Apo'yu selamlıyor ve diriliş bayramını tüm KADEK militanları adına kutluyoruz.

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'yla halkımızın varolma mücadelesinde yeni bir sayfa açan, görkemli direnişleriyle halkımızın yaşam ağacını kanlarıyla sulayarak çağdaş, direnen, yeni bir halkın yaratılmasının temeli olan başta 15 Ağustos'un büyük komutanı Agit yoldaş olmak üzere tüm kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyor, anılarının her zaman yolumuza ışık tutacağını belirtiyor, kutsal özgürlük davalarının sonuna kadar takipçileri olacağımız sözünü bu vesileyle bir kez daha yineliyoruz.

Değerli yoldaşlar!

Mücadele tarihimizin çok önemli bir dönemecinde bir kez daha şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünü karşılıyoruz. Mücadele tarihimiz boyunca hemen hemen bütün süreçler, önemli ve kritik süreçler olarak yaşanmıştır. Bu durum Apocu hareketin karakteristik bir mücadele özelliğidir. Bu özelliği Başkan Apo, "*nefes nefese bir mücadeleyle bu noktaya geldik*" diyerek ifadelendirmektedir. Ama çağımızın bu döneminde ve yaşadığımız bu günlerde mücadele grafiğimiz gerçekten önemli bir dönemece gelip dayanmıştır. 15 Ağustos Atılımı, bölgede hakim kılınan ve Kürdistan halkını yok sayıp, ona inkar ve imhayı dayatan; bu temelde Kürt halkına karşı her türlü vahşeti reva gören statükoya karşı yapılan bir atılımdır. Kürdistan'da yaratılan vahşet tablosu, bir insanlık dışı tabloydu. Bölgenin en eski, insanlığın ilk uygarlığını geliştiren Kürt halkına karşı 20. yüzyılın başlarından itibaren yapılan uygulamalar, bir insanlık ayıbıdır. İnsanlık için yüz karası bir tablodur. 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkı şahsında insanlığın katledilmesi anlamına gelen bu duruma karşı insanlığı kurtarmak, insanlığın değer yargılarına sahip çıkmak amacıyla kendisini dayatan, insan olmanın bir gereği olarak gelişen bir insanlık hareketi ve atılımıdır. Kürt'e dayatılan yok etmeye, köleliğe ve Kürtün şahsında insanlığa dayatılan vahşete karşı bir insanlık çıkışıdır. Onun dayandığı Apocu ideoloji de dar bir ulusal kurtuluş ideolojisi değildir. Başta bölge olmak üzere insanlığın yaşadığı sorunlara cevap arayan bir ideolojidir. Bu temelde insanlık gerçeğiyle en çelişik bir durumu yaşayan Kürt halkını ve Kürdistan'ı zemin yaparak gerçekleşen bir insanlık hareketinin çıkışıdır. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı ne salt bir silahlı direniş ne de salt bir ulusun kurtuluş hareketidir. Kürdistan'da tersyüz edilmiş olan insanlığı düzeltme, insanlığın yaşadığı büyük bir ayıbı giderme temelinde başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına dayatılan inkarcı, gerici, baskıcı, anti-demokratik statükoya karşı kapsamlı bir mücadelenin başlatılmasının adıdır.

Çetin ve zor koşullarda başlatılan bu mücadele, çeşitli aşamalardan geçerek, amacına uygun büyük ve tarihsel gelişmeler yaratmıştır. Ortadoğu'nun toplumsal, siyasal ve sosyal açıdan yeni denge kazanmasına dönük, yepyeni bir enerji ve güç ortaya çıkarmıştır. Öncelikle Kürt halkını ölümün eşiğinden geri çevirmiş, bu toplumu yeniden canlandırarak bir diriliş devriminin ve güçlü bir ulusallaşmanın temelini atmıştır. Dört parçaya bölünmüş Kürdistan'da din ve mezhep ayrılıkları, lehçe ve bölgesel ayrılıkları derinleştiren sömürgecilik, bir bütün olarak ulusal dinamikleri dağılmış ve adeta kırk parçaya bölünmüş bir toplum gerçeğini, ölüm sancılarını yaşayan bir toplum gerçeğini yaratmıştı. İşte bu yok oluşun eşiğindeki Kürt toplumunda 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştirdiği düşünsel, sosyal ve demokratik devrimler ulusal birlik ruhunun gelişmesini sağlayarak, çağla bütünleşmiş modern bir halk gerçekliğini yaratarak insanlık alemine böylesine çağdaş, demokratik, yeni bir dinamik kazandırmıştır. Bölgedeki gerici statükoya karşı aktif, özgürlük ve demokrasi mücadelesini en önde yürüten bir halk ve toplum ortaya çıkarmıştır. Kürt toplumunda böylesine büyük dönüşümler gerçekleştirirken, bu topluma dayalı olarak yürütülen mücadeleyle bölgede egemen statükoyu ve egemen sistemi ileri bir düzeyde yıpratmış ve işlevsiz kılmıştır. Başta Türkiye'deki oligarşik sistem olmak üzere bölgedeki tüm gerici, antidemokratik, siyasal sistemleri deşifre etmiş, alternatifi olan halkların öz iradesine dayalı demokrasi hareketinin temsilcisi olmuştur. Kürt halkından, bölgedeki değişim dinamiklerinin en güçlü müttefiki ve bölgedeki demokrasi hareketinin motoru olabilecek çağdaş, ulusal, toplumsal bir gerçeği bu temele dayalı olarak ortaya çıkarmıştır.

Temeli Lozan'da atılan ve Kürt halkının inkarına dayanan bölgedeki bu statükoya karşı bugün uluslararası sermaye gücü de müdahalede bulunmuştur. 80 yıllık mazisi bulunan bu statükoya dayanan siyasal rejimler, Kürt halkına karşı inkar ve imhayı dayatırken, bölgenin bütün yer altı ve yer üstü zenginliklerine rağmen geliştirdikleri sömürü, talan, hırsızlama ve hortumlama sonucu bölge halklarını büyük bir gerilik, yoksulluk ve baskı sistemi içinde tutmuşlardır. Kürt halkı kadar diğer bölge halkları olan Arap, Fars, Türk, Asuri halklarına da zarardan başka bir faydaları olmamıştır. Bölge halklarının bu siyasal sistemlerin sürdürülmesinde hiçbir faydası yoktur. Bu siyasal rejimlerin bundan böyle de bölge halklarına verecek bir şeyleri kalmamıştır. Dolayısıyla da değişim ve dönüşüme uğratılması gerekmektedir. Mevcut çatışmaların, çözümsüzlüklerin ve bölge düzeyinde yaşanan tüm sorunların temel kaynağı durumunda olan bu siyasal yapılanmaların bölge sorunlarının köklü çözümü için kesin bir biçimde değişim ve dönüşüme uğratılması bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Bu olmazsa da aşılması gereken rejimler durumundadırlar. Halkların demokrasi ve özgürlük talepleri karşısında kendisini kapatan ve gerektiğinde her türlü baskıcı yöntemlerden geri kalmayan bu rejimler, halkların siyasal, sosyal ve ekonomik olarak geri tutulmasının, bölgedeki mevcut ekonomik, sosyal, siyasal ve toplumsal geriliğin ilk elden sorumlularıdırlar. Antidemokratik, oligarşik, monarşik ve otokratik rejimler biçiminde oluşan bu devlet yapılanmaları siyasal sistem içinde yer alan, onun çeşitli etkin kurumlarını ele geçiren ve hiçbir biçimde bu etkin konumundan geri düşmeyen, bir avuç çevre dışında hiç kimsenin çıkarlarını temsil etmemektedirler. Halklar karşısında olan bu rejimler, çağın gelişen dinamikleri ve yeşeren insan hakları, özgürlükler, demokrasi, adalet ve hukukun üstünlüğü gibi genel değerler karşısında büzülmüş ve onların tersine düşmüşlerdir.

"15 Ağustos Atılımı, Kürt halkı şahsında insanlığın katledilmesi anlamına gelen bu duruma karşı insanlığı kurtarmak, insanlığın değer yargılarına sahip çıkmak amacıyla kendisini dayatan, insan olmanın bir gereği olarak gelişen bir insanlık hareketi ve atılımıdır. Kürt'e dayatılan yok etmeye, köleliğe ve Kürtün şahsında insanlığa dayatılan vahşete karşı bir insanlık çıkışıdır. Onun dayandığı Apocu ideoloji de dar bir ulusal kurtuluş ideolojisi değildir. Başta bölge olmak üzere insanlığın yaşadığı sorunlara cevap arayan bir ideolojidir. Bu temelde insanlık gerçeğiyle en çelişik bir durumu yaşayan Kürt halkını ve Kürdistan'ı zemin yaparak gerçekleşen bir insanlık hareketinin çıkışıdır."

ABD'nin statükocu güçlerle mücadelesi sürecek

Bilimsel-teknik devrim temelinde uygarlığın gelişmesi, globalleşen dünya gerçeği karşısında reel sosyalizmin çözülmesi ve kapitalizmin de kendini sürdürebilmek için yenilenme ihtiyacını hissetmesi bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır. Bölgedeki bu statükocu güçler, kendini yenilemek zorunda olan kapitalist sistem ve onun öncüsü ABD'nin geliştirdiği yeniden yapılanma projesiyle tezat konumdadırlar ve bugün ABD'nin birinci hedefi durumuna gelmişlerdir. Dünya sistemini yeniden yapılandırma stratejisi temelinde ABD ve İngiltere'nin Irak'a müdahalesi bu kapsamda salt Irak'a yapılmış bir müdahale değildir. Bölge statükosuna ve mevcut sisteme karşı gerçekleşen bir müdahaledir. Hatta salt bölgeyle de sınırlı olmayan yeni dünya düzeni ve sistemiyle ilgili bir çerçevede gelişen, kapsamlı bir müdahaledir. Dolayısıyla stratejik bir girişimdir. Ama henüz girişimin başlangıcında bulunuluyor. Irak sadece bir başlangıçtır. Bu, bölgede köklü bir değişimi hedefleyen yeni bir sürecin başlatılması anlamına gelmektedir. Bu anlamda gerçekleşen bu müdahale, özgürlük ve demokrasiden yana halkların iradeleşerek, demokratik mücadeleyi yükseltip, özgür demokratik sistemler yaratma hedefi temelinde gelişme gösterme imkan ve olanaklarını da yaratmıştır. Kronikleşen bölge statükosunun dış güçlerin müdahalesiyle de olsa aşılmış olmaları ve aşılma sürecine tabi tutulmaları bölgedeki demokrasi ve özgürlük mücadelesi yürüten güçlerin de temel bir hedefi durumundadır. Bu anlamda iç dinamiklerle dış dinamiklerin bir biçimde çakışması gerçeğini kimse göz ardı edemez. Burada önemli olan halkların iradeleşerek kendi projelerini uygulayabilecek güce gelmeleri, inisiyatifli davranarak süreci doğru değerlendirme temelinde etkili mücadeleye sahip olmalarıdır. Bugün ABD, Irak'ta sadece Saddam rejimini yıkmıyor, bu rejime ait ordu, polis, parti gibi eski sisteme ait ne varsa, hepsini tamamen ortadan kaldırarak; tamamen yeni bir temele dayalı, kendi çıkarları ve projeleri doğrultusunda yeniden bir inşayı ve yapılanmayı hedefliyor. Gelişen bu süreci kendileri açısından ciddi anlamda tehlikeli gören gerici-statükocu güçler, değişik biçimlerde gizli-kapaklı ve açık yöntemlerle yürüttükleri karşıt mücadeleyle süreci durdurmaya dönük çaba göstermektedirler. Bu nedenle ABD bir taraftan Irak'a etkinlik sağlamaya çalışırken, diğer taraftan bölgedeki statükocu güçlerle çok çeşitli cephelerde çok çeşitli biçimlerde bir mücadele halindedir ve bunu yürütmekle karşı karşıyadır. Öyle bir noktaya gelinip dayanılmıştır ki, bütün hesaplaşmalar, çekişme ve çatışmalar çok değişik yöntemlerle ve değişik üslup ve tarzlarla Irak sahasında yoğun bir biçimde geliştirilmektedir. Öyle anlaşılıyor ki ABD'nin bölgedeki statükocu güçlerle mücadelesi devam edecektir. Bu mücadele öyle kısa sürede hemen sonuçlanacak bir mücadele değildir. Belki de yılları alacak bir mücadele biçiminde gelişecektir. Bu da şu anlama geliyor; bölgenin tüm dengeleri değişmiştir ve bölgede gün geçtikçe her şey değişmeye doğru gidecektir. Bütün temel taşlar yer değiştirmiştir. Değişim hızlıdır ve gün be gün yeni şekiller alarak devam etmektedir. Burada önemli olan gelişen süreci doğru değerlendirmek, gerçekçi ve bilimsel bakış açısıyla ona yaklaşabilmek ve bu anlamda doğru sonuçlar çıkarabilmektir.

Bu müdahalenin bölgeye birçok değişimi ve yeni bir süreci dayattığı bilinmektedir. Bölgedeki statükocu devlet yapılanmasının en ileri temsilcisi olan ve gaddar bir diktatörlük biçiminde şekillenen Saddam rejiminin devrilmesi bölgedeki statükoda bir parçalanma, bir dağılmanın başlaması kadar aynı zamanda Kürdistan üzerindeki inkar ve imha siyasetinde de bir gediğin açılması anlamına gelmektedir. Bugün Kürdistan'ın dört parçasında şimdiye kadar hüküm süren egemenlikli, inkar ve imha güçleri bir ayaklarını kaybetmişlerdir. Dolayısıyla Güney Kürdistan'da halkımızın özgürleşme süreci başlamıştır. İşte bu yüzden statükocu Türk devleti bir taraftan bölge ülkeleriyle açık ve gizli kurduğu çeşitli düzeylerdeki ilişkilerle statükoyu savunmaya çalışırken, diğer bir değişim gücü olan hareketimize karşı da yeni bir mücadele ve tasfiye etme konseptine ulaşmıştır. Bir savaş ilanı olan adı değiştirilmiş pişmanlık yasasını bu dönemde yürürlüğe koymasının nedeni de budur. Tamamıyla böyle bir tasfiye ve imha konseptinin bir parçası olarak geliştirilen ve çok deşifre olmuş, basit bir özel savaş yöntemi olarak gündeme getirilmiştir ve buna dayanarak yoğun bir ideolojik, psikolojik saldırı durumunu bütün basınyayın organlarıyla sürdürmektedir. Amaç, savaşı bu biçimdeki saldırılarla sürdürerek, hareketimizi daha fazla zorlamak ve tasfiye sürecine sokmaktır.

Devamı sayfa 33'te